

Cổ Long

Lưu Hương đạo soái

WWW.VNTHUQUAN.NET, 2009.

Cổ Long

Lưu Hương đạo soái

Vnthuquan.net, 2009.

Hồi 1

LỬA DẬY SÔNG DÀI

Trong võ lâm, có bảy phái kiếm lớn, trong bảy đại kiếm phái đó, duy Hoa Sơn phái có nữ chương môn nhân, sự kiện này bắt đầu từ Nam Dương. Từ Thục Chân tiếp nhận quyền chương môn, nhưng cũng bắt đầu từ lúc Hoa Sơn phái suy vi dần dần.

Dù vậy, sơn môn vẫn theo con đường chánh nghĩa, không hề hành động bại hoại.

Những nữ chương môn nhân các đời sau đều cẩn thận giữ gìn di huấn của Từ Thục Chân, hết sức thận trọng trong việc tuyển chọn môn đồ, thà thu nhận ít là có được những môn nhân sáng giá hơn là thu nhận bừa bãi bất chấp kẻ thiếu tư cách.

Vào thời kỳ phồn thịnh nhất, Hoa Sơn phái có số môn nhân lên hơn bảy trăm, nhưng đến đời ảm Vũ đại sư chọn môn đồ cực kỳ khe khắc. Phàm ai thuộc giới võ lâm cũng đều biết như vậy.

Khô Mai đại sư là đệ tử chân truyền y bát của ảm Vũ đại sư.

Theo truyền thuyết trên giang hồ, thì năm mươi ba tuổi, vì muốn nhập môn Hoa Sơn phái, Khô Mai đại sư không ngại hứng tuyết dầm sương luôn bốn ngày đêm quỳ tại Hoa Sơn.

Khi ảm Vũ đại sư đáp ứng sự thỉnh cầu, thì Khô Mai đại sư vui trọn thân mình trong tuyết, nếu để chậm trễ một thời gian ngắn nữa thì chỉ sợ không còn cách nào làm cho bà sống lại được.

Bảy năm sau, ảm Vũ đại sư có việc phải ly sơn xuất hành vùng Nam Hải, Khô Mai ở lại bảo thủ căn cứ.

Bọn Thái Ân Tứ Kiếm vì báo thù một chương ngày xưa, tập hợp lực lượng kéo đến Hoa Sơn, toan phóng hỏa đốt tiêu Huyền Ngọc Quán, càn quét sơn môn.

Khô Mai đại sư nỗ lực chống cự, thọ thương ba mươi chín chỗ trên người, dù vậy bà không hề bỏ cuộc, cứ tiếp tục ác đấu, cuối cùng hạ sát Tứ Kiếm Thái Ân.

Sau chiến dịch đó, bà được giang hồ tặng cái hiệu là Thiết Tiên Cô.

Rồi, năm năm lại trôi qua.

Lãnh Diện La Sát, vùng Thanh Hải, gửi chiến thư sang, muốn giao thủ với ảm Vũ đại sư trên đỉnh Thái Sơn. Giả như sau cuộc so tài đó, ảm Vũ đại sư bại, thì Hoa Sơn phái phải lệ thuộc La Sát bang.

Cuộc thách thức đó đánh mạnh vào danh dự phái Hoa Sơn, tạo ảnh hưởng giây chuyền đến sự tồn vong của sơn môn. Không may, vào lúc đó, ảm Vũ đại sư lại lâm vào tình trạng tẩu hỏa nhập ma, mà Hoa Sơn phái, bằng mọi giá phải chấp nhận cuộc đấu tại đỉnh Thái Sơn.

Khô Mai đại sư phó ước thay cho sư phụ. Bà tự biết mình không phải là đối thủ của Lãnh Diện La Sát, nên lúc hạ sơn phó ước, mang theo ý định chết vì danh dự sơn môn, quyết cùng đối phương đồng quy ư tận.

Dĩ nhiên, Lãnh Diện La Sát không hề lưu ý đến bà, để mặc bà chọn cách

đầu.

Khô Mai đại sư nấu sôi một chảo dầu, ung dung nhúng tay vào chảo, thần sắc an tường miệng cười tươi.

Lãnh Diện La Sát dù có tài lực đất nghiêng trời, cũng không dám thực hiện điều đó.

Hoa Sơn phái lại thắng một keo nữa, danh dự vẫn được bảo trì. Và từ đó, Lãnh Diện La Sát tuyệt tích giang hồ, không còn ai trông thấy bóng hình bà trên mười ba tỉnh Trung Nguyên nữa.

Bàn tay tả của Khô Mai đại sư chỉ trơ lại mấy đốt xương. Và cũng nhân thành tích đó, mới có cái hiệu Khô Mai.

Thịnh danh của Thiết Tiên Cô Khô Mai đại sư vang dội khắp sông hồ sau hai chiến dịch đó, bà tiếp nhận quyền chương môn Hoa Sơn phái lúc hai mươi chín tuổi.

Đến nay, đã được ba mươi năm dài. Suốt ba mươi năm bà đảm nhận quyền chương môn, các đệ tử của bà không hề thấy bà cười, dù chỉ là một lần.

* * Đại khái, con người của Khô Mai đại sư như thế đó.

Nếu có ai nói rằng bà đã nuôi tóc dài, hoàn tục, thì hẳn trên giang hồ không người nào tin được ! Nhưng, Đạo Soái Lưu Hương thì phải tin, bởi đó là sự thực, một sự thực khó tin, song vẫn là sự thực, bắt buộc chàng phải tin.

* * Hoàng hôn ! Tịch dương trải rộng trên con sông dài, sông xuôi về đông, mang theo bóng tịch dương trên đầu sóng để trả lại mặt nhật ngày mai, dẹt lại chuỗi ngày liên tục. Trên sông, nơi một khúc quanh, có năm sáu chiếc thuyền neo lại, trên thuyền có khói bốc lên, quện theo chiều gió. Thuyền neo sát, nhô bóng như nhà, khói bốc biểu hiện bữa ăn chiều đang được chuẩn bị, hình ảnh đó nổi lên một thôn xóm êm đềm nơi hoang vắng.

Một thôn xóm phiêu linh, như khách giang hồ phiêu linh. Trong số, có một con thuyền nổi bật hơn hết, chẳng những bởi cái vẻ tân kỳ của nó, mà còn vì

con người trên thuyền có cái vẻ hấp dẫn sự chú ý. Cửa hông thuyền có mảnh mảnh trúc che khuất, mảnh mảnh cuốn lên nửa vời.

Dưới ánh tà dương, hiện ra một lão phụ, tóc trắng xóa, lão phụ ngồi trên một chiếc ghế bằng gỗ tử đàn. Tay hữu cầm một chiếc long đầu trượng, trượng chống xuống sàn thuyền, tay tả dẫu trong tay áo, lão phụ có gương mặt gầy, còn da bọc xương, nhiều vết sẹo hằn trên gương mặt đó, một bên tai khuyết nửa vành, và đôi mắt chỉ còn một, mắt còn lại khép hờ, chốc chốc mở ra tinh quang bắn như sao. Vô luận là ai bắt gặp ánh mắt đó cũng phải rợn mình.

Gương mặt của bà lạnh như giá băng, không ai tưởng con người đó có một điểm nhỏ cảm tình. Bà ngồi bất động như pho tượng, một pho tượng đặt tại một chỗ duy nhất trải qua muôn đời.

Vóc người nhỏ thó, bà có cái oai phong nghiêm lạnh đáng khiếp. Ai muốn đối thoại với bà, dù thích cái giọng oang oang của bà cũng phải hạ thấp âm thanh vừa đủ nghe thôi. Bà có vẻ hấp dẫn như vậy, hai thiếu nữ đứng hầu sau còn hấp dẫn hơn.

Dĩ nhiên cả hai đều đẹp, đẹp tuyệt vời, đẹp trên ý nghĩa của danh từ.

Một, có vẻ nhu hòa như bậc khuê các trâm anh, đầu cúi thấp mừng tượng thềm thện với đời. Một, dù là nữ lưu song biểu hiện ý chí kiêu hùng như nam tử. Ai nhìn nàng một, nàng trừng mắt nhìn lại hai, ba, không hề thẹn, ngán.

Thuyền tân kỳ, lão phụ xấu xí, thiếu nữ diễm kiều, những vẻ đặc biệt đó không lọt ngoài ánh mắt của Đạo Soái Lưu Hương ở khoảng cách xa xa....

Chàng còn muốn đến gần hơn để quan sát kỹ.

Nhưng Hồ Thiết Hoa ngăn chặn rồi hỏi :

- Người từng trông thấy Khô Mai đại sư chứ ?

Lưu Hương đáp :

- Bốn năm trước có gặp một lần. Lần đó ta theo bọn Dung Nhi du ngoạn Hoa Sơn. Ta thấy bà trong khoảng cách xa xa.

Hồ Thiết Hoa hỏi :

- Người còn nhớ hình dạng bà ?

Lưu Hương thở dài :

- Người có tả cho ta biết rồi mà ! Vô luận là ai, thấy bà một lần rồi là vĩnh viễn nhớ mãi, không làm sao quên được ! Hồ Thiết Hoa bảo :

- Người nhìn kỹ xem, lão phụ ngồi trong thuyền có phải là bà chăng ?

Lưu Hương đưa tay xoa chót mũi, nhếch nụ cười khổ :

- Ta không tin cả đôi mắt của mình ! Hồ Thiết Hoa cười nhẹ :

- Mũi người có tật chẳng lẽ đôi mắt cũng có tật luôn ? Nếu vậy thì thật lạ lùng ! Mũi của Lưu Hương không thính, chừng như không thông hơi, Hồ Thiết Hoa rất thính, bởi chàng ít nhất cũng kém cỏi hơn hẳn ở một điểm nào đó.

Lưu Hương trầm ngâm một chút tiếp :

- Ta nghĩ vị tất bà phải hoàn tục ! Nhưng sự thật là vậy, bất quá bà muốn che mắt thế nhân ! Hồ Thiết Hoa cau mày :

- Tại sao bà cần che mắt thế nhân ?

Lưu Hương đáp :

- Bỗng nhiên bà lại hạ sơn, hẳn là phải có một sự kiện trọng đại ! Hồ Thiết Hoa lắc đầu :

- tại địa phương quỷ quái này làm gì có đại sự phát sanh ? Hà huống cái tính khí của bà, nhà người cũng biết chứ ! Bà thì còn sợ ai nữa ? Bà không giống người, thích làm cái việc cải trang, sửa dung mạo, bởi bà cho rằng như vậy là hèn.

Hắn mắng khéo Lưu Hương, cứ mỗi lần có dịp hạ Lưu Hương là hắn không từ bỏ và làm được cái việc đó là hắn khoái vô cùng.

Lưu Hương không nói gì, chàng chăm chú nhìn thiếu nữ kiêu hùng, bỗng bật cười khan, thốt :

- Không ngờ Cao Á Nam lại có thần thái đó ! Chẳng những nàng không già mà lại trẻ người ra, đủ biết con người không mang nặng tâm sự gì thì thời gian khó mà lưu dấu vết tàn phá ! Hồ Thiết Hoa ngẩng cao mặt lạnh lùng đáp :

- Theo ta thấy thì nàng giờ đây già hóp như một lão phụ không chừng ! Đúng là con mắt người cũng có tật như chiếc mũi ! Lưu Hương cười hì hì :

- Mũi có tật thì mắt bình thường, mắt có tật thì mũi bình thường, bây giờ thì mũi của ta hết tật rồi đó cho nên ta ngửi có mùi chua chua ! Hồ Thiết Hoa chưa kịp trả miếng, từ xa xa một con thuyền nhẹ lướt tới như bay. Trên thuyền đó có bốn người, hai người chèo, hai người đứng tại mũi, tuy có hai tay chèo song họ đẩy con thuyền tiến tới quá nhanh, trong thoáng mắt thuyền đến vịnh, khoảng cách còn xa song một đại hán vận y phục đen nhún chân phi thân sang thuyền Khô Mai đại sư.

Hắn có mang vẻ đặc biệt cho hạng người chuyên sinh hoạt trên mặt nước, nhìn thoáng qua hắn, Lưu Hương biết ngay hắn là tay có căn bản vững chắc về thủy tánh.

Chân vừa chấm mũi thuyền đại sư, hắn vừa trầm giọng thốt :

- Lão thái thái ở trong thuyền phải không ? Hắn là có tiếp được thiệp mời nên mới cất công đến đây ? Bọn tiểu nhân vâng lệnh nghinh....

Tiếng „tiếp“ chưa buông, hắn bước tới định bước vào khoang thuyền.

Nhưng hắn không còn có dịp tiếp cái tiếng đó, cũng như không bước tới một bước nào hơn.

Không thấy bàn tay Khô Mai đại sư nhích động nhưng đầu trượng nhắc lên diêm tới. Đại hán đó bị bắn vút lên không, bay xa hơn mười trượng. Một tiếng bôm vang, ngàn tia nước bắn như pháo hoa, đại hán chìm mất luôn. Ba người còn lại trên thuyền nhẹ biến sắc, kẻ cầm chèo lập tức đẩy mái chèo, kẻ đứng tại mũi thuyền lập tức cao giọng hỏi :

- Anh em tại hạ đến đây nghinh tiếp các vị, chẳng lẽ lại nghinh tiếp làm ?
Câu nói vừa buông dứt, một vệt sáng chớp lên, hấn nghe lạnh một bên tai, bất giác đưa tay sờ, mặt liền biến sắc. Vành tai mất theo ánh chớp của thanh kiếm.

Nhưng nào ai thấy ai vung kiếm ? Chỉ thấy thanh đoản kiếm của thiếu nữ bên cạnh đại sư mừng tượng chui vào vỏ đeo lưng lẳng bên hông, thanh kiếm còn run run. Nơi khoe miệng nàng ẩn ước có nụ cười.

* * Khô Mai đại sư vẫn ngồi bất động nơi chiếc ghế tử đàn. Bên cạnh bà, thiếu nữ vận áo tía đang đọc cho bà nghe một đoạn kinh Huỳnh Đình, giọng thấp. Cả bà lẫn thiếu nữ mừng tượng không hay biết việc xảy ra, bà chăm chú nghe, thiếu nữ cúi đầu đọc. Trong khoang thuyền khói trầm nghi ngút bốc từ chiếc lư hương lên, kết vòng tròn, vừa lên vừa nở rộng, tản mát ra.... Khung cảnh một phật đường thường, chỉ thiếu hương án, tượng thờ.

Làm gì có việc bạo động xảy ra ? Việc vừa qua chỉ là ảo ảnh hay sao ?
Con thuyền nhẹ đã chuyển hướng biến dạng trên trường giang. Đến đã nhanh, đi càng nhanh hơn ! Hồ Thiết Hoa lắc đầu :

- Con người cao niên kỳ lắm rồi, mà tánh nóng vẫn còn ! Lại nóng hơn thuở thiếu thời ! Lưu Hương cười nhẹ :

- Tự nhiên rồi ! Gừng càng già càng cay ! Hồ Thiết Hoa tiếp :

- Nhưng neo thuyền tại đây là Khô Mai đại sư có hội với bọn áo đen ! Điều này thì không thể chối cãi ! Lưu Hương buông gọn :

- • ! Hồ Thiết Hoa hỏi :

- Người ta y ước đến nghinh đón, tại sao bà đuổi người ta đi ?

Lưu Hương mỉm cười :

- Chỉ vì gã đó không tròn lẽ độ, dù công lực cao thâm, Khô Mai đại sư vẫn là con người, vẫn còn tự ái, thì tự nhiên bà không chấp nhận sự vô lễ của kẻ khác đối với bà.

Hồ Thiết Hoa lại lắc đầu :

- Cái tánh khí của bà trên giang hồ còn ai không biết ? Gã kia tự chuốc khổ, thì cũng đáng đời cho kẻ kém kiến thức ! Lưu Hương tiếp :

- Có gì đây ! Chẳng qua chúng không biết đối tượng là Khô Mai đại sư! Hồ Thiết Hoa cau mày :

- Nếu chúng không nhận ra khách thì chúng đến đây để làm gì ? Nếu họ được phái đi đón thì họ phải biết khách là ai chứ ! Lưu Hương cười đáp :

- Ta đâu có phải là thần tiên, mà cũng không ở trong bụng của người ta, thì làm gì biết được những điều người muốn biết về họ ? Người muốn biết, ta cũng muốn biết, người hỏi ta, ta lại hỏi ai đây ?

Hồ Thiết Hoa xì một tiếng :

- Vậy chớ người ta đã chẳng cho là Lưu Hương biết tất cả, biết những cái mà nhân loại đều mù tịt đó sao? Thì ra, người chẳng siêu việt ! Người vẫn ngu như một số người ngu! Lưu Hương chừng như không nghe hấn nói gì, lẩm nhẩm theo giọng tư tưởng của chàng :

- Bao năm không gặp Cao Á Nam ! Ngờ đâu ngày nay nàng lại đẹp hơn xưa nữa ! Kiếm pháp lại cao hơn xưa ! Ai lấy được nàng làm vợ, kẻ đó thực có phúc khí ! Hồ Thiết Hoa vênh mặt :

- Người thấy thích nàng thì ta nhường cho đó ! Lưu Hương bật cười lớn :

- Thế nàng là vật của người à ? Thì ra người....

Chàng chưa nói dứt câu, mà chàng cũng không còn thì giờ đâu để dứt câu, bởi một sự kiện hấp dẫn trọn tâm tư chàng. Sự kiện đó, là con thuyền nhẹ đã đi rồi, bây giờ trở lại, rất nhanh. Trên mũi thuyền một đại hán vận áo mỏng, đứng sừng như cột buồm. Thuyền nhảy sóng lắc lư, hấn không hề chao mình một chút nào.

Hồ Thiết Hoa tắc lưỡi :

- A ! Chúng đi tìm viện binh ! Xem ra gã này có võ công khá lắm ! Thuyền

lướt nhanh, gió thổi ngược bóc tà áo của thiếu niên bay phất phới, trông hắn có vẻ phiêu nhiên thoát tục, nhả khói vô cùng. Gia dĩ, hắn lại có dung mạo anh tuấn, miệng luôn điểm nụ cười tươi, thuyền còn cách xa xa, hắn vòng tay hỏi :

- Phía trước đó, có phải là thuyền của Lam thái phu nhân chăng ?

Âm thanh của hắn không cao lắm nhưng vẫn vang đến tai Lưu Hương.

Khô Mai đại sư bất động như thường, nhưng khẽ ra hiệu cho Cao Á Nam.

Cao Á Nam từ từ bước ra mũi thuyền, quan sát thiếu niên từ đầu đến chân, đoạn lạng lùng hỏi :

- Người là ai ? Đến đây làm gì ?

Thiếu niên cười vuốt đáp :

- Đệ tử là Đinh Phong, vâng lệnh đến đây nghinh giá ! Vừa rồi thuộc hạ vô lễ xúc phạm thần oai, cầu xin Lam thái phu nhân và hai vị cô nương thứ tội !

Giọng nói uyển chuyển, nụ cười hóa dịu, thiếu niên quả có cái thuật xoa dịu lòng người. Cao Á Nam từ hòa trở lại, Đinh Phong lại thốt tiếp mấy câu.

Họ nói với nhau rất nhỏ, Lưu Hương không còn nghe được nữa, rồi chàng thấy Đinh Phong nhảy sang thuyền lớn cung kính làm lễ trước mặt Khô Mai đại sư. Khô Mai đại sư gật đầu trước câu vãn an của hắn. Rồi thuyền lớn kéo neo, trương buồm, xuyên màn đêm lướt đi.

Hồ Thiết Hoa nhóng mũi hít hít, lẩm nhẩm :

- Tại sao Khô Mai đại sư lại biến thành Lam thái phu nhân ? Thật là kỳ quái ! Lưu Hương trầm ngâm một lúc, thốt :

- Cứ cái tình hình này thì bọn áo đen có ước hội với người mang tên Lam thái phu nhân. Chẳng rõ tại sao, Khô Mai đại sư lại mạo nhận là Lam thái phu nhân mà đến nơi ước hội ?

Hồ Thiết Hoa cau mày :

- Tại sao Khô Mai đại sư mạo nhận tên người khác ! Cái tên hiệu của bà

không đủ dùng sao ?

Lưu Hương tiếp :

- Có thể vì tên hiệu của bà quá lớn cho nên bà mạo nhận một người có thành danh vừa phải. Tuy nhiên, điều đáng nói là với tánh khí của bà, mạo nhận danh hiệu người khác đến nơi ước hẹn là một sự kiện lạ lùng. Hẳn là có một nguyên nhân cực kỳ quan trọng ! Hồ Thiết Hoa lắc đầu :

- Ta không tưởng tượng nổi cái sự kiện lạ lùng quan trọng đó ! Lưu Hương chớp mắt, bỗng bật cười khan, thốt :

- Có thể vì cái việc kén chồng cho Cao Á Nam mà bà phải dằn cảnh đó! Vị công tử họ Đinh đó, phong lưu anh tuấn quá mà ! Võ công của y lại cao siêu, y thật xứng đôi vừa lứa với cô nương nhà ta lắm ! Hồ Thiết Hoa vênh mặt buông giọng lạnh :

- Hoạt kê ! Hoạt kê ! Con mẹ nó ! Người thì lúc nào cũng đùa vô duyên được ! * * Theo phương thức thông thường của một sinh hoạt trên mặt nước, thì khi hoàng hôn xuống, mọi hoạt động đều dừng, thuyền neo, người nghỉ, rồi rượu thịt bày ra, hứng gió sông mà đánh chén. Về đêm không ai buông lưới cả. Bởi cá tôm ngủ mà người cũng muốn nghỉ để bù trừ một ngày dài xuôi ngược với ba đào ! Nhưng vốn không là ngư phủ, Lưu Hương có một phương thức của chàng. Và cái phương thức đó không lấy gì làm đặc biệt cho lắm. Trong khi chàng thuê thuyền, thì Hồ Thiết Hoa dạo phố mua rượu, dự trữ rất nhiều rượu.

Hồ Thiết Hoa rất nghèo, rất thiếu thốn, song những thiếu thốn về vật chất hay tinh thần y bất cần, chẳng hạn không y phục thơm tất, không tiền dẫn túi, không nhà cửa, vợ con, y đứng đưng như không. Có điều không thể thiếu hai món mà y xem như sanh mạng. Hai món đó là bằng hữu và rượu.

Đêm xuống dần. Bóng tối dần dần. Trong bóng tối đó, mặt sông dài mờ mịt, lớp mờ mịt đó là sương rơi hay khói từ các con thuyền bốc lên đọng lơ lửng

?

Thuyền của Khô Mai đại sư đã đi xa rồi, trong lớp mịt mờ đó, con thuyền gom lại chỉ còn là một điểm sáng của ngọn đèn, điểm sáng chiếu mờ mờ cánh buồm trải rộng.

Thời khắc trôi qua....

Chợt chàng lảo nhảm :

- Kỳ quá ! Bình thời hán ba hoa chích choè suốt ngày, không ai chịu nổi, nhưng bây giờ tại sao hán nín lặng như bình nhét nút ? Hán có tâm sự chi chăng ?

Hồ Thiết Hoa muốn làm ra vẻ không nghe lắm, y thử giả một lúc, cuối cùng rồi cũng không dằn lòng được, cao giọng đáp :

- Ta khoan khoái nhất trần đời đây, ai bảo là ta có tâm sự chứ ?

Lưu Hương mỉm cười :

- Không có tâm sự sao lại trầm tư ? Ít nhất, chốc chốc cũng phải nói năng tiếng chó....

Hồ Thiết Hoa xì nhẹ :

- Con người chỉ có một cái miệng, mà miệng thì bận uống rượu thì còn nói năng gì được ?

Hồ Thiết Hoa lại cầm chén uống cạn rồi lảo nhảm :

- Kỳ quá ! Bình thời, người thấy rượu là uống, người ham rượu còn hơn trẻ nít ham kẹo, nhưng tại sao hôm nay lại không buồn nhìn đến rượu ?

Chẳng lẽ bỗng dưng người lại sanh thêm một cái tật lạ nữa ?

Lưu Hương điểm một nụ cười :

- Miệng ta bận nói năng, đâu có rỗi rảnh mà uống rượu ?

Hồ Thiết Hoa vụt đặt bầu rượu xuống, quay đầu lại trừng mắt nhìn chàng :

- Người muốn nói gì ? Sao không nói ngay đi ?

Lưu Hương thốt :

- Có một hôm, người mang hai vò rượu đi tìm Khoái Vồng Trương Tam, con người đó có tài nướng cá, vừa thơm vừa mềm, ăn cái thứ cá nướng đó mà uống rượu thì tuyệt ! Phải vậy không ?

Hồ Thiết Hoa gật đầu :

- Đúng vậy ! Lưu Hương tiếp :

- Người và y ngồi tại mũi thuyền nướng cá đánh chén, bỗng có một con thuyền khác lướt nhanh bên cạnh. Trên thuyền có ba người, một người là chỗ quen thuộc của người. Phải không ?

Hồ Thiết Hoa gật đầu :

- Đúng ! Lưu Hương tiếp :

- Cái con người quen thuộc đó, người nhận ra là Cao Á Nam. Lâu lắm rồi người không gặp nàng, người muốn vẫy tay gọi nàng. Nhưng nàng làm ngơ, người lại muốn nhảy sang thuyền nàng, khổ cái là người không dám ! Chỉ vì Khô Mai đại sư có mặt trên thuyền đó. Trờ người không sợ, đất người không ngán, nhưng ngàn vạn lần người không dám trêu vào Khô Mai đại sư. Phải không ? Hồ Thiết Hoa không buồn buông cái tiếng đúng nữa, chỉ hốc mồm đón lấy trọn chén rượu nốc ực.

Lưu Hương tiếp :

- Khô Mai đại sư vắng bóng trên giang hồ hơn hai mươi năm qua, mãi đến hôm nay mới hạ sơn, mà lại cải trang, đổi dạng, do đó người hoản hờn, hấp tấp đi tìm ta.... Phải vậy không ? Hồ Thiết Hoa vụt nhảy dựng lên, trừng mắt nhìn Lưu Hương, kêu lớn :

- Thì ta đã nói với người như vậy đó, chẳng phải sao ?

Lưu Hương gật đầu :

- Thật vậy ! Hồ Thiết Hoa tiếp :

- Thế tại sao người còn hỏi ta nữa ? Quỷ nhập xác người rồi nên người mất bình tĩnh phải không ? Vô lý cho người quá chừng ! Lưu Hương mỉm cười :

- Sở dĩ ta nhắc lại là vì muốn đề tỉnh người mấy việc.

Hồ Thiết Hoa hừ một tiếng :

- Những việc gì ?

Lưu Hương tiếp :

- Lúc Cao Á Nam muốn lấy người thì người làm cao, chạy trốn nàng, bỏ rơi nàng, điều đó ta cũng chẳng nói làm chi bởi mỗi con tim có chiều hướng của nó mà lý trí không điều khiển nổi....

Hồ Thiết Hoa chận lại :

- Nam nhân nào cũng có cái ngu, vì cái ngu đó mà lý trí phải cáo biệt.

Hồ Thiết Hoa này vốn là nam nhân. tự nhiên phải có cái ngu, do ngu mà tự cao không chịu hiểu cái chỗ tốt của nữ nhân.... Phải vậy không Lưu Hương mỉm cười :

- Chứ còn gì nữa ! Hồ Thiết Hoa vênh mặt tiếp :

- Lập luận đó ta từng nghe người giảng giải nhiều lần rồi, cần chi người đề tỉnh ?

Lưu Hương lắc đầu :

- Việc ta muốn đề tỉnh, đâu phải như vậy ?

Hồ Thiết Hoa cau mày :

- Thế việc gì ?

Lưu Hương tiếp :

- Người tự cho mình ngu, đề tiện, song Cao Á Nam lại thích người ! Sở dĩ nàng lờ đi như tuồng lạnh nhạt là vì hiện tại nàng sắp sửa làm một việc cực kỳ nguy hiểm. Nàng không muốn người biết nàng sẽ làm gì ! Hồ Thiết Hoa hừ nhẹ :

- Tại sao ?

Lưu Hương giải thích :

- Tuy người không hiểu nàng, nhưng nàng thì rất hiểu người, nàng nghĩ, nếu

để cho người biết nàng dẫn thân vào nơi nguy hiểm, nhất định là người ra mặt tiếp trợ nàng liền, mà tiếp tay nàng là người mạo hiểm. Nàng muốn người giận ghét nàng mà đứng ngoài vòng ! Hồ Thiết Hoa giựt mình lấp vấp thốt :

- Nói như người thì nàng có thái độ lạnh nhạt đó là vì nàng yêu ta ?

Lưu Hương mỉm cười :

- Lại còn phải nói ! Nhưng người ? Người có làm gì cho nàng, vì nàng chưa ?

Rồi chàng tiếp :

- Người chỉ có tài giận dữ, ngồi một chỗ mà uống rượu, uống cho say tít cung thang vô luận chuyện gì đến nàng, người cũng để mặc không cần biết đến ! Chàng cười lạnh.

Hồ Thiết Hoa nhảy dựng lên, vung tay tả tơi tát vào mặt, tay hữu chụp bình rượu quăng xuống sông, mặt ửng hồng vì mấy cái tát vì thế.

Y kêu lên :

- Lão Xú Trùng nói đúng ! Lỗi tại ta ! Ta có lỗi nặng. Ta là một kẻ ích kỷ, vô lương tâm, vô tích sự ! Biết rõ có việc lớn sắp xảy ra, vậy mà còn ngồi lì uống chết. Làm sao ta có cái hứng uống nữa chứ ! Lưu Hương cười tươi thốt :

- Đó là khía cạnh trẻ con ! Người chưa mài dũa được khía cạnh đó, Thiết Hoa ! Cũng nhờ chính cái khía cạnh trẻ con của người, Cao Á Nam mới yêu người ! Bây giờ nếu nàng biết được vì nàng mà bỏ rượu, nàng sẽ vui sướng biết bao ! Hồ Thiết Hoa trừng mắt :

- Ai bảo là ta bỏ rượu chứ ? Bất quá là ta chỉ uống ít lại trong vài hôm thôi ! Dầu có thể rụng, máu có thể đổ, chứ rượu thì nhất định không thể chừa !

Lưu Hương lại cười :

- Người vừa biếng nhác, vừa thô lỗ, vừa nghèo mà lại thích rượu, thích đánh

nhau, tuy nhiên, người cũng có vẻ đáng yêu. Nếu ta là nữ nhân, nhất định ta cũng yêu người ! Hồ Thiết Hoa cười ròn :

- Nếu người là nữ nhân, nếu người yêu ta, nhất định ta cuốn gió chạy trốn dài dài, đâu còn dám ngồi đây đối diện với người ! * * Trong đời họ, cả hai đã trải qua chẳng biết bao nhiêu lần nguy hiểm. Cứ mỗi lần gặp đại sự, là họ tìm mọi cách giữ cho đầu óc được bình tĩnh sáng suốt để được tự nhiên cười nói với nhau, tự nhiên hành động ứng phó tình thế. Chính nhờ sự bảo trì tinh thần vững chắc đó mà họ còn sống sót cho đến ngày nay.

Họ quên lãng con thuyền của Khô Mai đại sư một lúc, khi họ chú ý trở lại thì thuyền đó chẳng rõ từ phút giây nào đã chậm lại rồi. Thuyền trước chậm, thuyền sau nhanh, hai thuyền gần nhau, khoảng cách thu hẹp dần dần.

Tuy sương mù trên mặt sông khá dày, họ nhìn rõ hình dạng của thuyền trước. Họ không hiểu người trên thuyền trước có trông thấy thuyền họ theo sau hay không. Lưu Hương định bảo phu thuyền bớt tốc độ để giữ khoảng cách vừa phải, không hiện lộ rõ rệt lắm, bỗng nhận thấy thuyền trước dừng lại chừng như chìm dần, chìm dần....

Dĩ nhiên, dù mắt kém hơn Lưu Hương, Hồ Thiết Hoa cũng phát hiện ra sự kiện đó.

Y lấy làm lạ lắm lắm :

- Sao đèn thuyền đó cứ thấp dần ? Không lẽ thuyền chìm ?

Lưu Hương đáp :

- Ta cũng thấy như vậy ! Chìm là phải, chứ làm gì có neo đi xuống thủy cung ?

Bây giờ hai thuyền còn cách nhau độ năm trượng. Hồ Thiết Hoa lắm lắm :

- Thuyền chìm mà sao bọn Cao Á Nam không có một phản ứng nào ?

Bỗng Lưu Hương tung mình nhảy vọt qua thuyền lớn. Khô Mai đại sư, Cao Á Nam, thiếu nữ then, Đinh Phong và bọn phu thuyền đều vắng bóng.

* * Đêm cứ xuống, bóng đêm cứ đậm, sương rơi cứ dày, trên mặt sông không một bóng người. Gió từ xa cuốn tới, quét qua mình Hồ Thiết Hoa. Bất giác y rợn người.

Y cầu nhàu :

- Con thuyền xem rất mới, hẳn phải chắc, phải bền, làm gì chìm dễ dàng như vậy ? Còn người trên thuyền đi đâu ? Không lẽ họ bị bọn ma da nuốt hết ?

Y muốn nói một câu khôi hài, gây không khí vui nhộn, nhưng câu nói buông giữa khung cảnh lạnh lùng ghê rợn chỉ đượm vẻ nhạt nhẽo vô duyên, chính y cũng không cười nổi. Lòng bàn tay của y ướt lạnh. Y thở một hơi dài.

Chợt y ngửi phải một mùi hôi thối bốc từ mặt sông.

Y buột miệng hỏi :

- Mùi gì thế ? Người....

Lưu Hương dờ mũi song hay mắt, chàng chẳng ngửi mùi gì cả, song lại thấy trên mặt nước có ánh sáng đen đen, chớp chớp trôi theo giòng, cái thứ đen đen đó bao quanh thuyền chàng và khoảng nước chỗ thuyền Khô Mai đại sư chìm xuống.

Câu hỏi của Hồ Thiết Hoa bị tiếng nổ do hỏa tiễn từ đâu đó xa xa bay tới gây nên, lửa chớp lên, lửa bốc cháy rần rần. Lửa phát cháy trong một vòng tròn, như từ một chiếc lò to lớn đặt tại mặt sông.

Bọn Lưu Hương, Hồ Thiết Hoa, luôn cả con thuyền bị lửa nuốt trọn.

* * Lửa cháy đen nước. Nước nóng như sôi.

Dầm mình trong nước, Hồ Thiết Hoa và Lưu Hương nhô đầu lên, đầu dầm mồ hôi như nhúng nước. Nhưng cả hai không thấy khó chịu chút nào.

Bởi họ đã thoát ra khỏi vùng lửa cháy, nước sôi, họ vào lọt trong một cái hồ lớn, một hồ tắm.

Hồ Thiết Hoa vớ đầu đó được một cái khăn tắm, nhúng nước vắt ráo, quần quanh đầu, thở dài lẩm bẩm :

- Nước, một nhu cầu của con người, nóng hay lạnh đều làm thoải mái con người tùy trường hợp, cũng như gây khó chịu đến chết được ! ngoài kia, ta nghĩ là phải đi cầu Diêm Vương là cái chắc, vào đây rồi, ta có cảm tưởng mình đang lạc lõng cõi thiên đàng ! Đồng chất là nước, nước cũng có khác. Đồng loại là người, người cũng có khác nhau, mà hai điểm tương phản nổi bật nhất, là lạnh và nóng, ngu ngốc và thông minh.

Y nhắm mắt, nghe thoải mái từ từ len vào mình.

Lưu Hương cũng nhắm mắt, từ từ hỏi :

- Ai là ngốc tử ?

Hồ Thiết Hoa đáp :

- Ngốc tử là ta ! Còn người đương nhiên là thông minh.

Lưu Hương cười lớn :

- Tại sao bỗng nhiên người sanh tánh khiêm nhường ?

Hồ Thiết Hoa cười khổ :

- Ta vốn không có ý thừa nhận, nhưng không còn cách nào phủ nhận thì đành vậy ! Nếu không có người hấn là ta đã bị chết cháy rồi chết luộc luôn !

Làm gì đến nơi đây mà hưởng cái phúc tắm mát ?

Y thở dài rồi tiếp:

- Nói thực với người, lúc đó ta khiếp quá, như chết rồi ! Ta không hiểu nổi sao lửa bốc cháy ngay trên giong sông, ta lại quên luôn dưới lửa là nước, nước sông. Nếu người không lôi kéo thì ta không bao giờ dám nhảy xuống sông ! Lưu Hương mỉm cười :

- Trước khi lửa bốc cháy, người có nghĩ một mùi kỳ lạ phải không ?

Hồ Thiết Hoa sáng mắt kêu lên :

- Phải rồi !.... Ta quên mất là cái mũi người không linh ta còn hỏi người.

Khi ta nhớ ra điều đó, thì lửa đã dấy rồi.

Lưu Hương hỏi :

- Người biết mùi gì đó chẳng ?

Hồ Thiết Hoa lắc đầu :

- Nếu biết ta còn hỏi người làm gì ?

Lưu Hương xì một tiếng :

- Có mũi mà đi hỏi người không mũi, thì cái đó cũng kỳ quái chứ ! Hồ Thiết Hoa cười lý :

- Đành là người có cứu ta thoát chết cháy, chết lụt, ta vẫn mừng người là Lão Xú Trùn như thường ! Không cho Lưu Hương trả miếng, y tiếp luôn :

- Người đã biết, vậy cứ nói cho ta nghe xem ! Lưu Hương đáp :

- Tuy ta không ngửi được mùi song vẫn trông thấy ! Hồ Thiết Hoa hỏi :

- Thấy cái gì ?

Lưu Hương buông gọn :

- Dầu ! Hồ Thiết Hoa trở mắt :

- Dầu ? Dầu gì ?

Lưu Hương tiếp :

- Dầu gì, thực sự ta cũng chẳng rõ, bất quá ta có nghe nói tại biên thù Tây Tạng trong lòng đất có một mạch dầu, màu đen rất nhạy lửa, một khi bốc cháy rồi, không có cách gì dập tắt.

Hồ Thiết Hoa cau mày :

- Đúng rồi, ta nghe mùi dầu rõ ràng, nhưng trên mặt sông làm gì có thứ dầu đó ?

Lưu Hương hừ một tiếng :

- Tự nhiên phải có người đổ xuống chứ ! Dầu thì luôn luôn nổi trên mặt nước, do đó vẫn đốt được như thường. Tuy vậy, kẻ nào đó quên rằng lửa chỉ cháy trên mặt nước, chứ trong nước dưới giòng sông làm gì có lửa ? Nếu người có chút can đảm nhảy xuống là thoát nạn ngay ! Hồ Thiết Hoa cười hi hi :

- Kẻ nào muốn đốt cháy Lão Xú Trùn, kẻ đó thất vọng gấp ! Lưu Hương tiếp :

- Tuy nhiên, kẻ đó chẳng phải là kẻ tầm thường, bằng cớ là y mang thứ dầu đó từ Tây Tạng về đây, rồi đổ xuống sông, đốt cháy ! Nhất định kẻ đó thuộc một tổ chức nào, và tổ chức nào đó vừa có thực lực, vừa có tài chánh dồi dào mà cũng có luôn can đảm ! Hồ Thiết Hoa trầm giọng :

- Theo ta nhận thấy, thì tiểu tử đó chẳng có gì đặc biệt cho lắm ! Lưu Hương thốt :

- Kẻ phóng hỏa có thể là Đinh Phong, song hẳn chưa phải là tay đầu não. Còn như tên đầu não là ai, người không cần phải hỏi ta, bởi ta không biết gì cả.

Hồ Thiết Hoa cau mày, trầm ngâm một chút :

- Chúng phát hiện ra bọn ta theo dõi, nên không tiếc một con thuyền mới, cho chìm luôn. Lại còn phóng hỏa định đốt tiêu bọn ta ! Chúng muốn gì ?

Lưu Hương hừ nhẹ :

- Thì ta đã ước đoán rồi ! Một việc kinh thiên động địa mà ! Hồ Thiết Hoa nghiêm giọng :

- Thế là Khô Mai đại sư và Cao Á Nam làm mưu độc của chúng sao ?

Lưu Hương lắc đầu :

- Cả hai không sao cả ! Hồ Thiết Hoa hừ một tiếng :

- Thế là nghĩa gì ? Chẳng lẽ chúng tiêu hao bao nhiêu tâm lực chỉ để đưa Khô Mai đại sư và Cao Á Nam đi ?

Lưu Hương mơ màng :

- •, Có thể....

Hồ Thiết Hoa kêu lên :

- Kỳ quái ! Kỳ quái ! Nếu chúng có ác ý. Đối với Khô Mai đại sư thì khi nào đại sư chịu đi theo chúng ? Còn như chúng không ác ý thì cần gì phải làm ra

về thần bí ?

Thốt xong, y nhắm mắt lại làm như không cần nghe Lưu Hương đáp lời.

Bởi y biết không có ai giải đáp nỗi sự thắc mắc của y, trừ người trong cuộc !

* * Nơi đây có cái tên là Tiêu Diêu Trì, một hồ tắm công cộng. ấ tiền hơi cao đối với các hồ tắm khác, song khung cảnh rất thích hợp với những người bình dị không quan tâm đến ai mà cũng không muốn ai quan tâm đến mình. Màu nước mờ mờ từ những vòi bên dưới phún lên bên trên rơi xuống, che khuất tầm mắt của nhau, không ai nhìn rõ ai, hướng hồ không ai muốn nhìn ai ?

Người trong hai vùng Tô, Chiết, dù ở xa, dù ở gần, dù sang, dù hèn cũng tìm đến Tiêu Diêu Trì mà tắm, và mỗi khi tắm, ở lại đó hằng nửa ngày. Ai có tiền dư thì tắm thường xuyên, ai thiếu phương tiện đi thỉnh thoảng. Tắm tại đây là một cuộc du ngoạn của họ.

Dĩ nhiên, có mặt tại phòng tắm, chẳng phải độc có Lưu Hương và Hồ Thiết Hoa. Nơi kia, có ba người, nơi này một người, chỗ khác một vài người khác như đã nói, không ai tò mò tìm hiểu ai, và tất cả cảm thấy như tất yên tâm mà tắm. một chỗ, có hai người đang thì thầm câu chuyện với nhau.

Lưu Hương trông mặt một người rất quen song không nhớ ra người đó là ai. Có lẽ người đó vào đây tắm rất lâu, nên bọn Lưu Hương vào một lúc là y lấy khăn lau mình, vừa bước đi, hướng ra phía cửa. Y có đôi chân nhỏ song rất dài. Phần trên trái lại to lớn, trông rất cường tráng, đôi vai rộng, dáng đi chập choạng, mường tượng có thể ngã bất cứ lúc nào. Tuy nhiên, Lưu Hương nhận ra con người đó là tay khinh công thượng đẳng, vũ khí của y sử dụng phải thuộc loại nặng, y là một cao thủ trong võ lâm là cái chắc. Người có thuật khinh công cao, lại sử dụng vũ khí nặng, là một sự kiện hiếm có trên giang hồ. Thường thường, bất quá họ mang nơi mình một vài thứ ám khí nào đó thôi.

Y vừa ra đến cửa, bên ngoài có người khác tiến vào. Người vừa vào có vẻ hồi hải, sợ hải, như bị ác quỷ đuổi chạy đến đây. Vào đến nơi, người ấy nhảy xuống nước ngay. Nước bắn tung toé, tạt vào đầu Hồ Thiết Hoa. Hồ Thiết Hoa trừng mắt toan mắng, nhưng nhận ra người, y đổi giận làm vui ngay. Rồi y cũng mắng, song mắng theo lối thân mật :

- Không ở trên mặt sông mà quăng lưới lại vào đây làm gì ? Người định tìm một vài con cá trong hồ này để đổi hương vị phải không ?

Lưu Hương cười thốt :

- Người cẩn thận đấy, không khéo lại lọt vào lưới của y, ta không cứu kịp đâu nhé! Thì ra người vừa vào là Khoái Vồng Trương Tam, một người không xa lạ gì đối với Hồ Thiết Hoa và Lưu Hương. Hắn rất giỏi thủy công, lại có tài nướng cá, cơ trí lanh lợi, nói năng rất khéo. Hắn có trất nhiều bằng hữu và rất trọng nghĩa khí. Hắn có cái tật là thấy châu ngọc thì tay phát ngứa rồi, phải tìm mọi cách lấy cho kỳ được.

Cái tật đó có thể cho là tham, dù thực sự hắn không sống về nghề cướp giật, chẳng qua hắn quá thích châu ngọc, chỉ muốn thu nhặt tất cả số châu ngọc trên đời để riêng một mình trông ngấm mà thôi.

Một tay sưu tầm châu ngọc bất chấp phương tiện chánh tà ! Châu ngọc đối với hắn cũng như rượu đối với Hồ Thiết Hoa. Có thể cho rằng sanh mạng của họ đứng hàng nhì. Nhưng hiện tại, hắn trông thấy Lưu Hương và Hồ Thiết Hoa lại có vẻ cao hứng hơn là thấy châu ngọc. Hắn thở phào phào mấy lượt, cười hì hì thốt :

- Ta thật là có phúc lớn, mạng lớn, đi đến đâu cũng gặp quý nhân ! Hồ Thiết Hoa lại mắng :

- Người bị quỷ đuổi hay sao mà kinh hoàng thất thổ như thế ?

Khoái Vồng Trương Tam thở dài, cười khổ :

- Nếu gặp phải quỷ thì còn nói gì ! Ta gặp cái thứ đáng sợ hơn quỷ nữa kia !

Hồ Thiết Hoa cau mày :

- Kẻ nào lại dữ hơn quỷ ! Ta muốn gặp kẻ đó xem sao ! Trương Tam thốt :

- Người....

Bỗng có tiếng động từ bên ngoài vọng vào. Người đó có đôi chân nhỏ và dài, đã đi rồi bây giờ trở lại.

Ai đó cất giọng khàn khàn thốt :

- Cô nương ! Nơi đây cô nương không vào được đâu ! Nữ nhân đáp :

- Người khác vào được thì ta cũng vào được, tại sao không chứ ? Tại sao ?

Âm thanh gấp nhưng dịu và thanh, nghe thật êm tai.

Nam nhân bối rối :

- Đây là nơi nam nhân tắm, mà tắm thì.... Cô nương vào đâu có tiện ?

Thiếu nữ cương quyết :

- Người nói là không nên vào làm cho ta càng muốn vào, không thể không vào !

Nàng cười lạnh mấy tiếng đoạn tiếp với giọng cao hơn :

- Thằng trộm con ! Người trốn đi đâu được chứ ! Người cho rằng bốn cô nương không dám theo à ? Cho người biết, dù người có chạy xuống địa phủ, ta cũng quyết theo xuống đến nơi, buộc Diêm Vương phải trả người lại cho ta ! Hồ Thiết Hoa thè lưỡi dài thông rồi bật cười ha hả thốt :

- Cái vị tiểu cô nương đó hung dữ ghê ! Nhìn qua một bên thấy Trương Tam xám mặt, hấn vội thụt đầu xuống nước trầm luôn bên dưới không dám thò lên.

Hồ Thiết Hoa cau mày cười nhẹ :

- Có bọn ta ở đây người còn sợ cái gì nữa ? Đừng có nốc cái thứ nước rửa chân của thiên hạ ! Lưu Hương cũng cười theo. Bình sanh chàng ưa gặp những con người có thú vị, nhu ái như vị tiểu cô nương kia. Chàng hy vọng nàng vào tận trong này để xem mặt mũi ra sao. Nhưng có thể có thú nữ nhân

vào tận chỗ tắm của nam nhân sao ?

Bên ngoài, tiếng huyền não càng lúc càng vang to. Viên quản lý hồ tắm luôn miệng kêu la khàn khàn :

- Không vào được đâu ! Ngàn vạn lần không nên vào ! Một tiếng bốp vang lên. Hẳn là viên quản lý bị thiếu nữ tát tai, khóa cái miệng oang oang của gã. Rồi hai người tiến vào ! Hai người vào là hai nữ nhân.

Không ai nghĩ là nữ nhân có thể xông vào chỗ tắm của nam nhân.

Người có đôi chân nhỏ và dài lập tức tung mình nhảy xuống nước, lại còn ngồi xuống như cổ dấu hình hài Nữ nhân to gan đó tuổi rất nhỏ, dung mạo rất đẹp, mũi thẳng môi hồng, đôi mắt sáng như sao. Lối phục sức của nàng rất đặc biệt, áo dài màu đỏ thêm bông vàng, phụng đen, chân mang giày trắng, quần cũng trắng, đầu đội mào tử kim, lưng thắt giây tử kim. Trông nàng dường như một vương tôn công tử từ nơi trường tập bắn tên vừa trở về. Và đôi giày của nàng thiếu nữ nói lên chất sang quý nơi nàng.

Nàng là gái thực sự hay giả trai ? Nếu là trai thực sự thì trên đời đâu có một mỹ nam tử như nàng ? Theo sau là một tiểu liễu đầu tuổi độ mười bốn, mười lăm, dù không cười cũng phản phát có vẻ cười.

Nhìn thoáng qua, Lưu Hương và Hồ Thiết Hoa bấm bụng cười thầm. Họ nhận ra chiếc mào trên đầu nàng hẳn là phải có giắt rất nhiều châu ngọc, song hiện tại thì chẳng còn một hạt nào cả. Thế thì châu ngọc đó biến đi đâu mất ! Có lẽ Khoái Vĩng Trương Tam ngứa tay, mó máy vào đó. Nhưng Trương Tam cũng chẳng phải tay vừa, thủy công cũng có hạng lắm, thuật khinh công và thủ pháp phóng ám khí đã đạt đến mức tinh vi.

Vậy thì tại sao hẳn lại sợ thiếu nữ ? Thiếu nữ áo đỏ đảo mắt nhìn tả, nhìn hữu, ánh mắt nàng dừng lại một chốc ở mỗi nam nhân, Hồ Thiết Hoa bị nàng nhìn rất kỹ đến phát nhột. Ai ai cũng trần truồng như nhộng, dầm mình trong nước, nước lại trong vắt, bị người nhìn như vậy hẳn phải khó chịu lắm

! Chính nàng tiểu liễu đầu theo thiếu nữ cũng cảm thấy thẹn mặt ửng hồng, nàng nép sau lưng thiếu nữ chừng như chẳng dám nhìn ai. Tuy nhiên, chốc chốc nàng len lén đưa mắt về phía Lưu Hương. Lưu Hương thích thú vô cùng.

Bỗng thiếu nữ áo đỏ cao giọng hỏi :

- Vừa rồi có một tên giống như con khỉ chạy vào đây các người thấy không ?

Không ai đáp lời nàng.

Thiếu nữ trừng mắt quát :

- Các người cứ chỉ đi, chỉ cho ta là được thưởng, nếu có ý che chở cho gã ấy thì đừng trách ta hung hăng ! Hồ Thiết Hoa chớp chớp mắt, vọt hỏi :

- Cô nương nói là con người đó giống khỉ ?

Thiếu nữ áo đỏ gật đầu :

- Phải ! Người có thấy gã ?

Hồ Thiết Hoa điềm nhiên :

- Nếu là người có hình dạng đó thì tại hạ có thấy ! Trầm mình dưới nước, Trương Tam hồi hộp cực độ, tim nhảy mạnh suýt vọt khỏi lồng ngực.

- Dĩ nhiên hẳn hặn Hồ Thiết Hoa vô cùng, ý chừng nếu đập nát cái miệng của Hồ Thiết Hoa được, thì gã không ngần ngại đập liền cho y vĩnh viễn không còn uống rượu được nữa.

Lưu Hương lại cười thâm. Chàng thừa hiểu chẳng khi nào Hồ Thiết Hoa phản bội bằng hữu, bán mắc bán rẻ cho kẻ khác. Bất quá y chỉ đùa ác

Trương Tam thôi cho gã chừa cái tật tham châu ngọc.

Thiếu nữ áo đỏ sáng mắt lên hỏi gấp :

- Thế gã đó ở đâu ? Người chỉ đi rồi ta thưởng cho ! Hồ Thiết Hoa hỏi lại :

- Thưởng cái gì ?

Thiếu nữ áo đỏ hừ một tiếng, thuận tay quăng ra một vật, vật đó rơi xuống nước. Lưu Hương tinh mắt nhận ra là một đỉnh vàng. Nàng cũng rộng rãi

thật ! Vung tay như vậy hẳn phải là một người phi thường ! Chàng càng thấy thích thú hơn. Hồ Thiết Hoa nhặt lấy đỉnh vàng tỏ vẻ không tin đó là vàng thật, nhìn kỹ một lúc đoạn mở mày mở mặt, cười toét :

- Đa tạ cô nương ! Thiếu nữ áo đỏ giục :

- Gã ấy đâu, người chỉ đi ! Hồ Thiết Hoa sờ chót mũi thản nhiên đáp :

- Gã ấy à ? Gã....

Y biết rõ hiện tại, trong hồ tắm có bao nhiêu người thì cả những người đó đều nhìn y. Và y cũng hiểu cái nhìn của họ không có mấy may thiện cảm, bởi có ai chấp nhận được sự kiện vì một đỉnh vàng mà bán rẻ bằng hữu.

Hành động của y đáng phỉ nhổ lắm ! Hồ Thiết Hoa không lộ vẻ thẹn, không lúng túng, từ từ đưa tay chỉ vào mũi của Lưu Hương cười hì hì thốt :

- Hẳn đó, chẳng lẽ cô nương không trông thấy ! Có người giật mình sững sờ, có người bật cười lên.

Còn Lưu Hương thì dờ khóc dờ cười.

Thiếu nữ áo đỏ giận đến trắng nhợt mặt hét :

- Người.... người dám đùa với bốn cô nương à ?

Hồ Thiết Hoa mỉm cười :

- Tại hạ đâu dám đùa, cô nương ! Cô nương nhìn kỹ xem hẳn có giống con khỉ chẳng ? Chẳng lẽ cái người mà cô nương tìm lại không phải là hẳn ?

Thiếu nữ trừng mắt nhìn Lưu Hương, thấy chàng thiếu nào quá, bất giác lộ ý cười nơi ánh mắt. Tiểu liễu đầu thì tay che miệng cười khúc khích.

Hồ Thiết Hoa đắc ý cũng cười theo thốt :

- Tại đây, người giống khỉ chỉ có mỗi một hẳn thôi? Nếu cô nương cho là không phải thì tại hạ đành chịu, chẳng còn biết ai đâu mà chỉ ! Thiếu nữ trầm gương mặt tìm cách đối phó với người, với việc. Dù sao thì nàng cũng còn nhỏ tuổi, trong đời chưa từng gặp thứ nam nhân lì lợm, mặt dày.

Tiểu liễu đầu liếc thoáng qua Lưu Hương đoạn thốt :

- Chúng ta tốt hơn nên rời khỏi nơi này, cô nương ! Thiếu nữ hừ một tiếng, cao giọng gắt :

- Tại sao ta phải đi ? Ai cấm ta ở lại chứ ?

Nàng thốt gấp, thường thường lập lại những tiếng trọng yếu như sợ người ta không nghe rõ, nàng cũng lập lại, nói hai lần, dù nói hai lần vẫn còn nhanh hơn người khác nói một lần.

Tiểu liễu đầu tiếp :

- Chừng như tên trộm không có ở đây, cô nương ạ ! Thiếu nữ cười lạnh :

- Thực ra không phải hoàn toàn là vì gã mà đến đây. Khắp trong thiên hạ, chẳng có nơi nào ta chưa đặt chân đến, trừ khung cảnh này thôi ! Do đó mà muốn đến để quan sát cho biết đồng thời xem có kẻ nào dám đuổi ta chăng !

Hồ Thiết Hoa vỗ tay cười vang :

- Phải đó! Sống trên đời ít nhất cũng phải có ý tứ như cô nương. Tại hạ hết sức khâm phục mẫu người như vậy Thiếu nữ buông cốc lốc :

- Hừ ! Hồ Thiết Hoa tiếc :

- Tuy nhiên, rất tiếc là cái gan của cô nương không đủ to.

Thiếu nữ trừng mắt :

- Người nói cái gì ?

Hồ Thiết Hoa cười hì hì :

- Giả như cô nương dám xuống hồ tắm thì cái đó mới đúng là can đảm!

Thiếu nữ nổi giận chụp tay vào hông. Một thanh trường kiếm chớp chớp nơi tay nàng. Thanh kiếm rất mỏng thuộc loại nhuyễn kiếm, bình thời dẫu sau đường giây bằng vàng quanh hông, rút ra rồi vung nhẹ lên là nó thẳng cứng. Kiếm thuộc loại kiêm cả cứng lẫn mềm, từ mềm biến ra nhuyễn, phàm sử dụng được loại kiếm đó phải là tay thượng đẳng trên giang hồ.

Trong hồ nước, đã có hai người lộ vẻ kinh ngạc, cả hai không tưởng là nàng luyện nội thứ kiếm pháp đó, có luyện nội mới dám ỷ vào nó mà hồng hách

ngang tàng, không xem thiên hạ vào đâu. Rồi nàng nhún nhẹ đôi chân tung mình lên, bay vọt đến cạnh hồ, hoành tay quét thanh kiếm ngang qua đầu Hồ Thiết Hoa. Phát kiếm đưa ra vừa nhanh, vừa chuẩn, vừa độc.

Hồ Thiết Hoa buột miệng kêu lên :

- Ái da ! Đoạn y trầm nhanh mình xuống nước. Ai ai cũng cho rằng y thọ thương và hẳn là phải nặng. Ngờ đâu một lúc sau y trồi đầu lên cười hì hì thốt :

- Tại hạ bắt quá chỉ muốn một đỉnh vàng của cô nương, sao cô nương lại muốn đôi vàng lấy mạng người?

Đôi mắt bốc lửa, thiếu nữ hét :

- Nếu ngươi có một dũng khí nam nhân thì hãy lên đây ! Lên đây đối phó với ta ! Hồ Thiết Hoa thở dài :

- Rất tiếc tại hạ không mặc quần áo, chẳng lẽ để mình trần truồng mà lên đó ?

Thiếu nữ nghiêng răng dậm chân :

- Được rồi ! Ta ra ngoài kia đợi ngươi ! Đừng quá hèn nhát mà trốn tránh !

Dù sao nàng cũng là nữ nhân, nàng phải thẹn cho nên thốt xong nàng quay mình đi liền. Chừng như nàng quá giận nên người nàng run thấy rõ.

Tiểu liễu đầu liếc mắt sang Lưu Hương từ từ thốt :

- Bằng hữu của ngươi đùa ác quá, ngươi hãy chuẩn bị công cuộc tổng táng cho hắn sẽ vừa ! Hậu quả trò đùa đó tai hại không nhỏ đâu nhé ! Nàng theo thiếu nữ đi ra ngoài.

Lưu Hương thở dài mấy tiếng lẩm nhẩm ! - Xem ra nàng rui thật đấy, ta phải xuất một số tiền mua quan tài là vừa ! Hồ Thiết Hoa mỉm cười thốt :

- Tôn chi một cỗ quan tài ! Ngươi cứ đốt cháy ta thành tro, rồi hốt tro bỏ vào vò rượu chôn đi, cũng tiện lắm ! Yặng hắng giọng tiếp :

- Thực sự thì ta đâu có ý đùa cợt với nàng, bắt quá nàng hung hăng lạ, hồng

hách lạ, bất chấp đạo lý, động một chút là muốn giết người, nếu ta không giáo huấn nàng thì sau này ai chịu nổi nàng chứ ! Lưu Hương điềm nhiên thốt :

- Chỉ sợ ngươi không giáo huấn nổi ai, trái lại bị người giáo huấn ngược ! -
Đúng vậy đó ! Ta nghĩ lão Hồ nên tìm cách chuồn đi là hơn ! Hồ Thiết Hoa trừng mắt :

- Chuồn ! Tại sao ta phải chuồn ? Ngươi tưởng ta sợ ?

Trương Tam thở ra :

- Ngươi biết nàng là ai không ?

Hồ Thiết Hoa hừ một tiếng :

- Thế nàng là ai ? Không lẽ nàng là con gái của Dao Trì Kim Mẫu trên cung trời ?

Rồi y tiếp luôn :

- Về kiếm pháp ta công nhận là nàng học được chân truyền, xuất thủ nhanh, chiêu thức độc, song ý trượng vào vào một vài chiêu kiếm mà khinh miệt tất cả thế nhân thì nàng lắm to ! Chẳng bao giờ nàng toại nguyện ! Trương Tam thốt :

- Có thể ngươi trêu vào nàng được ! Chứ còn bà nội nàng thì đừng hòng
ngươi dám làm gì đối với bà ấy ! Hồ Thiết Hoa hỏi :

- Nội nàng là ai ?

Vô hình trung, mi mắt của Trương Tam giật giật, cái giật báo hiệu sự lo âu, sự bất tường.

Hắn gằn từng tiếng :

- Nội nàng là Kim Thái phu nhân tại Vạn Phúc Vạn Thọ Viên, còn nàng là cháu nội gái thứ ba mươi chín, tên Kim Linh Chi, hiệu là Hỏa Phụng Hoàng.
Hồ Thiết Hoa sững sờ.

Chết thì chịu, Hồ Thiết Hoa không bao giờ chịu thua kém một người nào,

nhưng y công nhận là Kim Thái phu nhân không phải con người dễ trêu.

Y không dám trêu đả đanh, mà trên đời này, chẳng có một ai dám chơi trò liều lĩnh đó.

Luận về võ công thì vẫn có người cao hơn Kim Thái phu nhân, như Thạch Quan Âm, Thủy Mẫu Âm Cơ, Huyết Y Nhân.... Luận về thế lực thì quả thật bà ta là tay đệ nhất trên đời này.

Bà có mười con trai, chín con gái, tám rể, ba mươi chín cháu nội gái trai, hai mươi tám cháu ngoại. Con trai và rể của bà đều là Tổng tiêu đầu, Tổng bộ đầu, Bang chủ, Chương môn nhân và không một người nào không là nhân vật thượng đỉnh trên giang hồ. Trong số chỉ có một người bỏ võ theo văn, trở thành bậc kim của ngọc đường, quan cao cực phẩm. Ngoài ra còn có một người hiện ở trong quân ngũ, lập nên chiến công hiển hách, triều đình phong làm Oai Võ Tướng Quân. Kim Thái phu nhân có chín gái song chỉ có tám rể chỉ vì một người xuống tóc quy y trở thành ni cô, hiện là đệ tử Khổ Nhân đại sư trong phái Nga Mi, tiếp thọ y bát chân truyền. Cháu trai, cháu gái của bà đều thành danh cả, riêng Hỏa Phụng Hoàng là người nhỏ nhất, lại được bà cưng yêu nhất.

Điều đáng chú ý là Kim lão thái thái có gia giáo rất nghiêm, pháp huấn hữu phương, cho nên con cháu trong họ Kim đều theo con đường chánh nghĩa, tuyệt nhiên không một người nào hành động gian tà. Do đó nhắc đến bà, là hào kiệt anh hùng trong thiên hạ đều sanh lòng kính phục ngay. Con người đó, gia quyến đó, thử hỏi còn ai trêu vào ?

Hồ Thiết Hoa sững sờ một lúc lâu đoạn trừng mắt nhìn Trương Tam hỏi :

- Người sớm biết nàng là cháu gái của Kim lão thái thái chứ ?

Trương Tam gật đầu :

- • ! Hồ Thiết Hoa tiếp :

- Vậy mà người còn dám trộm vật của nàng ? Hay là ăn lắm cá nược rồi lú

người chẳng ? Hoặc giả nốc mãi rượu rồi điên cuồng làm bậy ?

Trương Tam cười khổ :

- Thực ra ta vốn không có chủ ý đó nhưng mấy hạt minh châu kia hấp dẫn quá.... Đáng lẽ thì nàng không nên gắn lên máo mới phải. Ta chỉ nhìn phớt qua thôi là hồn phi phách tán, không dần lòng được, đành hạ thủ ! Ta cũng không tưởng là nàng dám đuổi theo tận nơi nam nhân tắm rửa như thế này !

Bên ngoài, Hòa Phượng Hoàng Kim Linh Chi cao giọng nói vọng vào:

- Người không trốn đi đâu khỏi thì tốt hơn nên ra đây gấp.

Hồ Thiết Hoa cau mày :

- Cái vị cô nương đó sao mà nóng nảy lạ ! Bỗng nhiên y vỗ tay lên đầu vai

Lưu Hương cười vuốt tiếp :

- Ta biết người từ lâu sành phương pháp đối phó với nữ nhân ! Chỉ có mỗi một người mới đối phó nổi với vị cô nương này. Xem ra ta chỉ còn có cách là thỉnh người lên ngựa thôi ! Lưu Hương cười mấy tiếng :

- Ta không đi đâu ! Một con người giống khỉ như ta nữ nhân trông thấy là phát cáu liền ! Hồ Thiết Hoa gằn giọng :

- Ai nói người giống khỉ ? Ai nói chứ ? Kẻ đó hẳn phải có tật nơi mắt ! Ai lại không biết người là trang đệ nhất anh tuấn đương thời ? Ai không biết người là hình ảnh lý tưởng của nữ nhân trong lứa tuổi đót được đi tìm hoàng tử của lòng ?

Lưu Hương nhắm mắt không đáp.

Hồ Thiết Hoa cười tiếp luôn :

- Thực ra thì đây là một cơ hội tốt, biết đâu trong tương lai người sẽ không là cháu nội rể của Kim lão thái thái Bọn ta là bằng hữu của người, hẳn cũng vinh lây ! Lưu Hương mừng tượng ngủ say không nghe y nói gì.

Trương Tam thấp giọng bảo :

- Ba mươi sáu kế, trốn là hay nhất. Ta nghĩ người nên....

Hồ Thiết Hoa bỗng nhiên từ dưới nước nhảy vọt lên, mình ướt át, nước chảy ròng ròng.

Y cao giọng thốt :

- Dù cho nàng có là cháu nội của Kim lão thái thái, Ngân lão thái thái, ta bắt chấp Nàng biết đạo lý càng tốt, nàng không biết cũng chẳng sao ! Đến lúc đó Lưu Hương mới mở mắt, từ từ thốt :

- Từ lâu rồi không ai nói là người trọng đạo lý cả ! Như vậy người còn biết đạo lý là gì mà hòng đòi hỏi nơi người ta ?

Hồ Thiết Hoa vắn xong một chiếc khăn lớn quanh mình chạy bay ra ngoài.

Người trong hồ tắm cũng lập tức nhảy ra khỏi nước chạy theo y. Ai cũng muốn mục kích một cuộc chiến cực kỳ thích thú. Người có đôi chân nhỏ và dài bỗng nhìn Lưu Hương điểm một nụ cười.

Lưu Hương cười đáp lại. Người đó thốt :

- Nếu tại hạ đoán không lầm thì tôn giá là....

Y quay nhìn về phía hậu, bỏ lưng câu nói rồi chạy đi. Người ở phía sau y chính là người mà Lưu Hương trông rất quen, có gương mặt đỏ, chẳng rõ màu đỏ hay tại vì nước nóng trong hồ tắm, hay vì trông thấy Lưu Hương mà đỏ mặt. Người ấy từ đầu đến cuối không hề nhìn Lưu Hương nửa mắt, trừ lúc đó, nhưng người đi theo y thì cứ len lén nhìn chàng. Mỗi khi Lưu Hương nhìn lại thì bạn đồng hành của y cúi đầu né tránh ánh mắt chàng. Cả hai người đó hấp tấp đi ra theo sau người có đôi chân nhỏ, dài.

Khoái Vồng Trương Tam thấp giọng thốt :

- Hai kẻ ấy xem chừng không thuộc hạng người tốt. Ta có cảm tưởng là họ không xa lạ gì với bọn mình ! Lưu Hương có vẻ đang nghĩ đến một việc gì, tùy tiện đáp :

- • ! Ta cũng nghĩ như vậy ! Trương Tam tiếp :

- Cái gã chân cao đó nhất định có thuật khinh công rất cao, lai lịch cũng hiển

hách lắm. Nhưng ta không hề gặp gã lần nào ! Hấn cười rồi tiếp luôn :

- Người mà ta không hề gặp tất nhiên ít có chường mặt trên giang hồ ! Lưu Hương đáp nhất gừng :

- Ta cũng nghĩ vậy ! Trương Tam tiếp nói :

- Nơi đây tuy là chốn công cộng song lúc thường thì rất ít khách giang hồ lai vãng, hôm nay chẳng rõ tại sao có nhiều nhân vật võ lâm tụ hội. Thật là kỳ quái.

Đột nhiên Lưu Hương bật cười hỏi :

- Người nói năng nhiều quá, có phải là người muốn cầm chân ta ở đây với người không ?

Trương Tam đỏ mặt.

Lưu Hương tiếp luôn :

- Người ta vì người mà đánh nhau ở bên ngoài, ít nhất người cũng nên đi ra đó mà xem chứ ! Trương Tam đáp :

- Được ! Ra thì ra ! Đi với người dù đến đâu thì ta cũng dám ! Lưu Hương bảo :

- Trước khi ra hãy thu nhặt số châu ngọc dấu dưới hồ đem theo hết nhé!

Trương Tam đỏ mặt lắc đầu thở dài :

- Vô luận ta làm việc gì cũng không che dấu nổi người.

Vòng cửa Tiêu Diêu Trì không lớn lắm. Cửa hồ tắm không lớn lại có màn che kín đáo ngăn gió thổi vào, ngăn luôn hơi nước bốc ra. Hiện tại chẳng rõ ai vệt trống bức màn đó và bên ngoài, người ta đã tụ tập thành một đám đông. Dĩ nhiên phải có mặt vị cô nương thừa can đảm nhìn nam nhân trần truồng và đang lăm lăm thanh trường kiếm, sắp sửa giết người.

Hồ Thiết Hoa thì từ từ mặc quần áo. Hỏa Phượng Hoàng Kim Linh Chi trầm tụ khí giữ bình tĩnh chờ, thần sắc nghiêm lạnh. Ai bất ngờ nhìn nàng, nểng quắc mắt nhìn trả, bắt buộc người đó phải lảng đi.

Hồ Thiết Hoa vừa cài khuy áo vừa hỏi :

- Cô nương nhất định phải giết chết tại hạ ?

Kim Linh Chi lạnh lùng :

- • ! Hồ Thiết Hoa thở dài :

- Là một cô nương tuổi nhỏ tại sao động trở mặt lại muốn giết người ?

Kim Linh Chi trừng mắt :

- Kẻ đáng bị giết ta phải giết, tại sao ta nên lưu mạng sống cho kẻ đó chứ ?

Tại sao ta phải lưu ?

Hồ Thiết Hoa hỏi :

- Cô nương đã giết bao nhiêu người rồi ?

Kim Linh Chi đáp gọn :

- Ngàn người, vạn người, nhiều hay ít người không can gì phải hỏi.

Hồ Thiết Hoa thốt :

- Tại hạ thì không muốn chiếc đầu cô nương làm gì ? Nếu cô nương không hạ sát nỏ tại hạ thì tại hạ mong rằng từ nay cô nương bớt tánh hung hăng, không nên động một chút là nổi tánh nổi tánh đòi chém đòi đâm. Trên thế gian này số người đáng giết không nhiều lắm đâu ! Kim Linh Chi nạt :

- Hay cho....

Thanh trường kiếm chớp lên tiếp nối câu nói bỏ dờ. Chiêu thức phát xuất tuyệt độc. Hồ Thiết Hoa đảo bộ tránh nhất kiếm đó. Kim Linh Chi bồi theo nhất nữa, rồi nhất nữa, liên tiếp mười bảy mười tám nhất.

Phàm nữ nhân xử dụng kiếm thì chuyên về nhẹ, có nhẹ mới có nhanh, nhưng kiếm pháp của Kim Linh Chi thì chuyên về cương, mãnh, cho nên kiếm rít gió kêu vù vù, rẹt rẹt. Kiếm phong bốc mạnh, những người đứng tại cửa bắt buộc phải tránh ra xa.

Nơi tụ hội chính là chỗ dành cho khách tắm thay áo quần, tự nhiên không rộng lắm. Sân trường đấu hẹp, kiếm thì dài, kiếm vút nhanh, liên tục.

Kim Linh Chi tựa hồ bức không cho Hồ Thiết Hoa không còn đất tránh. Rất tiếc đối tượng của nàng là Hồ Thiết Hoa, nếu là người nào khác, hẳn không chỉ trì được hơn mười nhát kiếm của nàng.

Bất cứ trong trường hợp nào, Hồ Thiết Hoa cũng đều nóng nảy, trừ lúc giao đấu thì y bình tĩnh vô cùng, sở dĩ được như vậy là nhờ y thu thập rất nhiều kinh nghiệm mua bằng giá sinh mạng trong những lần vào tử ra nguy.

Trên giang hồ số người sánh được với y khả dĩ đếm được trên đầu ngón tay. Nhờ thế, gặp đối thủ cao tài hơn, y vẫn bình tĩnh như thường, chẳng hề bối rối, khẩn trương.

Kim Linh Chi nhanh kiếm thì Hồ Thiết Hoa cũng nhanh chân. Đến nhát kiếm thứ mười chín vừa phát ra, nàng thu về ngay, trừng mắt hỏi :

- Sao ngươi không hoàn thủ ?

Hồ Thiết Hoa mỉm cười :

- Tại vì tại hạ không có ý muốn giết cô nương ! Kim Linh Chi dặm chân :

- Được ! Xem ngươi có hoàn thủ hay không ! Có hoàn thủ hay không ! Nàng vụt thay đổi kiếm pháp. Thật ra trong giai đoạn đầu, nàng chưa xử dụng thủ pháp tuyệt diệu. Bởi Vạn Phúc Vạn Thọ Viên không bằng vào kiếm pháp làm sở trường của võ công.

Tuy nhiên kiếm pháp của họ Kim không vì thế mà thành tầm thường.

Trừ bọn Hồ Thiết Hoa ra, trên đời chẳng có mấy kẻ chỉ thi mỗi một kiếm pháp thao thao bất tuyệt kiếm ảnh chớp ngời, kiếm phong ào ạt như nước đổ, như gió cuốn gây khiếp hãi nơi đối tượng. Tưởng chừng như kiếm pháp của nàng không có một sơ hở nào. Nhưng bất cứ kiếm pháp nào cũng phải có một vài sơ hở kín đáo, có điều mắt thường không phát hiện nổi thôi.

Khoái Vồng Trương Tam nhìn một lúc thấp giọng thốt :

- Dường như nàng xử dụng Liễu Như kiếm pháp của phái Nga Mi.

Lưu Hương gật đầu không nói gì.

Kim Linh Chi hét :

- Hay! Người không hoàn thủ!.... Nếu người không hoàn thủ luôn ta phục người luôn!

Lưu Hương đạo soái

Hồi 2

GIẤY NGỌC BÍ MẬT

Nàng lại thay đổi một kiếm pháp thứ ba. Thay vì thủ pháp cần mật chặt chẽ, nhanh nhẹn, nàng lại đánh chậm và để lộ rất nhiều sơ hở. Do đó những phát kiếm như có như không, như mạnh như yếu, như thực như hư, thật là khó lường cái thực chất của kiếm pháp.

Người tầm thường hẳn phải cho là tầm thường. Thậm chí có kẻ cho rằng nàng sức cùng lực kiệt và võ công của nàng đã được xữ dụng đến mức cuối rồi.

Nhưng Lưu Hương có con mắt hơn người, nhận ngay chỗ tuyệt diệu của đường kiếm. Bất giác chàng giật mình. Nàng đang xữ dụng kiếm pháp Thanh Phong, gồm mười ba chiêu, và nàng vừa xuất phát chiêu đầu có cái tên là Thanh Phong Tử Lai.

Trong bảy môn phái lớn trong võ lâm, theo sự xếp hạng của khách giang hồ, thì Thiếu Lâm và Võ Đang được kể như đứng đầu.

Thực ra môn phái nào cũng có cái sở trường riêng biệt. Thì chưa chắc gì Thiếu Lâm và Võ Đang trên bậc hẳn với Côn Lôn, Điểm Thương, Nga Mi,

Hải Nam và Hoa Sơn. Bất quá người ta dựa vào sự thành lập lâu hay mau và các thành tích trên giang hồ vậy thôi ! Tuy nhiên có một điều mà ai ai cũng phải công nhận là vào thời kỳ đó kiếm pháp Hoa Sơn cầm như vô địch trên giang hồ. Và từ lâu rồi, Thanh Phong Thập Tam Thức của Hoa Sơn phái không hề thất bại trước một tuyệt kỹ nào của các môn phái khác. Nó hay ở chỗ thanh đạm, trong cái thanh đạm có cái độc, đối tượng khinh thường thanh đạm nên hầu hết những kẻ gặp kiếm pháp này đều chuốc bại chua cay ! Trừ Cao Á Nam ra, Khô Mai đại sư không hề truyền thọ kiếm pháp Thanh Phong cho ai cả. Nhưng Kim Linh Chi học được ! Và học rất tinh ! Chẳng những Lưu Hương kinh ngạc mà Hồ Thiết Hoa cũng kinh ngạc luôn. Y kinh ngạc gấp bội Lưu Hương.

Một tiếng soạt vang lên, chiếc áo của y té một đường. Mũi kiếm suýt chạm vào da thịt y ! Chẳng phải Hồ Thiết Hoa quá kém đến độ không tránh nổi nhát kiếm đó. Biết bao nhiêu lần rồi y thấy Cao Á Nam thi thố kiếm pháp đó. Y cũng có học qua song không khi nào Cao Á Nam chỉ điểm tận tường bởi sư huấn rất nghiêm, làm gì nằng dăm vi phạm môn quy ? Bây giờ y thấy một người khác xử dụng kiếm pháp đó, xảo diệu như Cao Á Nam. Làm sao y khỏi sững sờ ? Vì sững sờ nên để kiếm chạm áo.

Ai truyền thọ cho Kim Linh Chi kiếm pháp đó ?

Nàng phát xuất chiêu thứ hai, vẫn với thủ pháp thanh đạm. Chiêu này có cái tên là Thanh Phong Phát Liễu. Vừa lúc đó, một bóng người chớp lên.

Cổ tay của Kim Linh Chi đã bị chụp trúng. Thân pháp và thủ pháp của người đó nhanh quá ! Những kẻ tại hiện trường bất giác sững sờ. Người đó nắm tay không cứng lắm, song Kim Linh Chi cảm thấy toàn thân tê liệt, không còn động đậy được nữa. Nàng kinh hải quay đầu nhìn lại. nhận ra đó là người mà Hồ Thiết Hoa bảo với nàng là giống khi. Đó là Lưu Hương.

Lưu Hương điềm nhiên :

- Nhưng nếu bắt gặp mấy hạt châu trên mình các hạ thì câu chuyện hoạt kê trở thành bi thảm ! Và tiếng cười nhường chỗ cho tiếng khóc ngay ! Tiểu liễu đầu bây giờ mới cất tiếng :

- Phải ! Chỉ cần lục soát mới biết ai thật, ai giả, ai oan, ai ung.

Đại hán áo đỏ biến sắc mặt. Bạn đồng hành của hắn cũng không đành lòng được, vội bước tới, tay chụp chuôi đao bên hông, cao giọng hỏi :

- Các vị muốn lục soát ?

Liễu đầu cười hì hì, nhìn Lưu Hương buông giọng mỉa :

- Kẻ gian thì sợ xét mình chứ người ngay còn ai lo ngại ?

Người đó trừng mắt muốn rút đao ra khỏi vỏ. Đại hán nắm tay gã giữ lại rồi hỏi :

- Xét mình cũng chẳng sai, nhưng xét không có thì sao ?

Lưu Hương đáp :

- Nếu xét mà không có thì cứ kể như tại hạ lấy trộm. Tại hạ phải đền.

Đền của không nổi thì đền bằng cái đầu của tại hạ ! Đại hán cao giọng phân bua :

- Các vị nghe đó nhé ! Lời đó do y tự miệng thốt ra, chẳng phải ai ép buộc gì.

Lưu Hương trầm gương mặt :

- Lời nói của tại hạ có cái giá trị như thế nào, hẳn các hạ cũng thừa hiểu.

Đại hán không dám nhìn thẳng mắt chàng, quay đầu về hướng khác bảo :

- Các vị cứ lục soát đi ! Tiểu liễu đầu cười hì hì :

- Có nên bảo hắn cởi trần truồng ra mà xét chẳng ?

Lưu Hương cũng cười đáp :

- Bất tất làm như vậy. Tại hạ biết hắn dấu mấy hạt châu trong chiếc ngọc đáí quanh hông hắn, hắn chỉ cần cởi sợi ngọc đáí đó trao cho cô nương xét là đủ.

Đại hán biến sắc, hai tay chụp chiếc ngọc đáí không buông chừng như sợ

người ta cướp mất ! Tiểu liễu đầu bảo :

- Cởi ra ngay ! Chẳng lẽ ngươi không dám ! Kim Linh Chi chớp thanh trường kiếm :

- Không cởi cũng phải cởi ! Hồ Thiết Hoa đứng một bên cứ cười hì hì mãi, lúc đó vụt thốt :

- Nếu hấn dám không cởi thì tại hạ phục hấn can đảm nhất trần đời ! Người đồng bạn toan rút đao song đại hán lại ngăn chặn rồi cao giọng thốt :

- Tốt ! Cởi thì cởi ! Nhưng các hạ đã nói gì xin đừng quên cho là được ! Lưu Hương đáp :

- Nếu vậy tại hạ phải tự tay lục soát, bởi việc này quan hệ trọng đại, tại hạ chỉ có mỗi một chiếc đầu thôi nếu đứt đi rồi thì sống sao được nữa? Các vị nghĩ có phải vậy không?

Không ai gật đầu song cái ý thì đồng.

Đại hán dậm chân cuối cùng thì cởi sợi ngọc đá thốt :

- Đây các hạ cầm xem ! Ngọc đá đối với hấn có tầm quan hệ trọng đại, lúc tắm hấn cũng cầm nơi tay không chịu rời. Bình thời vô luận là sao hấn cũng không cởi ra. Nhưng trong trường hợp này trước mặt đông người hấn phải phá lệ. Nếu không để cho người ta xét thì làm sao thanh minh sự ngay thẳng của hấn ? Hà huống là hấn đã biết Lưu Hương là ai rồi ? Hấn tự tin là mình vô tội ! Bởi từ lúc vào đây có ai lại gần hấn đâu ? Thì còn sợ gì có kẻ lên nhét mấy hạt châu trong mình hấn ? Cởi ngọc đá rồi hấn thở phào ! Rồi hấn liếc mắt sang Lưu Hương khoé miệng ẩn ước có nụ cười lạnh. Mờng tượng hấn chờ xem chiếc đầu của Lưu Hương rơi xuống.

Chờ xem đầu Lưu Hương rơi xuống nào phải chỉ có một mình hấn ?

Nhưng đầu Lưu Hương chưa rơi, Và có lẽ còn lâu lắm mới có việc đó.

Hoặc không bao giờ có việc đó.

Bao nhiêu cặp mắt đều đổ dồn về Lưu Hương. Lưu Hương hai tay cầm chiếc

ngọc đá nhìn kỹ một lúc bỗng đưa cao lên thuận tay rầy. Một tiếng lộc cộc lắc cắc vang lên, từ ngọc đá bắn ra mấy mươi điểm sáng lạnh. Tiếp theo đó từng tiếng cốp cốp lại vang, mấy mươi điểm hào quang bay lên chạm vào nóc nhà, hào quang màu bích lục.

Ám khí ! Ám khí màu bích lục phải là thứ tuyệt độc, chạm máu là yết hầu bít lại mà chết. Giao thủ với hần có ai tưởng là sợi ngọc đá đó có chứa đựng vật tối độc chết người hết sức nhanh chóng ? Trong số những người hiện diện cũng có kẻ không thuộc giới giang hồ, họ không biết võ công dù vậy họ cũng khiếp hãi trước một vật cực kỳ độc hại. Hà hướng những khách võ lâm ?

Toàn thể mọi người đều biến sắc.

Kim Linh Chi lạnh lùng thốt :

- Dù ngươi là ai, mang thứ đó nơi mình không thể là người tốt rồi ! Đại hán mặt đỏ biến xanh, cái :

- Ám khí tốt hay xấu không thành vấn đề, điều cần là không có châu ngọc nơi mình, như vậy đủ lắm rồi ! Lưu Hương mỉm cười :

- Chắc các vị đã thấy, chiếc giây ngọc trống không, bởi có trống rỗng nên mới chứa được ám khí và cũng vì trống không nên dẫu được trôn châu.

Xin các vị lưu tâm nhìn đây ! Bỗng chàng vung mạnh tay, một tiếng bứt vang lên, ngọc đá đứt làm đôi. Có vật gì đó trong ngọc đá rơi ra, lăn tròn trên mặt đất không ngừng.

Người nhanh mắt nhận ra ngay đó là một hạt châu suýt soát mắt rồng, chiếu sáng đến làm hoa mắt.

Đau quá ! Chiếc ngọc đá Tàng Châm của hần bị hủy diệt rồi! Gã được nó nào phải dễ dàng? Hai mươi năm nay đường giây đó cứu hần thoát chết chẳng biết bao nhiêu lần, mà cũng giúp hần hạ bao nhiêu cường địch ! Kẻ chế tạo ra đường giây đó theo sự chỉ dẫn của hần đã bị hần giết sau khi hoàn

thành tác phẩm để giữ bí mật hoàn toàn. Bây giờ giây ngọc bị phá hủy rồi muốn làm lại một đường giây tương tự, hấn còn nhờ ai được nữa ?

Tuy nhiên đường giây đứt vẫn còn là sự kiện nhỏ đối với một sự kiện khác. Sự kiện khác là hấn đâu có đánh cắp hạt châu thể mà hạt châu lại nằm trong đường giây đó ! Hấn phải làm sao đây ! Có thể nào chối cãi được trước sự thật hiển nhiên ?

Trong trường hợp của hấn, thử hỏi trên đời có ai giữ được bình tĩnh chăng ? Hấn kinh hãi, hấn căm hận, khẩn trương lên, hét lớn một tiếng định nhảy tới vồ hạt châu. Nhưng có người nhanh chân nhanh tay hơn hấn. Hồ Thiết Hoa lướt tới chặn đầu hấn, đồng thời đánh vào mặt hấn. Đang lúc sôi giận cực độ, mắt cả sáng suốt nên không tránh kịp tay quyền của Hồ Thiết Hoa, mặt lách khỏi song đầu vai lãnh trọn. Một tiếng binh vang lên hấn bị dội ngược về phía hậu bảy tám bước. Nếu bạn đồng hành của hấn không kịp vọt mình theo đỡ thì hấn phải ngã chổng gọng trên mặt đất.

Hồ Thiết Hoa dù đánh trúng đôi phương vẫn hết sức kinh hãi, y biết rõ chiêu quyền phát xuất có uy lực như thế nào, y chỉ dùng bốn năm thành công lực song cũng đủ làm cho người trúng đòn phải nằm ít nhất cũng mười hôm, nửa tháng. Trên giang hồ số người chịu nổi một quyền của y có thể đếm trên đầu ngón tay.

Xem ra đại hán mặt đỏ này quả có công phu đó, thêm loại ám khí tối độc kia, hấn phải là một tay oanh liệt trên giang hồ, một tay cao thủ là cái chắc ! Tiểu liễu đầu thừa cơ hội đó nhặt hạt châu lên trao cho Kim Linh Chi.

Lưu Hương điềm nhẹ một nụ cười hỏi :

- Có đúng là hạt châu của cô nương bị đánh cắp chăng ?

Kim Linh Chi không đáp lời chàng, gương mặt xanh dờn, mắt tròn trừng cao giọng hỏi đại hán mặt đỏ :

- Người còn nói gì nữa chăng ?

Đại hán mặt đỏ chưa nói gì, bằng hữu của hắn không đành lòng nổi, cao giọng hét :

- Dù ta có lấy hạt châu của ngươi, cái đó có gì quan hệ đâu ? Bạc ngàn, bạc vạn lượng kia, bọn ta nói lấy là lấy, có kẻ nào dám động đến chân lông bọn ta ?

Kim Linh Chi quá giận thành cười, lạnh lùng đáp :

- Tốt ! Ngươi nói vậy là đủ lắm rồi ! Câu nói vừa dứt âm vang, thép kiếm chớp lên theo liền. Kiếm quang biến ảo không ai nhìn rõ thanh kiếm hướng về đâu. Như vậy còn tránh làm sao được ?

Hồ Thiết Hoa và Lưu Hương trao đổi ánh mắt cho nhau cùng cười nhẹ.

Bỗng một bóng người chớp lên từ ngoài cửa bay vọt vào. Người đó nhanh quá, thanh kiếm của Kim Linh Chi bay qua đại hán trước khi người đó vào thế mà gã còn nhanh hơn kiếm, dù cách một khoảng xa và xuất hiện chậm. Một tiếng „cách“ vang lên, thanh kiếm của Kim Linh Chi bị hai bàn tay của người đó chộp lại giữ cứng.

Đến Lưu Hương cũng kinh hãi trước thủ pháp của y đừng nói chi đến ai khác. Thân pháp nhanh, hai tay chộp lại kẹp thanh kiếm, những sự kiện đó làm kinh khiếp người thật song chưa đáng kể đối với Lưu Hương.

Điều làm cho chàng kinh hãi phải khác với hai sự kiện đó. Bởi Kim Linh Chi đang sử dụng một chiêu của Thanh Phong kiếm pháp. Thanh kiếm của nàng biến ảo hầu như vô hình, dù ai tinh mắt đến đâu cũng không nhận rõ thân kiếm. Không thấy thân kiếm thì làm sao chụp trúng ! Kẻ chụp trúng thân kiếm phải có võ công cực kỳ cao diệu. Thân pháp, thủ pháp của người đó đã làm kinh khiếp những người hiện diện rồi, Lưu Hương và Hồ Thiết Hoa nhận ra người càng kinh khiếp hơn.

Vì người đó chính là Đinh Phong, gã thiếu niên trong đêm vừa qua nghênh đón Khô Mai đại sư, đánh đắm thuyền, đưa khách đến một nơi bí mật! Trông

thấy Đinh Phong Kim Linh Chi vụt biến sắc mặt.

Đinh Phong cười nhẹ thốt :

- Lâu ngày cách biệt, chừng gặp lại thì tại hạ nhận ra Kim cô nương tăng tiến vô cùng ! Cái chiêu Liễu Như Phi Tuyết đó được cô nương xử dụng hết sức thần diệu ! Ái sanh là kiếm pháp, dù cho Hoàn Châu đại sư có mặt tại đây cũng phải công nhận là xanh phát nơi chàm song lại hơn chàm ! Hoàn Châu đại sư là người cô thứ bảy của Kim Linh Chi và Liễu Như Phi Tuyết là một tuyệt chiêu của kiếm pháp đích truyền trong phái Nga Mi.

Những người hiện diện tại cục trường gật đầu thăm nghĩ :

- Thảo nào mà kiếm pháp của nàng chẳng cao tuyệt ? Thì ra nàng là đệ tử của phái Nga Mi. Nhưng Lưu Hương và Hồ Thiết Hoa đều hiểu Kim Linh Chi vừa xử dụng chiêu thứ tám của kiếm pháp Thanh Phong có cái tên là Phong Động Thiên Linh.

Hai chiêu Phong Động Thiên Linh và Liễu Như Phi Tuyết mới xem thì mừng tượng nhau song phân biến hóa bên trong thì hoàn toàn khác biệt.

Tại sao Đinh Phong lại trông gà hóa cuốc ?

Đinh Phong tiếp :

- Hai vị bằng hữu này tại hạ có quen, mong cô nương nể mặt tại hạ buông tha cho họ đi ! Tuy Kim Linh Chi giận đến tái mặt, nàng vẫn nén lòng lạnh lùng đáp :

- Chúng là hai tên cấp vật, chẳng lẽ các hạ có bằng hữu trong hạng người đó ?

Đinh Phong cười nhẹ đáp :

- Cô nương lầm rồi ! Kim Linh Chi cười mỉa :

- Lầm ? Chính mắt tôi trông thấy thì còn lầm làm sao được ?

Đinh Phong tiếp :

- Hai vị bằng hữu đó tuy không giàu bằng Vạn Phúc Vạn Thọ Viên song gia

tài của họ trị giá trên trăm vạn, hạt châu trong tay cô nương kia dù tại nhà họ không có nhiều nhưng chẳng phải là ít. Tại hạ dám bảo chứng họ không là những tên cắp vặt đâu ! Câu nói của hắn cứng cỏi nghe không êm tai chút nào.

Lạ thay, Hỏa Phượng Hoàng Kim Linh Chi lại không giận. Với danh hiệu đó nàng lại có thái độ trầm tĩnh gần như nguội lạnh, ai ai cũng cho là lạ. Đại hán mặt đỏ và người mang đao bước tới xá Đình Phong.

Người mang đao thốt :

- Đa tạ công tử can thiệp, nếu không thì....

Đại hán mặt đỏ mỉm cười chận lời :

- Sự tình nghi cũng chẳng có gì ! Tất cả đều lắm, bây giờ sự lắm lạc được giải tỏa rồi đêm nay tại hạ phải thiết tiệc khoảng đài Kim cô nương mới được ! Đình Phong gật đầu :

- Hay quá ! Hay quá ! Đại hán mặt đỏ tiếp :

- Tuy nhiên Kim cô nương có hạ cố mà đem ánh sáng ánh sáng huy hoàng lồng lên cuộc tiệc với sự hiện diện quý báu chẳng ?

Kim Linh Chi hừ một tiếng chưa kịp đáp lời, Đình Phong đã cười hót đáp :

- Chẳng những một Kim cô nương sẽ có mặt trong đêm nay tại tiệc rượu mà tất cả các bằng hữu tại cục trường đều được mời luôn. Ngẫu nhiên mà tụ hội tại đây hôm nay, hắn cũng có cái duyên tao ngộ thì không có lý do gì lại thiếu mặt trong cuộc trùng phùng thứ hai vào đêm nay ! Đoạn hắn quay mình hướng về Lưu Hương điểm một nụ cười, tiếp luôn :

- Có lẽ hai vị đồng ý chứ ?

Lưu Hương cười hì hì :

- Miễn có rượu thôi, dù tại hạ không đến, bằng hữu của tại hạ cũng lồi tại hạ đến.

Hồ Thiết Hoa cất tiếng vang :

- Không sai một điểm nhỏ. Nếu có rượu uống say rồi ai có chém cho một vài dao, tại hạ cũng không thể không đến ! Đinh Phong cười tíu :

- Hay quá ! Hay quá ! Bỗng có một người cao giọng hỏi :

- Có cuộc nhiệt náo như vậy, chẳng rõ tại hạ được dự phần hay không?

Người đó có thân hình khôi vĩ đứng giữa đám đông nổi bật lên với chiếc đầu cao, y là một trong số người có mặt tại hồ tắm. Bây giờ thì y đã mặc cả y phục vào rồi, và y phục của y hoa lệ không kém y phục của đại hán mặt đỏ. Trên tay y có chiếc rương dài ba thước bằng da màu đen, xem chừng như y quý nó lắm, chẳng rõ trong đó có chứa đựng những vật gì.

Đại hán mặt đỏ chớp mắt cười vang :

- Huynh đài bằng lòng quan tâm là ban cho tại hạ một vinh hạnh lớn lao có lẽ nào tại hạ không thỉnh luôn Người có đôi chân dài gặt gù :

- Nếu thế tại hạ xin cảm tạ trước, song đêm nay mình sẽ gặp nhau tại đâu ?

Đại hán mặt đỏ đáp :

- Tại Tam Hoa Lâu phía trước mặt kia. Các hạ nghĩ sao ?

Người chân dài lại gặt :

- Được lắm ! Y thoáng nhìn qua Lưu Hương cười nhẹ rồi bước đi. Không còn nhiệt náo thì ai ai cũng hết hiếu kỳ, họ lần lượt giải tán.

Kim Linh Chi đi theo Đinh Phong. Tợ hồ nàng không muốn đi theo hẳn song chẳng biết tại sao nàng lại không cự tuyệt. Khi tất cả ly khai cục trường rồi, người mang đao buông giọng giận thốt với người mặt đỏ :

- Đại ca ! Tiểu đệ không biết tại sao đại ca lại có thể nhẫn nhịn như vậy nổi ! Dù cho liễu đầu đó có là cháu nội của Kim lão thái bà đi nữa, chẳng lẽ anh em chúng ta lại sợ sao ?

Người mặt đỏ thở dài đáp :

- Hiền đệ đâu biết được! Người mà ngu huynh có kị không phải nàng họ Kim đâu! Người mang đao tiếp :

- Không phải nàng Kim vậy chẳng là cái gã tiểu tử luôn luôn nở nụ cười đó ?
Hắn đã phá hủy đường giây ngọc của đại ca, tiểu đệ đang hận lúc đó không
nhanh tay cho hắn một đao ! Đại hán mặt đỏ lại thở dài, cười khổ :

- Cũng may mà hiền đệ chưa làm việc đó ! Hiền đệ có biết hắn là ai chẳng ?
Người mang đao cười lạnh :

- Chẳng lẽ hắn là Lưu Hương ? Với hình dáng đó hắn có thể là Đạo Soái
Lưu Hương lắm ! Đại hán mặt đỏ trầm giọng :

- Không sai một điểm nhỏ ! Hắn chính là Lưu Hương.

Người mang đao sững sờ nín lặng. Đại hán mặt đỏ trầm ngâm một lúc khẽ
nhếch một nụ cười hiểm độc, lẩm nhẩm :

- Lưu Hương ! Lưu Hương ! Tuy bọn ta không đối phó nổi với người vẫn có
người đối phó với người. Nếu mà người sống quá ba hôm nữa thì ta cúi đầu
khuất phục xem người như thiên thần.

Lưu Hương và Hồ Thiết Hoa qua khỏi khúc quanh con đường. Hồ Thiết Hoa
hỏi :

- Tiểu tử Trương Tam đâu ?

Lưu Hương cười đáp :

- Ta bảo hắn chuồn rồi ! Hồ Thiết Hoa cũng cười :

- Thật ta không hiểu nổi người dùng phương pháp gì mà bảo hắn nhả viên
châu ra được ! Tiểu tử đó thật kỳ quái. Bình sanh hắn không nghe lời ai cả
nhưng người bảo trời hắn hay trời, bảo đất hắn hay đất ! Hắn phục người
hơn phục cả sư, cả phụ ! Lưu Hương không nói gì. Hồ Thiết Hoa tiếp :

- Thủ pháp của người quả thật tuyệt diệu ! Lưu Hương hỏi :

- Người nhận ra con người đó chẳng ?

Hồ Thiết Hoa lắc đầu :

- Ta chỉ biết là hắn nhận ra người. Vì nhận ra nên thuộc đắng mà hắn chẳng
dám nhắm mắt kêu than ! Ta thương hại cho hắn hết sức ! Lưu Hương hừ

một tiếng :

- Nếu người biết hắn là ai chắc không còn thương được nữa.

Hồ Thiết Hoa chớp mắt :

- A ?

Lưu Hương tiếp :

- Người từng nghe nói tại vùng Viễn Đông Nam có một tên cướp biển chuyên giết người đoạt của, làm được mọi tội ác ?

Hồ Thiết Hoa hỏi gấp :

- Tử Kinh Bang ?

Lưu Hương gật đầu :

- Phải ! Người đó là Bang chủ Tử Kinh Bang tên Hải Quát Thiên ! Hắn ít khi lên lục địa cho nên người không gặp hắn.

Hồ Thiết Hoa giật mình :

- Tên thì ta có nghe, người thì chưa từng thấy ! Sao người không nói sớm với ta ! Nếu biết hắn là Hải Quát Thiên thì khi nào ta nương tình trong cái chương vừa rồi ?

Lưu Hương cười nhạt :

- Người sẽ có dịp đâm mạnh, đừng lo ! Hồ Thiết Hoa cười tiếp :

- Kể ra hắn cũng là một tay cường đạo đấy ! Hắn có mắt quan sát thật, chẳng khi nào xuất lực mà vô công ! Hôm nay bị gán cho cái danh trộm vặt chắc hắn không ngủ nổi nhiều đêm vậy ! Lưu Hương thốt :

- Lúc hắn trần truồng ta không nhìn ra. Nhưng khi hắn mặc y phục vào là ta biết liền. Ta muốn sửa trị hắn một phen! Đêm nay sẽ là cơ hội tốt cho ta làm cái việc đó! Hồ Thiết Hoa hỏi :

- Tạo sao người để cho hắn ra đi thông thả ?

Lưu Hương đáp :

- Ta không muốn đập cỏ làm kinh động rắn.

Hồ Thiết Hoa cau mày :

- Nếu hắn là cỏ thì rấn là ai ?.... Đinh Phong ?

Lưu Hương gật đầu :

- Con người đó đáng nghi lắm ! Hắn ở trên thuyền của Khô Mai đại sư, thuyền chìm, hắn lại xuất hiện tại đây, hắn vốn nghinh tiếp Khô Mai đại sư, thế đại sư ở nơi nào mà hắn lại đến đây ?

Hồ Thiết Hoa hừ một tiếng :

- Kỳ quái thật ! Lưu Hương tiếp :

- Đó là một sự lạ thứ nhất ! Hồ Thiết Hoa thốt :

- Kim Linh Chi không có liên quan gì với phái Hoa Sơn lại học được Thanh Phong Thập Tam Thức ! Mà lại chết thì chịu chứ không thừa nhận ! Lưu Hương tiếp :

- Đó là một sự lạ thứ hai.

Hồ Thiết Hoa thốt :

- Kim Linh Chi vốn trời không sợ, đất không sợ nhưng thấy Đinh Phong rồi chùng như tuân phục hoàn toàn. Nàng có liên quan gì với Đinh Phong ?

Lưu Hương tiếp :

- Đó là sự lạ thứ ba.

Hồ Thiết Hoa thốt :

- Tử Kinh Bang từ lâu lấy mặt biển làm đất dụng võ, Hải Quát Thiên bổng nhiên có mặt nơi này, Đinh Phong lại khẳng khái giải vây cho hắn ! Chắc là song phương có liên quan với nhau! Mà mối liên quan đó như thế nào?

Lưu Hương tiếp :

- Đó là sự lạ thứ tư.

Hồ Thiết Hoa suy nghĩ một chút :

- Đinh Phong xuất thủ là chộp được kiếm của Kim Linh Chi, hiển nhiên Thanh Phong Thập Tam Thức đối với hắn không còn là bí mật nữa. Làm sao

hắn am tường kiếm pháp của phái Hoa Sơn được ?

Lưu Hương tiếp :

- Đó là sự lạ thứ năm ! Hồ Thiết Hoa thốt :

- Rõ ràng hắn biết chính là Thanh Phong Thập Tam Thức thế tại sao hắn lại gọi là Liễu Như Kiếm Pháp? Tại sao hắn che dấu cho Kim Linh Chi?

Lưu Hương tiếp :

- Đó là sự lạ thứ sáu ! Hồ Thiết Hoa thốt :

- Thủ pháp của hắn lúc chớp kiếm phản phát Đại Bạt Thủ Pháp của Giáp Hạ Cốc nơi đảo Phù Tang, mà thuật khinh công của hắn thì dường tượng đồng xuất xứ với Huyết Ảnh Nhân ngày trước. Hắn lại tinh thông kiếm pháp của phái Hoa Sơn, với số tuổi non đó mà hắn đã là bậc đa năng rồi, võ công cao, cơ trí xảo, thế hắn có lai lịch như thế nào?

Lưu Hương tiếp :

- Đó là sự lạ thứ bảy ! Hồ Thiết Hoa sờ chót mũi, vuốt vuốt đến đỏ mũi mà chưa nói gì nữa.

Lưu Hương hỏi :

- Còn gì chẳng ?

Hồ Thiết Hoa thở dài, cười khổ :

- Trong một ngày gặp bảy sự lạ chẳng lẽ chưa đủ sao ?

Lưu Hương mỉm cười :

- Người có tưởng đến sự liên quan giữa bảy điều lạ chẳng ?

Hồ Thiết Hoa cau mày :

- Ta nhức đầu quá ! Lưu Hương thốt :

- Bảy sự lạ đó nằm trên một đường giây ! Khô Mai đại sư vì muốn tìm đường giây đó nên mới hạ sơn ! Hồ Thiết Hoa chớp mắt :

- A ?

Lưu Hương tiếp :

- Thanh Phong Thập Tam Thức vốn là một tuyệt học bí truyền của phái Hoa Sơn. Hiện tại có ít nhất hai người không liên quan gì đến môn phái biết được tuyệt học đó. Tại sao sự bí mật bị tiết lộ ? Là chương môn phái Hoa Sơn tự nhiên Khô Mai đại sư phải truy cứu.

Hồ Thiết Hoa tỉnh ngộ :

- Phải rồi ! Khô Mai đại sư hạ sơn cốt để tìm hiểu tại sao cuốn tâm pháp bí truyền đó lại bị người ngoài phái biết được ! Đối với cả những môn đồ trong phái mà không xứng tâm vừa ý với đại sư cũng không được học nữa là ! Vì muốn tiện hành động bà phải dấu thân phận ! Cho nên bà mới khoác cái lót Lam Thái phu nhân ! Lưu Hương trầm ngâm một chút :

- Thanh Phong Thập Tam Thức là tâm pháp bí truyền, tuyệt nhiên Khô Mai đại sư không hề tiết lộ rồi....

Hồ Thiết Hoa chận lời :

- Mà Cao Á Nam cũng chẳng phải là người không thành thật ! Lưu Hương gật đầu :

- Cho nên sự tình chỉ có một giải thích.

Hồ Thiết Hoa nhìn chàng :

- Như thế nào ?

Lưu Hương buông gọn :

- Bí kíp bị đánh cắp ! Hồ Thiết Hoa thở một hơi dài :

- Hẳn là vậy ! Trừ nguyên nhân đó làm gì có động cơ thúc đẩy Khô Mai đại sư hạ sơn.

Lưu Hương lại trầm ngâm một chút :

- Thanh Phong Thập Tam Thức là một tâm pháp bí truyền thì pho bí kíp hẳn phải được cất dấu ở một nơi cực kỳ bí mật....

Hồ Thiết Hoa chận lời :

- Lấy được pho bí kíp đó chỉ sợ trên đời này chỉ có mỗi một đạo soái Lưu

Hương là nghĩ ra phương pháp thôi.

Lưu Hương mỉm cười :

- Ta đâu có cái tài năng làm được việc đó ! Hồ Thiết Hoa cười khỏ :
- Cái vụ này mừng tượng vụ trộm Thiên Nhất Thần Thủy, Lưu Hương ạ !

Lưu Hương đáp :

Rồi chàng tiếp luôn :

- Có lẽ Khô Mai đại sư đã tra cứu được manh mối nào đó cho nên mới mạo nhận là Lam Thái phu nhân đến đây hội kiến với bọn Đinh Phong ! Hồ Thiết Hoa thốt :

- Thì bà cứ chộp Đinh Phong, bức hấn cung khai là biết rõ sự tình chứ gì !

Lưu Hương điểm một nụ cười :

- Khô Mai đại sư đâu có hành động lỗ mảng như người vậy ! Ít nhất bà cũng biết Đinh Phong bắt quá chỉ là một con rắn nhỏ, ngoài hấn ra còn có thứ rắn to....

Hồ Thiết Hoa trầm giọng :

- Rắn to là ai ?

Lưu Hương đáp :

- Hiện tại con rắn to còn ẩn mình trong bụi cỏ làm sao biết đích xác là ai ! Nếu muốn bắt rắn, đại sư nên bắt rắn to chứ bắt rắn con thì có ích lợi gì?

Hồ Thiết Hoa gật đầu :

- Thế là Khô Mai đại sư đang làm cái việc truy ra con rắn lớn xem nó ở bụi cỏ nào. Do đó bà không vọng động.

Lưu Hương mỉm cười :

- Vậy là người hiểu ! Hồ Thiết Hoa cau mày :
- Còn chúng ta....
- Mới xem thì thấy hai vụ giống nhau, kỳ thực thì có chỗ bất đồng.

Hồ Thiết Hoa hỏi :

- Bất đồng như thế nào ?

Lưu Hương đáp :

- Đệ tử Thần Thủy Cung rất đông, còn Hoa Sơn phái thì rất nghiêm khắc trong việc chọn môn đồ cho nên môn đệ của Khô Mai đại sư chỉ có bảy người.

Hồ Thiết Hoa tiếp :

- Đúng vậy ! Lưu Hương tiếp :

- Thiên Nhất Thần Thủy của Thần Thủy Cung thì do đệ tử của Thủy Mẫu gìn giữ. Còn Thanh Phong bí kíp thì nhất định là do Khô Mai đại sư cất dấu.

Hồ Thiết Hoa gật đầu :

- Có lý ! Cho nên trộm pho bí kíp đó phải khó khăn hơn trộm Thiên Nhất Thần Thủy ! Lưu Hương tiếp :

- Và người trộm bí kíp đó phải là tay tài ba lỗi lạc ! Hồ Thiết Hoa chau mày :

- Người.... Người có nghi Đinh Phong chăng ?

Lưu Hương suy tư một lúc :

- Nếu không là Đinh Phong thì cũng là người rất có liên quan với hắn ! Lưu Hương chận lời :

- Chúng ta cũng tuyệt đối không nên vọng động ! Bởi sự tình chẳng những liên quan với mỗi một Khô Mai đại sư mà còn nhiều người dính líu trong vụ.

Hồ Thiết Hoa kê lên :

- A ! Lưu Hương tiếp :

- Con rắn lớn đó hiện đang nắm sự an toàn của một số người trong tay, và số người này đều là những nhân vật có hạng lắm, không kém Khô Mai đại sư đâu ! Hồ Thiết Hoa gật đầu :

- Vụ trộm này bí mật hơn cái vụ mất Thiên Nhất Thần Thủy năm xưa ! Lưu Hương tiếp :

- Điểm tối trọng yếu là Vô Hoa trộm Thiên Nhất Thần Thủy chỉ để tự mình

dùng, còn con rắn to đó trộm bí kíp Thanh Phong là để sanh lợi ! Hồ Thiết Hoa kinh ngạc :

- Sanh lợi ?

Lưu Hương hỏi :

- Người nghĩ xem tại sao Kim Linh Chi lại được tâm pháp Thanh Phong Thập Tam Thức ?

Hồ Thiết Hoa giật mình :

- Người muốn nói là Đinh Phong bán lại cho nàng ?

Lưu Hương đáp :

- Có thể lắm.

Đoạn chàng tiếp :

- Loại giao dịch đó tự nhiên phải được thực hiện cực kỳ bí mật. Chắc là Đinh Phong có đề cao cảnh giác nàng không nên khinh thị thi thố bất cứ trong trường hợp nào. Hôm nay vì cấp bách nàng bắt buộc phải mang ra xử dụng.

Hồ Thiết Hoa tỉnh ngộ :

- Cho nên vừa thấy Đinh Phong nàng lộ vẻ khẩn trương ngay. Có khi nào nàng cam khuất phục trước một ai. Thế mà phải Đinh Phong ! Bởi lẽ dễ hiểu nhất là nàng quên sự cảnh giác của hấn ! Nàng biết lỗi.

Lưu Hương thốt :

- Sở dĩ thế hấn mới mở lời che dấu cho nàng ! Hồ Thiết Hoa mỉm cười :

- Rất tiếc là vô luận hấn che dấu như thế nào, chỉ dấu ai thì được, chứ không thể che dấu nổi bọn ta ! Lưu Hương trầm giọng :

- Hiện tại Đinh Phong chưa biết bọn ta là những ai, cũng chẳng biết bọn ta có liên quan với phái Hoa Sơn. Có lẽ hấn tưởng rằng cũng che dấu bọn ta luôn như mọi người.

Hồ Thiết Hoa thốt :

- Nhưng sớm muộn gì hấn cũng biết.

Lưu Hương gật đầu :

- Đúng vậy ! Sớm muộn gì hắn cũng biết. Đến lúc đó rồi....

Hồ Thiết Hoa chớp mắt :

- Đến lúc đó hắn sẽ giết bọn ta để diệt khẩu. Phải không ?

Lưu Hương cười nhạt :

- Đó là cái chắc ! Người cũng không đến nỗi quá ngu ! Hồ Thiết Hoa lạnh lùng :

- Người muốn giết chúng ta đâu phải chỉ có mỗi một hắn ! Nhưng những kẻ đó có số phận như thế nào chứ ?

Lưu Hương thốt :

- Họ là họ, Đinh Phong là Đinh Phong ! Đinh Phong khác hơn họ, người đừng quên điều đó ! Hồ Thiết Hoa hừ một tiếng :

- Đinh Phong rồi sao chứ ? Hắn lợi hại hơn Thạch Quan Âm, hơn Huyết Y Nhân à?

Lưu Hương thở dài :

- Có thể là Đinh Phong không đáng sợ, song sau lưng Đinh Phong còn có con rắn to....

Hồ Thiết Hoa cao giọng :

- Tại sao người khoa trương cái sở trường của người mà cho rằng chúng ta chỉ nắm sở đoản ? Người bằng lòng xếp cái oai phong của mình lúc nào thế ? Con rắn to đó là cái quái gì chứ ? Không lẽ nó nuốt nổi bọn ta vào bụng ?

Lưu Hương trầm giọng :

- Đại Bạt Thủ của Giáp Hạ Cốc, tâm pháp khinh công của Huyết Y Nhân, mấy thứ đó là tuyệt kỹ trong võ lâm, còn Thanh Phong Thập Tam Thức thì khỏi phải nói rồi. Chúng học được cả ba thứ đó thì tự nhiên chúng còn hiểu nhiều cái khác nữa ! Một người kiêm cả tuyệt học của mười danh gia chẳng lẽ không đáng sợ hơn bọn Thạch Quan Âm à ?

Hồ Thiết Hoa hừ một tiếng không nói gì.

Lưu Hương tiếp :

- Hà huống học được bao nhiêu võ công đó, đương nhiên phải trở thành tay bản lãnh. Cái con rắn to kia hẳn là một con người có tâm cơ mưu trí đáng sợ ! Hồ Thiết Hoa cười lạnh :

- Con người nham hiểm đâu phải chúng ta chưa gặp lần nào ! Lưu Hương mỉm cười :

- Ta không sợ chúng đâu, bất quá ta cần phải cẩn thận hơn trong hành động sắp đến vậy thôi ! Hồ Thiết Hoa thở ra - Thực ra ta cũng thừa hiểu việc này không dễ đối phó ! Ai dính vào vụ rồi thì muốn thoát thân cũng chẳng phải dễ gì ! Lưu Hương tặc lưỡi :

- Tính sổ theo ta biết thì hiện tại liên quan trong vụ có Vạn Phúc Vạn Thọ Viên, Hoa Sơn phái, Tử Kinh Bang. Còn ai khác nữa ta chưa đoán ra !

Chàng thở dài tiếp :

- Ta nghĩ số người còn lại không ít đâu! Hồ Thiết Hoa cười khở :

- Bao nhiêu đó cũng làm cho chúng ta mệt rồi, nhiều hơn nữa thì làm sao chúng ta đối phó ?

Lưu Hương suy tư một phút :

- Trong số người còn lại, ta đoán là có một nhân vật cực kỳ lợi hại....

Hồ Thiết Hoa cau mày :

- Ai ?

Lưu Hương đáp :

- Hiện tại ở sau lưng chúng ta ! Hồ Thiết Hoa kinh hãi quay đầu. Người đó đi theo sau họ. Nhìn thoáng qua, Hồ Thiết Hoa nhận thấy người đó phải có một lai lịch phi thường ! Con đường cả hai đang đi ven theo sông, con đường rất vắng vẻ. Hai bên đường, một bên là bờ sông, một bên là đồng cỏ, không một bóng người.

Dĩ nhiên trừ họ và con người đó. Y vận chiếc áo lụa mềm, tay cầm chiếc rương da màu đen, y phục mới song chiếc rương quá cũ. Thân vóc cao, đôi chân quá dài, làn da vàng nhạt một màu vàng kỳ quái, mường tượng không hề phơi lộ dưới ánh dương quang mà cũng thời thường sanh bệnh. Nhưng đôi mắt của y sáng lạ lùng, đôi mắt đó không tương xứng với gương mặt. Chừng như lão Thiên làm cái việc cầu thả gán đôi mắt mà không chọn đúng người.

Hồ Thiết Hoa mỉm cười :

- Nếu là kẻ nào bám sát phía sau họ như vậy thì Hồ Thiết Hoa đã phát câu rồi. Nhưng người theo họ có cái đặc biệt như Lưu Hương vừa nói, hơn nữa y cũng nhận thấy người đó không có ác ý gì, cho nên y không hề bức dọc trái lại còn thích thú, vừa cười vừa vẫy tay gọi :

- Là đồng thuyền đồng hội tức là hữu duyên ! Chúng ta có cái hạnh ngộ tại hồ tắm thì cứ đến đây hiệp nhau mà chuyện trò giết thì giờ chờ nhiệt náo ! Người đó cười. Hắn không bước nhanh song chớp mắt đã vượt ba bốn trượng đường rồi bắt kịp bọn Hồ Thiết Hoa sau mấy giây dù khoảng cách giữa song phương không gần lắm.

Lưu Hương buột miệng tán :

- Khinh công tuyệt diệu ! Người đó mỉm cười cất tiếng :

- Tuyệt diệu đến đâu, sánh với Đạo Soái Lưu Hương vẫn còn là một trò trẻ.

Lưu Hương cũng cười :

- Các hạ nhận ra huynh đệ, trái lại huynh đệ không nhận ra các hạ, đó là một sự bất công bình.

Người đó đáp :

- Các vị làm sao biết được tất cả những kẻ vô danh mà tại hạ là một ?

Tại hạ có xưng tên vị tất các vị hiểu ! Lưu Hương tặc lưỡi :

- Khiêm nhượng quá ! Hồ Thiết Hoa trầm gương mặt thốt :

- Không phải khiêm nhượng đâu ! Chỉ vì huynh đài không muốn kết giao với bọn ta đó thôi ! Người đó lại cười tiếp :

- Tại hạ họ Câu tên Tử Trường, các vị có nghe đến tên họ đó chẳng ?

Chẳng phải là tại hạ không muốn giao tình bằng hữu với các vị, bất quá....

Lưu Hương cùng Hồ Thiết Hoa đồng kêu lên :

- Câu Tử Trường ! Cái tên kỳ quái hết sức ! Ai nghe rồi thật khó quên. Hồ Thiết Hoa và Lưu Hương không hề nghe đến cái tên đó. Cả họ Câu cũng lạ luôn, cả hai không thấy trên giang hồ có nhân vật nào mang họ Câu cả.

Câu Tử Trường mỉm cười tiếp :

- Bây giờ thì hai vị hiểu rõ rồi, tại hạ đâu phải giả vờ ! Hấn tiếp luôn :

- Thực ra từ lâu, tại hạ không hề biết khiêm nhượng khách sáo. Với võ công của tại hạ, tại hạ cũng có thể trở thành một nhân vật hữu danh trên giang hồ lắm chứ ! Chẳng qua tại hạ ít bôn tẩu đó thôi, thành thử không mấy người biết được tại hạ. Các vị không biết được tại hạ kẻ ra cũng phải ! Phải là người bậc trượng mới nói được câu đó. Hồ Thiết Hoa rất thích mẫu người như vậy, y bật cười lớn thốt :

- Tốt ! Tại hạ là Hồ Thiết Hoa, các hạ đã nhìn ra Lưu Hương, tưởng cũng nhận ra tại hạ luôn ! Câu Tử Trường lắc đầu :

- Không nhận ra ! Hồ Thiết Hoa hét cười. Y có cảm tưởng như bị đổ một thùng nước lạnh trên đầu. Nhưng Câu Tử Trường liền tiếp nói :

- Tuy nhiên tại hạ nhận ra võ công, Hồ huynh đã tạo được một danh khí rất lớn trên giang hồ, địa vị của Hồ huynh không thể thấp hơn Đạo Soái Lưu Hương ! Hồ Thiết Hoa liền cười trở lại :

- Đừng an ủi tại hạ ! Ít nhất tại hạ cũng thấy được phần nào tâm ý của đối tượng !....

Y trừng mắt nhìn Lưu Hương thốt :

- Người không nên đắc ý ! Dù cái danh của ta khiêm, chỗ kém đó là do ta

uống rượu nhiều hơn người ! Thành ra có cái gì hay người phỏng tay trên cả ! Lưu Hương mỉm cười :

- Phải ! Phải ! Phải ! Người uống nhiều rượu hơn ta ! Mỗi lần đánh chén ta uống một, người uống bảy tám chục ! Hồ Thiết Hoa hừ một tiếng :

- Tuy không đến bảy tám mươi chén, ít nhất cũng bảy tám chén ! Cứ mỗi lần người nâng chén ta lại tưởng là người uống, nào hay, nâng chén rồi người nói mấy câu lại đặt chén xuống còn ta thì nốc cạn.

Y chỉ tay thẳng vào mũi Lưu Hương tiếp :

- Cái tật của người là nói thì nhiều, uống thì ít.

Lưu Hương thốt :

- Phải ! Phải ! Phải ! Trong thiên hạ có ai sánh được với người về cái nghề rượu ! Người uống bảy tám, ta chỉ uống một nhưng ta say trước người ! Hồ Thiết Hoa cười mát :

- Cái đó quả không sai ! Cao Thiên Minh không đành lòng được bật cười lớn : Hắn nhận thấy hai người đó mở miệng ra là cái lý như trẻ con, hắn có biết đâu cả hai đã phát hiện bóng người trong bụi cỏ bên đường nên giả vờ cãi và để che dấu sự phát hiện của họ. Bóng người trong bụi cỏ dĩ nhiên Câu Tử Trường chưa trông thấy. Hồ Thiết Hoa và Lưu Hương cùng đưa mắt nhìn nhau. Họ đồng một cảm nghĩ là Câu Tử Trường dù có võ công cao song kinh nghiệm giang hồ thì hắn rất kém. Hắn nói rằng hắn ít đi đó đi đây, hắn nói đúng sự thật đấy ! Nhưng đã bảo không thường đi đó đi đây thì làm sao hắn nhận ra được Lưu Hương ?

Hồ Thiết Hoa hỏi nhỏ Lưu Hương :

- Người nghĩ hắn có phát hiện điều chi chăng ?

Lưu Hương lắc đầu :

- Chắc là không ! Câu Tử Trường đặng hắng một tiếng thốt :

- Chẳng những tại hạ không biết Hồ huynh là ai mà cả bảy vị chương môn

của bảy đại môn phái đương thời tại hạ cũng không biết danh biết mặt.

Hồ Thiết Hoa cười vang :

- Tại hạ không thấy khó chịu đâu ! Câu Tử Trường tiếp :

- Chỉ vì tại hạ có một vị bằng hữu, thời thường đòi trước tại hạ, từng đề cập đến Đạo Soái Lưu Hương, vị bằng hữu đó nói rằng dù tại hạ có tập luyện thêm ba mươi năm nữa, tài nghệ vẫn chưa bằng phân nửa Lưu Hương! Hồ Thiết Hoa mỉm cười :

- Vị bằng hữu đó thổi trâu trước mặt các hạ ! Câu Tử Trường điềm nhiên tiếp :

- Anh hùng trong thiên hạ ngày nay tại hạ chỉ biết có mỗi một người và chính là Lưu Hương vậy ! Vị bằng hữu của tại hạ có nói rằng thọ Ôn của Lưu Hương nặng như núi, lần này tại hạ xuất ngoại, y căn dặn mấy lần là nếu tại hạ có gặp Lưu Hương thì phải làm sao thay thế y mà ngỏ lời thăm hỏi. Chính y mô tả hình dáng Lưu Hương cho tại hạ biết.

Hắn lại cười rồi tiếp luôn :

- Tuy nhiên, gặp Lưu Hương, tại hạ không nhận ra liền. Chỉ vì....

Hồ Thiết Hoa chặn lời :

- Chỉ vì lúc đó hắn trần truồng như con chó hay như một hài nhi vừa lọt lòng mẹ....

Câu Tử Trường tiếp :

- Đến lúc Lưu Hương hành sự, tại hạ biết ngay ! Có điều cho đến bây giờ, tại hạ chưa nghĩ ra tại sao hạt châu lại ở trong sợi ngọc đá ! Hồ Thiết Hoa bĩu môi :

- Hắn dùng ảo thuật che mắt mọi người chứ còn tại sao nữa ! Đâu có chi lạ đâu ! Các hạ không hiểu hắn có ngoại hiệu là người ba tay sao ? Hắn còn một bàn tay bí mật đấy ! Câu Tử Trường lắc đầu :

- Vị bằng hữu của tại hạ không có đề cập đến điều đó ! Lưu Hương hỏi :

- Vị bằng hữu của các hạ tên họ là chi ?

Câu Tử Trường đáp :

- Vương Nhị Ngốc ! Lưu Hương cau mày :

- Vương Nhị Ngốc ?

Câu Tử Trường cười nhẹ :

- Tại hạ biết đó là một tên giả nhưng phạm là bằng hữu với nhau thì quý ở cái tâm. Y có cái tâm rất thành thật với tại hạ thì tại hạ cần gì biết tên thật hay tên giả của y! Lưu Hương gật đầu không hỏi tới nữa. Bởi có hỏi nữa, chưa chắc người ta chịu nói cho thì có hỏi cũng vô ích.

Họ vừa đi vừa đàm đạo, không lâu lắm họ cũng đến sát bờ sông. Theo gió phảng phất có mùi cá nướng.

Hồ Thiết Hoa mỉm cười thốt :

- Trương Tam cũng biết điều lắm chứ ! Nướng cá trước chõu viện binh đến để ủy lạo đấy ! Thuyền của Khoái Vỹ Trương Tam không lớn lắm, đã thế lại cũ kỹ gần như mục nát. Nhưng Lưu Hương và Hồ Thiết Hoa biết rõ Trương Tam hao phí rất nhiều tâm huyết mới tạo thành nó, mỗi mảnh gỗ, mỗi cây đinh, Trương Tam chọn lựa kỹ càng, xem thì như mục nát song rất kiên cố, vô luận gặp phong ba bão tố như thế nào, ngồi trên thuyền đó là cảm như an toàn cùng cực.

Nơi đầu thuyền có mấy chiếc lò bằng đất đỏ, cạnh lò có mấy chiếc hủ, lò và hủ đựng mọi vật liệu cần thiết. Hiện tại lửa đang cháy song không mạnh ngọn lắm, cá lụi bằng lửa sắt, Trương Tam đang xoay lửa sắt, nướng cá trên lửa đỏ. Y vừa nướng vừa rưới gia vị lên mình cá. Tợ hồ y để trọn tinh thần vào việc nướng cá. Không ai tưởng nổi một người có thể tập trung tinh thần vào một việc trong mức độ như y đang làm.

Bọn Lưu Hương đến, Trương Tam không hề gọi. Khi y nướng cá dù quanh y đất lở trời nghiêng, y vẫn bất chấp. Vô luận sự gì xảy ra lúc đó y bất chấp.

Chỉ khi nào cá chín rồi y mới nghĩ đến việc khác.

Y thường nói :

- Nướng cá ai cũng biết, sở dĩ cá do ta nướng ăn ngon hơn cá do người khác nướng là vì ta chuyên tâm, cái bí quyết nướng cá ngon là chuyên tâm ! Bí quyết đó có thể đem áp dụng vào mọi việc trên đời và Lưu Hương luôn áp dụng như vậy. Mùi cá nướng càng phút càng thơm nức nồng.

Hồ Thiết Hoa khó chịu quá, buột miệng thốt :

- Ta thấy được rồi đó lão Trương ! Trương Tam không đáp.

Hồ Thiết Hoa hừ một tiếng :

- Coi chừng cháy khét đấy ! Được lắm rồi lão Trương ơi ! Trương Tam thờ dài :

- Người léo nhéo mãi ta mất chuyên tâm, cá hết ngon ! Câm hộ cái miệng lại đi nếu muốn ăn ngon ! Y xoay chiếc đĩa sắt lăm nhảm :

- Nướng vội ăn gấp thì còn biết ngon cái quái gì ! Con người sao nóng nảy quá ! Hồ Thiết Hoa cười hì hì :

- Nóng nảy mà có ăn liền còn hơn kiên nhẫn để đứng nhìn rõ dài ! Y ngồi xuống chụp cá ăn ngay.

Bây giờ Trương Tam mới đứng lên điểm một nụ cười gọi :

- Cái vị bằng hữu ta suýt đụng ngã trong hồ tắm đó sao các người không giới thiệu với ta ? Cá nướng này ta phải dành cho y trước đó nhé ! Câu Tử

Trường đáp :

- Tại hạ là Câu Tử Trường. Tại hạ không ăn cá ! Thấy cá là tại hạ no liền !

Trương Tam thoáng giật mình, bật cười lớn :

- Tốt ! Tốt ! Không ăn được thì đừng ăn. Nhưng không phải vì không ăn mà bị phạt đứng mãi ! Lại đây ngồi xuống đi. Thuyền tuy cũ song rất sạch sẽ, không tanh cá đâu ! Thuyền không ghé ngồi, từ bao giờ vẫn thế. Ai xuống thuyền là ngồi ngay trên sàn gỗ. Câu Tử Trường đặt chiếc rương xuống rồi

ngồi trên chiếc rương. Trương Tam trừng mắt nhìn chiếc rương. Chiếc rương bằng da được đặt xuống thuyền, thuyền rung chuyển, chao chao, chẳng rõ bên trong có vật gì mà nặng thế?

Câu Tử Trường mỉm cười thốt :

- Chẳng phải tại hạ hiềm ty, có điều đôi chân dài quá mà ngồi xếp bằng tròn thì khó chịu lắm ! Nhưng Trương Tam mừng tượng không nghe hắn nói gì.

Câu Tử Trường tiếp :

- Nhất định là các hạ đang suy đoán xem vật gì ở trong chiếc rương ! Vĩnh viễn các hạ không đoán nổi đâu ! Trương Tam cười băng quơ :

- Gì thì không biết chứ nhất định là không phải cá ! Câu Tử Trường chớp mắt cười nhẹ :

- Tại hạ cho các hạ đoán ba lần đó ! Nếu mà đoán trúng các hạ cứ lấy luôn chiếc rương.

Trương Tam cười hì hì :

- Tại hạ có là thần tiên đâu ! Làm sao đoán trúng ! Tuy vậy y tiếp luôn :

- Vật nặng quá, mừng tượng là vàng ! Câu Tử Trường lắc đầu :

- Không phải ! Hắn tiếp :

- Giả như chiếc rương chứa trọn số vàng trên đời, tại hạ đời nào lại chịu trao đổi cho ai Trương Tam chớp mắt :

- Vật gì quý báu lắm ?

Câu Tử Trường lắc đầu :

- Không đáng một đồng tiền. Kẻ khác thì cho là vật vô giá trị nhưng tại hạ quý nó hơn cả sanh mạng.

Trương Tam thở dài :

- Chịu thôi ! Tại hạ nhìn nhận không đoán nổi.

Y ngưng ánh mắt nhìn Câu Tử Trường ước thử :

- Một vật quý báu như vậy, hẳn là các hạ không khinh thường để cho người

ngoài trông thấy ?

Câu Tử Trường đáp :

- Tuy vậy sớm muộn gì các hạ cũng trông thấy ! Bất tất phải nóng nảy! Hấn cười tiếp luôn :

- Nóng nảy thì chẳng thấy được gì cả ! Cá nướng rất chậm, cá vẫn đang được nướng. Hồ Thiết Hoa đã ăn hết ba con rồi ! Y còn giương tròn mắt nhìn con cá đang nằm vắt ngang trên lò than.

Câu Tử Trường cười nhẹ thốt :

- Đêm nay tại Tam Hòa Lâu có nhiều món ăn được lắm. Hồ huynh không chừa bụng à ?

Hồ Thiết Hoa thốt :

- Các hạ hiểu thế nào được. Trên đời này không có món ăn nào sánh được cá nướng của Trương Tam !

Lưu Hương đạo soái

Hồi 3

SUY DIỄN SỰ TÌNH

Y nhắm mắt lắc đầu thốt :

- Tay gấu cũng ngon, cá nướng cũng ngon, song gắp cá do Trương Tam nướng, ta sẵn sàng bỏ tay gấu mà ăn cá ! Trương Tam cười lớn :

- Ta không ngờ ngươi có học vấn ! Hồ Thiết Hoa điềm nhiên :

- Học vấn gì ta dốt hết, chỉ có cái học vấn ăn là ta dám tự hào uyên bác! Về

môn ăn ta là tay thông thái đó nhé ! Bỗng y mở mắt ra rồi trợn trừng gần giọng tiếp :

- Các vị cho rằng đêm nay chúng ta sẽ có ăn ngon ? Nhưng thức ăn trong bàn tiệc đêm nay nếu không có độc thì thật là một sự lạ ! Lạ nhất trên đời này ! Lưu Hương vụt kêu lên :

- Sao trong hủ dấm có con nít ? Chẳng lẽ người muốn hạ độc cho ta chết ? Làm gì có con nít bất ngờ như vậy ? Hồ Thiết Hoa toan hỏi, Lưu Hương vội khoát tay bảo y câm miệng rồi chàng cầm hủ dấm đến be thuyền trút xuống sông. Không ai biết chàng làm cái gì lạ vậy. Hồ Thiết Hoa trầm nghĩ :

- Hẳn sanh cái tật chi nữa đó ! Y không kịp buông câu ché nhạo thì hiện tượng trên mặt nước hấp dẫn y hoàn toàn, đôi mắt mở to, chăm chú nhìn xuống mặt sông. Giám dọi xuống nước, nước sủi bọt, bọt tan ra rồi một ống đồng hiện lênh bênh trên mặt nước. Ống dài độ ba thước, mỏng đánh, pha với chất gì biến thành màu bạc, lại nhẹ nên nổi lơ lờ.

Hồ Thiết Hoa tỉnh ngộ hỏi :

- Có kẻ trằm mình trong nước dùng ống đồng nghe trộm truyện của chúng ta ?

Lưu Hương gật đầu :

- Hiện tại thì hết nghe được rồi và còn lâu lắm kẻ đó mới tái diễn cái trò nghe trộm ! Dầm mình trong nước còn ai nghe được gì ? Cho nên người đó dùng ống đồng, một đầu đặt ở lỗ tai đầu kia cho ló trên mặt nước. Thính âm bên trên theo ống đồng thông xuống lỗ tai, hẳn nghe không sót tiếng nào. Hẳn không ngờ bên trên có người đổ giấm xuống, giấm theo ống đồng lọt vào lỗ tai. Dĩ nhiên hẳn không chịu nổi phải buông ống.

Hồ Thiết Hoa cười hì hì thốt :

- Giấm đổ vào tai đành là khó chịu song cũng còn đỡ. Nếu ta làm thì chắc chắn là ta quậy nước ọt, nước tiêu mà đổ xuống ! Trương Tam thở dài lắm

nhầm :

- Không có nước ớt, nước tiêu cũng chẳng sao ! Hết nước giấm rồi làm sao nướng cá đây ! Câu Tử Trường sững sờ trước sự phát hiện đó. Một lúc hần hỏi :

- Lưu Hương Soái đã biết là có người dưới nước nghe trộm tại sao không bắt hần lên mà điều tra xem ai chủ sự cái việc đó.

Lưu Hương cười nhạt :

- Có hỏi cũng vô ích thôi ! Huống chi không cần hỏi, tại hạ cũng biết là ai rồi ! Câu Tử Trường trở mặt :

- Ai ?

Lưu Hương chưa kịp đáp, đúng lúc đó có hai người theo bờ sông chạy đến. Người cưỡi ngựa quả là tay có tài điều khiển ngựa. Ngựa lại thuộc loại quý, ngàn chọn trăm, trăm chọn mười cuối cùng lấy một.

Tuy nhiên hiện tại cả hai con đều sùi bọt mép trắng xóa, chứng tỏ đã vượt qua một khoảng đường cực dài.

Qua con thuyền chừng như hai kỵ sĩ có nói mấy câu gì đó. Ngựa phi nhanh, thoáng mắt đã xa ngoài mười trượng, âm thanh của kỵ sĩ lướt như gió, chẳng ai nghe lọt họ nói gì. Nhưng có một người trời sanh với đôi tai đặc biệt, nghe được nhịp gió thì tiếng nói có ý nghĩa gì ? Người đó là Lưu Hương.

Và Hồ Thiết Hoa thì nhận ra được kỵ sĩ là ai.

Hồ Thiết Hoa hỏi :

- Lão Xú Trùn, chúng nói gì thế ?

Lưu Hương đáp :

- Gã râu quăn hỏi :

Bang chủ ở trên thuyền đó phải không ? Gã không râu đáp :

chỉ hy vọng Hồ Thiết Hoa hừ một tiếng :

- Hy vọng cái gì ?

Lưu Hương mỉm cười :

- Xin lỗi nhé ! Ta không nghe rõ đoạn cuối ! Hồ Thiết Hoa lắc đầu tiếp :
- Thì ra cái lỗ tai của ngươi cũng chẳng hay ho gì ! Câu Tử Trường giật mình. Thực sự hẳn không hiểu nổi tại sao Lưu Hương lại nghe được câu chuyện giữa hai kỳ sĩ. Chẳng những nghe được, chàng còn nhận kịp một người có râu, một người không râu và chính người nào phát âm. Hẳn khâm phục Lưu Hương quá cỡ.

Lưu Hương bỗng hỏi :

- Ngươi có thể đoán hai người đó từ đâu đến chẳng ?

Hồ Thiết Hoa cùng Trương Tam đồng đáp :

- Tự nhiên từ Thập Nhị Liên Hoàn Ô đến đây ! Cả hai cùng nhìn nhau cười.

Hồ Thiết Hoa tiếp :

- Kỳ quái ! Võ lão đại đến con sông này làm chi chứ ?

Câu Tử Trường buột miệng hỏi :

- Thập Nhị Liên Hoàn Ô là địa phương nào ?

Hồ Thiết Hoa đáp :

- Thập Nhị Liên Hoàn Ô là nơi Phụng Vũ Bang đặt Tổng Đà.

Câu Tử Trường kêu lên :

- Phụng Vũ Bang ?

Hồ Thiết Hoa tiếp :

- Phụng Vũ Bang là một hội lớn tại vùng Giang Hoài, có lai lịch rất lâu đời, suýt soát số tuổi với Cái Bang. Dĩ nhiên bang đó thuộc về chánh phái, hành động đúng đạo nghĩa.

Câu Tử Trường lại hỏi :

- Còn Võ lão đại ! Ai thế ?

Hồ Thiết Hoa đáp :

- Võ Duy Dương ! Bang chủ Phụng Vũ Bang.

Trương Tam tiếp :

- Chẳng những y có võ công rất cao mà con người của y rất cương chính. Y đúng là một hảo hán. Nếu gặp y là tại hạ nhất định phải mời y ăn cá nướng cho kỳ được ! Hồ Thiết Hoa thốt :

- Các hạ phải biết, ăn được cá nướng của Trương Tam cũng không phải là dễ đâu nhé ! Vân Tùng Long của Thần Long Bang ước mơ từ lâu lắm rồi đó song chưa hề được ăn lần nào ! Trương Tam tiếp :

- Kỳ thực Vân Tùng Long cũng chẳng phải là con người xấu. Bất quá y cho rằng tại hạ sinh hoạt trên mặt sông là phải tuân phục y, tại hạ phải mời thỉnh y đúng theo bổn phận như chư hầu tuân phục quân vương ! Câu Tử Trường hỏi :

- Thần Long Bang ở tại Trường Giang ?

Trương Tam gật đầu :

- Phải ! Thần Long Bang hùng cứ Trường Giang từ nhiều năm qua rồi, không một ai dám xâm nhập phạm vi của y trước, Võ Duy Dương có ước thế với Thần Long Bang nên không hề xuất hiện trên Trường Giang.

Hồ Thiết Hoa tiếp :

- Nhưng rồi ngày nay y lại đến. Do đó bọn tại hạ mới cho là kỳ quái.

Câu Tử Trường chớp mắt :

- Nhưng các vị làm sao biết hai kỳ sĩ đó từ Thập Nhị Liên Hoàn Ô đến đây ?

Hồ Thiết Hoa hỏi lại :

- Các hạ thấy họ vận y phục như thế nào chứ ?

Câu Tử Trường đáp :

- Chừng như là y phục màu xanh đen. Nhưng có thiếu chi người vận y phục màu đỏ Hồ Thiết Hoa giải thích :

- Đặc điểm của họ là sợi giây quanh hông do bảy thứ chỉ khác màu se thành. Đó là dấu hiệu của Phụng Vũ Bang.

Câu Tử Trường thờ người một lúc rồi thở dài miệng nở nụ cười khổ :

- Các vị có nhãn quan rất tinh ! Trương Tam lạnh lùng thốt :

- Muốn góp mặt trên giang hồ thì cần phải có đôi mắt thật sáng, thật nhanh, có đôi tai rộng vành thật nhạy, đừng tưởng có võ công cao là đủ ! Bỗng có tiếng vó ngựa vang lên. Hai con ngựa theo ven sông từ thượng lưu chạy tới. Ngựa không người cưỡi, một có hoa lốm đốm, một màu trắng.

Chính Câu Tử Trường cũng nhận được đó là hai con ngựa vừa rồi đã đi qua, bây giờ trở lại. Nhưng người trên ngựa thì vắng bóng.

Câu Tử Trường vọt từ đầu thuyền tung mình lên, uốn cầu vòng đáp ngay xuống yên con bạch mã, tay hắn vẫn mang theo chiếc rương màu đen.

Bên tai hắn vắng vắng có tiếng ai khen :

- Thuật khinh công tuyệt diệu ! Hắn quay đầu lại thấy Hồ Thiết Hoa đang ngồi trên yên con ngựa hoa.

Y cười hì hì nhìn hắn. Cả hai cùng cười, cùng kèm ngựa dừng lại.

Lưu Hương từ từ tiến đến chỗ họ cười thốt :

- Cả hai đều có thuật khinh công rất cao ! Tuy nhiên Câu huynh khá hơn nhiều ! Hồ Thiết Hoa cười nhẹ :

- Đúng vậy ! Y mang chiếc rương nặng ít nhất cũng mấy mươi cân, nếu y không vướng bận thì ta thua là cái chắc ! Câu Tử Trường không hề lộ vẻ đắc ý, chuyển mình nhảy xuống đất thốt :

- Lưu Hương Soái kình đao quá hẳn là công phu cao thâm không thể lường ! Chẳng rõ đến lúc nào tại hạ mới chiêm ngưỡng được tài năng siêu việt ! Hồ Thiết Hoa bĩu môi :

- Các hạ cho rằng hắn kình đao ? Các hạ có biết đâu là tánh hắn vốn lười, nếu có dịp nằm là hắn nhất định không ngồi, nếu không cần phải chạy nhảy thì nhất định là hắn thông thả nhịp từng bước một ! Lưu Hương cười :

- Nếu có dịp ngâm miệng là ta không ba hoa chích choè ! Câu Tử Trường

vụt hỏi :

- Lưu Hương Soái có biết tại sao hai con ngựa này trở lại chẳng ? Và hai kỵ sĩ đi đâu ?

Lưu Hương đáp :

- Chắc Câu huynh cũng đoán ra rồi ! Chỉ sợ họ bị người hạ độc thủ ! Hồ

Thiết Hoa chớp mắt :

- Các vị thấy gì ? Tại sao biết họ đã bị hại ?

Câu Tử Trường chỉ yên ngựa đáp :

- Dấu máu thế kia là một bằng chứng. Phần lớn họ gặp điều bất tường ! Máu chưa khô vấy đầy yên ngựa, rây ra mình ngựa.

Hồ Thiết Hoa thở dài :

- Mới họa mà có kết quả như vậy thì không bao lâu nữa các hạ sẽ trở thành tay lão luyện giang hồ ! Câu Tử Trường cười khò :

- Bất quá đứng tại đây, một vị trí thuận tiện, đảo mắt bắt gặp sự tình đó, chứ đâu sánh được Hương Soái vừa cười nói lại phát hiện như thường ! Lưu

Hương trầm giọng :

- Thủ hạ của Võ Duy Dương gồm toàn tay khá mà hai kỵ sĩ này bị hạ nhanh chóng, chắc đối phương phải nà những kẻ ghê gớm không tưởng nổi ! Hồ

Thiết Hoa thốt gấp :

- Ta chạy đi xem có tìm được thi thể của họ chẳng ?

Y thúc ngựa chạy liền. Câu Tử Trường hỏi :

- Dù có tìm được, điều đó có lợi gì ?

Lưu Hương giải thích :

- Tra cứu vết thương trí mạng ở tại chỗ nào trên thi thể họ, bị vũ khí, ám khí gì gây thương tích. Từ đó phăng lần ra hung thủ.

Câu Tử Trường trầm lặng một lúc lâu rồi thở dài mấy tiếng lẩm nhẩm :

- Xem ra những điều ta cần học hỏi rất nhiều, nhiều quá ! Gió sông thổi gấp.

Bóng đêm xuống dần dần.

Hồ Thiết Hoa giục ngựa chạy đi dọc theo bờ sông chẳng thấy một xác chết nào. Cả người sống cũng vắng bóng. Trên mặt sông, lưa thưa mấy con thuyền. Thời gian hai con ngựa chạy ngang qua rồi trở lại không tàn một bữa ăn ! Ngựa dù chạy nhanh cũng chẳng xa hơn đoạn đường của Hồ Thiết Hoa vừa vượt. Chẳng lẽ đối phương hạ thủ rồi mang xác hai kỵ sĩ đi xa hơn ? Hồ Thiết Hoa quay đầu ngựa trở về. Không lâu lắm y thấy Lưu Hương, Câu Tử Trường, Trương Tam quây quần bên bờ sông. Hai xác chết nằm cạnh chân họ.

Hồ Thiết Hoa hết sức ngạc nhiên, chưa kịp xuống ngựa đã gọi to :

- Hay chưa ! Các vị đã tìm được ! Tại sao không gọi ta trở lại ! Báo hại ta chạy đi phí công vô ích ! Lưu Hương mỉm cười đáp :

- Từ lâu lắm rồi người không có dịp cưỡi ngựa, ta cứ tưởng người thừa cơ hội này mà rong ngựa cho khoái. Làm sao ta dám phá tan cái cao hứng của người ! Hồ Thiết Hoa lờ đi như không nghe, nhảy xuống ngựa hỏi :

- Các vị tìm gặp tại đây à ?

Trương Tam gật đầu :

- Tại đây ! Hồ Thiết Hoa hừ một tiếng :

- Tại đây ? Sao ta không thấy ?

Trương Tam cười nhẹ :

- Người giết người rồi chẳng lẽ để lộ xác chết giữa đường cho người ta trông thấy ?

Hắn lắc đầu lẩm nhẩm thốt :

- Con người hơn ba mươi tuổi đầu rồi vẫn không tiến bộ chút nào ! Cứ chứng nào tật nấy ! Hồ Thiết Hoa kêu lên :

- Hay chưa ? Đến người cũng bắt chước Lưu Hương nói xấu ta nữa à ?

Người là cái quái gì hử Trương Tam ! Lần sau nếu người trộm châu ngọc

của ai thì đừng hòng ta che chở cho nữa đây ! Ta lại còn chỉ đích danh cho khổ chủ nữa đây.

Vừa bị Lưu Hương xỏ ngọt, y tức trần hông không nơi phát tiết, bây giờ Trương Tam cũng xỏ luôn, y muốn điên lên. Câu Tử Trường đâu biết được ba người đó chẳng có việc gì cũng đấu khẩu nhau thành đám giặc nhỏ. Hấn nghĩ có cái bồn phận đàn giải, đem hòa khí lại cho họ nên vội thoát :

- Hai cái xác đó chìm lìm trong nước, bọn này mới lòi lên đó, kể các hạ trở về.

Làm gì Hồ Thiết Hoa không thấy hai xác chết ướt sũng, nước còn chảy ròng ròng ? Tuy nhiên y cũng ạ lên một tiếng.

Câu Tử Trường tiếp :

- Hung thủ nhét cát đã vào y phục nạn nhân trước khi quăng xác xuống sông. Nếu Hương Soái không nhận ra máu rỏ thành đường dài thì không làm sao biết được dưới nước có thi thể họ.

Hồ Thiết Hoa nhặt giọng :

- Như vậy là các vị tài lắm rồi. Phải thế không ?

Câu Tử Trường thở dài :

- Đôi mắt của Hương Soái rất tinh ! Quả thật trên đời không có ai sánh được ! Hồ Thiết Hoa hừ một tiếng :

- Các hạ khâm phục hấn cực độ phải không ?

Câu Tử Trường gật đầu :

- Đúng vậy ! Hồ Thiết Hoa lại hừ một tiếng lớn hơn :

- Các hạ muốn học hỏi nơi hấn ?

Câu Tử Trường đáp :

- Đó là điều ước vọng của tại hạ ! Hồ Thiết Hoa thở dài :

- Học ai không học lại học nơi hấn ! Các hạ có ý muốn thật lạ lùng ! Câu Tử Trường mỉm cười không nói gì nữa. Bỗng một điểm sáng xanh nhạt từ đâu

đó bắn vút lên không, rồi tắt liền trong bóng mờ của đêm vừa phủ xuống. Dĩ nhiên không gian chưa tối hẳn do đó đó đó điểm sáng không ngời chiếu rõ ràng. Nhưng mừng tượng Câu Tử Trường biến sắc mặt. Rồi hấn vòng tay điểm một nụ cười thốt :

- Tại hạ có việc cần phải đi trước. Chào Hương Soái, Hồ huynh ! Chúng ta sẽ gặp lại nhau tại Tam Hòa Lâu.

Thốt xong hấn nhích động thân hình. Hấn xoạc đôi chân dài, thoáng mắt đã xa ngoài hai ba mươi trượng ! Rồi hấn biến mất dạng liền. Hồ Thiết Hoa muốn nắm hấn giữ lại cũng chẳng kịp nào.

Lâu lăm Trương Tam buông tiếng thở dài :

- Nói cho công bằng, thuật khinh công của hấn quả thật có hạng lắm.

Lưu Hương gật đầu :

- Đúng vậy ! Trương Tam tiếp :

- Ta xem thuật khinh công của hấn không giống với thuật của bất cứ môn phái nào tại Trung Thổ.

Lưu Hương lắc đầu cười nhẹ :

- Đúng vậy ! Trương Tam hỏi :

- Loại thân pháp đó người có thấy lần nào chưa ?

Lưu Hương lắc đầu cười nhẹ :

- Ta không thấy nhiều loại võ công khác nữa chứ chẳng phải riêng gì thân pháp đó Hồ Thiết Hoa vụt thốt :

- Ta thấy cái môn vượt mông ngựa của hấn rất cao minh ! Lưu Hương điềm nhiên :

- A ! Hồ Thiết Hoa hỏi :

- Người tưởng hấn thật tâm bội phục người à ?

Rồi y cười lạnh tiếp :

- Hấn cố ý giả vờ cái gì cũng không biết, cố ý ve vuốt người để lấy lòng

người. Hẳn là hẳn có dụng ý sao đó, người phải cẩn thận mới được ! Lưu Hương mỉm cười :

- Biết đâu hẳn không thật sự bội phục ta ! Người cần gì phải ganh ?

Hồ Thiết Hoa hừ một tiếng :

- Ta ganh làm gì chứ ! Khi nào người nhận thức là mắc mưu hẳn thì đừng trách ta sao không cảnh cáo ! Lưu Hương lại cười :

- Bởi hẳn không vượt mong người nên người chương mắt có thể thôi !

Trương Tam cười phụ họa rồi cau mày thốt :

- Ta xem hành tung của hẳn rất khả nghi. Chiếc rương của hẳn là cả một sự bí mật. Ít nhất người cũng nên hỏi lý lịch của hẳn ! Lưu Hương lắc đầu :

- Mình không cần hỏi, tự nhiên sẽ có người hỏi.

Trương Tam lấy làm lạ hỏi :

- Ai ?

Lưu Hương buông gọn :

- Đinh Phong ! Hồ Thiết Hoa chen vào :

- Nếu đêm nay hẳn không đến Tam Hòa Lâu ?

Lưu Hương cười nhẹ :

- Một kẻ đang trống bụng, thích ăn ngon, uống ngon, biết có chỗ ăn uống mà khỏi chi tiền lại không đến thì đúng là một sự lạ.

Hồ Thiết Hoa nhìn hai xác chết hỏi :

- Người quan sát vết thương chưa ?

Lưu Hương đáp :

- Nơi hông tả.

Hồ Thiết Hoa lật hai xác xem lại. Nơi hông tả mỗi xác có một vết thương tròn bằng đồng tiền, máu đã ngưng chảy. Vết thương dầm nước lâu nên trắng nhợt. Chùng như khá sâu.

Hồ Thiết Hoa thốt :

- Chúng bị tên bắn.

Lưu Hương đáp :

- • ! Hồ Thiết Hoa tiếp :

- Bờ sông rất cạn, ít nhất cũng cách bờ ngoài mười trượng thuyền mới đi được! Trương Tam sửa cho đúng :

- Ngoài hai mươi trượng.

Hồ Thiết Hoa tiếp :

- Bắn tên ngoài hai mươi trượng xa, xuyên hông người gây tử thương, hung thủ quả có nội lực cao thâm.

Lưu Hương gật đầu :

- Rất hiếm người có tài cỡ đó ! Hồ Thiết Hoa tiếp :

- Trên giang hồ ít có người dùng nổi cung cứng, tên lớn.

Lưu Hương gật đầu :

- Phải là tay phi thường ! Hồ Thiết Hoa tiếp :

- Và tài bắn cũng rất chuẩn ! Vừa chuẩn lại vừa nhanh làm địch không tránh kịp ?

Lưu Hương lại gật đầu.

Hồ Thiết Hoa tiếp :

- Vậy là rõ lắm rồi ! Lưu Hương tặc lưỡi :

- Người thấy thế nào ?

Hồ Thiết Hoa hỏi :

- Người chưa đoán ra là ai à ?

Lưu Hương lắc đầu :

- Chưa ! Hồ Thiết Hoa lộ vẻ đắc ý :

- Ngoài Võ Duy Dương còn ai nữa ! Lưu Hương cau mày :

- Người nói Võ Duy Dương giết chúng ?

Hồ Thiết Hoa gật đầu :

- Phải ! Ai cũng biết y có thần lực làm nổi việc đó ! Những mũi Phụng Vi Tiễn của y bắn ra trăm phát trăm trúng. Năm xưa đánh nhau với Thần Long Bang, tuy trong bảy trận y bại năm, song mười ba mũi Phụng Vi Tiễn đã hạ mười ba chủ thuyền trong giang đội của Thần Long Bang, làm cho đối phương khiếp đảm kinh hồn, cũng nhờ vậy mà Vân Tùng Long xếp bớt oai phong cùng y đính ước sự bất tương xâm lẫn nhau.

Y cười mấy tiếng rồi tiếp:

- Việc đó chẳng những Võ Duy Dương đắc ý nhất trong đời mà tin tức loan ra khắp sông hồ, thình danh của y vụt lên cao tột đỉnh. Chẳng lẽ người không biết ?

Lưu Hương thốt :

- Tự nhiên ta có biết chứ ! Và ta còn nhớ đến ngày nay ! Hồ Thiết Hoa cười lớn :

- Người không quên thế tại sao không nghĩ đến sự tình này do chính Võ Duy Dương gây ra? Ta xem trong hai năm nay tửu sắc đã làm cho người đàn độn mất rồi! Trương Tam sừng sốt, thù người một lúc bỗng cất tiếng :

- Quả nhiên trong hai năm nay, Tiểu Hồ thông minh hơn trước nhiều ! Hồ Thiết Hoa đắc ý quá cỡ tiếp luôn :

- Chưa hết đâu ! Võ Duy Dương nghĩ rằng nếu y dùng Phụng Vi Tiễn thì chẳng hóa ra lộ liễu lắm sao ! Do đó bắn chết nạn nhân rồi y rút tên ra ngay hủy diệt thi thể, tang tích cho người đời vĩnh viễn không truy ra ! Trương Tam vỗ tay :

- Đúng đạo lý lắm ! Đúng lắm ! Hồ Thiết Hoa cười nhẹ :

- Còn điều này ta nghĩ không ra ! Trương Tam hỏi :

- Điều gì ?

Hồ Thiết Hoa trầm giọng :

- Hai kỳ sĩ là thuộc hạ của Võ Duy Dương, tại sao Võ Duy Dương lại hạ sát

thuộc hạ ?

Trương Tam trầm ngâm một chút, nhìn qua Lưu Hương :

- Người biết chứ ?

Lưu Hương đáp :

- Cái gì ta cũng không biết hết ! Ta chỉ biết hai kẻ đó không phải là Võ Duy Dương giết họ ! Hồ Thiết Hoa kêu kên :

- Võ Duy Dương không giết thì ai giết ? Đầu óc của người biến thành gỗ đá mất rồi ! Lưu Hương từ từ hỏi :

- Họ bốn ba như vậy là có phải đi tìm Võ Duy Dương chăng hả ?

Hồ Thiết Hoa đáp :

- Tự nhiên là vậy rồi ! Rất tiếc họ đi tìm thực sự, chứ nếu không thì làm gì bị Võ Duy Dương sát hại ?

Lưu Hương tiếp :

- Họ đã đi tìm Võ Duy Dương, tìm gặp Võ Duy Dương rồi họ phải dừng lại gần y. Đúng vậy không ?

Hồ Thiết Hoa gật đầu :

- Tự nhiên ! Lưu Hương tiếp :

- Họ dừng lại gần thì hẳn là họ Ở trong tư thế đối diện với Võ Duy Dương. Phải vậy không ?

Hồ Thiết Hoa gật đầu :

- Tự nhiên ! Lưu Hương tiếp :

- Họ đối diện với Võ Duy Dương, nếu Võ Duy Dương bắn thì sao tên trúng hông tả của họ ?

Hồ Thiết Hoa sững sờ, vẻ mặt đặc ý tiêu tan mất.

Trương Tam cười lớn:

- Có thể là Võ Duy Dương bắn theo cái lối vòng tròn. Tên đi nữa chừng, chuyển hướng hoành sang tả bay tới.

Hồ Thiết Hoa trừng mắt nhìn hắn, miệng tượng muốn nhai sống hắn.

Lưu Hương tiếp :

- Còn nữa ! Võ Duy Dương tung hoành trên giang hồ hơn hai mươi năm dài dĩ nhiên phải trở thành lão luyện, nếu y muốn hủy diệt tàng tích thì y có một ngàn lẻ một cách rất hoàn hảo, khi nào chúng ta phát hiện ra ?

Trương Tam lại cười vang :

- Có thể lúc đó y quá say nên quên hết mọi phương pháp hoàn hảo.

Hồ Thiết Hoa trừng mắt :

- Còn gì nữa không ?

Lưu Hương gật đầu :

- Còn chứ ! Hai con ngựa đang chạy, hai kỵ sĩ thọ thương ngã xuống, ngựa phải chạy luôn tới, tại sao lại chạy trở lại ?

Trương Tam mỉm cười :

- Có lẽ hai con ngựa đó ăn mận, không ăn cỏ cho nên chạy trở lại kiếm cá nướng của ta mà ăn ! Hồ Thiết Hoa nhảy dựng lên hét oang oang :

- Được ! Được ! Các người thông minh hơn ta ! Vậy các người hãy nói rõ cho ta hiểu sự tình như thế nào đi ! Lưu Hương thốt :

- Người bắn tên nhất định là ẩn nấp nơi bờ sông, hai kỵ sĩ đi gấp không thể trông thấy được nên mới bị bắn trúng nơi hông tả ! Hồ Thiết Hoa trầm giọng :

- Hừ ! Lưu Hương tiếp :

- Người đó dùng tên lớn song vị tất là cung mạnh ! Bởi khoảng cách giữa nhau không hẳn là hai mươi trượng ! Trương Tam thốt :

- Không quá hai trượng nói chi đến hai mươi trượng ? Trong khoảng hai trượng đến ta cũng bắn trúng đích cần gì phải là tay thiện xạ ! Kẻ chuyên môn bắn lén phải là tay thiện xạ rồi ! Lưu Hương tiếp :

- Hung thủ dùng tên lớn là cốt để cho chúng ta nghi Võ Duy Dương hạ thủ.

Do đó hấn cố ý lưu lại dấu máu cho chúng ta tìm ra xác chết.

Trương Tam tiếp luôn :

- Hấn còn sợ chúng ta không tìm ra nên chặn ngựa đuổi chạy trở lại, rồi còn bôi máu lên yên ngựa. Đúng vậy không nào ?

Lưu Hương gật đầu :

- Không sai ! Chứ nếu không thì hai kỵ sĩ thọ thương nơi hông là gì có máu vấy yên ngựa ?

Hồ Thiết Hoa nín lặng.

Trương Tam thốt :

- Có điều này khó hiểu quá ! Lưu Hương hỏi :

- Điều gì ?

Trương Tam cau mày :

- Hung thủ giết người thần không hay, quỷ không biết, tại sao lại muốn cho bọn ta biết ?

Hồ Thiết Hoa cao giọng :

- Vì chúng biết chúng ta trông thấy hai kỵ sĩ, hấn sợ chúng ta truy cứu nên cho chúng ta biết là hai kỵ sĩ chết rồi.

Trương Tam thốt :

- Cái đạo lý đó miễn cưỡng chấp nhận được ! Nhưng dù cho là Võ Duy

Dương hạ thủ đi nữa thì tiền pháp Phụng Vi đâu có ai cũng dùng được ? Tại sao hấn giá họa cho Võ Duy Dương ?

Hồ Thiết Hoa đuối lý.

Lưu Hương từ từ thốt :

- Hung thủ hành động như vậy chẳng phải sợ chúng ta truy cứu mà cũng không giá họa cho Võ Duy Dương.

Trương Tam hừ một tiếng :

- Vậy là để làm gì ?

Lưu Hương đáp :

- Để cho chúng ta biết là Võ Duy Dương còn sống ! Trương Tam và Hồ Thiết Hoa cùng nhìn nhau như không hiểu Lưu Hương muốn nói gì.
- Nếu ta đoán không sai thì hẳn là Võ Duy Dương đã chết rồi ! Trương Tam giật mình :
- Người nói Võ lão đại đã bị chúng hạ độc thủ ?

Lưu Hương gật đầu :

- Ta đoán như vậy ! Nhưng chúng muốn dấu nhem việc đó không cho người ngoài biết. Có thể kẻ đồng mưu nên sự tình cần được giữ bí mật. Nếu chúng ta tin rằng hai kỵ sĩ đó bị Võ Duy Dương sát hại thì đương nhiên chúng ta phải tin luôn là Võ Duy Dương còn sống. Còn sống hay chết thì chúng ta phải đáp là còn sống ! Chẳng thở dài tiếp luôn :
- Bọn đó mưu kế rất sâu, thủ đoạn rất độc, phương sách lại chu đáo, đúng là bọn người đáng sợ. Điều đáng sợ nhất là cho đến ngày nay chưa ai biết mưu đồ của chúng nhằm mục đích gì ! Trương Tam lè lưỡi :
- Cũng may hôm nay chúng không nhận ra ta ! Lửa trong lò nơi mũi thuyền chưa tắt. Trương Tam đập tay lên đầu vai của Hồ Thiết Hoa cười bảo :
- Thời gian chưa muộn lắm. Chúng ta lên thuyền làm thêm vào con cá nướng đi ! Hồ Thiết Hoa lắc đầu :
- Đêm nay ta muốn dành bụng để chứa cái của lạ Tam Hòa Lâu. Sáng mai ta sẽ trở lại ăn cá nướng của người.

Trương Tam lẩm nhẩm :

- Mất cơ hội này, chỉ sợ ngày mai người không có cá nướng mà ăn đâu nhé ! Y lắc đầu tự lẩm nhẩm, từ từ lên thuyền, từ từ cất tiếng ca, lời ca khúc tiễn đưa Kinh Kha qua Sông Dịch. Lời ca có ý nghĩa là ra đi không trở lại ! Hồ Thiết Hoa cười mắng :
- Đúng là cái miệng chó, há ra là sữa vang, không thốt tiếng người ! Ta

không tin Tam Hòa Lâu là Tần Đình có bạo chúa Tần Thi Hoàng chờ đón !

Lưu Hương trầm ngâm một lúc vụt bật cười khan thốt :

- Hắn nói đúng! Cái cơ hội ăn cá nướng của hắn, chúng ta không còn nhiều đâu ! Bỗng một tiếng kêu kinh hải vang lên, Trương Tam chui vào thuyền lại thụt lùi nhanh, mặt thì đổi sắc song miệng vẫn cười thốt :

- Cả đến những vật không đáng giá nửa đồng tiền trên thuyền của chúng ta cũng biến mất luôn theo những gì đáng giá ! Các bằng hữu có tình quang cố thì thật là lỗi quá ! Hồ Thiết Hoa nhìn Lưu Hương bật cười lớn :

- Không ngờ hôm nay đại gian lại gặp tiểu trộm ! Cả hai cùng phi thân lên thuyền. Họ thấy một người nấp mình trong một góc thuyền. Trong thuyền có ngọn đèn, đèn không sáng lắm, họ không thấy rõ người đó có hình dáng như thế nào, chỉ thấy đôi mắt thôi.

Đôi mắt đó rất sáng ! Đôi mắt đó rất ít người trông thấy. Hay nói một cách khác là không phải bất cứ ai cũng có đôi mắt đó. Đẹp ! Hiển nhiên rồi ! Rất tiếc hiện tại vẻ đẹp của đôi mắt bị niềm kinh hoàng làm tan biến phần lớn.

Trương Tam cười lớn :

- đây tại hạ đâu có cái gì quý giá ! Bất quá mấy đôi vớ rách, nếu cô nương không hiềm hôi thúi xin tự tiện lấy mà dùng. Tại hạ không làm sao công hiến hơn thế, cô nương đành vậy.

Người trong góc thuyền bất động, không đáp mà cũng không đi, tưởng chừng góc thuyền là giang san riêng biệt, bất khả xâm phạm.

Trương Tam cau mày :

- Cô nương còn chờ gì nữa mà không đi ?

Người trong thuyền lắc đầu.

Trương Tam gằn giọng :

- Thế cô nương chờ tại hạ túm lấy quăng xuống sông à ?

Hắn làm như phải đuổi người gấp.

Hồ Thiết Hoa nắm hấn giữ lại, trừng mắt gắt :

- Người điên rồi chẳng ?

Trương Tam sùng sộ :

- Ta điên ? Tạo sao người nói thế ?

Hồ Thiết Hoa tiếp :

- Nhà có người đẹp đến viếng, người ta ai ai cũng tìm mọi cách lưu lại còn không được thay, sao người lại đuổi đi ?

Trương Tam cười lớn :

- Cô nương nghe đó chẳng ? Hấn là tay đại hiệu sắc, cô nương ở đây lâu bất lợi lắm ! Hãy đi gấp đi ! Trừ châu ngọc ra Trương Tam không ham thích gì khác kể cả mỹ nhân.

Nhưng người trong thuyền lại lắc đầu.

Hồ Thiết Hoa cười hì hì thốt :

- Cô nương không nên nghe lời hấn ! Bất quá tại hạ kết giao bằng hữu vậy thôi, còn như việc ở đi thì tùy tiện nơi cô nương. Thấy thích thì ở, ở đến bao lâu cũng chẳng sao. Không thấy thích thì ung dung đi nơi khác ! Tại hạ bảo đảm chẳng ai dám vô lễ với cô nương ! Y định ninh là đối tượng sẽ cảm kích y không tưởng nổi. Ngờ đâu vị cô nương đó lại trừng mắt nhìn y. Hồ Thiết Hoa kinh ngạc, chợt nhận ra đôi mắt đó rất quen, phảng phất có gặp nàng ở một địa phương nào đó.

Y chưa nói gì thì Lưu Hương cất tiếng :

- Kim cô nương đây ! Người trong góc thuyền gật đầu.

Hồ Thiết Hoa kêu lên :

- Phải rồi ! Khi giận nàng trừng mắt, cái trừng mắt rất đặc biệt, ta nhận ra dễ dàng. Nay Trương Tam Y quay đầu đảo mắt tìm Trương Tam song Trương Tam như cái bóng ma, đã biến mất.

Lưu Hương hỏi :

- Vì sao cô nương lại đến đây ?

Kim Linh Chi vẫn còn thu hình trong góc chưa chịu mở miệng.

Hồ Thiết Hoa trầm gương mặt, hừ lạnh thốt :

- Tôn quý như Kim cô nương lại tìm đến một chỗ như thế này thì thật là một điều kỳ quái. Hay là cô nương còn nuôi ý định lấy mạng sống của tại hạ ?

Kim Linh Chi chớp mắt, đôi mắt mừng rỡ lên. Trái với thường lệ, nàng không phát câu. Nàng có vẻ đáng thương hại quá chừng. Bất giác Hồ Thiết Hoa cảm thấy lòng mềm lại. Y vốn tánh không bạo tàn lắm, huống chi đối tượng là một nữ nhân! Khách anh hùng nào chẳng cố gắng đối xử dịu dàng với nữ nhân! Huống chi nữ nhân lại đẹp ! Lòng mềm thì giọng dịu, y thốt:

-Nếu cô nương còn giận dữ tại hạ thì cứ đánh tại hạ mấy cái đi cho hả ! Lưu Hương mỉm cười nói lời :

- Nhưng Kim cô nương đến đây đâu có phải để tìm người ?

Hồ Thiết Hoa trừng mắt :

- Không tìm ta, chẳng lẽ Kim cô nương tìm người ! Nàng tìm người để làm gì chứ ?

Lưu Hương không quan tâm đến y, trầm giọng hỏi :

- Kim cô nương đã gặp sự gì ngoài ý muốn phải chăng ?

Kim Linh Chi gật đầu.

Hồ Thiết Hoa vọt miệng hỏi :

- Chẳng lẽ có kẻ dám vô lễ với Kim cô nương ?

Kim Linh Chi cúi đầu dường như nàng khóc.

Hồ Thiết Hoa tiếp :

- Hay cô nương không phải là đối thủ của bọn người đó cho nên tìm đến đây mà trốn ?

Kim Linh Chi rút mình sát góc thuyền tựa hồ run run.

Hồ Thiết Hoa cao giọng :

- Ai dám khinh khi Kim cô nương ? Có phải là tiểu tử Đinh Phong chăng ? Kim Linh Chi không gật đầu, không lắc đầu nhưng khóc to, khóc nhiều hơn trước nghe bị ai quá độ.

Hồ Thiết Hoa nổi giận :

- Tiểu tử đó quả thật to gan mà ! Này Kim cô nương có bọn tại hạ Ở đây, cô nương đừng sợ gì hết.

Y càng thốt, càng biểu lộ khí khái. Tánh khí của y sôi động lên mỗi lúc thấy nam nhân khi dễ nữ nhân. Y căm hận tiếp :

- Tiểu tử đó hiện tại ở đâu ? Cô nương hãy dẫn tại hạ đi tìm gã ! Kim Linh Chi lại rút mình về phía hậu, đụng vách thuyền rồi mà còn muốn rút nữa, rút mãi. Mùong tưởng là nàng bị truy nã không còn đường chạy, không còn chỗ trốn. Nàng như con dê con bị con hổ đuổi dồn.

Hồ Thiết Hoa cau mày :

- Cô nương thọ thương ?

Kim Linh Chi run giọng :

- Tôi Nàng rú khẽ một tiếng tựa hồ không chịu nổi cơn đau.

Hồ Thiết Hoa xúc động tâm tư bảo :

- Thương thế tại chỗ nào, có nặng lắm không ? Cô nương cho xem được chứ ?

Y vừa thốt vừa chui vào mũi thuyền. Lòng mũi không lớn lại có mùi hôi thúi đặc biệt, chỗ ở của nam nhân độc thân tự nhiên có cái mùi đặc biệt đó.

Kim Linh Chi là bậc thiên kim tiểu thư, thực ra dù có bị đuổi cùng đường, chết thì chịu chứ khó chui mình ẩn trong cái xó hôi thúi đó nổi. Vậy mà nàng có mặt tại đây ! Hồ Thiết Hoa thở dài tiếp :

- Tuy tại hạ không là danh y song có thể chữa trị thương tích được. Kim cô nương cứ yên trí cho tại hạ xem thương thế đi. Nhất định là tại hạ có cách

chữa ! Kim Linh Chi chuyển mình duỗi chân ra, run run giọng thốt :

- Hấn Hấn muốn giết tôi ! Nhát đao của hấn suýt làm cụt chân tôi ! Mũi thuyền rất tối, Hồ Thiết Hoa phải ngồi xuống song y cũng chẳng thấy vết thương ở chỗ nào trên chân nàng Bất giác y hét to :

- Trương Tam ! Người chui vào xó nào rồi ! Nghèo đến nỗi không có một ngọn đèn sáng à ?

Y định đưa tay sờ lên chân nàng tìm xem vết thương ở đâu. Nào ngờ tay y vừa đưa ra, cái chân bị thương của Kim Linh Chi động dậy, chẳng những động được mà còn động nhanh, động mạnh, chân đó đập lên huyết kiên tinh ở đầu vai y rồi chân kia bay ra luôn, bắn tung Hồ Thiết Hoa ra ngoài.

Nàng xử dụng Thôi Pháp Uyên Ương của Bắc phái chính tông. Hồ Thiết Hoa rơi xuống nằm bất động không kịp kêu lên một tiếng. Rồi ánh kiếm chớp lên, mũi trường kiếm chỉ thẳng yết hầu y.

Kim Linh Chi trừng mắt quát :

- Con quỷ háo sắc, người dám mó đến đùi của ta à ? Người quên ta là ai rồi sao chứ ?

Hồ Thiết Hoa thở dài cười khỏ :

- Cái gì tại hạ cũng nhớ chỉ quên một điều, quên cô nương là nữ nhân.

Nam nhân nào muốn giúp đỡ nữ nhân, Nam Hải động chúa đó phải gặp phiền lụy là cái chắc ! Kẻ nào tin lời nói của nữ nhân, kẻ đó sắp sửa về châu Diêm Chúa! Kim Linh Chi cười lạnh :

- Người là cái quái gì mà ta cần đến sự trợ giúp của người. Dù trong thiên hạ có chết hết, ta cũng chẳng cần kêu gọi đến người ! Bỗng nàng quay đầu lại hét lớn :

- Đứng đâu yên đó, kẻ nào nhích động ta giết hấn trước ! Thực sự chỉ có mỗi một Lưu Hương tại cục trường và chàng không hề nhích động. Khi chàng phát hiện sự tình bất lợi thì muộn mất rồi, không còn xuất thủ kịp nữa.

Kim Linh Chi gần giọng :

- Ta hỏi ngươi, hắn có phải là bằng hữu của ngươi chăng ?

Lưu Hương thở dài :

- Xem ra dù tại hạ có muốn không thừa nhận cũng không được ! Kim Linh Chi tiếp :

- Ngươi muốn hắn sống hay muốn hắn chết ?

Hồ Thiết Hoa chặn liền :

- Đương nhiên là hắn muốn tại hạ sống ! Nếu tại hạ chết thì còn ai đánh giặc mồm với hắn ?

Lưu Hương tiếp :

- Phải đó ! Hắn mà chết thì đúng là tại hạ hưởng cảnh thái bình. Rất tiếc bình sanh tại hạ chưa hề được an ổn một ngày nào ! Kim Linh Chi gật đầu :

- Được rồi ! Nếu ngươi muốn hắn sống thì hãy đi tìm Trương Tam dẫn về đây cho ta ! Câu nói của nàng vừa buông dứt, Trương Tam xuất hiện liền, gương mặt khô nãy, hân thốt :

- Tại hạ không muốn hắn chết, trong bọn bằng hữu của tại hạ không có ai ngốc như hắn ! Mất hắn rồi là khó tìm người lấp chỗ trống lắm ! Hồ Thiết Hoa hét lên :

- Ta là quỷ háo sắc hay là ngốc tử ?

Trương Tam đáp :

- Ngươi kiêm cả hai, là một ngốc quỷ háo sắc ! Hồ Thiết Hoa bật cười khan :

- Hay ghê ! Hay ghê ! Kim Linh Chi chớp mắt, nghe họ đấu khẩu không chen vào lời nào. Sự tình trước mắt làm cho nàng hết sức kinh dị. Nếu một người nào sa vào tay nàng thì người đó dù không run sợ, không biến sắc cũng phải lo âu. Nhưng Hồ Thiết Hoa cười nói tự nhiên, niềm vui thích hiển lộ rõ ràng.

Y không sợ chết ! Bàn tay Kim Linh Chi nhit nhẹ một chút, mũi kiếm dí sát

yết hầu Hồ Thiết Hoa hơn rồi nàng cao giọng nạt :

- Các người cho rằng ta không dám giết hấn phải không ?

Trương Tam thở dài lẩm nhẩm :

- Tự nhiên cô nương dám lảm chứ ! Đến nam nhân tắm mà cô nương còn dám nhìn thay, thì trong thiên hạ có việc gì cô nương không dám làm ?

Kim Linh Chi nổi giận :

- Người léo nhéo cái gì đó ?

Trương Tam cười vuốt :

- Tại hạ nói cô nương là vị nữ trung hào kiệt, cô nương giết người đâu phải là việc lạ ? Chỉ cầu xin cô nương đừng bức bách tại hạ nhảy xuống sông thôi. Còn ngoài ra, bất cứ nơi nào tại hạ cũng đi đến được.

Kim Linh Chi hừ một tiếng :

- Người nhảy xuống sông tắm rửa đi cho ta ! Trương Tam hét lên :

- Trời ơi ! Tắm rửa? Nửa tháng trước tại hạ có tắm một lần rồi mà ! Hiện tại thân thể còn sạch chán ! Kim Linh Chi quát :

- Người muốn cứu hấn phải nhảy xuống sông ngay, không được nói lời thôi gì cả ! Trương Tam dờ khóc dờ cười nhăn mặt thốt :

- Bây giờ tối rồi, nước sông lạnh mà lòng sông lại có vô số chướng ngại, nước lại chảy siết Kim Linh Chi cười lạnh :

- Nếu chẳng vậy, ta có bảo người nhảy làm chi ?

Trương Tam hỏi :

- Tại sao cô nương ác thế ?

Kim Linh Chi bĩu môi :

- Người báo hại ta nấp trong thuyền suốt nửa ngày, ngửi cái mùi hôi thúi của người. Khi nào ta không báo hận Trương Tam lắc đầu :

- Nhưng tại hạ đâu có mời thỉnh cô nương đến đây ?

Kim Linh Chi thốt :

- Tại sao người không thu dọn nơi này cho có ngăn nắp, sạch sẽ ?

Trương Tam lẩm nhẩm :

Kim Linh Chi thốt :

- Ta không cần người phân trần gì cả. Ta chỉ hỏi người nhảy hay không nhảy ?

Trương Tam thở dài lẩm nhẩm :

- Cái vị cô nương này thật là không chịu nghe ai giảng lý ! Ta nghĩ trong tương lai chồng của nàng dám chết vì tức uất với nàng lắm! Kim Linh Chi trừng mắt :

- Người lại léo nhéo cái gì đó ?

Trương Tam vội cười vuốt :

- Tại hạ nói cô nương phân phối thì còn kẻ nào dám cãi. Hắn đưa tay xoa chót mũi rồi nhún chân nhảy xuống giòng sông, kêu lên một tiếng.

Nhưng Kim Linh Chi chưa hài lòng, trừng mắt nhìn Lưu Hương quát :

- Tiến lại, đến lượt người ! Lưu Hương nhếch nụ cười khổ :

- Chẳng lẽ cô nương cũng muốn cho tại hạ tắm rửa luôn ?

Kim Linh Chi cười lạnh :

- Đâu có tiện nghi cho người như vậy ! Lưu Hương hỏi :

- Thế cô nương muốn tại hạ phải như thế nào ?

Kim Linh Chi đáp :

- Ta muốn người thay ta lấy một vật. Nếu người bằng lòng thì ta tha hẳn tức khắc! Lưu Hương thở phào :

- Chẳng hay cô nương bảo tại hạ lấy vật gì ?

Kim Linh Chi buông gọn :

- Đào ! Lưu Hương chau mày :

- Đào ! Đào gì ?

Kim Linh Chi tiếp :

- Đào là đào để ăn, chẳng lẽ ngươi chưa từng nghe nói đến thứ trái đó ! Lưu Hương mỉm cười :

- Hiện tại thì không nhằm mùa đào song cô nương muốn có thì phải cố tìm cho có ! Kim Linh Chi tiếp luôn :

- Bất quá thứ đào ta đòi hỏi đó có phần đặc biệt hơn loại thông thường.

Lưu Hương hỏi :

- Đặc biệt như thế nào ! Bỗng chàng biến sắc tợ hồ vừa nghĩ ra một điều gì. Chàng kêu lên thất thanh :

- Có phải cô nương muốn thứ đào có cái tên là Ngọc Bàn Đào trồng trong Cự Lạc Cung tại Tinh Tú Hải, ở hướng Tây ?

Kim Linh Chi gật đầu :

- Đúng vậy ! Lưu Hương thở ra một luồng hơi lạnh, nhếch nụ cười khô tiếp :

- Loại đào do cô nương đòi hỏi thật là đặc biệt ! Kim Linh Chi lạnh lùng :

- Nếu không đặc biệt thì ta đòi làm chi ?

Nàng tiếp luôn :

- Nửa tháng nữa là đến đệ bát tuần của tổ mẫu ta. Các ca ca, thơ thơ, thúc thúc, bá bá ta đều chuẩn bị lễ thọ xong cả rồi, chỉ còn ta là chưa có gì cả.

Lưu Hương thở dài :

- Nếu cô nương có thứ Ngọc Bàn Đào của Cự Lạc Cung làm lễ thọ thì xuất sắc là cái chắc ! Nhất định phải đặc biệt hơn tất cả các lễ thọ khác ! Kim Linh Chi gật đầu :

- Đúng vậy ! Theo truyền ngôn của khách giang hồ thì Ngọc Bàn Đào là giống tiên đào của Tây Thiên Vương Mẫu nương nương, hạng thiếu niên dùng thì dưỡng khí, bảo trì dung nhan, người già thì trường sanh bất lão.

Lưu Hương thốt :

- Nếu cô nương biết vậy, hẳn cũng biết luôn là Ngọc Bàn Đào mười ba năm mới kết trái một lần, vả lại Kim Linh Chi chặn lại :

- Ta đã dọ tin kỹ rồi, năm nay là đúng mùa Ngọc Bàn Đào kết trái. Và ta không muốn nhiều, chỉ cần bốn năm trái là đủ ! Lưu Hương thở ra cười gượng :

- Cô nương có biết là mỗi lần kết trái như vậy thực sự có bao nhiêu trái chẳng ?

Kim Linh Chi đáp :

- Bảy trái ! Hồ Thiết Hoa xen vào :

- Đúng ! Ngọc Bàn Đào mười ba năm mới kết trái một lần và mỗi lần chỉ có bảy trái. Người ta chỉ có bảy trái đào mà cô nương đòi đến năm trái thì chẳng lẽ cô nương cho rằng lão quái vật tại Cực Lạc Cung là con cái của Lão Xú Trùn ?

Lưu Hương thở ra :

- Dù cho là cha của lão quái vật, chỉ sợ một trái cũng không có, đừng nói là năm trái ! Kim Linh Chi hỏi :

- Tại sao ?

Lưu Hương giải thích :

- Phu nhân của Trương Bích kỳ, cung chủ Cực Lạc Cung là Tôn Bất Lão rất thích đẹp, năm xưa từng phát trọng thệ, tuyệt đối không để cho chồng thấy vẻ già của bà.

Hồ Thiết Hoa tiếp :

- Trương phu nhân là người thông minh, biết rõ nam nhân rất chán thấy vợ già ! Vợ mà già rồi thì trong mười ông chồng có đến chín sanh tâm lạ ngay!

Kim Linh Chi cũng thở dài thốt :

- Nhưng là con người thì không ai tránh khỏi cái lúc già. Phải vậy không? Nữ nhân nói đến tiếng già là phải rầu ngay ! Dù tánh khí chẳng khác nam nhân, nàng cũng không ra ngoài lệ.

Lưu Hương tặc lưỡi :

- Bà ta nói thế là lo ngại mau già, mà khi cái già đến với bà là bà chết ngay, chết để cho chồng bà không thấy được vẻ già của bà ! Hồ Thiết Hoa cười cái :

- Người nói thế là đoán sai cái ý của bà.

Lưu Hương cau mày :

- A ?

Hồ Thiết Hoa tiếp :

- Khi cái già đến với bà, bà sẽ giết chồng vì chỉ có những người chết là không còn thay đổi tâm tính được nữa! Phải vậy không ?

Lưu Hương thở dài :

- Thực ra cái tình cang lệ của hai vợ chồng đó cực kỳ thâm hậu, họ là đôi vợ chồng yêu quý nhau nhất, trong võ lâm không có đôi vợ chồng nào sánh bằng. Vô luận là ai trong hai người, một chết đi là một còn lại không làm sao sống sót nổi ! Rồi chàng tiếp luôn :

- Cực Lạc Cung trước kia có cái tên là Ly Sầu Cung, cung chủ Ly Sầu là Hiên Viên Dã, một tay nhất nhì trong hàng cao thủ võ lâm thuở đó.

Hồ Thiết Hoa gật đầu :

- Ta cũng có nghe đến nhân vật ấy. Trời sanh ra lão ta với một thần lực kinh người, trên giang hồ không ai khả dĩ là đối thủ của lão. Lão dùng một loại vũ khí nặng trên trăm cân, tuy nhiên về sau lão đột ngột mất tích, chẳng ai biết được kết cuộc của lão như thế nào.

Lưu Hương tiếp :

- Lúc đó Trương Bích Kỳ chưa tròn ba mươi tuổi, lão ta cũng vừa góp mặt trên giang hồ, tạo được chút thanh danh, có một hôm, lão tìm đến Tinh Tú Hải, đòi quyết đấu với Hiên Viên Dã. Điều kiện ước đấu lại rất lạ kỳ, lão đem vợ chồng lão ra đánh cuộc. Nếu bại cả hai chịu chết, nếu thắng lão chiếm đoạt Ly Sầu Cung chỉ vì tại Ly Sầu Cung có Ngọc Bàn Đào, diên niên

ích thọ ! Hồ Thiết Hoa cười lớn :

- Một cuộc ước đấu với những điều kiện như vậy cơ hồ bất công. Trương Bích Kỳ thắng thì thừa hưởng một khung cảnh hoa lệ hơn hoàng cung mà vợ của lão lại còn có thứ đào quý để giữ mãi dung nhan thanh xuân bất lão ! Còn như Hiên Viên Dã thắng thì lão ấy có lợi gì với hai xác chết ngồng cuồng kia ? Nếu ta là Hiên Viên Dã, vị tất ta chấp nhận một cuộc đấu như vậy.

Lưu Hương đáp :

- Đành là chỗ bất công song Hiên Viên Dã là bậc đại thành danh, từng ngang dọc khắp sông hồ, khi nào lão lại xem ra gì hay tay non vừa tập tễnh bước đi tìm con đường pheo bạt ? Do đó lão ta chấp thuận ngay và hạn định trong vòng ba trận đấu.

Hồ Thiết Hoa trợn mắt :

- Ba trận ?

Lưu Hương gật đầu :

- Một trận đấu bằng vũ khí, một bằng nội lực và trận thứ ba bằng khinh công.

Hồ Thiết Hoa thốt :

- Về vũ khí thì Hiên Viên Dã kẻ như vô địch trong thiên hạ rồi. Còn nội lực thì cũng độc nhất trong thiên hạ. Tự nhiên hai tiểu tiểu tử và tiểu nữ ngoài vài mươi tuổi làm sao địch nổi ? Ít nhất Hiên Viên Dã cũng thắng được hai trận. Trong ba thắng hai là thắng cuộc rồi ! Lưu Hương mỉm cười :

- Lúc đó Hiên Viên Dã cũng nghĩ như vậy. Ngờ đâu Trương Bích Kỳ chẳng những học được võ công chân truyền, lão còn thông minh tuyệt đỉnh, đã sớm nghĩ đến sự tình như vậy cho nên trước khi đến Tinh Tú Hải, lão ta đã chế tạo ra một thứ vũ khí khắc lại vũ khí của Hiên Viên Dã.

Hồ Thiết Hoa chớp mắt :

- Vũ khí gì ?

Lưu Hương đáp :

- Thứ giây đặc biệt tên là Tiêu Hồn Sách.

Hồ Thiết Hoa cau mày :

- Ta chưa từng nghe nói đến loại vũ khí đó.

Lưu Hương cười nhẹ :

- Vật đó Trương Bích Kỳ chế, tên cũng do lão đặt thì ngoài lão ra thì còn ai biết được mà nói cho người nghe.

Hồ Thiết Hoa hỏi :

- Vật đó ra sao ?

Lưu Hương thốt :

- Bất quá là một thứ sợi giây dài vậy thôi.

Hồ Thiết Hoa hừ một tiếng :

- Một sợi giây dài đâu có thể dùng làm vũ khí ? Làm cách nào gây tổn hại cho địch thủ ?

Lưu Hương giải thích :

- Sợi giây đó dài độ ba trượng, lão đứng ngoài cách ba trượng giao đấu với Hiên Viên Dã, vũ khí của Hiên Viên Dã tuy nặng thật song không làm sao đánh bay được sợi giây dù vũ khí của Hiên Viên Dã có dài đến ba trượng. Thuật khinh công của Trương Bích Kỳ lại có phần cao hơn. Hiên Viên Dã muốn xấp tới gần cũng không làm sao được.

Hồ Thiết Hoa lại hừ một tiếng :

- Nhưng ngược lại, với sợi giây đó Trương Bích Kỳ làm gì được Hiên Viên Dã ? Dùng sợi giây làm vũ khí là tự tìm cái thế bất thắng rồi, đánh với người mà chọn cái thế bất thắng thì còn gì ngu hơn ! Lưu Hương đáp :

- Lão không ngu mà lão cũng chẳng cần thắng. Mục đích của lão là làm tiêu hao dần dần công lực của Hiên Viên Dã.

Hồ Thiết Hoa ạ một tiếng :

- Phải ! Dùng một vũ khí nặng trên ngàn cân vung vẩy lên tất phải phí lực nhiều, càng lâu càng phí. Tuy nhiên Hiên Viên Dã cũng không là ngốc tử, tự nhiên thấy cái dụng ý của Trương Bích Kỳ. Vũ khí của Trương Bích Kỳ không gây tổn thương cho Hiên Viên Dã thì cần gì phải phí lực ?

Lưu Hương mỉm cười :

- Vấn đề là vậy đó ! Cái lý thì Hiên Viên Dã không cần phí lực thì lão ta lại muốn thắng, trong khi Trương Bích Kỳ không muốn thắng ! Đã muốn thắng thì còn đánh cầm chừng làm sao được chứ ?

Hồ Thiết Hoa thở dài :

- Đúng vậy ! Với thân phận của Hiên Viên Dã tự nhiên lão ta không thể chấp nhận một cuộc chiến hòa với Trương Bích Kỳ. Và với ý chí cầu thắng, lão phải mắc mưu Trương Bích Kỳ là cái chắc! Lưu Hương tiếp :

- Cho nên Hiên Viên Dã phải xuất lực, mà lại xuất toàn lực để tốc chiến tốc thắng. Ước vọng của Hiên Viên Dã là thể song cả hai đánh với nhau từ sáng sớm đến đêm sâu, cuộc chiến vẫn còn dang dở ở cái thế bất phân thắng bại. Đột nhiên Trương Bích Kỳ nhận bại. Bởi lúc đó lão nhận ra Hiên Viên Dã đã tiêu tan chân lực rồi, cơ hồ thành một cây cung kéo thẳng sợi giây, nhứt giây thêm chút nữa là cung gãy.

Hồ Thiết Hoa kêu lên :

- Tại sao Trương Bích Kỳ không nhân cơ hội đó mà hạ Hiên Viên Dã cho rồi ? Hiên Viên Dã sức cùng lực kiệt ngã xuống là điều tốt cho Trương Bích Kỳ chứ ! Lưu Hương đáp :

- Chỉ vì Hiên Viên Dã đã bức Trương Bích Kỳ vào tuyệt lộ, không còn lùi được nữa. Nếu cứ cái đà đó mà tiếp tục giao đấu, dù Hiên Viên Dã có ngã luôn, chính Trương Bích Kỳ cũng khó sống. Như vậy có lợi gì ? Bởi cuộc chiến không do tử thù mà có, nó chỉ do một tính toán thôi thì việc không có

lợi Trương Bích Kỳ không hề làm.

Hồ Thiết Hoa cau mày :

- Rồi Trương Bích Kỳ nhân dịp đó đòi khai diễn cuộc đấu thứ hai ?

Lưu Hương gật đầu :

- Đúng vậy ! Hồ Thiết Hoa tiếp :

- Trong trận thứ nhì, nhất định là họ tỷ thí võ công? Và lúc đó thì Hiên Viên Dĩ dĩ qua một cuộc ác chiến suốt ngày đêm, công lực tiêu hao, chỉ sợ không còn là địch thủ của Trương Bích Kỳ nữa.

Lưu Hương lắc đầu :

- Người lầm rồi ! Hiên Viên Dĩ là người trời sanh có thần lực vô cùng, tuy ác đấu suốt ngày đêm, công lực kiệt quệ song Trương Bích Kỳ vẫn không nắm nổi phần thắng, bởi trận thứ hai này song phương tỷ thí ám khí và khinh công.

Hồ Thiết Hoa cau mày :

- Hiên Viên Dĩ vốn không lấy ám khí và thuật khinh công làm sở trường, chỉ sợ Trương Bích Kỳ thắng trận thứ hai này ! Lưu Hương lại lắc đầu :

- Người lầm luôn ! Trong trận thứ hai này chẳng phải Trương Bích Kỳ đối chiến mà chính là vợ của lão, là Tôn Bất Lão.

Hồ Thiết Hoa kêu lên :

- Thế họ dùng xa luân chiến pháp ?

Lưu Hương đáp :

- Hiên Viên Dĩ tuy biết họ thừa cơ thủ xảo nhưng lão tự phụ là thiên hạ đệ nhất cao thủ, lão nắm cái lẻ tất thắng trong tay, cho nên không nề hà gì, với thân phận của lão thì nói làm sao, lão giữ làm vậy, không hề cải sửa, dù rằng sau đó là lão biết là có chỗ không hay cho lão.

Hồ Thiết Hoa thở dài lẩm bẩm :

- Đúng vậy ! Phàm đã tự xưng là anh hùng thì bất cứ ai cũng phải chịu lỗ.

Lưu Hương tiếp :

- Tôn Bất Lão có ngoại hiệu là Lăng Ba Tiên Tử, Tán Hoa Thiên Nữ, về âm khí hay khinh công, bà ta là tay thượng thặng, trong trận này Hiên Viên Dĩ phải bại, không còn nghi ngờ gì nữa.

Hồ Thiết Hoa nhìn xéo Lưu Hương điềm nhiên thốt :

- Thuật khinh công cao cũng chẳng phải là một cái tài đáng sợ cái tài đó bất quá chỉ hữu dụng lúc cần chạy trốn thôi.

Đến lúc đó y cũng không quên buông vài tiếng xấu cho Lưu Hương. Nếu có dịp là y nói xấu Lưu Hương, dù dịp đó đến cho y trong khi y sắp chết.

Lưu Hương không để ý đến những gì Hồ Thiết Hoa vừa nói, cứ tiếp :

- Qua hai trận đó rồi, Hiên Viên Dĩ như ngọc đèn sắp sạch dầu, mà Trương Bích Kỳ nhờ Tôn Bất Lão thay thế, được rảnh rang điều dưỡng tức thần, lấy lại trọn vẹn công lực. Khi trận thứ ba mở màn lão ta cảm chắc cái thắng Hồ Thiết Hoa cười lạnh :

- Dù cho Trương Bích Kỳ thắng cuộc, cái thắng đó không vinh quang chút nào. Theo ta nghĩ phương pháp của lão ta không do chính lão tưởng ra.

Lưu Hương hỏi :

- Nghĩa là sao ?

Hồ Thiết Hoa đáp :

- Kế hoạch đó nhất định do nữ nhân sắp đặt ! Lưu Hương mỉm cười :

- Lúc đó vợ chồng Trương Bích Kỳ còn là hậu bối trong võ lâm, vô luận họ dùng phương pháp gì, Hiên Viên Dĩ cũng không thể nói năng gì. Liên sau cuộc đấu lão ta nhượng Ly Sầu Cung ra đi ngay. Từ đó lão thất tung luôn, đến nay hơn bốn mươi năm qua rồi, trên giang hồ không một ai biết tin tức của lão.

- Nhưng cũng từ sau cuộc chiến đó, vợ chồng Trương Bích Kỳ thừa đi lại trên giang hồ. Nhất là trong hai mươi năm gần đây, họ tuyệt tích luôn. Hàng

hậu bối cơ hồ không nghe tên biết tiếng họ.

Hồ Thiết Hoa lạnh lùng :

- Chỉ sợ họ tự hiểu mình thắng cuộc không vinh quang gì, lòng then nên ảm
mặt luôn ! Cả hai giao đàm, người này nói xong, người kia tiếp, Kim Linh
Chi cứ nghe không hề chen lời, bởi cả hai có tài nói năng, câu chuyện lại hấp
dẫn nàng nghe mê đến xuất thần. Khi họ dứt câu chuyện nàng mới bừng
tỉnh, trở về thực tế, cao giọng nói :

- Ta đến đây không phải để nghe các người thuật sử, ta hỏi các người, điều
kiện do ta đưa ra đó có đáp ứng không ?

Lưu Hương cười khở :

- Tại hạ thuật điều cốt sự là muốn cho cô nương biết, đối với Ngọc Bàn Đào,
vợ chồng Trương Bích Kỳ trân quý thế nào. Mà tại hạ và họ bình sanh chưa
hề quen biết nhau, vậy làm sao lấy đào được ?

Kim Linh Chi thốt :

- Ta biết người không muốn đến đó. Ta biết người khó vào, song người phải
đi lấy cho được đào. Người là Đạo Soái thì trong thiên hạ có vật chi Đạo
Soái Lưu Hương không trộm được đâu. Phải vậy không ?

Lưu Hương phân trần :

- Vợ chồng Trương Bích Kỳ ở tại Cực Lạc Cung bốn mươi năm rồi, võ công
họ cao như thế nào, hẳn cô nương cũng thừa hiểu. Trong bốn mươi năm nay,
trên giang hồ không ít người muốn đến đó lấy đào. Bao nhiêu người đó
không một người sống sót trở về cả.

Chàng thở dài tiếp :

- Hà huống tại vùng cực Tây Tinh Tú Hải, đường xa vạn dặm, làm sao trong
thời gian nửa tháng tại hạ vừa khứ vừa hồi ! Có phải cô nương buộc khó
người ta chăng ?

Kim Linh Chi cao giọng :

- Phải đó ! Ta buộc khó ngươi ! Nếu ngươi không đáp ứng ta giết hẩn ngay !
Hồ Thiết Hoa nhắm mắt lại, miệng nhếch nụ cười khổ thốt :

- Xem ra ngươi nên đi gấp mua cho ta một cỗ quan tài đi ! Mua quan tài thì dễ hơn là trộm đào nhiều.

Kim Linh Chi cười lạnh :

- Quan tài cũng chẳng cần mua làm gì ! Giết ngươi rồi ta quăng xác xuống sông làm mời Nàng chưa buông đứt câu, một tiếng bình vang lên rất lớn, thuyền thủng một lỗ to, nước sông chảy vào ào ào. Thuyền tròn trĩnh ngay. Vì bất ý, Kim Linh Chi trượt chân rồi cổ tay tê dại, chẳng biết vật gì đánh trúng.

Tay tê không còn kèm vững thanh kiếm nữa, thanh kiếm đột nhiên chuyển sang tay Lưu Hương. Theo nước tràn vào có một người. Người đó là Khoái Vỹ Trương Tam.

Trương Tam bật cười lớn :

- Cô nương ở tại đây hơn nửa ngày rồi, hẩn là ngọc thể đắm mùi hôi thúi ghê lắm! Vậy hãy tắm cho sạch sẽ đi ! Hẩn đưa tay ôm đùi Kim Linh Chi.

Gương mặt Kim Linh Chi biến trắng nhợt. Nàng làm sao dám nhảy ra bên ngoài mũi thuyền vì con thuyền đắm dần dần.

Nàng hét to :

- Ngươi dám chạm đến mình ta Ngươi dám Trương Tam thấy rõ nàng không quen thủy tánh cho nên nàng rồi hẩn lên, hẩn cười đáp :

- Trên cạn cô nương lợi hại quá. Nhưng xuống sông rồi cô nương mới biết nể tại hạ ! Kim Linh Chi rú lên một tiếng hãi hùng, cảm thấy ai nắm cứng cánh chèo rồi thân hình bay bổng lên không, dĩ nhiên theo chiều chèo chéch, vút khỏi mũi thuyền rồi khỏi thuyền.

Lưu Hương cười thốt :

- Lần sau hãy nhớ là muốn là lấy tánh mạng người thì đừng bao giờ lảng

nghe cổ sự.

Thuyền từ từ chìm, mỗi phút một sâu thêm. Trương Tam lội vào bờ, vẻ buồn rười rượi nặng đong nơi gương mặt. Hấn không ngừng thở dài, chừng như hấn sắp sửa khóc. Trong tâm Hồ Thiết Hoa thật sự cảm kích hấn vô cùng song ngoài miệng y cố khích :

- Cũ chưa mất hấn, mới chưa tạo được, kể ra cũng là một sự bi ai ! Người nghĩ phải vậy không ? Trên cạn có nhà, trên sông có thuyền, chìm là lâm cảnh màn sương chiếu nước, đúng cái danh tử bênh bồng, phiêu bạt.

Rồi y buông luôn :

- Suy xét kỹ thì không có còn hơn ! Có thứ thuyền hư hỏng đó dù mất đi mười cái cũng không đáng tiếc ! Trương Tam nhảy dựng lên :

- Vậy mà ta có được một chiếc ! Chứ người thì suốt đời không tạo nổi một mái nhà ! Thử hỏi thứ thuyền vô giá trị đối với người có mấy chiếc ? Hãy cho ta một chiếc đi ! Hồ Thiết Hoa điềm nhiên :

- Đền cho người một chiếc là hợp lý. Người đền cho người đáng lý cũng phải có mặt tại đây. Rất tiếc Lưu Hương cười tiếp nói :

- Tiếc làm sao ?

Hồ Thiết Hoa trừng mắt hừ một tiếng :

- Vì hoa hoa công tử đã phóng thích rồi.

Lưu Hương cười hì hì :

- Ta thả nàng người không phục. Ta giữ nàng lại người sẽ làm gì ? Chẳng lẽ người há miệng cắn nàng đứt một vài miếng thịt ?

Trương Tam phụ họa :

- Đúng vậy ! Giữ nàng lại để làm gì chứ ? Thả nàng là phải ! Nàng ở lại, nàng sẽ khóc, mà Tiểu Hồ thì hay xúc động lâm trường. Tiểu Hồ mềm lòng rồi rất có thể vuốt ve, sờ mó vào đùi nàng rồi lại bị chong kiếm nơi yết hầu một lần nữa, rồi Hấn thở dài thườn thượt đoạn lắc đầu tiếp :

- Nếu ta muốn giải cứu Tiểu Hồ một lượt nữa thì làm sao tìm một con thuyền thứ hai mà đục thủng lườn ? Hồ Thiết Hoa bật cười ha hả :
- Tốt ! Tốt ! Tốt ! Hai người một tung một hứng định chọc tức cho ta chết ! Cho các ngươi biết, ta không thèm phát điên đâu ! Ta làm một, chắc gì phải làm hai ! Trương Tam ạ lên hai tiếng :
- Thế ra, Tiểu Hồ bình sanh mới bị nữ nhân lừa lần thứ nhất đây à ?

Lưu Hương đạo soái

Hồi 4 BÀY TRÒ QUỶ QUÁI

Hồ Thiết Hoa cứng họng. Cứ mỗi lần đuối lý là y đưa tay vuốt mũi, chừng như vào những lúc đó mũi mới ngứa. Cái tật vuốt mũi của Lưu Hương, y học rất kỹ và hiện tại thì hầu như trò vượt bậc thầy rồi.

Trương Tam buông tiếp :

- Cứ theo ta biết thì Tiểu Hồ mắc mưu nữ nhân độ bảy tám trăm lần thôi ! Và sao mỗi lần bị lừa là Tiểu Hồ chỉ trời chỉ đất thề độc, sẽ không bao giờ ngu nữa ! Nhưng gặp nữ nhân rồi là Tiểu Hồ không còn nhớ đến lời thề ! Tiểu Hồ ơi ! Có phải là những quái sự chẳng ?

Hồ Thiết Hoa không đáp, Lưu Hương thốt :

- Hắn thuộc loại người thiếu nợ nữ nhân, cái thứ nợ tiền khiên ! Hắn sanh ra trên đời để mà trả. Tuy nhiên lần này hắn mắc mưu cũng chẳng đáng trách lắm đâu ?

Trương Tam chớp mắt :

- A ?

Lưu Hương mỉm cười :

- Cái vị Kim cô nương đó dám làm tất cả mọi việc, dù đã cưới ngựa vào nhà người, xâm nhập nơi tắm rửa của nam nhân, nàng cũng dám cởi luôn y phục để lộ thân thể trần truồng. Những việc đó ta không thấy kỳ quái chút nào. Điều làm cho ta suy nghĩ là nàng bày mưu thiết kế lừa người. Thực tình ta không tưởng nổi là nàng có thể làm như vậy ! Hồ Thiết Hoa thở dài lắm lắm ! - Lão Xú Trùn tuy có cái miệng thú vị nhưng có lúc hắn nói cũng nghe được lắm ! Song nàng đã chẳng lừa người đó sao ?

Lưu Hương đáp :

- Hành động là nàng, thực hiện mưu đồ là nàng? Còn chủ trương thì do ý chí của kẻ khác.

Hồ Thiết Hoa kêu lên :

- Đúng rồi ! Nàng chịu sự sai sử của kẻ khác. Không biết chừng là nàng bị cưỡng bách cũng nên. Chứ nếu không Trương Tam chặn lại :

- Nếu không thì nhất định là nàng không nhẫn tâm đến đây lừa gạt cái vị tướng công đa tình của bọn ta ! Phải vậy chăng ?

Không đợi Hồ Thiết Hoa trả miếng, hắn tiếp luôn :

- Nhưng với tánh đó, làm gì nàng thọ nhận sự sai sử của người khác nổi?

Khi nào nàng chịu cúi đầu tuân phục trước sự cưỡng bách của ai ?

Lưu Hương trầm ngâm một chút :

- Biết đâu nàng chẳng có một chỗ yếu nào đó ? Người đó lợi dụng chỗ yếu của nàng, bức nàng ?

Hồ Thiết Hoa tán đồng :

- Đúng vậy ! Và người uy hiếp nàng hẳn phải là Đinh Phong. Người không thấy sao. Đinh Phong vừa xuất hiện, nàng biến sắc mặt liền.

Trương Tam cãi :

- Vị tất như vậy ! Nàng nhân nhượng Đinh Phong bất cứ sự gì chẳng qua vì nàng có cảm tình với Đinh Phong từ lâu thôi ! Phàm nữ nhân ái mộ nam nhân nào là sẵn sàng nhượng bộ nam nhân đó ! Người hẳn phải công nhận Đinh Phong là trang thiếu niên anh tuấn, phong lưu trang nhã, ngôn từ cử động ôn hòa chứ Một con người tài kiêm văn võ như vậy. Nếu ta là nữ nhân ta cũng phải mê và có bao nhiêu tánh khí ta cũng xếp xó luôn để làm vui lòng một người trai hào hiệp.

Hồ Thiết Hoa tròn tròn mắt mà nghe, đứng lên vòng tay xá Trương Tam dài dài hỏi :

- Ta yêu cầu một việc có được không ?

Trương Tam giật mình hỏi :

- Người yêu cầu ta việc gì ? Nướng cá cho người ăn phải không ?

Hồ Thiết Hoa xuôi tay xuống thở dài nói :

- Ta xin người đừng chọc tức ta nữa. Ta hết sức chịu nổi rồi ! Hãy đợi lúc nào ta phát tài, con thuyền đó ta sẽ đền lại cho người bằng một chiếc khác huy hoàng hơn.

Trương Tam không nhịn được cười, hắn lẩm nhẩm :

- Cái người đó từ lâu vốn ăn nói phải điệu đấy chứ ! Không ngờ hôm nay lại nói cái gì không giống ngôn ngữ loài người ! Hắn tiếp nói với giọng cao hơn :

- Nếu các người cho rằng nàng chịu sự sai sử của Đinh Phong thì ta cũng nhận là có lý. Nhưng cái đích nhắm của Đinh Phong là Lưu Hương kia mà ! Thì âm mưu đó phải được thực hiện ngay trên mình Lưu Hương chứ ? Tại

sao lại nhằm vào Tiểu Hồ mà buộc Lưu Hương đi tìm đào?

Hồ Thiết Hoa đáp :

- Người đoán đúng song kết sai, chúng mượn đao giết người, không cần phải ra tay Hồ Thiết Hoa gật đầu :

- Đinh Phong hẳn đã hiểu Lão Xú Trùn là tay khó đối phó cho nên nghĩ ra cách buộc hắn đi trộm Ngọc Bàn Đào. Nhưng Cục Lạc Cung đâu phải nơi hoang vắng, ai muốn đến lúc lúc nào thì đến, muốn đi lúc nào thì đi ? Nếu Lão Xú Trùn ra đi là vĩnh viễn hẳn không hề trở lại.

Trương Tam vỗ tay :

- Phải ! Ta không ngờ người vẫn còn thông minh ! Lưu Hương tiếp :

- Còn nữa ! Hồ Thiết Hoa trầm giọng :

- Còn cái gì ?

Lưu Hương mỉm cười :

- Đinh Phong vốn có ý dụng kế liên hoàn, nghĩa là ít nhất cũng có hai âm mưu. Có điều bậc thông minh họ Hồ của chúng ta không phát hiện nổi thôi ! Hồ Thiết Hoa cau mày :

- Có một âm mưu nữa ? Âm mưu gì ?

Lưu Hương tiếp :

- Hẳn có việc gì đó cần thanh toán ngay tại địa phương này, sợ chúng ta theo dõi nên tìm cách đưa chúng ta đi đến tận Tinh Tú Hải xa xôi. Dù ra đi mà có trở về được. Thời gian của chúng ta mất mát ít nhất cũng dài độ nửa tháng.

Hồ Thiết Hoa trầm lặng mấy phút rồi lắc đầu thốt :

- Xem ra chỉ có người như người vậy mới thấu đáo gian kế của Đinh Phong ! Ta nhìn nhận kém xa người ! Những việc âm hiểm,狡詐 đó, chẳng những ta không làm nổi, đến cả nghĩ ra, ta cũng chẳng nghĩ nổi ! Lưu Hương cười lớn :

- Nhưng cái tài mắng người thì người có thừa, vả lại tinh diệu cùng cực ! Lúc mắng người, người chẳng hề dùng một tiếng tục ! Hồ Thiết Hoa trả miếng :

- Chính người dạy ta, người quên rồi sao ?

Trương Tam đúc kết :

- Nói tới nói lui, chúng ta đồng có một lập luận này là hành động của Đinh Phong không quang minh lắm Hay nói cách khác, mưu mô của hắn không chu đáo ! Hồ Thiết Hoa cười lạnh :

- Sơ hở như thế nào ?

Trương Tam đáp :

- Đánh giá các người rất thấp. Do đó hắn mới sai Kim Linh Chi thực hiện mưu đồ ngay trên đầu các người.

Lưu Hương lắc đầu :

- Quả có sơ hở song không phải như người nói đâu ! Trương Tam cau mày :

- Thế thì sao ?

Lưu Hương giải thích :

- Gã quên rằng Kim Linh Chi không phải là mẫu người làm được vụ đó. Vô luận lúc nào nàng cũng tỏ lộ một vài nét chân tướng, chính nét đó tố cáo tánh cách bất đắc dĩ của việc làm. Làm một việc với tánh cách bất đắc dĩ tức nhiên có sự bất buộc.

Tam Hòa Lâu có ba tầng, hay đúng hơn, hai tầng một gác tận đỉnh.

Gác không lớn lắm, vừa đủ đặt một chiếc bàn thôi, bàn dĩ nhiên có rượu, có thức ăn. Bàn rượu đó do Hải Quát Thiên đặt ra và khách mời là các vị hiện diện tại Tiêu Diêu Trì lúc ban ngày.

Lên gác rồi Hồ Thiết Hoa đảo mắt, người thứ nhất hiện ra trong đôi mắt y là Kim Linh Chi. Nàng cũng đến đây ! Dù bại cuộc trên sông nàng vẫn đến.

Lần thứ nhất gặp nàng tại Tiêu Diêu Trì, Hồ Thiết Hoa có cảm tưởng nàng mắc bệnh thần kinh nặng. Lần thứ hai gặp nàng trên thuyền của Trương Tam, y lại nghĩ nàng là một con hồ cái. Bây giờ nàng không còn hai trạng thái đó nữa. Nàng hoàn toàn biến đổi. Nàng ngồi đó đoan đoan chánh chánh như một thiên kim tiểu thư thủy mị, y phục không chói mắt lắm mà cũng không lạnh lùng lắm. Chiếc áo thì đỏ nhạt lại ít hoa có phần trang nhã, đầu không cài ngọc nhiều mà cũng chẳng quá ít.

Hồ Thiết Hoa thở dài thầm nghĩ :

- Nữ nhân thích biến đổi ! Người ta ví con tim của nữ nhân như huỳnh mai tháng năm! Kẽ nào ví như vậy quả thật có thiên tài. Điều làm cho Hồ Thiết Hoa kinh dị là lúc y và Lưu Hương đến nơi, nàng thản nhiên như thường, mặt không đỏ sắc, mắt không chớp. Phảng phất chẳng có sự gì xảy ra giữa nhau, phảng phất song phương hoàn toàn xa lạ. Mừng tượng cái nàng ẩn nấp trong thuyền của Trương Tam chẳng phải chính nàng.

Hồ Thiết Hoa thở dài nghĩ :

- Nếu là nàng, nếu nàng là ta, thì thấy ta nàng phải đỏ mặt chui ngay xuống gầm bàn mà trốn. Xem ra nữ nhân có mặt đẹp song làn da mặt lại rất dày ! Y có biết đâu nếu nữ nhân có làn da mặt dày hơn da mặt của nam nhân thì cái lớp dày đó nhờ phấn tô mà thành. Với lớp phấn đó dù nữ nhân đỏ mặt, làm gì Hồ Thiết Hoa biết được! Người ta cũng nói :

nữ nhân càng già, da mặt càng dày. Chỉ vì nữ nhân càng cao tuổi thì càng dụng công phủ tô phấn kỹ hơn ! Hai chiếc ghế bên tả cạnh Kim Linh Chi còn trống. Hiển nhiên hai chiếc ghế đó dành cho Lưu Hương và Hồ Thiết Hoa. Và Kim Linh Chi thản nhiên ngồi cạnh họ. Luận theo thứ tự, hai chiếc ghế đó là hai ngôi cao thượng trong bàn tiệc. Nhưng Hồ Thiết Hoa thích ngồi ngay trên sàn gác hơn là ngồi vào đó. Đã bị người chống mũi kiếm nơi yết hầu, mạng sống ở tay người, y còn mặt mũi nào ngồi cạnh người đó ? Bây giờ y vẫn còn cảm thấy rợn ở cái chỗ mũi kiếm chống vào.

Bên hữu Kim Linh Chi là một lão nhân có vẽ đường đường, vận áo gấm, râu tóc đều bạc song đôi mắt lại sáng lạ lùng, chớp chớp như sao. Từ người lão nhân một oai phong bốc ra, ai trong lão cũng phải khiếp. Vô luận là ai nhìn qua lão nhân cũng nhận ra đó là tay phi thường, có thành tích hiển hách trên giang hồ. Điều đáng ca ngợi là lão không cao ngạo, thấy bọn Lưu Hương vào liền đứng lên điềm nụ cười thi lễ.

Hồ Thiết Hoa vội cười đáp lễ. Chẳng rõ tại sao, nụ cười của y vừa nở liền tắt. Y trông lão rất quen, bất quá trong nhất thời không nhớ là lão là ai.

Đến lúc lão đứng lên y thấy thân áo có sợi giây lưng quần ngang, lập tức nhận ra lão. Sợi giây đó được kết bằng bảy sợi khác màu, lão nhân chính là Võ Duy Dương, ngoại hiệu Thần Tiên Xạ Nhật, Bang Chủ Phụng Vi Bang ! Không dẫn lòng được, Hồ Thiết Hoa liếc mắt sang Lưu Hương ý muốn nói :
- Người đã chẳng đoán là Võ Duy Dương chết rồi đó sao ? Sao hiện tại lão ta còn sờ sờ đó ?

Lưu Hương không hề cải biến sắc mặt, mừng tượng chàng chẳng hề nói Võ Duy Dương đã chết. Hồ Thiết Hoa hết sức ngạc nhiên, tự hỏi làn da mặt của chàng sao mà dày quá, dày như vậy mà râu ria lại đâm thủng ló ra ngoài !

Câu Tử Trường cũng có mặt tại cuộc tiệc, ngồi bên cạnh Võ Duy Dương chính là hắn. Kế hắn là Đinh Phong, Hải Quát Thiên cùng vị bằng hữu mang đao của y. Câu Tử Trường tuy ngồi vẫn cao hơn mọi người nửa chiếc đầu. Nếu hắn đứng lên, chiều cao của hắn trội hơn mọi người cả một chiếc đầu. Chỉ vì đôi chân hắn quá dài, mà thân trên thì tương đối dài hơn một chút thôi.

Trong lúc Hồ Thiết Hoa ngạc nhiên, Câu Tử Trường mỉm cười đứng lên, Hồ Thiết Hoa thấy chiếc rương da màu đen trên ghế của hắn. Hắn sợ người ta đoạt chiếc rương đó hay sao mà giữ kè kè bên mình như vậy. Khi cuộc chào hỏi khai diễn xong, mọi người cùng ngồi xuống. Hồ Thiết Hoa thấy còn một chiếc ghế bỏ trống. Như vậy là còn một người chưa đến ! Người đó là ai ? Kể ra bọn y đến thể mà còn có người trẻ hơn.

Đinh Phong vẫn giữ nụ cười thân thiết, cầm chén rượu đưa lên cao hỏi :

- Hai vị đến trễ có nên phạt chăng ?

Lưu Hương mỉm cười đáp :

- Nên phạt ! Nên phạt ! Xin phạt trước tại hạ ba chén ! Quả nhiên chàng không ngần ngại, nâng chén rượu uống cạn. Hồ Thiết Hoa yên tâm liền. Lưu Hương khăng khái uống như vậy là rượu không có độc.

Rượu có độc, không cần nếm, Lưu Hương nhìn thoáng qua là biết ngay.

Đinh Phong lại cười hỏi :

- Lưu huynh uống rồi, còn Hồ huynh ?

Hồ Thiết Hoa cười nhẹ đáp :

- Hắn uống ba chén, tại hạ xin uống sáu chén ! Y uống đúng số đó.

Đinh Phong vỗ tay :

- Hồ huynh quả thật có tử lượng cao ! Danh bất hư truyền ! Hồ Thiết Hoa hỏi :

- Thế ra các hạ nhận thức được bọn này ?

Đinh Phong tiếp :

- Hai vị có đại danh như thế đó, ai không biết ? Nếu tại hạ không nhận ra người thì chẳng hóa ra khi người lắm sao ?

Hồ Thiết Hoa trừng mắt nhìn qua Hải Quát Thiên gần giọng :

- Có Hải Bang Chủ tại đây thì các hạ nhận thức bọn này cũng không phải là điều lạ ! Nhưng ngược lại, nếu tại hạ nói rằng bọn này cũng nhận ra các hạ, chỉ sợ đó là điều rất lạ, đúng vậy không ?

Đinh Phong mỉm cười :

- Đích thực là kỳ quái ! Tại hạ không có danh lớn như hai vị, mà cũng không thường đi lại trên giang hồ thì làm sao các vị nhận thức tại hạ ?

Hồ Thiết Hoa cười vang :

- Quái sự thì nơi nào, lúc nào mà chẳng có ? Vậy mà có cái quái sự này là tại hạ nhận ra các hạ ! Thế các hạ không tin sao ?

Đinh Phong chớp mắt :

- A ?

Hồ Thiết Hoa tiếp luôn :

- Các hạ họ Đinh tên Phong ! Đinh Phong biến sắc kêu lên :

- Đúng vậy ! Tại hạ chính là Đinh Phong, tại sao hai vị biết chứ ?

Lúc xưng tên với Khô Mai Đại Sư, hắn không hề tưởng là nơi bờ sông có người nghe trộm. Hồ Thiết Hoa cười thầm nhưng bên ngoài y vẫn giữ vẻ nghiêm chỉnh tiếp - Thực ra đại danh của các hạ, bọn này từng nghe qua từ lâu và việc của các hạ, bọn này cũng được biết tường tận, chứ nếu không thì làm gì hôm nay vừa được mời là đến ngay ?

Đinh Phong có cái vẻ một người bị trảm hòng, phải ghen lời. Hay đúng hơn là hắn bị ai đâm vào mồm, lâu lắm hắn không nói được tiếng gì cả. Hồ Thiết Hoa xét âm thanh, nhận sắc diện, ngược nhìn trời cười một tiếng lại tiếp :

- Nếu Đinh huynh nghĩ rằng thân phận mình cần được giữ bí mật, không muốn cho ai biết đến thì cứ trách tại hạ lắm mồm, lắm miệng, và tại hạ sẵn sàng uống thêm sáu chén rượu phạt.

Sáu chén này y uống nhanh hơn lần trước.

Lưu Hương mỉm cười thốt :

- Con người đó quả có biệt tài. Vô luận các hạ nói gì hắn cũng tìm được cơ hội để uống rượu.

Đinh Phong cười theo cất tiếng :

- Tại bàn tiệc chỉ còn một người, các vị không nhận được ! Người mang đao lập tức đứng lên tự giới thiệu :

- Tại hạ là Hường Thiên Phi ! Gã nói mấy tiếng rồi ngồi xuống không hề liếc mắt nhìn sang Hồ Thiết Hoa và Lưu Hương. Con giận vừa rồi của hắn đến lúc đó vẫn chưa lắng dịu.

Lưu Hương lại cười thốt :

- Hạnh ngộ ! Hạnh ngộ ! Cái đại danh Hải Thượng Cô Nhạn Hường Thiên Phi mà vẫn có người chưa nghe nói đến thì số người đó rất ít vậy Câu Tử Trường vụt cất giọng lạnh nhạt chặn lời chàng :

- Cái tên đó tại hạ không biết mà từ lâu rồi cũng không hề nghe ai nói đến ! Hường Thiên Phi biến sắc mặt cười lạnh thốt :

- Tẩu xảo thay ! Đại danh của các hạ cũng không hề nghe.

Cường đạo tại lục địa có nhiều hạng. Có hạng lập thành bang hội, có hạng chia phần hùng từng việc, có hạng chiếm núi xưng vương, có hạng lưu lảng khắp bốn phương trời, có hạng ngồi một chỗ mà chia của, ngoài ra còn có hạng độc hành đạo.

Thông thường thì độc hành đạo có võ công rất cao, một người độc lai độc vãng, Từ lúc nào đến lúc nào đi cũng không muốn ai tiếp trợ chỉ vì họ nghĩ hành nghề đơn độc, tất phải bí mật, càng bí mật càng có lợi, mà họ cũng không muốn ai dự việc để chia phần. Trong số cao thủ, có người cao siêu đến độ ngày đánh ngàn nhà, đêm cướp trăm nơi.

Họ làm ăn xong một vụ là có thể ngồi không hưởng gung một thời gian lâu. Độc hành đạo, bởi đơn độc nên phải gặp nguy hiểm nhiều. Do đó họ cần có một vài tuyệt nghệ phòng thân chẳng hạn như thuật khinh công để tùy cơ ứng biến. Người có khinh công cao, đánh không trúng đối phương là phóng chân chạy liền, họ thoát chạy rồi là gió đuổi theo cũng không kịp. Nếu không tự tin quá nặng, chẳng bao giờ họ dám làm độc hành đạo.

Nhưng cường đạo trên mặt biển có nhiều cơ hội gặp nguy hiểm hơn ở tại lục địa. Bởi lẽ thương thuyền vượt biển hẳn có chuẩn bị phòng thủ nhiều hơn, mà trên biển thì bất thường sóng gió nổi lên, sức một người không làm sao ứng phó kịp thời. Cho nên ít có tay độc hành đạo hành nghề trên biển.

Tuy nhiên dù ít mà vẫn có và Hải Thượng Cô Nhạn Hường Thiên Phi là một trong số ít đó. Hắn gồm nhiều tuyệt nghệ :

võ công cao, thủy tánh giỏi lại rất am tường hàng hải thuật, một mình một cánh buồm phiêu du khắp bốn phương trời, nếu không gặp mối lớn, hẳn chẳng ra tay.

Từ Đông trở về Tây, thương thuyền chở khẳm, thường nửa đêm gặp cướp. Cướp chỉ lấy châu ngọc và vàng, còn bạc thì không hề động đến dầu niêm phong. Người trên thuyền dù không hề thấy cướp cũng biết là ai rồi. Và khi Hải Thượng Cô Nhạn Hường Thiên Phi hạ thủ thì họ cảm như vận số của họ đến hồi đen tối như đêm dày không trăng sao.

Bỏ có ai tìm theo dấu con nhạn phiêu bồng giữa vùng trời nước bao la ?

Nhận đến vết sạch sành sanh, nhận đi là kẻ ở lại tàn đời ! Độc hành đạo có tánh khí rất cổ quái là ít kết giao bằng hữu, mà lúc hạ thủ thì tàn độc vô cùng. Nhưng Hường Thiên Phi có chỗ tốt hơn phần đông đồng đảng. Là hấn không khát máu mà cũng không hiếu sắc, do đó không giết người cũng chẳng hiếp dâm.

Lưu Hương cho rằng hấn không đến đời bại hoại.

Cái tánh khí đặc biệt của hấn là nóng nảy, bình thường thì chẳng sao, nếu ai nói cho nghe một câu bất hợp thì xô bàn động thủ ngay?

Câu Tử Trường thân nhiên đáp :

- Tại hạ vốn là một tiểu tốt vô danh, các hạ không nghe đến tên kẻ cũng không lạ. Song các hạ đã tự xưng là Hải Thượng Cô Nhạn, thế mà tại hạ không nghe nói đến, cái đó mới đáng chú ý ! Xưng ngoại hiệu như vậy, hấn là các hạ có thuật khinh công cao lắm ! Nếu câu đó hướng về kẻ khác thì kẻ ấy hấn phải cáo từ khiêm tốn.

Hường Thiên Phi lạnh lùng đáp :

- Nếu luận về khinh công thì tại hạ có thể tự hào là tay khá.

Câu Tử Trường cười lớn :

- Hay ! Hay quá ! Hay vô cùng ! Thì ra các hạ có tánh bộc trực ! Hạp với tánh khí của tại hạ ghê đi ! Y cất chén rượu nốc cạn rồi từ từ tiếp :

- Lần này tại hạ xuất môn là muốn hội kiến với các cao thủ khinh công, các hạ đã nói vậy tại hạ muốn lãnh giáo ngay ! Hường Thiên Phi buông gọn :

- Lúc nào cũng được ! Câu Tử Trường điểm nhẹ một nụ cười :

- Tại hạ nghĩ các hạ không nỡ để chờ lâu ! Hồ Thiết Hoa cười thầm nghĩ :

- Không ngờ Câu Tử Trường lại thích sanh sự như vậy ! Song chẳng biết tại sao hấn lại tìm Hường Thiên Phi mà sanh sự ! Hay là hấn vừa bước chân vào giang hồ nên muốn thành danh gấp bằng cánh khiêu khích ngay kẻ có danh vị sẵn ?

Đinh Phong bỗng cười lên hỏi :

- Chắc Câu huynh có thuật khinh công rất cao ?

Câu Tử Trường liếc mắt thoáng qua Hường Thiên Phi điềm nhiên đáp :

- Nếu luận về khinh công thì tại hạ cũng có thể tự hào là tay khá ! Đinh Phong tiếp :

- Nếu Câu huynh muốn hội kiến với bậc cao thủ khinh công thì hôm nay đến đúng chỗ rồi ! Câu Tử Trường kêu khẽ :

- A ?

Đinh Phong mỉm cười :

- Trước mắt Câu huynh có một người thuật khinh công rất cao, đương thế vô song đó ! Nếu Câu huynh không hướng về y mà lãnh giáo thì thật là phí công viễn hành lần này ! Hồ Thiết Hoa nhìn thoáng qua Lưu Hương, cả hai đồng có một ý nghĩ :

- Tiểu tử này muốn chơi đòn ly gián đây ! Câu Tử Trường mừng tượng không hiểu, cười đáp :

- Tại hạ định xin Đình huynh chỉ giáo.

Đình Phong mỉm cười tiếp :

- Tại hạ có xứng đáng gì đâu ? Câu huynh ngàn vạn lần đừng hiểu lầm! Câu Tử Trường chớp mắt :

- Thế Đình huynh không phải là tự nói mình đó à ?

Đình Phong cười lớn :

- Da mặt tại hạ dù dày song vẫn không có gan lấy vàng tự tô cho sáng đâu !

Câu Tử Trường cau mày :

- Vậy Đình huynh muốn ám chỉ ai thế ?

Đình Phong chưa kịp nói gì thì Câu Tử Trường vụt tiếp :

- Nếu Đình huynh nói là Lưu Hương Soái thì cái đó còn phải nói làm chi !

Về thuật khinh công đối với Hương Soái tại hạ rất thẹn mà nhận rằng mình còn kém xa. Song đối với kẻ khác thì Hắc ! Hắc ! Hắc cười luôn mấy tiếng nữa lại tiếp luôn :

- Vô luận là vị nào muốn chỉ giáo, tại hạ đều tùy thời thu nhận.

Hiển nhiên là hắn chọn thế đứng bên cánh Lưu Hương. Hồ Thiết Hoa dù đối với hắn rất có hảo cảm nhưng không khỏi cười khở, nhận ra y quả là tay non vừa rời ngưỡng cửa gia đình, ngờ nghếch trước mọi hiện tượng ven đường đầy chông gai, gió bụi. Vô cớ mà khiêu khích số người quanh bàn tiệc, vô tình đẩy họ vào cái thế chống đối.

Cũng may vừa lúc đó người khách trẻ lại đến. Thang lầu vang lên hai tiếng, thang lầu nhiều bậc, người đó chỉ bước hai bước là lên đến gác. Lên thang lầu như thế, người đó phải là tay khinh công cao ! Ngồi đối diện với cửa gác, Hồ Thiết Hoa thấy trước. Thân vóc người đó không cao lắm, đã ốm lại gầy khô, mặt vàng một bệt, trắng một bệt, phẳng phất một gương mặt lốm đốm trắng nhiều hơn vàng. Đôi mắt của y kéo dài gân đỏ, đôi mắt vô thần.

Tướng mạo y không xuất sắc gì, y vận chiếc áo cực kỳ tùy tiện, có gì mặc nấy, có chỗ lại thùng rách.

Ài không nhận ra hắn phải lấy làm lạ cho y, cho người chủ tiệc luôn và thâm nghĩ :

- Đường đường là Bang Chủ Tử Kinh Bang sao lại thỉnh một mẫu người như vậy dự tiệc ?

Nhưng Hồ Thiết Hoa nhận ra y. Y là Vân Tùng Long bang chủ Thần Long Bang độc bá Trường Giang, về thủy công thì y là tay vô địch đương thời, suốt giải Giang Nam không ai không nể mặt.

Theo lời truyền thuyết thì đã có lần y ở dưới nước luôn ba ngày đêm, không ai thấy y trôi đầu lên để đổi khí, tiếp hơi. Đôi mắt đỏ chính vì y vận dụng thường để quan sát sự vật dưới đáy sông, và mặt nửa trắng nửa vàng, chẳng

phải theo vết thương mà chính là dầm nước mãi nên sanh ra.

Thủy lợi Trường Giang rất dồi dào do đó luôn có việc tranh chấp, Thần Long Bang chủ phải bận rộn suốt ngày đêm. Vân Tùng Long phải có mặt khắp nơi để giải quyết.

Về nếp sống cá nhân Vân Tùng Long rất kiệm ước song đối với bằng hữu thì y rất hào hiệp, khinh tài trọng nghĩa đáng khen. Y lại biết tùy cơ ứng biến, thừa sức đối phó với trăm việc trong một lần.

Hiện tại mặt chẳng có nét cười, chừng như y có điều bất mãn, niềm phẫn nộ hiện rõ nơi thần sắc. Y lại có vẻ khấn trương. Người quen y cho rằng y biến đổi hoàn toàn.

Việc gì đã xảy ra cho Thần Long Bang, khiến Vân Tùng Long phải biến hóa như thế ?

Lưu Hương đạo soái

Hồi 5 NGƯỜI KHÁCH CHẾT

Các món Tứ Nhiệt Sao, Tứ Lãnh Bàn chưa được dọn đi thì món Thanh Chung Thời Ngư được dọn lên. Hải Quát Thiên đãi khách chắc chắn là không ai thất vọng ! Thanh Chung Thời Ngư là món khéo nhất của người đầu bếp họ Tiền trong Tam Hòa Lâu.

Hồ Thiết Hoa nhận thấy món này không sánh bằng thứ cá nướng thơm ngon của Trương Tam song cũng có hạng lắm. Tuy nhiên món ăn ngon mà miệng có ngon hay không là do tâm tình, vui ăn dở cũng thành ngon, tâm tình buồn thì món ngon cũng cảm bằng đá sỏi. Và những kẻ lo âu, sầu não đâu có thiết đến sự ăn uống ! Săn sóc họ từng món ăn là cảm như phí công ! Thực bĩ tri kỷ vị mà ! Hiện tại có ai quanh bàn tiệc không nặng đọng một niềm ưu tư nào đó ?

Họ theo dõi niềm ưu tư, họ không thiết tha đến món ăn cho lắm. Đến cả rượu, chưa chắc gì họ uống ngon, dù họ uống nhiều vì một lẽ này hay lẽ khác, họ cần uống nhiều.

Vân Tùng Long ngồi xuống rồi nhìn đăm đăm Võ Duy Dương, gương mặt y xanh lạnh. Trông gương mặt y còn ai muốn ăn hoặc muốn uống nữa ! Giữa Thần Long Bang và Phụng Vĩ Bang vì giành quyền lợi mà sanh tranh chấp, song phương từng khai diễn huyết chiến hải hùng. Nhưng sự tình thuộc hai mươi năm về trước, thành dĩ vãng xa xưa.

Gần đây người trên giang hồ cho rằng song phương hòa hảo lắm rồi, thậm

chí họ bảo với nhau Vân Tùng Long và Võ Duy Dương có đánh với nhau mới quen nhau. Phàm những mối tình bằng hữu như thế đó đều rất thân mật và họ phải trở thành những kẻ cộng đồng sống thác.

Nhưng giờ đây họ lại giống hai con gà chọi, chỉ chờ được thả vào đấu trường là vỗ cánh, quất cựa, mổ mổ cho một bên phải mất mạng.

Ít nhất, thái độ của Hải Quát Thiên là vậy đó.

Hồ Thiết Hoa không tưởng nổi tại sao Hải Quát Thiên lại mời cả hai đến nơi này. Chẳng lẽ hắn có cái tâm quyết tạo một môi trường cho song phương tranh sống mái?

Thang lầu lại vang tiếng chân người. Tiếng chân không phải do một người gây nên Đình Phong cau mày hỏi :

- Bang Chủ Tử Kinh Bang còn mời khách nào khác nữa sao ?

Hải Quát Thiên chớp mắt mỉm cười đáp :

- Khách đã đến đông đủ rồi. Nếu còn nữa thì là những vị bất tốc chi khách.

Vân Tùng Long vụt đứng lên vòng tay hướng về Hải Quát Thiên thốt :

- Hai vị đó do tại hạ mời đến đây. Chỗ thất lễ này mong bang chủ thứ cho.

Hải Quát Thiên đáp gấp :

- Làm gì có việc trách cứ nhau ? Người càng nhiều cảnh càng nhiệt náo, có sao đâu ? Khách do Vân bang chủ mời vẫn là thượng khách của tại hạ, chỉ bất quá....

Hắn cười vang lên mấy tiếng rồi tiếp :

- Quy củ không thể vi phạm ! Ai đến trễ là uống phạt ba chén rượu ! Vân

Tùng Long lại trừng mắt nhìn Võ Duy Dương lạnh lùng đáp :

- Rất tiếc hai người này một nhỏ rượu cũng uống không xuống bụng nổi !

Hồ Thiết Hoa bật cười lớn :

- Chân chánh một người không uống nổi một nhỏ rượu thì đúng là người chết rồi ! Vân Tùng Long lạnh như tiền :

- Hai người đó là người chết ! Tự nhiên y đưa người chết đến đây làm khách ! Chẳng lẽ y cho rằng cục diện tại đây không được náo nhiệt lắm ! Hải Quát Thiên biến sắc mặt, thoát xanh thoát trắng, thần kinh hết sức bối rối. Bỗng hắn ngẩng mặt lên không cười dài :

- Tốt ! Tốt ! Tốt ! Khách no tại hạ cũng đều thỉnh đến, nếu có khách chết thì đúng là một sự thích thú phi thường ! Tại hạ còn sơ hở, Vân bang chủ bồi bổ chỗ sơ hở đó cho thì chu đáo quá rồi ! Tại hạ có dịp mở rộng thêm tầm mắt ! Hắn trầm gương mặt tiếp luôn:

- Đã là người do Vân bang chủ mời, thì vô luận là sống hay là chết, cứ mời hết vào ! Muờng tượng không nghe Hải Quát Thiên nói gì.

Vân Tùng Long vẫn mặt lạnh như tiền vòng tay thốt :

- Được vậy tại hạ xin đa tạ Hải bang chủ.

Y từ từ bước ra thông thả vệt bức màn cửa. Nơi cửa có hai người đang đứng.

Người chết ! Người chết không tự động lên xuống được. Phía sau có hai người sống nâng đỡ. Ai ai cũng chú ý đến người chết nên không quan tâm đến kẻ sống.

Đèn trong gác rất sáng, không khí rất ẩm song mọi người cảm thấy rợn mình. Hai người chết ướt sũng nước, mặt sưng vù, trông như hai con quỷ dạ xoa vừa thoát ngục.

Hồ Thiết Hoa và Câu Tử Trường biến sắc mặt. Họ biến sắc vì đã nhận ra hai người chết. Hai người chết vận y phục chệt màu đen, nơi lưng có sợi dây bảy sợi khác màu, chính là hai người mà Lưu Hương vớt từ dưới nước lên.

Lưu Hương đã có ý mai táng hai xác chết, nhưng Trương Tam và Hồ Thiết Hoa bàn nên quăng xuống sông trở lại. Cả hai cho rằng sự tình còn nhiều biến hóa. Họ đoán đúng. Bây giờ hai xác chết được vớt lên đưa đến đây. Hai người chết là môn hạ Phụng Vi Bang, Vân Tùng Long mang xác chúng đến đây làm gì ?

Hải Quát Thiên quả là tay già dặn, trước sự tình đó vẫn giữ bình tĩnh như thường.

Hắn cười khan mấy tiếng thốt :

- Họ là người do Vân bang chủ mời đến, vậy Vân bang chủ giới thiệu đi !

Vân Tùng Long lạnh lùng :

- Các vị không nhận được xác chết, vẫn có người nhận được. Người đó là Võ bang chủ ! Tại hạ dám quả quyết như vậy ! Y liếc sang Võ Duy Dương, ánh mắt sắc như nhát dao. Đoạn y cao giọng hỏi :

- Võ bang chủ có biết tại sao họ đến đây chẳng ?

Võ Duy Dương buông gọn :

- Thỉnh giáo ! Vân Tùng Long gần từng tiếng :

- Họ muốn đòi mạng nơi bang chủ đó ! Người chết đòi mạng, cố nhiên là chuyện khó tin, bởi người chết đâu còn nói năng gì được nữa ? Nhưng Võ Duy Dương buông câu đó với cái ý oán độc quá rõ ràng, ai nghe cũng phát lạnh mình.

Bức màn cửa vệt qua, gió theo khoảng trống thổi vào, đèn chao chao ngọn, ánh sáng giảm đi.... Ánh sáng chớp chớp nơi mặt hai người chết, hai gương mặt dường như lay động, vẻ nguy dị thần bí hiện theo sự lay động đó.

Mọi người càng phát lạnh mình hơn.

Thân mình rút về phía hậu một chút, Võ Duy Dương mất cả tự chủ, gương mặt một nụ cười đáp :

- Nếu Vân bang chủ đùa vui thì cái trò đùa này không cao minh lắm đâu.

Vân Tùng Long buông lạnh :

- Người chết chẳng bao giờ đùa ! Bông y vệt y phục của hai xác chết để lộ vết thương nơi hông tả, đoạn cao giọng phân bua :

- Các vị hiện diện tại đây đều là những bậc tài danh trên giang hồ, chẳng rõ

các vị có nhận được vật gì gây nên vết thương nơi hông nạn nhân chăng ? Mọi người đưa mắt nhìn nhau, ai ai cũng nín lặng. Hiển nhiên chẳng ai muốn dính dáng đến điều thị phi giữa Vân và Võ nhị vị bang chủ.

Vân Tùng Long tiếp :

- Tại hạ không nói, các vị cũng thấy được là thành tích của Thần Tiên Xạ Nhất Võ đại bang chủ ! Một mũi tên bắn thấu đến xương, xuyên tâm, xuyên phổi, mũi tên đó không là Phụng Vĩ Tiên thì còn là tiền gì nữa ? Một loại tiền cực kỳ cao minh, cực kỳ lợi hại ! Và y ngẩng mặt lên không bật tiếng cười lạnh tiếp luôn :

- Bất quá hai người này chết không minh bạch nên lúc chết đi mang theo niềm hoang mang xuống tận tuyền đài, hồn oan của họ phải tự hỏi tại sao Võ đại bang chủ lại hạ độc thủ với họ ! Võ Duy Dương cao giọng :

- Hai người đó vốn là thuộc hạ của Phụng Vĩ Bang, lão phu có giết họ đi nữa thì cũng là việc tư riêng của bốn bang, sự việc có liên quan gì đến Vân đại bang chủ Thần Long Bang chứ ?

Câu nói đó mọi người đều có nghĩ đến và ai ai cũng muốn nói như vậy, không dám hỏi công khai thì tự hỏi.

Vân Tùng Long đáp :

- Sự quan hệ giữa tại hạ và hai người đó chẳng lẽ Võ bang chủ không biết !

Võ Duy Dương cười lạnh :

- Chẳng lẽ hai người đó do Vân bang chủ phái đến bốn bang, trà trộn làm nội tuyền ? Họ là những gian tế à? Chứ nếu không vậy thì còn quan hệ như thế nào nữa?

Vân Tùng Long vụt biến sắc mặt đáng sợ. Y trừng mắt nhìn Võ Duy Dương, chừng như bình sanh chưa hề gặp con người đó lần nào.

Mọi người đều nghĩ hắn hai kẻ chết kia phải là đệ tử của y, do y sai phái vào Phụng Vĩ Bang trà trộn làm gian tế. Rồi chẳng hiểu tại sao Võ Duy Dương phát giác ra nên mới giết chết diệt khẩu.

Họ suy diễn như vậy kể cũng hợp lý. Sự suy đoán trước kia của Lưu Hương hoàn toàn sai. Hồ Thiết Hoa quay đầu nhìn Lưu Hương khẽ rĩ bên tai chàng :

- Ta van cầu ngươi, từ nay về sau không nên làm tuồng thông minh nữa !

Đừng có tưởng mình là Gia Cát Lượng ! Lưu Hương không hề lộ vẻ thẹn, cười nhẹ đáp :

- Dù cho lúc đó có mặt Gia Cát Lượng, lão ta cũng suy đoán như vậy thôi !

Hồ Thiết Hoa thở dài lắc đầu :

- Nếu có Gia Cát Lượng lúc đó chỉ sợ lão ta bị ngươi chọc tức mà chết !

Chọc tức với cái ngu của ngươi ! Vân Tùng Long sôi động cả tinh thần lẫn thể xác, những thớ thịt mặt giật thấy rõ, mắt luôn luôn chớp, niềm kinh khủng hiện ra, mừng tường y vừa nhớ đến một điều gì đáng sợ lắm ! Rồi y cất tiếng :

- Tại hạ minh bạch lắm rồi ! Minh bạch lắm rồi ! Võ Duy Dương cao giọng :

- Tại hạ cũng minh bạch lắm lắm. Nhưng sự tình giữa chúng ta đâu có thể đem ra giải quyết tại bàn tiệc của Hải bang chủ, làm mất cái hứng rượu của bao nhiêu quý khách ? Muốn nói gì với nhau, chúng ta hãy ra ngoài kia.

Vân Tùng Long do dự, đảo mắt nhìn quanh bàn tiệc một vòng. Khi ánh mắt quét đến Đình Phong thì niềm kinh khủng lần oán độc hiện lên rõ rệt hơn.

Đoạn y nghĩ rằng :

- Được, ra thì ra.

Võ Duy Dương đứng thẳng lên :

- Đi ! Vân Tùng Long nhìn đến hai người chết đứng tại cửa, nhếch nụ cười thăm tiếp :

- Nhưng hai người này là hảo huynh đệ của tại hạ, bất luận họ sống hay chết, họ đến thế là phải chịu phạt ba chén rượu. Hai người sáu chén này tại hạ xin uống thay họ.

Võ Duy Dương cau mặt cười lạnh :

- Các vị có nghe đó chẳng ? Thuộc hạ, đệ tử của Phụng Vĩ Bang mà lại là hảo huynh đệ của Vân đại bang chủ ! Thủ đoạn của Vân đại bang chủ quả thật cao minh ! Quả thật lợi hại ! Cao minh và lợi hại cực độ ! Vân Tùng Long phảng phất chẳng nghe Võ Duy Dương nói gì, bước dài về chỗ ngồi, rót sáu chén rượu, tự nâng lên thốt :

- Tại hạ có ý muốn hầu rượu các vị vài tuần, song rất tiếc.... cuống họng như mắc xương không làm sao uống trôi ! Thất lễ quá ! Thất lễ quá ! Âm thanh của y nghe thê lương hơn gió thu đêm trường không ánh trăng sao. Tuy nhiên Vân Tùng Long vẫn uống rượu phạt, uống được ba chén, y cầm đĩa gắp cái đầu con cá chung, xoay theo chiều thuận, móc hai mắt cá. Mắt cá vừa nhạt vừa kém mùi song vẫn có người cho rằng đó là phần ngon nhất của con cá.

Chính Hồ Thiết Hoa cũng thích ăn mắt cá để hạ rượu. Và khi Vân Tùng Long gắp mắt cá, Hồ Thiết Hoa hời hợt vô cùng bởi y chậm tay, món ngon lại vào miệng kẻ khác.

Nhưng gắp mắt cá lên Vân Tùng Long chỉ nhìn chứ không đưa vào miệng. Nhìn một lúc, bỗng y nhích động đôi đĩa, mắt cá vượt bay đi rơi đúng vào đĩa nước tương trước mặt Võ Duy Dương.

Hồ Thiết Hoa lại càng tiếc rẻ, đồng thời thầm mắng Vân Tùng Long không biết mắt cá là vật ngon nhất, để hạ rượu nhất.

Vân Tùng Long đã uống đến chén thứ năm. Khi y nốc chén thứ sáu, chùng như sặc, chùng như rượu ứ lại nơi cổ họng, y gò lưng xuống, ho mãi, bất cần làm thế là vô lễ với khách.

Lưu Hương chớp mắt vụt thốt :

- Nếu Vân bang chủ không uống được nhiều rượu, thì cái chén đó, xin để tại

hạ uống thay ! Vân Tùng Long không từ khước lại còn có vẻ vui, lập tức đáp :

- Đa tạ ! Đa tạ ! Tại hạ quả thật không uống nổi ! Hồ Thiết Hoa hết sức ngạc nhiên thầm nghĩ :

- Chỉ có những kẻ say mới uống thay cho kẻ khác, Lão Xú Trùng có từa lượng rất khá sao hôm nay lại làm thế ?

Lưu Hương đưa tay tiếp lấy chén rượu, Hồ Thiết Hoa mừng rỡ phát giác có vật gì trong chén song Lưu Hương thì như chẳng thấy gì, cứ nâng chén uống.

Hồ Thiết Hoa lấy làm lạ nghĩ :

- Lão Xú Trùng có đôi mắt tinh lắm mà sao hôm nay đôi mắt đó như mờ đi.

Vân Tùng Long cười lớn :

- Lưu Hương Soái quả danh bất hư truyền ! Từa lượng cao mà tánh cách cũng đẹp ! Đúng là một vị bằng hữu tốt ! Y vừa cười vang vừa bước đi không hề tỏ vẻ cố kỵ người nào, việc gì. Hai người chết đứng ngay cửa lập tức tạt qua hai bên tránh lối.

Đến lúc đó mọi người mới phát hiện sau xác chết có kẻ nâng đỡ, điều động. Hai người sau xác chết vận y phục chẹt, loại dùng lợi nước. Hiển nhiên họ là thuộc hạ Thần Long Bang và xem khí độ của họ, ai ai cũng biết họ có địa vị khá cao trong bang.

Người bên hữu cao niên kỷ hơn, gương mặt cũng lốm đốm trắng vàng, mắt đỏ, những chứng tích của một lai lịch lâu dài cộng tác với Thần Long Bang. Người bên tả là một thiếu niên, dĩ nhiên mặt trắng không râu, tuy còn nhỏ tuổi mà võ công không kém hơn đồng sự bên cạnh, bằng có là đôi mắt của y sáng cách kỳ lạ. Đến trước mặt họ, Vân Tùng Long đột nhiên dừng chân lại. Chừng như y muốn làm gì, nhưng Võ Duy Dương đã theo ra sát lưng y, lão đập tay nhẹ vào lưng y khẽ nạt :

- Đến nông nổi này rồi các hạ chưa chịu bước gấp cho à ?

Vân Tùng Long quay đầu trừng mắt nhìn lão thở dài thốt :

- Đến nông nổi này các hạ còn gấp cái gì ?

Bên ngoài gác có một cái đài, loại sân khấu hí trường. Nếu ở nơi chùa chiền, đình miếu thì đó là một chỗ cúng tế lộ thiên. Nếu ở tại tổng đàn bang hội hay sơn môn giáo phái võ lâm thì đó là sân tử võ. Nhưng tại một tú lâu, bình đài không có tác dụng về võ học, về tế tự, thì bất quá để cho khách câu kỳ uống rượu nhìn trăng lên.

Võ Duy Dương và Vân Tùng Long đến bình đài đó, dừng lại nói gì với nhau chẳng ai nghe rõ chỉ thấy Võ Duy Dương luôn luôn cười lạnh.

Qua một lúc lâu lão nạt khẽ :

- Người nói nhiều vô ích. Hãy giải quyết vấn đề bằng võ công là hơn.

Vân Tùng Long mỉm cười, nụ cười cũng lạnh như vậy :

- Tốt ! Chẳng lẽ ta sợ người !....

Đoạn cuối câu nói chưa được buông luôn, Võ Duy Dương đã xuất chưởng tấn công trước. Gió chưởng vù vù, chưởng lực cực kỳ mãnh liệt bức Vân Tùng Long phải cầm miệng, không nói tiếp được lời nào.

Hồ Thiết Hoa đứng lên thốt :

- Chẳng lẽ chúng ta ngồi yên đây mà xem hai con hổ đánh nhau ? Tại hạ xin ra ngoài đó tìm cách giảng hòa, gọi họ trở vào đây uống rượu để khóa lấp cơn giận bốc bùng.

Đinh Phong mỉm cười đáp :

- Võ bang chủ nói là việc riêng của họ, người ngoài không nên ngăn trở, họ muốn làm gì với nhau cứ làm, chúng ta can thiệp làm chi cho thêm khổ lụy? Uống Hồ huynh ! Uống một chén đi ! Hoặc vô tình, hoặc hữu ý, hấn đưa chén rượu ra ngăn chặn lối bước của Hồ Thiết Hoa. Người ta kính rượu từ lâu rồi Hồ Thiết Hoa không hề cự tuyệt.

Bây giờ y cũng không thể cự tuyệt cho mang tiếng thất lễ.

Y vừa uống cạn chén rượu, bên ngoài Vân Tùng Long phát xuất một tiếng hú thê thảm.

Tiếng hú rất ngắn.

Lần này chẳng những Đinh Phong không ngăn cản mà chính hấn vọt mình ra trước. Khi hấn vừa ra ngoài thì Vân Tùng Long đã ngã xuống rồi.

Đại hán cao niên của Thần Long Bang kêu lên một tiếng cuồng dại :

- Hay ! Đoạn gã quát :

- Họ Võ kia, ta không ngờ người hạ độc thủ thật sự. Ta liều mạng với người đây ! Gã hoành tay rút đao toan phi thân đến nơi. Ngờ đâu thanh niên mặt trắng không râu nắm gã giữ lại.

Hấn cao giọng thốt :

- Tôn lão nhị ! Chẳng lẽ người quên phong thơ do bang chủ trao cho chúng ta ?

Tôn lão nhị sững sờ rồi đáp ứng :

- Phong thơ còn đây, bắt quá....

Thiếu niên mặt trắng tiếp :

- Phong thơ còn đó thì người cũng phải nhớ bang chủ định ninh căn dặn ba phen năm lượt như thế no....

Hấn cao giọng hơn tiếp luôn :

- Bang chủ nói vô luận việc gì xảy đến cho người, như ý liệu thì người lập tức mở phong bì lấy thơ tuyên đọc trước mọi người. Ngàn vạn lần không được dãn dãn mà làm hỏng việc. Ta nhớ rõ hấn người cũng nhớ rõ.

Tôn lão nhị lại sững sờ lâu hơn trước. Cuối cùng gã cắn răng lấy phong thơ trong mình ra, hai tay run mãi, nội cái việc xé phong bì cũng mất mấy phút.

Gã đọc thầm chứ chưa cất giọng :

- Ta xuất ngoại lần này, trong thời gian một tháng không trở về thì ngôi vị bang chủ truyền giao cho....

Đọc thầm đến đó đột nhiên gã biến sắc, hai tay run kịch liệt, hai hàm răng đập vào nhau cách cách.

Gã không đọc tiếp nổi. Thiếu niên mặt trắng cau mày, vươn tay đoạt tờ thơ xem :

- Ta xuất ngoại lần này, trong thời gian một tháng không trở về thì ngôi vị bang chủ truyền giao cho Võ Duy Dương của Phụng Vĩ Bang. Hai bang sẽ hợp nhất. Bất cứ sự việc gì từ nhỏ đến lớn của Thần Long Bang, đều do Võ bang chủ xử lý. Đệ tử bốn bang phải phục tùng mạng lệnh của Võ bang chủ, duy nhất một Võ bang chủ mà thôi, không ai được quyền dị nghị. Kẻ nào kháng lệnh sẽ bị xử tử không tha ! Thiếu niên đọc xong biến sắc mặt luôn. Dù truyền giao ngôi vị cho một người ngoài nào khác, Vân Tùng Long cũng làm một việc bất bình thường rồi.

Huống hồ kẻ được truyền giao là Võ Duy Dương, một oan gia, một người từng đối đầu trong nhiều năm tháng dài lâu ?

Tuy song phương tạm hòa, bất quá cái hòa đó là cái tịnh đáng sợ trước khi cơn giông bão dậy động ! Thế tại sao Vân Tùng Long có thể viết một phong thư ghi tờ di chúc như vậy ?

Dù sao thiếu niên và Tôn lão nhị cũng phải đọc lên cho mọi người nghe.

Đinh Phong trầm giọng hỏi :

- Có đích xác Vân bang chủ tự tay viết bức di ngôn đó chăng ?

Tôn lão nhị xuất hạn mồ hôi đầm ướt đầu, run giọng đáp :

- Đích xác là thủ thư của bang chủ ! Chính người cầm nó mà trao tận tay tôi ! Có thể....

Đinh Phong thở dài thốt :

- Di mạng của Vân bang chủ là thế thì hai vị chỉ còn có cách bước tới làm lễ với vị tân bang chủ mà thôi ! Tôn lão nhị đột nhiên hét lên một tiếng cuồng dại đáp :

- Không ! Không thể được ! Đệ tử trong Thần Long Bang xem bang chủ như cha, lão đã giết Vân bang chủ thì mỗi thâm thù bất cọng đái thiên này, ba ngàn đệ tử trong Thần Long Bang nhất định phải trả. Nếu lão muốn làm bang chủ Thần Long Bang thì Tôn lão nhị này là người thứ nhất bất phục tùng.

Thiếu niên mặt trắng cao giọng hỏi :

- Nhưng di mạng của bang chủ là thế làm sao người bất tuân phục chứ?

Tôn lão nhị trợn đôi mắt đỏ ngầu hét :

- Bất chấp các vị nói gì ? Tôi quyết liều mạng với lão ấy ! Gã vùng vẫy tuột khỏi tay nắm của thiếu niên, vung đao nhảy vọt đi liền.

Thiếu niên mặt trắng quất :

- Kẻ nào kháng lệnh bị xử tử chẳng tha ! Thanh đao trong tay hấn chớp lên. Thanh đao đó cắm phập vào lưng Tôn lão nhị.

Tôn lão nhị rú thắm một tiếng lớn, quay mình nhìn thiếu niên, run giọng kêu lên :

- Ngươi.... Ngươi.... Ngươi....

Thốt được mấy tiếng, gã chúi nhủi tới. Thiếu niên mặt trắng sừng sốt một lúc lâu, sau cùng nhào xuống, ôm xác chết khóc rống lên thảm thiết.

Hắn vừa khóc vừa kể :

- Đó là di mạng của bang chủ, tiêu đệ Ở trong cái thế bất đắc dĩ bắt buộc phải hành động :

Tôn nhị ca có tình thương tôi ở cõi trời xa, xin đừng trách tiêu đệ ! Khóc thêm mấy tiếng nữa, hắn từ từ đứng lên, dùng tay áo lau vội ngấn lệ, bước ra bình đài đến trước mặt Võ Duy Dương quỳ lạy cất tiếng :

- Hạ Kỳ Phong, đệ tử thuộc đệ tam phân đà Thần Long Bang, kính tham kiến Tân bang chủ ! Đinh Phong cũng bước ra vái dài cười thốt :

- Từ nay Võ bang chủ kiêm lãnh hai bang, hẳn là có dịp đại phát triển cơ đồ, đáng mừng. Đáng mừng cho Võ bang chủ lắm lắm ! Hai người, một lạy, một vái ngôi vị bang chủ Thần Long Bang đã được xác định với sự kiêm nhiệm của Võ Duy Dương rồi. Thân xác của Vân Tùng Long còn nằm đó trong vũng máu chẳng ai buồn quan tâm đến Hồ Thiết Hoa buột miệng thở dài lắm nhảm :

- Vân Tùng Long ! Hỡi Vân Tùng Long ! Tại sao ngươi không truyền giao ngôi vị cho Tống Nhân Chung?

Câu nói đó làm bọn Đinh Phong, Hạ Kỳ Phong, Võ Duy Dương cùng biến sắc. Võ Duy Dương không đành lòng được hỏi :

- Chẳng hay mối liên quan giữa Tống Nhân Chung Tống đại hiệp và Vân cố bang chủ như thế nào?

Hồ Thiết Hoa đáp :

- Tống Nhân Chung là bằng hữu của tại hạ, y không mấy may liên quan với Vân Tùng Long ! Võ Duy Dương gượng cười :

- Nếu vị Tống đại hiệp quả thực là tay có hùng tài đại lược, thừa oai đức thu phục nhân tâm thì tại hạ cố nhường ngôi bang chủ này cho Tống đại hiệp, kể ra cũng chẳng phải là việc khó làm.

Hồ Thiết Hoa tiếp :

- Tống Nhân Chung chẳng phải là đại hiệp cái quái gì cả, mà cũng chẳng có đại lược hùng tài. Y là chủ nhân một hiệu bán quan tài. Có thể thôi ! Võ Duy Dương giật mình hỏi :

- Chủ hiệu quan tài ?

Hồ Thiết Hoa điềm nhiên :

- Phải ! Cái bản lãnh của y là đưa người vào cõi chết, do đó mà có cái tên là

Tổng Nhân Chung. Nếu Vân Tùng Long truyền giao ngôi vị bang chủ cho y, dù không có cái hay cái lợi gì khác nhưng ít nhất cũng có một cổ quan tài làm chỗ nằm mà an giấc ngàn thu ! Ít nhất cũng có người tiễn đưa vào cõi chết.

Võ Duy Dương đỏ mặt. Lão đặng hấn mấy tiếng rồi thốt :

- Di hài của Vân cô bang chủ tự nhiên do tại hạ thu liệu.

Lão cất cao giọng gọi :

- Hạ phân đà chủ ! Hạ Kỳ Phong ứng tiếng :

- Có mặt thuộc hạ ! Võ Duy Dương tiếp :

- Hậu sự của Vân cô bang chủ ta giao phó cho người lo liệu, phải làm sao cho có phong quang long trọng. Từ hôm nay trở đi, ba ngàn đệ tử Thần Long Bang từ trên xuống dưới, không phân biệt cấp bậc, phải cư tang quá hiếu đủ bốn mươi chín ngày, từ bỏ mọi cuộc vui trong thời gian đó. Ai vi lệnh là thọt tội nghiêm trọng. Người biết chứ ?

Hạ Kỳ Phong lạy một lượt nữa :

- Tuân lệnh ! Võ Duy Dương đột nhiên quỳ xuống lạy thi hài Vân Tùng

Long ba lạy, đoạn nâng tay lên nghẹn ngào thốt :

- Lúc sanh tiền các hạ là thù của lão phu ! Khi tử biệt các hạ là thầy của lão phu ! Đi rồi là thôi, đến là còn đuổi được. Đưa thi hài các hạ về lòng đất là biểu hiện một đoạn chân tình.

Thốt xong lão xuống lầu.

Hồ Thiết Hoa thốt :

- Lão ấy nói đi là đi, không buồn chào biệt ai cả ! Đinh Phong cười nhẹ :

- Hồ huynh nói thế đó, còn ai chịu được ! Nếu đổi là tại hạ đã đi sớm hơn!

Hồ Thiết Hoa lạnh lùng :

- Theo tại hạ nhận thấy thì giết Vân Tùng Long rồi, lão sợ người ta báo cừ. Cho nên đi sớm được phút giây nào có lợi cho phút giây đó.

Đinh Phong tiếp :

- Giữa Thần Long Bang và Phụng Vũ Bang có mối thù truyền kiếp, trong vòng trăm năm thờ lại đây, song phương đánh nhau hơn mấy mươi trận, người tử vong kể có số ngàn. Kẻ nào muốn báo cừ, bênh bên này, chống bên nọ, chỉ sợ không có cách nào thò tay vào.

Lưu Hương vụt cười khan thốt :

- Phải ! Đó là việc tư riêng của hai bang. Người ngoài càng tránh can thiệp càng tốt ! Hồ Thiết Hoa trừng mắt nhìn chàng nhưng lại dằn lòng không nói gì.

Đinh Phong thốt :

- Giờ đây Vân bang chủ bất hạnh tử chiến nhưng hai bang hợp lại làm một thì có thể là mọi cuộc lưu huyết sẽ không còn xảy ra nữa. Vậy cũng là một sự tốt đó ! Hồ Thiết Hoa vẫn lạnh lùng :

- Có việc tốt lớn như vậy hử Đĩnh huynh cũng phải chuẩn bị chút mừng chứ ?

Đĩnh Phong mừng rỡ không thâu đáo khía cạnh mỉa mai trong câu hỏi của Hồ Thiết Hoa, tươi cười đáp :

- Cái thế tất phải vậy rồi Hồ huynh ạ ! Chúng ta đâu phải là thuộc hạ của Thần Long Bang thì việc gì mà cư tang, thọ chế, từ bỏ cuộc vui chứ ? Chỉ bất quá....

Hắn chớp mắt mấy lượt đoạn tiếp:

- Và nơi đây tự nhiên chẳng phải chỗ chúng ta yến ẩm, tiệc tùng. Cũng may thuyền của Hải bang chủ có tích trữ rượu và vật thực đủ uống đủ ăn suốt năm dài, những thứ đó không hề khiếm khuyết. Chẳng hay Hải bang chủ có dám chịu tốn hao thêm một lần nữa chăng ?

Hải Quát Thiên mỉm cười :

- Đĩnh huynh xem thường tại hạ quá đi thôi ! Tuy nhiên chẳng rõ các vị đây có vui lòng chiêu cố đến chăng ?

Hồ Thiết Hoa vọt miệng thốt :

- Tại hạ....

Lưu Hương chận lại liền :

- Uống rượu nơi đây sao cho bằng thuyền của Hải bang chủ ! Nếu bang chủ không mời, tại hạ cũng cố xin cho được theo đó để được khoan khoái say sưa trọn đêm dài ! Đĩnh Phong vỗ tay :

- Say sưa suốt đêm dài ! Cũng hay đấy ! Song nếu được say sưa dài dài như Bình Nguyên Quân ngày trước, mỗi lần uống rượu phải đúng mười hôm liên tiếp thì lại càng hay hơn nữa.

Lưu Hương mỉm cười:

:

- Nếu Đĩnh huynh có nhã ý thì tại hạ đâu dám phụ lòng quân tử ?

Đĩnh Phong hỏi :

- Còn Hồ huynh ?

Lưu Hương chận đáp :

- Hử ? Say đúng mười hôm chỉ sợ chưa đủ thích cho hử ! Ít nhất một cái say dài ba mươi năm may ra mới đủ cho hử chớp mắt nổi.

Hồ Thiết Hoa trừng mắt lạnh lùng thốt :

- Tại hạ hy vọng nơi đó tân khách đều là người sống vì người chết không uống rượu được. Không nhìn thấy kẻ khác uống rượu được ! Chính cái đó mới dễ làm cho tại hạ phát chán.

Câu Tử Trường bỗng bật cười thốt :

- Hiện tại, tại hạ là người sống, nhưng lên thuyền rồi chỉ sợ biến thành người chết.

Hải Quát Thiên cau mày :

- Chẳng lẽ các hạ nghi ngờ tại hạ có ý gì ?

Câu Tử Trường cười nhạt :

- Tại hạ không nghĩ như vậy đâu. Bất quá nếu tại hạ không say chết thì thật là một quái sự ! Hải Quát Thiên cười mở thắt mắc liền dây qua Kim Linh Chi điểm một nụ cười hỏi:

- Còn Kim cô nương ? Có thể ban cho tại hạ cái vinh hạnh với sự hiện diện cao quý trên tề thuyền chăng?

Từ đầu đến cuối Kim Linh Chi không hề mở miệng nói tiếng nào. Bây giờ có người hỏi, nàng cũng im lặng, không đáp bằng lời chỉ khẽ gật đầu thôi.

Hồ Thiết Hoa liếc mắt thoáng qua nàng lạnh lùng thốt :

- Thực ra người không uống rượu có đến hay không cũng chẳng quan hệ gì. Kim Linh Chi không nói năng gì mà cũng không hề uống một giọt rượu từ lúc cuộc tiệc mở màn. Ai không biết nàng phải cho rằng miệng nàng bị may bít lại. Nhưng nghe Hồ Thiết Hoa nói thế, nàng khai khẩu ngay. Nàng to tiếng nói :

- Người cho rằng ta không biết uống rượu ?

Hồ Thiết Hoa không nhìn nàng tự lầm nhảm :

- Chỉ cần là người sống thì nhất định phải biết uống rượu. Nhưng tử lượng lớn hay nhỏ còn tùy mỗi người. Người sống không biết uống thì có khác gì người chết ? Như tại hạ đã nói thì người chết mới không uống được ! Dù xưng tại hạ song câu nói không hướng về ai, còn cái ý của câu hỏi hiển nhiên phải dành cho một người.

Kim Linh Chi cười lạnh :

- Người cho rằng chỉ mỗi một người là có tử lượng to lớn ?

Hồ Thiết Hoa vẫn chưa nhìn sang nàng, vẫn tự lầm nhảm :

- Cũng có kẻ có tử lượng lớn hơn tại hạ song kẻ đó nhất định là nam nhân. Chứ nữ nhân thì.... hắc hắc....nữ nhân dù có tử lượng, cái tử lượng đó hẳn là có giới hạn....

Kim Linh Chi đỏ mặt :

- Tốt ! Ta sẽ cho người thấy tử lượng của một nữ nhân.

Bây giờ Hồ Thiết Hoa mới chịu nhìn qua nàng :

- Thật sao ?

Kim Linh Chi cao giọng :

- Nếu ta uống kém người, người được quyền muốn làm chi ta thì làm.

Còn như người thua ?

Hồ Thiết Hoa cười đáp :

- Thì cô nương được quyền muốn làm chi tại hạ cứ làm. Câu nói này thiết tưởng nữ nhân không nên thốt bao giờ, bởi thốt ra rồi, nữ mà kém thì thật rầy rà lắm đó nhé ! Kim Linh Chi đỏ mặt, cắn răng đoạn thốt :

-Ta nói là nói ! Nói ra làm sao phải làm y vậy.

Hồ Thiết Hoa gật gù :

- Tốt ! Tốt ! Cô nương uống một chén, tại hạ uống hai chén. Nếu tại hạ say trước thì tùy tiện cô nương muốn làm gì đó cứ làm.

Kim Linh Chi đáp :

- Được ! Chính người nói ra như vậy đó nhé ! Hồ Thiết Hoa điềm nhiên :

- Tại hạ nói là nói ! Nói ra làm sao phải làm y như vậy.

Đinh Phong mỉm cười :

- Chỉ sợ lần này thì Hồ huynh phải làm mưu ! Hồ Thiết Hoa cau mày :

- Làm mưu ?

Đinh Phong tiếp :

- Trong Vạn Phúc Vạn Thọ Viên trẻ nít cũng có tửu lượng ngàn chén. Kim cô nương hấp thụ sở học của gia đình, lúc mười hai tuổi đã uống trọn một vò lớn thứ rượu hoa điều lâu năm. Hồ huynh dù có tửu lượng như biển song một bên uống hai, một đằng uống một, chỉ sợ Hồ huynh khó thủ thắng lắm đó ! Hồ Thiết Hoa cười vang :

- Hoa điều tửu cũng như mặt mỹ nhân đẹp như ngọc, thắng hay bại đâu phải là một luận đề ? Dù có chết vì say hay say mà chết cũng chẳng sao ! Câu Tử Trường thờ dài lắm nhảm :

- Xem ra con số kẻ chết được tăng thêm một.

Lưu Hương đạo soái

Hồi 6

CHẾT NGƯỜI KHÁCH

Thuyền của một bang chủ, lại là bang chủ Tử Kinh Bang, thì phải gồm những điểm ưu :

đẹp, chắc, đi nhanh, sạch sẽ, có đủ mọi tiện nghi như một biệt thự trên lục địa. Thuyền đẹp, có cái vẻ hấp dẫn của mỹ nhân, một danh nhân.

Thuyền neo tại đâu là trung tâm điểm thu hút muôn ánh mắt, trong những ánh mắt đó, có nhiều ý niệm tương phản lẫn ý ganh, phục, ước mơ....

Nhưng kẻ thực sự biết giá trị một con thuyền đẹp, một mỹ nhân, một danh họa, một danh mã phóng có bao nhiêu ? Trong số người rất ít đó, dĩ nhiên có Lưu Hương, Hồ Thiết Hoa, nhưng Hồ Thiết Hoa không quan tâm lắm đến khung cảnh, chỉ cố uống rượu mà thôi.

Rượu thuộc loại ngon, chính điểm đó gây niềm sáng khoái nơi y. Khi họ rời Tam Hòa Lâu, đến bờ sông, tất cả xuống thuyền con ra thuyền lớn neo xa bờ vì bãi lầy.

Lên sàn thuyền rồi Hồ Thiết Hoa nhìn quanh tặc lười thốt :

- Có được một chỗ như thế này để nướng cá thì tuyệt. Rất tiếc Trương Tam vắng mặt mà thuyền lại không phải của Kim Linh Chi !....

Lưu Hương mỉm cười hỏi :

- Nếu là của Kim cô nương thì sao ?

Hồ Thiết Hoa chớp mắt :

- Thì nghĩ cách bắt buộc nàng đền cho Trương Tam chứ sao ?

Lưu Hương cười hì hì :

- Ta xem nếu người không tùy tiện làm gì nàng, thì cũng đã tạ trời tạ đất rồi đó ! Hồ Thiết Hoa trừng mắt :

- Ta lại muốn như vậy, nhất định phải như vậy ! Sau đó ta bảo nàng lấy người, cho người chịu đựng cái tánh khí của vị thiên kim tiểu thư đó, thử xem người có tức mà chết chẳng ? Người chịu nổi nàng quả là một quái sự !

Lưu Hương cười nhẹ :

- Hoa điều ngọt như mật, mỹ nhân mặt như ngọc, dù có phải tức, cái tức đó cũng làm khoái người ! Chỉ sợ lúc đó rồi người không có can đảm buông !

Từ phía sau có giọng nói vọng tới :

- Buông cái gì ? Đại phương như Hồ huynh thì còn cái gì mà không buông được ?

Hồ Thiết Hoa không quay đầu xem cũng biết là Câu Tử Trường thốt.

Nếu là người khác thì bước chân đâu có nhẹ như vậy ?

Lưu Hương đáp :

- Nam nhân có đại phương đến đâu cũng không có việc nhường vợ cho kẻ khác.

Câu Tử Trường ạ lên một tiếng :

- Thế ra Hồ huynh đã lập gia đình rồi ! Vậy mà tại hạ không nhận nổi.

Lưu Hương tiếp :

- Người có vợ không nhất thiết phải đội bảng trên đầu thì làm sao Câu huynh nhận ra ?

Hồ Thiết Hoa hỏi gấp :

- Câu huynh nhận ra cái gì ? Nơi mặt tại hạ có nở một đóa hoa ?

Câu Tử Trường thoáng đỏ mặt ấp úng :

- Tại hạ chỉ thấy.... thấy người có gia thất.... không giống như Hồ huynh....

Hắn không dám buông luôn đoạn cuối.

Lưu Hương thốt thay hắn :

- Câu huynh muốn nói là người có vợ không lỗ mảng như hắn.

Câu Tử Trường đỏ mặt. Hắn không nói gì, lại thẹn sượng, đương nhiên là hắn mặc nhận.

Lưu Hương cười vang :

- Vợ hắn không thể buông, nhưng tắm rửa hắn lại buông được. Hắn cho rằng

một người tắm rửa kỹ thì ngưon khí bị tổn thương nặng.

Câu Tử Trường cố nhin song không nhin được phải bật cười.

Hồ Thiết Hoa hất mặt lên :

- Hoạt kê ! Hoạt kê ! Con mẹ nó, hoạt kê như ngưoi trong thiên hạ khó có một kẻ thứ hai ! Đình Phong, Kim Linh Chi, Hương Thiên Phi đã đến nơi, toan bước vào mũi thuyền, nghe bên trong cười âm ỉ vội lùi lại. Kim Linh Chi lúc đó chừng như đã lấy lại bình tĩnh rồi nên cất tiếng hỏi trước :

- Các vị vui thích về việc chi thế ?

Lưu Hương đáp :

- Bọn tại hạ đang bàn luận về việc thành thân của vị nhân huynh họ Hồ đây.

Kim Linh Chi trừng mắt nhìn Hồ Thiết Hoa buông gọn.

- Hừ ! Lưu Hương cười vang tiếp :

- Bởi hấn sắp thành thân nên mọi người vui thích.

Kim Linh Chi cúi đầu chui vào mũi thuyền, cười lạnh thốt :

- Có người chịu lấy hấn thật là quái sự ! Chắc người đó chột mắt nên chọn cái mẫu chồng ma quái như vậy ! Hồ Thiết Hoa cao giọng :

- Chẳng những mắt chột, người đó lại còn có chiếc mũi nghet cho nên không ngửi được cái mùi thúi của thân thể tại hạ, chính lấy người chột mắt, nghet mũi hơn là lấy cái thứ cọp cái.

Kim Linh Chi nhảy dựng lên, khề lắc mình vọt đến trước mặt Hồ Thiết Hoa trừng mắt hỏi :

- Ai là cọp cái hả ? Ngưoi nói đi ! Nói đi! Hồ Thiết Hoa nghênh mặt lên, hai tat khoanh sau lưng thốt băng quơ :

- Đêm nay không khí mát quá, rất tiếc không có trăng sáng.

Lưu Hương đáp :

- Trăng sáng ở cạnh ngưoi đó, rất tiếc ngưoi không trông thấy.

Kim Linh Chi vốn muốn phát xuất tánh khí, song chẳng hiểu nghĩ sao, đôi má ửng hồng rồi nàng dậm chân quay đầu bước luôn vào khoang thuyền.

Đình Phong chớp mắt nở một nụ cười thốt :

- Nếu quả thật Hồ huynh sắp thành thân thì đó là một việc tốt ! Nhưng chẳng hay tân nương là ai ?

Lưu Hương đáp :

- Nói đến tân nương.... Một nàng rất xinh đẹp, võ công rất cao, tửu lượng rất lớn, nghe nói có thể uống nổi một vò rượu....

Hồ Thiết Hoa nhảy dựng lên :

- Lão Xú Trùn ! Ngưoi nói thêm một tiếng nữa là ta.... Ta.... đập ngưoi tan xác ! Mặt y đỏ bừng lên. Ai ai cũng bật cười, dù cố nhin.

Vừa lúc đó, một con thuyền nhỏ từ bờ lướt trên mặt nước như bay, tiến về phía họ. Trên thuyền có trưng một tấm bố, trên có bốn chữ :

„Bán thân chôn bạn „ Đồng Vĩnh ngày xưa bán mình chôn cha nổi danh hiếu

tử muôn đời.

Nhưng bán thân chôn bạn thì muôn đời chưa có trường hợp đó.

Bây giờ có ! Chỉ có bây giờ, trước không, sau có lẽ cũng không luôn.

Câu Tử Trường kêu lên :

- Các vị xem kìa ! Có người rao bán thân chôn bạn ! Con người nghĩa khí như vậy tại hạ muốn kết giao hết sức ! Hồ Thiết Hoa tiếp nối :

- Đúng vậy ! Nếu muốn kết giao với người đó thì cứ bỏ bạc ra mà mua.

Giả như sau này các hạ có nghĩ thấy y thúì thì đem bán lại. Chẳng lỗ lã gì đó.

Lưu Hương mỉm cười :

- Miễn y đừng cố uống bất kể chết thì cuối cùng vẫn có người muốn y, làm gì chẳng bán lại được mà sợ thiệt hại ?

Hồ Thiết Hoa chưa kịp nói gì, người trên thuyền nhỏ thốt oang oang :

- Tại hạ không thúì, không lỗ mắng, không biếng nhác, rượu lại không uống nhiều, cơm cũng ăn rất ít, làm việc thì như trâu, đối với người lại trung thành hơn chó, Vô luận là ai mua tại hạ tuyệt đối sẽ không hối hận, tuyệt đối không uống đồng tiền, tuyệt đối xứng tâm vừa ý.

Thuyền nhỏ dần dần. Hồ Thiết Hoa không cần nhìn, nghe âm thanh cũng biết ngay là Khoái vồng Trương Tam.

Y lại cười cười thốt :

- Tên đó hẳn là nghèo rớt mồng tơi mà lại điên loạn đến cao độ.

Trương Tam đứng tại đầu thuyền gọi :

- Các vị Ồi ! Trong các cô, các cậu, các ông, các bà, có vị nào biết xem giá trị của món hàng, xin mua hộ.

Đinh Phong chớp mắt mỉm cười hỏi :

- Bằng hữu thật sự muốn bán mình ?

Trương Tam thở dài đáp :

- Thật ra tại hạ có một chiếc thuyền, bán được giá lắm, khổ nỗi chọn làm bạn mà kết giao thành ra liên lụy đến con thuyền. Bây giờ nó đã chìm, nằm im trong lòng nước, chỉ còn thân này không đem bán đi thì lấy cái gì mà bán ?

Đinh Phong hỏi :

- Bằng hữu định giá bao nhiêu ?

Trương Tam đáp :

- Không nhiều, không ít, chỉ cần năm trăm lượng thôi. Nếu không phải có việc khẩn cấp, tại hạ không tự bán với giá đó đâu.

Đinh Phong hỏi :

- Bằng hữu có việc gì cần dùng tiền gấp thế ?

Trương Tam lại thở dài ! - Chỉ vì tại hạ có hai người bằng hữu, trước mắt thấy rõ họ không còn sống được bao lâu nữa. Nghĩ đến tình giao kết từ lâu, tại hạ không nỡ trông thấy xác họ phơi lộ làm mối cho chó. Cho nên tại hạ

bán mình lo liệu hậu sự cho hai người bạn đó.

Đình Phong nhìn thoáng qua Lưu Hương, điểm một nụ cười đáp :

- Nếu vậy thì đâu cần năm trăm lượng.

Trương Tam thở dài lượt thứ ba :

- Đại gia có chỗ không biết, hai người bằng hữu tại hạ lúc sống là một đôi tử quý, lúc chết đi thì vẫn còn là tử quý giả. Mỗi ngày tại hạ phải mang rượu đến trước mộ phần cho họ, nếu không thì noi cội âm không có bán rượu, họ tìm mua không được, dám sống lại mà tìm rượu trên dương gian lắm. Họ sống lại là tại hạ phải khổ.

Hồ Thiết Hoa nghe ngửa răng quá, muốn cắn hấn mấy cái.

Câu Tử Trường bật cười :

- Nếu vậy Đình huynh xuất bạc mua đi.

Đình Phong cười nhẹ :

- Mua cũng được. Bất quá....

Bỗng một người thốt :

- Các hạ không mua, tại hạ mua.

Kim Linh Chi từ trong mũi bước ra. Ai cũng tưởng một nam nhân nào mới xưng hô như vậy. Không ngờ chính là nàng ! Nàng tiếp luôn :

- Năm trăm lượng thì năm trăm lượng.

Trương Tam lắc đầu :

- Nếu cô nương mua thì phải là năm ngàn lượng.

Kim Linh Chi trừng mắt :

- Tại sao ?

Trương Tam đáp :

- Chỉ vì nam chủ nhân thì rất dễ phục dịch, còn nữ chủ nhân thì khó tánh lắm, do đó có nhiều lụy phiền sanh ra. Rất có thể đến một lúc nào đó tại hạ quá bức mình phải nhảy xuống sông mà tắm.

Kim Linh Chi không hề suy nghĩ cao giọng thốt :

- Được rồi ! Năm ngàn lượng thì năm ngàn lượng ! Ta mua.

Trương Tam giật mình hỏi gượng :

- Cô nương mua thật à ?

Kim Linh Chi gắt :

- Ai đùa với người chứ ?

Trương Tam đảo mắt nhìn quanh :

- Có ai trả giá cao hơn vị cô nương đó chẳng ?

Hồ Thiết Hoa lắc đầu :

- Con người đó giống trâu mà cũng giống chó, nếu không là quái vật thì là gì chứ ? Ta đâu đến đòi điên mà phí bỏ năm ngàn lượng bạc ? Ai mà mua hấn thì hấn là cũng giống hấn, giống quái vật luôn.

Kim Linh Chi nhảy dựng lên hét :

- Người nói ai là quái vật ? Hả ? Nói đi ! Nói đi ! Hồ Thiết Hoa điềm nhiên :
- Tại hạ chỉ biết có một người, chẳng những giống chó cái mà còn là giống quái vật ! Nhưng lại không biết người đó là ai ? Kim cô nương có biết chăng ?

Kim Linh Chi tức uất đến đỏ mặt, nói không ra lời.

Hồ Thiết Hoa thở dài lắm nhảm :

- Cướp bạc, đoạt tiền, thời nào cũng có người làm được, ham làm, song cướp cả cái thú mắng người, để làm một quyền riêng thì ngàn năm trước không, ngàn năm sau không, vĩnh viễn muôn đời không, trừ hiện tại ! Bởi hiện tại có một người.

Y vừa thốt vừa tháo lui, không buồn tiếp tục cuộc đối thoại. Vừa đi y cũng vừa lắm nhảm :

- Kỳ quái ! Phải cho là kỳ quái ! Trương Tam đằng hắng một tiếng thốt :
- Nếu không ai ra giá, tại hạ xin bán mình cho vị cô nương đó.

Bỗng có người cất tiếng :

- Người có phải là Khoái vồng Trương Tam chăng ?

Trương Tam đáp :

- Đúng vậy, thứ thiệt mà ! Đừng sợ lắm hàng giả. Giả thì cứ trả lại.

Người nào đó tiếp :

- Tốt ! Ta ra giá năm ngàn lẻ một lượng đây ! Trên giong sông, chẳng rõ từ lúc nào, một con thuyền nhỏ xuất hiện, đang từ từ tiến đến. Trên thuyền có người ngồi nơi mũi, chính người này đấu giá.

Y vận chiếc áo màu tro, đầu đội mũ, vành mũ chụp sâu che khuất mặt mày, không ai nhìn rõ. Câu nói của y vừa buông xong, mọi người đều kinh ngạc.

Không ai tưởng là thực sự có người đấu giá giành mua với Kim Linh Chi.

Lưu Hương nhận thấy sự tình càng diễn, càng gây thích thú.

Kim Linh Chi sôi giận bùng bùng :

- Ta ra sáu ngàn lượng ! Người trên thuyền nhỏ tiếp :

- Tại hạ sáu ngàn lẻ một lượng ! Kim Linh Chi hô :

- Bảy ngàn lượng ! Người đó đáp :

- Bảy ngàn lẻ một lượng ! Kim Linh Chi hét :

- Một vạn ! Người đó đáp :

- Một vạn lẻ một ! Trước sau y vẫn giữ khí độ bình hòa, trong khi Kim Linh Chi hét vang dội.

Cả hai tranh đấu, Trương Tam sững sờ ! Hắn không tưởng mình cao giá đến độ đó.

Hồ Thiết Hoa cũng sững sờ như hắn, tự lắm nhảm :

- Nếu sớm biết hắn đáng đồng tiền như thế thì mình mua hắn rồi ! Mua được hắn là sanh lợi biết bao ! Từ năm trăm lượng lên đến một vạn, phải kể là đại sanh lợi. Và còn lên nữa đó nhé. Rất tiếc mình quen tánh tùy tiện đánh giá

người, không suy nghĩ kỹ ! Uổng ! Uổng thật ! Người ngồi nơi mũi thuyền nhỏ mường tượng cười nhưng không cười, y thần nhiên thốt :

- Biết giá trị của món hàng thì phải cho rằng một vạn lượng bạc không đắt lắm.

Kim Linh Chi cắn môi đoan cao giọng hô :

- Ta ra....

Nàng chưa buông giá, Đinh Phong chặn lại thốt :

- Khoan ! Khoan ! Kim cô nương ! Đấu giá phải công bình mới được. Công bình là đôi bên cùng trình khả năng tài chánh để bảo đảm cho tiếng đấu của mình.

Trương Tam phụ họa :

- Phải ! Phải ! Tại hạ muốn bán bằng bạc mặt, chứ bán chịu, bán thiếu có ích lợi gì đâu ?

Đinh Phong tiếp :

- Nếu vậy hai bên phải xuất bạc ra cho Trương bằng hữu thấy tận mắt.

Đấu suông mất cả hào hứng.

Kim Linh Chi lập tức lấy ngân phiếu trong mình ra bảo :

- Đinh công tử xem bao nhiêu đây có đủ chẳng ?

Đinh Phong nhìn tập ngân phiếu cười đáp :

- Đủ lắm ! Đủ lắm ! Ngân phiếu Lợi Nguyên tại Sơn Tây có giá trị như hiện kim.

Hải Quát Thiên cất tiếng :

- Trên thuyền của tại hạ có chút ít bạc, nếu cần Kim cô nương có thể lấy mà dùng.

Tử Kinh Bang giàu nhất nước, câu nói đó có giá trị ngang hiện kim.

Đinh Phong lại cười hỏi :

- Còn vị bằng hữu trên thuyền kia ?

Người trên thuyền nhỏ vẫn giữ khí độ bình hòa hỏi lại :

- Các hạ sợ tại hạ quán thông với Trương Tam làm giá cho hắn à ?

Đinh Phong chỉ cười không đáp. Cười là nhìn nhận.

Người trên đầu thuyền nhỏ lạnh lùng gọi :

- Mang ra đây ! Từ sau lái thuyền một người mang tới một chiếc rương.

Người ngồi đầu thuyền mở nắp rương. Từ trong rương, kim quang bốc ra chớp chớp.

Toàn là vàng đỉnh ! Hồ Thiết Hoa mở to đôi mắt, cười khở tiếp :

- Không ngờ có kẻ chịu khó chở vàng đi mua Trương Tam. Ta đánh giá

Trương Tam thấp quá ! Người ngồi đầu thuyền nhỏ hỏi :

- Đủ chưa nào ?

Đinh Phong giật mình cười đáp :

- Đủ lắm ! Người đầu giá lạnh lùng tiếp :

- Nếu chưa đủ, tại hạ còn mấy rương nữa, các vị có muốn xem, tại hạ sẽ cho xem. Bây giờ Kim cô nương ra giá đi.

Kim Linh Chi dù sanh trưởng trong gia đình hào phú, quặng vàng ra cửa như đất, nhưng xuất tiền ra mua một người, xuất với giá cao, chưa biết cao đến đâu, nàng cũng khó tránh chùng lòng. Mặt nàng trắng nhợt, nàng cắn môi lấy cương quyết thốt:

- Một vạn một ngàn lượng ! Người đầu giá đáp :

- Một vạn một ngàn lẻ một lượng ! Kim Linh Chi hô :

- Một vạn một ngàn năm trăm ! Người đầu giá đáp :

- Một vạn một ngàn năm trăm lẻ một ! Kim Linh Chi hô :

- Một vạn hai ngàn ! Nàng ở vào cái thế cỏi cộp không thể xuống được nữa.

Tuy nhiên hào khí kém giảm rồi, nên ra giá yếu hơn trước.

Người đầu giá điềm nhiên buông :

- Một vạn hai ngàn lẻ một ! Kim Linh Chi giận quá hét :

- Tại sao ngươi không thể không mua hử ?

Người đầu giá ôn tồn hỏi lại :

- Tại sao cô nương không thể không mua hử ?

Kim Linh Chi sững sờ. Nàng tìm đâu ra một cái lý vững chắc ?

Thử người một lúc, nàng cao giọng :

- Ta cao hứng ! Chỉ cần ta cao hứng là ta quặng được hằng vạn lượng bạc xuống nước như thường.

Người đầu giá lạnh lùng :

- Cô nương cao hứng, dễ thường người khác không cao hứng được sao ?

Đinh Phong vụt cười chen vào :

- Thực ra cái ý của bằng hữu, tại hạ hiểu rõ rồi.

Người đầu giá buông gọn :

- A ?

Đinh Phong tiếp :

- Trên giang hồ ai ai cũng biết Khoái võng Trương Tam chẳng những giỏi thủy công mà lại tinh thông nghề hàng hải, suốt vùng Giang Nam không một người nào sánh bằng. Đi trên mặt nước mà có Trương Tam đồng thuyền là cảm như có ngàn thủy thủ lão luyện. Cái tâm cầu tài của các hạ cấp bách như thế chắc là đang có một chương trình vượt biển ?

Người đầu giá nhìn lên không bật cười vang mấy tiếng rồi thốt :

- Hay ! Lợi hại ! Quả nhiên lợi hại ! Đinh Phong hỏi :

- Tại hạ đoán như vậy có đúng không ?

Người đầu giá đáp :

- Đúng ! Rất đúng ! Đứng trước bậc thông minh, tại hạ có đầu cũng chẳng đầu nổi. Thôi thì đành thú nhận là hơn.

Đinh Phong tiếp :

- Nếu vậy tại hạ xin khuyến cáo đôi lời.

Người đầu giá chỉnh sắc mặt :

- Lành giáo ! Đình Phong nghiêm giọng :

- Mặt biển biến ảo bất thường, sóng gió bốc dậy tùy thời, tùy khắc, không lường được. Cho nên nghề hàng hải là nghề nguy hiểm, người vượt biển trải gian lao, mạo hiểm, nguy hiểm nhiều hơn kẻ chuyên sinh hoạt trên giang hồ. Nếu các hạ không có lý do cấp bách thì đừng đi là hơn.

Người đầu giá điềm nhiên :

- Đa tạ bằng hữu có hảo ý ! Rất tiếc tại hạ không thể không ra khơi lần này.

Không để cho Đình Phong kịp nói gì, y tiếp luôn :

- Cứ theo lời truyền thuyết thì trên mặt biển có một cái lò luyện vàng, các hạ từng nghe đến chăng ?

Đình Phong cau mày :

- Tiêu Kim Quật ? Nó ở đâu ?

Người đầu giá thốt :

- trên mặt biển, về hướng Đông Nam. Nói là lò, chứ thật ra là một địa phương có sinh hoạt hẳn hoi. Nói ầm ầm hiện hiện mông lung phát phưởng, tại đó có hoa quỳnh, có cỏ thơm, trái quý, châu ngọc, mỹ nhân. Nơi đó có vô số cảnh đẹp. Ngoài ra về rượu ngon thì uống mãi muôn đời cũng không hết. Còn chuyện bí mật thì nghe mãi cũng không cùng ! Lời hay thì nghe mãi cũng không dứt ! Mặt sông rộng gió quét vi vu, hai thuyền cách xa hơn mười trượng, người thường ở trên một công tử thuyền có la hét với nhau vị tất cùng nghe nhau, nhưng người của hai thuyền đều là những tay thượng đẳng trong võ lâm, nội lực thâm hậu, họ đối đáp với nhau trong khoảng cách đó, tiếng nói vọng đến ta đối phương rất rõ ràng. Nhờ họ vận khí đưa âm thanh. Âm thanh của người đầu giá phát đi, mười phần ổn định, rất tiếc, câu nói khá dài, thốt đến đoạn cuối, chừng như khí lực không còn kế tục nữa, bắt buộc y phải hét to lên.

Hải Quát Thiên, Hương Thiên Phi, Hồ Thiết Hoa, những người đó nào phải vừa gì, nghe qua rồi họ biết ngay người đầu giá tuy có võ công cao nhưng nội lực không thâm hậu cho lắm. Nếu y là đối thủ cờ đó không đáng sợ nhiều.

Họ biết được, tự nhiên Lưu Hương và Đình Phong cũng biết được. Cái đó khỏi phải nói.

Hồ Thiết Hoa mỉm cười thốt :

- Các hạ kê khai bất cứ việc gì cũng chẳng quan hệ, duy có việc rượu ngon uống mãi không hết là làm cho tại hạ thích phi thường. Trên đời này quả có một địa phương như vậy thì bằng mọi giá tại hạ cũng phải đến đó một lần.

Người đầu giá đáp :

- Địa phương đó không có ghi nơi bản đồ, nơi sử sách, cho nên không ai biết

chính xác nó ở tại đâu. Phải có người tiếp dẫn chứ nếu không thì dù cho có phí công hằng mười năm vị tất đã tìm ra.

Hồ Thiết Hoa hỏi :

- Thế người tiếp dẫn là ai ?

Người đầu giá thốt :

- Tự nhiên là môn hạ chủ nhân Tiêu Kim Quật, chỉ có họ mới biết được đường đi đến nơi.

Hồ Thiết Hoa càng thêm hứng thú hỏi luôn :

- Tiêu Kim chủ nhân ? Nhân vật đó như thế nào ?

Người đầu giá tiếp :

- Không ai biết được chủ nhân như thế nào. Cũng không ai nghe nói đến tách danh lai lịch của y. Dĩ nhiên không ai biết được mặt mày y. Nhưng có kẻ ước đoán y là một tay đại đạo năm xưa, sau khi rửa tay gác kiếm, vượt biển tìm nơi quy ẩn. Cũng có người nói rằng đó là một thiếu niên, lòng nuôi chí lớn, tại Trung Nguyên không phát triển được sở trường, định lấy biển cả làm đất dụng võ.

Y cười một tiếng rồi tiếp :

- Thậm chí có kẻ cho rằng đó là một nữ nhân có sắc đẹp nghiêng trời, lệch đất, thân thủ cao minh, nhờ nhan sắc đó mà nàng sai khiến bọn đệ tử đa tài làm mọi việc cho nàng như một bầy nô lệ.

Lưu Hương cười nhẹ thốt :

- Nói như thế tức là công nhận nữ nhân đó thần bí cực độ.

Hồ Thiết Hoa tiếp nói :

- Hạng người thần bí tại hạ gặp rất nhiều.

Người đầu giá thốt :

- Nhưng về con người đó, nếu hai vị muốn gặp, thiết tưởng chẳng phải dễ đâu.

Hồ Thiết Hoa hừ một tiếng :

- Dầu sao cũng có người đặt chân đến Tiêu Kim Quật rồi chứ ?

Người đầu giá gật đầu :

- Tự nhiên là có. Nếu không thì làm gì tại hạ biết được tại đó có những gì. Bất quá số người đến đó rất ít.

Hồ Thiết Hoa trầm giọng :

- Số người đó làm thế nào đến được ?

Người đầu giá đáp :

- Gần đây cứ mỗi năm, Tiêu Kim chủ nhân mời vài người đến đó du ngoạn độ mươi hôm, nửa tháng. Những người được mời đều là đại phú gia.

Lưu Hương mỉm cười thốt :

- Phải là giàu mới được mời chứ. Giàu mới có vàng, mới đáng được có mặt tại địa phương để mà phá hoại vàng.

Hồ Thiết Hoa nhìn quanh bốn phía một lượt đoạn cất tiếng :

- Nói như thế là hiện diện tại đây có mấy người đủ tư cách làm khách, xuất du một chuyến.

Kim Linh Chi biến sắc mặt. Song nàng không nói năng gì.

Người đầu giá tiếp :

- Ai được đến đó một lần là cảm như hưởng một phúc hạnh lớn lao.

Song lạ làm sao, trước khi đi họ nôn nao, háo hức mà khi về, họ bưng kín miệng bình, không ai nhắc nhở đến chuyến viễn du nữa. Hơn thế....

Đôi mắt khuất dưới vành mũ lóe lên, y nhìn thoáng qua Đinh Phong, từ từ tiếp :

- Tiêu Kim chủ nhân hành sự cực kỳ bí ẩn, mà người được mời cũng giữ kín sự tình cho nên không ai biết được đã có bao nhiêu người được mời, và những người được mời là ai. Như vậy muốn hỏi han điều chi, còn biết hướng về ai mà hỏi ? Còn như ngấm theo dõi họ tìm hiểu sự tình thì đó là công tác của dã tràng lập biển.

Hồ Thiết Hoa hỏi :

- Tại sao ?

Người đầu giá đáp :

- Thân thiếp mời không có ghi điểm đến. Bất quá chỉ là cuộc hẹn ước, vào thời gian nào đó, ở một địa phương nào đó, gặp gỡ nhau, có người chực sẵn để đón khách tiếp dẫn đến tận chỗ. Nếu khách có ý gì, người tiếp dẫn không tiếp. Sau khi tiếp rồi thì cả người tiếp lẫn người được tiếp biến mất như bóng ma. Ai muốn theo dõi thì hoặc không biết phương hướng mà theo hoặc theo đúng phương hướng thì cũng bỏ xác giữa đường.

Lưu Hương cùng Hồ Thiết Hoa trao đổi nhau một ánh mắt.

Hồ Thiết Hoa thở dài thốt :

- Đến cái địa phương quỷ đó khó khăn như vậy, thôi đừng đến là hơn.

Người đầu giá đáp :

- Nhưng con người ai ai cũng có tính hiếu kỳ. Việc càng khó họ càng muốn làm. Nói khó đến, họ càng muốn đến.

Đinh Phong bình tĩnh nghe câu chuyện. Đến lúc đó y vụt thốt :

- Nếu các hạ thực sự muốn đi, tại hạ thấy có biện pháp này, nói thử cho các hạ nghe.

Người đầu giá chớp mắt :

-Hay là các hạ biết Tiêu Kim Quật ở tại đâu ?

Đinh Phong cười nhạt :

- Tại hạ may mắn có đến đó một vài lần. Hiện tại các hạ có rất nhiều vàng, tương cũng nên đi một chuyến. Chắc chắn Tiêu Kim chủ nhân sẽ hoan nghinh các hạ.

Người đầu giá vui ra mặt :

- Nếu vậy xin các hạ chỉ điểm cho đường đi lối tiến, tại hạ hết sức cảm kích.
Đinh Phong cười tiếp :

- Việc đầu tầu xảo lạ lòng thế ! Trên thuyền đây có mấy người cũng muốn đi đến đó. Nếu các hạ không nghi ngờ thì tại hạ xin mời lên thuyền này, chúng ta cùng đi.

Người đầu giá chưa đáp. Hiên nhiên y do dự.

Hồ Thiết Hoa lạnh lùng cất tiếng :

Tại hạ đã nói mà ! Tại đây có mấy người có đủ tư cánh làm cuộc viễn hành !....

Y liếc mắt sang Kim Linh Chi. Kim Linh Chi quay đầu đi nơi khác như chẳng thấy gì.

Hải Quát Thiên cao giọng :

- Cái vị bằng hữu đó có rất nhiều vàng, nếu bảo y tùy tiện lên thuyền người lạ thì làm sao y yên tâm được.

Hướng Thiên Phi lạnh lùng :

- Huống hồ con thuyền lại là của một tay cướp biển.

Hắn không mở miệng thì thôi, mở miệng rồi là muốn sanh sự ngay.

Người đầu giá cười nhạt :

- Chẳng phải tại hạ không yên tâm về các vị. Mà chính là các vị không yên tâm về tại hạ đó.

Đinh Phong thốt :

- Đối với kẻ khác có thể là bọn tại hạ không yên tâm nhưng đối với các hạ thì yên tâm vô cùng.

Người đầu giá trầm giọng :

- Tại sao ?

Đinh Phong mỉm cười giải thích :

- Một người mang vàng nhiều như các hạ, tự phòng thôi còn mệt thay, có dư hơi đâu mà dòm ngó đến kẻ khác ?

Người đầu giá cười nhẹ :

- Nếu thế, cung kính bắt như phụng mạng.

Hồ Thiết Hoa buông giọng lạnh :

- Thì ra một người chỉ cần nhiều vàng là không bao giờ dòm ngó đến kẻ khác! Y vỗ nhẹ tay lên đầu vai Lưu Hương tiếp :

- Ta thấy mình nên rời thuyền là phải.

Đinh Phong mỉm cười :

- Rượu chưa uống sao Hồ huynh đòi đi ?

Hồ Thiết Hoa thốt :

- Trên mình bọn này vàng không có một phân, bạc không có một mảnh, tiền chẳng có một đồng, rất có thể tùy thời tùy khắc sanh chủ ý bại hoại, các vị yên tâm thế nào được.

Y lại liếc mắt sang Kim Linh Chi, lạnh lùng tiếp luôn :

- Thực ra thì điều đó không đáng trách. Người giàu có phải nghi ngờ bọn mạt kiếp cùng căn là sự thường.

Đinh Phong đáp :

- Hồ huynh nói đùa đấy thôi ! Lời nói của hai vị có giá ngàn vàng rồi, mà cái danh hiệp nghĩa thì rền vang như sấm động trong thiên hạ. Có hai vị bên cạnh thì còn ai không yên tâm chứ ? Hà huông....

Kim Linh Chi chận lời :

- Hà huông hấn chưa uống rượu thi với tôi kia mà. Hấn trốn đi thế nào được ?

Lưu Hương cười nhẹ :

- Nếu vậy, cung kính bắt như phụng mạng, bọn tại hạ phải lưu lại đây rồi. Thật tình nghe nói đến một địa phương có nhiều cảnh đẹp như vậy, bọn tại hạ nào nức trong lòng hết sức.

Trương Tam thở dài thốt :

- Tốt ! Tốt ! Các vị ai cũng có một cô hồn, như một dã quỷ, mới đó ai ai cũng tranh mua, bây giờ thì chẳng còn ai ngó ngàng đến nữa.

Hồ Thiết Hoa đáp :

-Lời nói của kẻ khác không đáng tin tưởng được, thôi thì để ta mua người cho xong Kim Linh Chi ngẩng mặt :

- Lời nói của ta tự nhiên có uy tín.

Hồ Thiết Hoa chớp mắt :

- Cô nương muốn mua hấn ?

Kim Linh Chi hừ lạnh :

- Đương nhiên ! Hồ Thiết Hoa hỏi :

- Cô nương bỏ ra một số bạc to như vậy à ?

Kim Linh Chi lạnh lùng :

- Đương nhiên ! Hồ Thiết Hoa lại hỏi :

- Bạc mặt ?

Kim Linh Chi hừ thêm một tiếng nữa, vung tay quăng xấp ngân phiếu.

Đột nhiên Trương Tam tung bổng người lên lộn mình trong không gian hai vòng, chụp tất cả các tấm ngân phiếu bay lượn như cánh bướm, cầm nơi tay đoạn đáp xuống sân thuyền.

Hải Quát Thiên vỗ tay tán thưởng :

- Công phu tuyệt diệu ! Quả nhiên Kim cô nương có nhãn lực. Với một người có công phu như vậy dù cô nương có xuất bạc nhiều hơn nữa cũng xứng đáng lắm.

Đinh Phong vòng tay hướng về Kim Linh Chi vái một lượt, cười thốt :

- Cung hỉ Kim cô nương thu dụng được một người đắc lực. Ngày sau, khi vượt biển, chúng ta sẽ nhờ đến y rất nhiều. Tại hạ xin cảm tạ trước. Hấn

không cảm tạ Trương Tam lại cảm tạ Kim Linh Chi. Hiển nhiên hẳn xem Trương Tam như một tên nô dịch của nàng.

Hồ Thiết Hoa cười lạnh gọi :

- Trương Tam ơi ! Xem ra ta phải mừng cho ngươi mới được. Có một chủ nhân như thế đó, ngươi sẽ sống những ngày còn lại trong ấm dịu, thanh thoi.

Y tiếp luôn :

- Đòi bắt đầu lên hương cho ngươi rồi đấy nhé ! Trương Tam cười đáp :

- Ngày sau, bằng hữu của ta có ai chết đi thì ta sẽ không lo là không có tiền chôn cất.

Hồ Thiết Hoa lắc đầu :

- Ta có rất nhiều bằng hữu thuộc đủ loại hạng người nhưng về hàng nô lệ thì mãi đến nay mới có người là người thứ nhất đó.

Trương Tam vẫn cười :

- Người ngu quá ! Muốn sung sướng tâm thân phải tìm đến chỗ có tiền mà dung thân chứ. Chơi với thứ không tiền cứ rồi ngày ngày chúng vác xác đến mà ăn bám, ăn chực mãi thì có lúc phải bán nhà, bán cả vợ con, nếu có vợ con, có nhà.

Trong khi Hồ Thiết Hoa và Trương Tam đấu khẩu thì Lưu Hương và Đinh Phong chăm chú nhìn nơi thuyền người đấu giá, xem động tĩnh.

Thuyền đó lớn hơn thuyền hiện tại của Trương Tam, nhưng không quá lớn so với phần nhiều thuyền vượt sông, vượt biển khác. Trên thuyền chỉ có hai người. người ngồi đầu thuyền là người đấu giá, người ngồi sau thuyền là trạo phu. Chính người trạo phu mang rương vàng ra phía trước cho người đấu giá. bây giờ gã mang ra phía trước thêm ba rương nữa.

Quái khách vận áo màu tro, đấu giá với Kim Linh Chi thấp giọng phân phó gì đó với gã, gã không ngừng gật đầu, song không nói gì, mừng tượng cảm. Hai thuyền cách nhau độ năm sáu trượng. Hải Quát Thiên và Đinh Phong không gọi người quăng giây thang xuống, hiển nhiên muốn trắc nghiệm võ công của hai người kia, xem họ làm cách nào mang mấy rương vàng lên thuyền.

Gã trạo phu lấy giây cột chung bốn rương. Rồi lấy một sợi dài nữa. Đầu giây có một vật gì trông giống mỏ neo. Gã dụng lực quăng đi, rít gió một tiếng vù, đầu giây bay lên tiếp đó là một tiếng bốp, mỏ neo cắm phập vào đầu thuyền của Hải Quát Thiên.

Mỏ neo cắm rất sâu vào gỗ thuyền. Gã trạo phu nắm sợi giây kéo thử xem có dính cứng hay chưa. Đoạn gã cột đầu giây dưới vào cột chèo.

Hải Quát Thiên mỉm cười thốt :

- Họ định phăng giây leo lên ! Đinh Phong điềm nhiên đáp :

- Nếu họ rơi xuống thì thật là thú vị ghê ! Mà chúng ta cũng phải nhọc công vớt họ lên ! Nhọc song bù lại có một trò vui cũng được.

Thực ra chẳng cần gì phải tay thượng thừa khinh công mới leo giây, đi giây được. Bằng có là những người diễn trò đi giây, đâu phải là những tay khinh công cao tuyệt. Họ có thể vượt một đoạn giây dài độ năm sáu trượng như thường.

Tuy nhiên Hải Quát Thiên và Đinh Phong nhận ra, võ công của người đấu giá chỉ ở mức thường thôi. Nếu hắn lên được trên thuyền thì đúng là gặp lúc hên vậy. Chỉ sợ gã trạo phu đỡ hắn lên sau đó lại vác luôn mấy rương vàng. Nhưng làm gì gã có đủ khí lực cáng đáng cả hai việc đó.

Họ đoán sai.

Người đấu giá đứng lên nhún hai chân nhảy lên sợi giây. Hắn nhảy vài lượt, vượt được bốn năm trượng. Trông hắn nhảy, Lưu Hương lo sợ thay cho hắn phải rơi xuống sông, thân hình hắn chao chao, hơi thở vừa to vừa đứt đoạn. Cuối cùng hắn cũng nhảy được lên thuyền. Hắn rơi xuống, chân chạm ván thuyền bật kêu một tiếng bình như một tảng đá to. Hắn rơi nặng quá, thuyền chao chao, mấy ngọn đèn rung rung.

Con người đó tầm thường quá, nội lực không thâm hậu, khinh công không cao diệu, thế mà dám mang bốn rương vàng lên thuyền của bang chủ Tử Kinh Bang, một tay chúa cướp biển.

Thật hắn can đảm không tưởng nổi.

Hải Quát Thiên chấp tay sau lưng, nhìn hắn cười hì hì. Cái nhìn của con hổ bất chợt gặp một con dê béo trên đường.

Lưu Hương thở dài trầm nghĩ :

- Vị nhân huynh này không chờ quỷ sứ gọi hồn, tự mình đi tìm Diêm Chúa.

Hải Quát Thiên cười hì hì :

- Thì ra các hạ là cao thủ trong võ lâm ! Người quái khách áo màu tro vừa cúi đầu, vừa thở gấp, vừa kêu lên :

- Già rồi ! Già rồi ! Vô dụng rồi ! Hải Quát Thiên hỏi :

- Đồ đệ của tại hạ đó, tại hạ sẽ gọi hắn lên đây bái kiến Hải bang chủ.

Lưu Hương đạo soái

Hồi 7

NGỌN NÉN TRẮNG

Hải Quát Thiên mỉm cười :

- Vinh hạnh cho tại hạ quá ! Lĩnh cao đồ hắc có bản lĩnh cao minh lắm !

Quái khách chẳng chút khiêm nhượng, cao giọng gọi :

- Bạch Lạp Chúc ! Lên đây ! Lưu ý đến bốn chiếc rương đấy ! Rồi y lắc đầu

cười tiếp :

- Đồ đệ của tại hạ có tật lạ ngay từ lúc nhỏ, không đốt lên là không làm gì nên việc. Do đó tại hạ đặt cho nó cái tên Bạch Lạp Chúc ! Mong các vị đừng cười.

Câu Tử Trường vụt hỏi :

- Có muốn tại hạ tiếp tay hãn không ?

Gã muốn thừa cơ hội biểu lộ khinh công của gã, chứ không do hảo ý mà tình nguyện giúp.

Ngờ đâu quái khách lắc đầu đáp :

- Các hạ bắt tất phải nhọc. Tự hãn cũng có thể lên được.

Hải Quát Thiên lại cười. Sư phó suýt rơi xuống sông, đồ đệ tài gì lên một mình được.

Bạch Lạp Chúc sửa lại bốn chiếc rương, cột hai thành một, phân ra làm hai, lấy chèo xỏ vào giây cột mỗi đầu chèo một cặp, quây lên vai, như đòn gánh có hai giống, đoạn bất thành linh nhún chân nhảy lên sợi giây dài.

Ai ai cũng hồi hộp cho rằng nếu gã có đứng vững được trên sợi giây thì giây cũng phải đứt. Bốn rương vàng nặng ít nhất cũng trên mấy trăm cân, mang một trọng lượng như thế nhảy lên đã không phải là dễ, hà huống gã muốn thi triển khinh công?

Dù thuật khinh công có cao lắm gã cũng khó làm giảm trọng lượng lúc đáp xuống sợi giây. Bốn rương vàng dằn mạnh, giây phải đứt là cái chắc.

Ngờ đâu Bạch Lạp Chúc mang bốn rương vàng nhảy trên sợi giây như nhảy trên mặt đất.

Hải Quát Thiên hết cười nổi nữa.

Câu Tử Trường trở mắt nhìn sững, hãn quây bốn rương vàng như vậy, hãn nhảy, chấp bên ngoài bốn năm người cầm giây mà quất vào, nhất định không một sợi giây nào chạm vào người hãn được.

Nhưng bảo hãn chạy chậm, chẳng bao giờ hãn làm được. Chạy trên sợi giây treo, càng chậm càng khó.

Quái khách áo màu tro khẽ kêu lên một tiếng. Bạch Lạp Chúc hệt chân, đáp vào khoảng không, người và rương sắp rơi xuống sông. Ngờ đâu một bóng người chớp lên, chẳng rõ hãn làm cách nào lại đứng trước mũi thuyền.

Thì ra hãn muốn hiển lộ chút công phu cho tất cả cùng xem. Bởi chẳng ai chú ý đến gã, bây giờ mọi người mới nhìn gã như thế nào.

Sau đó mọi người mới hiểu tại sao gã có cái tên Bạch Lạp Chúc. Gã có làn da trắng, dưới ánh đèn, màu trắng đó trong suốt như pha lê, gân, mạch, xương hiện rõ. Một màu trắng bệnh hoạn song lạ thay lại có cái uy lực thu hút tâm tưởng con người. Mắt mũi tai rất đoan chính, lại thanh tú, ẩn ước có vẻ khù khờ. Gã nhút nhát như trẻ con vừa trải qua một cơn sợ lớn, niềm sợ hãi còn phảng phất trong đầu. Y phục vốn màu trắng, bây giờ biến thành một

màu không tên.

Con người như vậy, khó gây niềm hảo cảm nơi bất cứ ai. Chẳng biết tại sao Lưu Hương có ấn tượng không xấu lắm về gã. Chẳng cho rằng gã chịu đựng thử thách dày vò quá nhiều và gã đáng thương hại hơn là đáng ghét.

Gã thì như vậy đó, sự phụ gã lại khác hẳn. Y đội chiếc mũ trông giống chiếc chậu đồng, phủ xuống sâu che khuất hơn nữa cái đầu. Không ai trông rõ mặt mày của y như thế nào. Tuy nhiên phần mặt không bị mũ che mất đó, tuy ít vẫn giúp cho người bằng quang một nhận xét về y không sai lệch lắm.

Gương mặt của y hẳn là phải ươn ướt, nhờn nhớt. Gương mặt đó gợi lên hình ảnh một chiếc bánh bao vì tay bếp sơ xuất nên để hỏng. Hoặc giống một quả trứng nứt nẻ, luộc xong thành bầy nhầy hay giống một quả lựu bóc vỏ.

Đừng mong ai tìm ra chiếc mũi và vành miệng của y ở đâu, dù mũi và miệng phải ở trên gương mặt. Bởi nơi vị trí của chiếc mũi hiện có hai lỗ hồng, từ trong hai lỗ hồng đó, chốc chốc có tiếng hu hu vọng ra, như hơi gió thoảng. Chiếc miệng đã biến thành khối thịt đỏ, chẻ hai, mỗi lần nói chuyện, hai phần chẻ đó khép mở trông ghê quá.

Lưu Hương là tay trầm tĩnh cao hạng, trông thấy gương mặt đó, chàng cũng phải rợn người. Chàng không thể nhìn y lần thứ hai.

Cũng may y rất biết điều, lên thuyền rồi, y tìm một chỗ tối tắm ngồi xuống. Đồ đệ ngồi sát phía sau lưng y, hai bàn tay luôn luôn nắm lại.

Lưu Hương hiểu, vô luận là ai, làm điều gì vô lễ với sư phó gã, gã xuất thủ liền, và chàng nghĩ rằng, chịu nổi đôi quyền của gã, găm trên đời chẳng có mấy tay.

Hai thầy trò họ là hai quái tượng, quái đến mức đáng sợ. Cả Hồ Thiết Hoa và Trương Tam là những kẻ lắm lời, lúc đó cũng bị khóa miệng lại vì cái vẻ kỳ quái đáng sợ đó.

Đỉnh Phong phá tan im lặng trước hết. Thoạt đầu hẩn điếm một nụ cười. Vô luận sắp nói gì, hẩn cũng khai mào bằng một nụ cười. Rồi hẩn hỏi :

- Ngày nay tất cả đề đồng thuyền công du, đó cũng là một cơ duyên bèo nước. Tất cả đều phải biết nhau mới có thể thân mật với nhau được.

Chẳng hay các hạ có thể cho biết quý tánh cao danh chẳng ?

Lời nói thì hướng về người quái khách vận áo màu tro, song đôi mắt lại nhìn hồ rượu, có lẽ hẩn nghĩ rằng hồ rượu có vẻ ưa nhìn hơn đối tượng.

Người quái khách đáp :

- Tại hạ là Công Tôn Kiếp Dư, ngoại hiệu là Thương Tàn.

Y thở dài tiếp :

- Hẩn các vị đã thấy, với thân thể mặt mày này, tại hạ còn hy vọng gì nữa ?

Cho nên cái tên Kiếp Dư được chọn do câu :

Kiếp hậu dư sanh, còn thương là thương tâm, và tàn là tàn phế.

Thực ra y không cần phải giải thích, ai ai cũng hiểu. Con người này chắc đã trải qua một giai đoạn cực kỳ kinh khủng. Y được sống đến ngày nay kể ra phải vượt lắm khó khăn.

Không ai trời sanh với gương mặt như vậy.

Đinh Phong tán một câu dò dẫm :

- Linh cao đồ võ công kỳ diệu, trên giang hồ hiểm có người sánh kịp.

Toàn thể anh em rất ngưỡng mộ....

Công Tôn Kiếp Dư đáp :

- Hẩn tên Bạch Lạp Chúc, bình sanh không có bằng hữu.

Đinh Phong trầm lặng một lúc lâu sau đó lại nở nụ cười thốt :

- Hiện diện tại đây có thể nói là những bậc anh hùng hào kiệt vang danh khắp thiên hạ, để tại hạ giới thiệu với Công Tôn Tiên Sanh.

Công Tôn Kiếp Dư thở dài :

- Tại hạ dù ngu muội vẫn còn đủ sáng suốt để tự hiểu mình. Chỉ cần còn đôi mắt tinh là ai ai trông thấy tại hạ rồi phải tránh đi xa xa, do đó từ hơn mười năm qua tại hạ đã bỏ ý niệm kết giao bằng hữu. Lần này chỉ mong được một chỗ ngồi dung thân trong những ngày thừa, được vậy tại hạ cảm kích vô cùng.

Y bày tỏ lập trường rõ rệt là không muốn kết giao bằng hữu với những người hiện diện trên thuyền. Thậm chí đến tên họ của bọn người trước mặt y cũng không cần biết.

Đinh Phong dù là tay khéo nói vẫn không nói ra lời.

Hướng Thiên Phi đột nhiên đứng lên, vòng tay, cất cao giọng :

- Đa tạ ! Đa tạ ! Công Tôn Kiếp Dư hỏi :

- Các hạ đa tạ điều chi ?

Hướng Thiên Phi mỉm cười :

- Đa tạ các hạ không muốn kết giao bằng hữu với tại hạ. Nếu các hạ muốn kết giao thì thật là phiền phức Công Tôn Kiếp Dư điềm nhiên :

- Tại hạ bình sanh không thích phiền phức.

Y không hề giận. Mặc dù y có giận thì cũng chẳng ai nhận thấy sự biểu hiện trên gương mặt đó.

Hải Quát Thiên gượng điềm một nụ cười thốt :

- Công Tôn Tiên Sanh không muốn bị quấy nhiễu, tại hạ định dọn cho hai vị một phòng khách thanh tịnh. Nhưng hiện tại....

Hẩn cất chén rượu lên, đoạn tiếp :

- Hai vị cứ để cho tại hạ lo tròn bổn phận địa chủ. Trước hết, chúng ta hãy ăn uống đi.

Hướng Thiên Phi lạnh lùng :

- Phải ! Dù không cần bằng hữu thì cũng cần ăn.

Bạch Lạp Chúc đột nhiên cất tiếng :

- Các hạ không phải chủ nhân khung cảnh này ?

Hướng Thiên Phi lắc đầu :

- Không ! Bạch Lạp Chúc tiếp :

- Tốt ! Tại hạ ăn.

Từ trong góc, gã vụt bước ra, cầm bình rượu trên mặt bàn uống ngay nơi miệng bình, tiếng nốc kêu ừng ực, bình rượu còn độ nửa, cạn sạch.

Bình rượu thuộc loại đặc biệt, lớn gần bằng chiếc vò, Hải Quát Thiên có rót ra mấy chén nhưng rượu trong bình còn ít nhất cũng ba bốn cân. Bạch Lạp Chúc uống một hơi, cạn mấy cân rượu, mặt không đổi sắc Hồ Thiết Hoa sáng mắt cười thốt :

- Không ngờ nơi đây lại có tửu lượng lớn. Hay ghê ! Hay ghê ! Người thích rượu, thấy ai mạnh rượu, lòng rất khoái.

Bạch Lạp Chúc không dư công ngồi nghe chuyện do người khác nói, cứ lo làm cái việc gã cần làm. Hai tay gã không ngừng, tay này lên, tay kia xuống, xuống tay lên tay mấy lượt, đĩa đồ ăn to lớn sạch nhẵn như chùi. Đĩa đồ ăn đó được chuẩn vị cho mười ăn, ít nhất cũng có bốn cân thịt.

Gã không cao vóc lắm, không ngờ hăn ăn như con hổ.

Hồ Thiết Hoa lại cười. Lần này y cất giọng cao hơn :

- Hay ! Quả nhiên là niên thiếu anh hùng ! Anh hùng là cái chắc rồi ! Bạch Lạp Chúc mừng tượng không nghe Hồ Thiết Hoa nói gì. Gã từ từ bước qua khoang, đến cửa, ra luôn bên ngoài, đoạn quay mình hướng về Hướng Thiên Phi gọi:

- Ra đây ! Hướng Thiên Phi thoáng biến sắc, nhếch nụ cười lạnh đáp :

- Ra thì ra ! Ai sợ chứ ! Hải Quát Thiên vốn ý muốn ngăn cản nhưng Đinh Phong đưa mắt ra hiệu, ngầm bảo để mặc họ.

Công Tôn Kiếp Dư thờ dài thốt :

- Tại hạ đã nói, cái tật của gã là vậy đó, đừng đốt thì thôi, đốt là cháy ngay.

Ngọn nến trắng mà. Tại sao các hạ rầy vào gã làm chi ?

Câu Tử Trường lạnh lùng :

- Con người đó có tật lạ, ngay từ sáng sớm đến chiều tối cứ tìm thiên hạ mà sanh sự ! Phải có ai giáo huấn hăn một phen mới được.

Hồ Thiết Hoa cười nhẹ :

- Tại hạ muốn có nhiệt náo cho nó vui cửa vui nhà! Ai giáo huấn ai cũng chẳng quan hệ gì.

Mọi người đồng bước ra ngoài, trông thấy Bạch Lạp Chúc không hề lưu ý đến Hướng Thiên Phi, cứ từ từ bước thẳng đến mũi thuyền.

Thuyền lớn của Hải Quát Thiên khởi hành, hướng về Đông. Thuyền của gã có giây giòng theo, trôi phía sau.

Gã vươn tay nhỏ lấy chiếc mỏ neo, đoạn vận khí lực nạt một tiếng. Như trò ảo thuật, con thuyền của gã rời mặt nước bay lên không. Gã giật sợi dây, con

thuyền như mũi tên khổng lồ bay về thuyền lớn, áp lực trên ngàn cân. Thuyền vút đi, quét gió vù vù, hai tên trạo phu ở mũi thuyền lớn hoảng quá vội nhào qua hai bên be thuyền, mọp mình sát ván. Chúng đinh ninh là Bạch Lạp Chúc thể nào cũng bị thuyền chạm trúng, nếu không mất mạng cũng tàn phế nặng.

Ngờ đâu gã rùn mình xuống, vương hai tay lên đón lấy chiếc thuyền như hứng quả cầu da.

Mọi người mắt cả tự chủ cùng reo lên :

- Tuyệt diệu ! Bạch Lạp Chúc không đỏ mặt, không thở mạnh, hai tay nâng thuyền, từ từ bước đến cạnh khoang đặt xuống. Đoạn gã day qua Hướn

Thiên Phi buông từng tiếng :

- Đừng nói nhiều ! Giữ cái miệng ! Hướn Thiên Phi biến sắc mặt thoát xanh thoát trắng, bất thành linh dậm chân, quay mình đi thẳng ra phía sau lái thuyền, xô tên đà công ra, tự hấn cầm tay lái, lái thuyền xuyên màn đêm lướt tới.

Từ đó không ai thất hấn xuất hiện tại khoang thuyền nữa mà cũng chẳng ai nghe hấn nói năng gì. Mãi đến kỳ trăng thượng huyền lần thứ hai, vào một đêm....

Trên bàn rượu được thêm đầy bình. Bạch Lạp Chúc từ từ trở vào khoang, cầm bình rượu nghiêng miệng bình tu một hơi cạn sạch. Đặt bình không xuống gã trở về góc tối trong khoang, đứng sau lưng sư phó, mặt si ngốc như cũ, thần sắc len lét như vừa bị quả phạt.

Hồ Thiết Hoa cong ngón tay cái lên cao giọng thốt :

- Lão Xú Trùn ! Ngươi thấy chứ ? Như vậy mới gọi là uống rượu đó ! Chứ còn ngươi, ngươi thì liếm chứ uống cái gì ?

Rồi y thêm :

- Không ! Ta nói sai ! Ngươi không liếm ! Bỏ liếm cũng còn khá đó ! Ngươi chỉ ngửi thôi ! Kim Linh Chi vụt cất tiếng :

- Mang ra đây sáu bình ! Không rõ nằng hướn về ai mà ra cái lệnh đó.

Nhưng Trương Tam ứng tiếng :

- Tuân lệnh ! Thực ra hấn có biết là rượu để tại nơi nào trên thuyền đâu ? Thi lệnh dù có tuân, hấn phải đi về góc xó nào mà lấy ?

Hấn cầm bình không rời bàn tiệc, bước đi tự lẫm nhẫm :

- Xuất bạc vạn ra mua ta chỉ sai đi lấy rượu thôi thì thật là xài công quá !

Hồ Thiết Hoa cười lạnh :

- Đừng lo ! Rồi ngươi sẽ được sai khiến kỹ, dễ chịu hay không sau này hấn biết ! Kiên nhẫn mà chờ ! Kim Linh Chi trừng mắt nhì y song không nói gì.

Trương Tam tiếp tục đi.

Không lâu lắm hấn trở lại với sáu bình rượu đầy.

Kim Linh Chi thốt :

- Người uống bốn, ta uống hai.

Nàng không hướng về ai mà thốt lên câu đó, song mọi người cùng nhìn Hồ Thiết Hoa.

Hồ Thiết Hoa vuốt chót mũi hỏi :

- Kim cô nương nói với tại hạ đây à ?

Đinh Phong mỉm cười :

- Xem ra chỉ sợ là vậy thôi ! Hồ Thiết Hoa bưng bốn bình rượu lắm nhảm :

- Một bình năm cân, bốn bình hai mươi cân, dù không say cũng không có bụng mà chứa.

Trương Tam điềm nhiên buông gọn :

- Bụng thì nhỏ, lời nói thì lớn. Hơi đâu có nhiều mà thổi cho cái lồi phồng ra ? Đúng là càng lớn lồi, càng vô dụng ! Hồ Thiết Hoa thở dài :

- Nghĩ cái người đó cũng có tài nịnh hót đấy chứ ! Đúng là trời sanh ra hẳn để làm một tên nô lệ.

Kim Linh Chi trừng mắt :

- Bỏ những cái nhảm nhí nói nghe xốn tai lắm. Ta hỏi người uống hay không uống ! Hồ Thiết Hoa đáp :

- Uống ! Uống chứ ! Tự nhiên phải uống ! Có điều hiện tại chưa phải lúc !

Trương Tam cười mỉa :

- Uống rượu chứ đâu phải là cưới vợ mà cần chọn ngày lành giờ tốt ?

Hồ Thiết Hoa lơ đi, chỉ cười tiếp :

- Ta có cái lồi uống rượu của ta, là lúc uống mà có ánh sáng thái dương chiếu ta chết ngay. Hiện tại, đêm sắp tàn, ngày sẽ trở về trong chốc lát, mà trời sáng là ta không uống được.

Kim Linh Chi hừ một tiếng :

- Người muốn đợi đến lúc nào ?

Hồ Thiết Hoa đáp :

- Ngày mai ! Khi màn đêm vừa buông xuống.

Kim Linh Chi đứng thẳng người lên :

- Được rồi ! Ngày mai thì ngày mai. Người trốn đi đâu được mà ta sợ chứ ?

Hồ Thiết Hoa liếc mắt sang Đinh Phong điềm nhiên đáp :

- Đã ở trong khung cảnh này chỉ sợ dù cho ai cũng không trốn thoát ! Phải vậy chăng ?

Công Tôn Kiếp Dư gần từng tiếng :

- Trốn, không đúng danh từ. Đi là phải hơn. Tuy nhiên, nếu muốn đi, phải đi trong lúc nào ? Đi bằng cách nào ? Chính cái đó không ai biết rõ ! Thuyền có hai tầng. Tầng dưới dành cho mười bảy thủy thủ và làm nơi tích trữ nhu cầu các loại, quanh năm suốt tháng ánh sáng không lọt vào.

Tầng trên có mấy phần. Phần trước là nơi họ quây quần ăn uống, phần sau có bốn gian phòng. Vào thời kỳ đó, con thuyền có quy mô như vậy là lớn

lắm rồi.

Công Tôn Kiếp Dư và Bạch Lạp Chúc chiếm một phòng. Kim Linh Chi dành một gian, Câu Tử Trường tạm ở chung với Đình Phong. Lưu Hương, Hồ Thiết Hoa Trương Tam cùng chia một gian, thế là cả bốn gian đều bị chiếm trọn. Chủ nhân là Hải Quát Thiên đương nhiên phải ngủ ở gian ngoài. Hồ Thiết Hoa ngồi xuống rồi trừng mắt nhìn Trương Tam một lúc đoạn cời giày, cời vớ. Y nghĩ đôi bàn chân thảnh thỏa cũng cần thử, nhốt mãi lại thì chúng sanh bệnh mất. Còn như có tắm rửa cho chúng hay không, điều đó chẳng quan hệ lắm.

Trương Tam gãi mũi cau mày thốt :

- Cái mũi không linh lắm lúc cũng có lợi chứ ! Ít nhất cũng không ngửi cái mùi thú vị của bàn chân kẻ khác Hồ Thiết Hoa lại trừng mắt :

- Người hiềm đôi bàn chân của ta thú vị ?

Trương Tam thở dài :

- Thú vị như mùi thú vị thường, ai nói làm chi. Mùi thú vị của đôi chân người thật là kỳ quái ! Hồ Thiết Hoa lại hỏi :

- Nếu ta bỏ một vạn bạc mua một tên nô lệ thì dù có gá đôi chân vào mũi, hắn cũng chẳng dám che thú vị. Phải chăng ?

Trương Tam cười hì hì :

- Không sai một điểm ! Người có tiền địt cũng nghe thơm. Hà huống đôi chân ! Hồ Thiết Hoa hừ một tiếng :

- Nếu vậy sao người không vào phòng mà ngửi đôi chân của chủ nhân người ?

Trương Tam điềm nhiên đáp :

- Ta cũng muốn vào ngửi đó chứ, chỉ sợ có kẻ nổi ghen.

Hồ Thiết Hoa phát cáu :

- Nổi ghen ? Người nói ai nổi ghen ?

Trương Tam không để ý đến Hồ Thiết Hoa, áp vành tai vào vách. Vách phòng bằng gỗ, bên kia phòng là nơi trú ngụ của Công Tôn Kiếp Dư và Bạch Lạp Chúc.

Hồ Thiết Hoa cười lạnh :

- Đúng là một nô tài hành nghề. Nịnh hót cũng hay, tai nghe trộm cũng thính. Thiếu hai đặc điểm đó thì đừng hòng ai dùng. Muốn được dùng, chẳng những cần có mà còn có tinh vi.

Trương Tam vẫn lờ đi, cứ lắng nghe, mặt dần dần lộ vẻ kỳ quái. Hắn thoát cau mày, thoát cười nhẹ, thoát lắc đầu liên tiếp mấy lượt, rồi lại gật đầu liên tiếp mấy lượt. Mờng tượng hắn đang theo dõi một tuồng hát, vui buồn theo người làm trò. Bên phòng kia, hai người ấy đang làm gì, nói gì với nhau ?

Hồ Thiết Hoa không còn đùa nữa, tách hiệu kỳ khích động, y hỏi :

- Người nghe được gì chẳng ?

Trương Tam lắng nghe đến xuất thần, không đáp. Hồ Thiết Hoa nóng nảy áp tai vào vách nghe song chẳng nghe gì cả.

Y cau mày thốt :

- Không có tiếng động gì cả.

Lưu Hương mỉm cười :

- Đâu có thỉnh âm gì mà nghe. Nếu người phát giác ra tiếng động thì đúng là một quái sự ! Hồ Thiết Hoa giật mình :

- Không có thỉnh âm ? Sao người nghe rất thích thú ?

Trương Tam cười đáp :

- Cái đó gọi là, lúc này không tiếng động hay hơn có tiếng động. Ta nghe người nói mãi bức cái lỗ tai hết sức, nên áp vào vách cho nó nghỉ một lúc. Hết bức lỗ tai tự nhiên ta thích thú.

Hồ Thiết Hoa nhảy dựng lên, bàn tay sè ra, tát tai chưa bay đi, y vụt cười lớn, vừa cười vừa mắng :

- Ta không ngờ người cặp kè với Lão Xú Trùn chưa được bao lâu, lại học sở trường của hắn. Tại sao người không học ngón nghề khác của hắn ?

Trương Tam mỉm cười :

- Cái đó gọi là học hư dễ hơn học nên, hà huống cái nghề trộm hương cắp ngọc của hắn ta không thích học.

Rồi hắn tiếp :

- Ta chỉ khoái học cái thuật chọc tức người thôi, chọc cho người tức đến có thể được là ta sung sướng lắm rồi.

Lưu Hương điềm nhiên thốt :

- Bên vách kia, nếu có người lắng tai nghe ngóng câu chuyện của chúng ta, chắc là họ thích thú lắm ! Nhất định họ sẽ cho là ta nhốt hai con chó điên chung chuồng, chó cắn chó, làm huyên náo lên.

Hồ Thiết Hoa xì một tiếng :

- Ta là chó điên, còn người ? Chó mê cái à ?

Trương Tam tiếp :

- Chó mê cái nghĩ ra là còn sướng hơn chó điên. Chó mê cái chỉ chạy theo đám cái thôi, còn chó điên thì cắn loạn cả đực lẫn cái.

Hồ Thiết Hoa trừng mắt chưa kịp nói gì. Chợt bên ngoài cửa có người hỏi vọng vào :

- Chẳng lẽ trong phòng của các vị có chó ? Kỳ quái thật ! Tại hạ đã ra lệnh cho chúng thu dọn kỹ lắm mà Người đó hiển nhiên là Hải Quát Thiên, bởi chính chủ nhân mới có khẩu khí đó.

Lưu Hương đưa tay ra dấu với Hồ Thiết Hoa và Trương Tam, đoạn mở phòng, cười hỏi :

- Hải bang chủ chưa nghỉ à ?

Hải Quát Thiên không đáp, chỉ đảo mắt nhìn quanh bốn phía rồi lẩm nhẩm :

- Chó ở đâu ? Sao tại hạ không thấy ?

Lưu Hương không hiểu hắn nói thật hay giả vờ, điểm một nụ cười đáp :

- Đại giá Hải bang chủ đến, dù cho là cộc bầy, voi đàn cũng cong đuôi mà chạy trốn nói gì đến chó ?

Hải Quát Thiên mỉm cười. Xem ra chừng như hắn có tâm sự trùng trùng, thần sắc ngưng trọng, tuy hắn cười, nụ cười có vẻ gượng thấy rõ. Hắn nhìn quanh rồi quay mình đóng cửa phòng, hắn tỏ ra nghi hoặc, nghi cả những vật vô tri, vô giác.

Không ai biết hắn đang làm gì, sẽ làm gì.

Bọn Lưu Hương dăm dăm nhìn hắn. Còi then cửa rồi Hải Quát Thiên thở phì phò tiếng rồi thấp giọng hỏi - Phòng bên cạnh có động tĩnh chi chẳng ?

Hồ Thiết Hoa vội đáp :

- Chẳng có gì cả. Ăn no, uống say, không ngủ thì làm gì nữa ?

Hải Quát Thiên trầm ngâm một lúc, cau mày hỏi tiếp :

- Hương Soái giẫm dấu chân khắp bốn phương trời, giao du rộng, nghe lắm, biết nhiều, hay từng gặp họ lần nào chẳng ?

Lưu Hương lắc đầu :

- Chưa từng ! Hải Quát Thiên tiếp :

- Hương Soái suy nghĩ kỹ xem....

Lưu Hương mỉm cười :

- Vô luận là ai trông thấy họ một lần chỉ sợ vĩnh viễn khó quên ! Hải Quát Thiên gật đầu thở ra tiếp :

- Chẳng phải tại hạ có tánh đa nghi, song họ có vẻ kỳ quái quá, người trầm tĩnh nhất thấy họ cũng phải nghi ngờ. Nhất là người đồ đệ, xem thì ngây ngô song võ công lại cao đến độ vô tướng ! Hồ Thiết Hoa gật đầu :

- Phải ! Lúc gã giật chiếc thuyền nhỏ bay lên, gã đã lộ công phu rõ ràng, gã không dùng cái tử khí lực đầu mà chính gã tá lực hóa lực, mượn lực lượng bên ngoài làm phát sanh lực lượng bên trong, dùng bốn lực điều động ngàn cân theo phương pháp của người chuyên luyện nội gia công phu. Nếu không vậy, chẳng làm sao gã tiếp đón nổi một con thuyền đang bay vù vù, dù là con thuyền nhỏ.

Hải Quát Thiên thốt :

- Nhưng sư phụ của gã không bằng một phần mười của gã. Tại hạ vốn có ý nghĩ là lão ấy dấu diếm cái thực tài của lão. Song càng nhận xét, tại hạ càng thấy lão chỉ là tay tầm thường.

Hồ Thiết Hoa lại gật đầu :

- Đúng vậy ! Dù lão cố giả vờ, vị tất lão đã qua mặt nổi bao nhiêu người tại đây.

Hải Quát Thiên tiếp :

- Cho nên tại hạ đoán họ chẳng phải là thầy trò với nhau.

Hồ Thiết Hoa hỏi lại :

- Không là thầy trò thì họ là gì của nhau ?

Hải Quát Thiên đáp :

- Cái tên Công Tôn Kiếp Dư hẳn là một tên giả ! Lão phải có một thân phận nào đó. Còn Bạch Lạp Chúc là người ta thỉnh đến để bảo vệ lão, gã là một cao thủ trong võ lâm, vì muốn che mắt thiên hạ nên giả vờ ngốc nghếch. Họ đã thỏa thuận nhau khoác cái danh nghĩa thầy trò.

Rồi hẳn tiếp luôn :

- Gương mặt của Công Tôn Kiếp Dư không đến đâu quá kỳ quái như vậy đâu ! Lão cố ý làm ra vẻ thô lậu đáng sợ cho người ta không dám nhìn lão, tránh bị lộ tẩy.

Lưu Hương thốt :

- Hải bang chủ quả có đôi mắt sáng như đèn, soi rõ mọi việc. Đáng cho người ta bội phục! Nói như vậy, chàng không có vẻ hoàn toàn cố ý phụng thừa. Lối nhận xét của Hải Quát Thiên rất giống với sự nhận xét của chàng. Hẳn không hổ là tay lão luyện giang hồ.

Hồ Thiết Hoa hỏi :

- Hai người đó hao phí quá nhiều tâm cơ để lên thuyền này, làm vậy họ có dụng ý gì ?

Hải Quát Thiên mỉm cười đáp :

- Chính điều đó làm cho tại hạ thêm nghi ngờ....

Đoạn hẳn thấp giọng tiếp :

- Tại hạ đưa ba vị đi xem cái này.

Hồ Thiết Hoa cau mày :

- Cái gì mà có vẻ thần bí thế ?

Hải Quát Thiên chưa kịp đáp bỗng bên ngoài có tiếng lạch cạch vang lên.

Hắn biến sắc mặt, áp tai vào cửa nghe một lúc rồi nhẹ mở cánh cửa nhìn ra ngoài.

Lâu lắm hẳn mới nhắc lại lời mời :

- Ba vị đi theo tại hạ. Thấy là biết ngay.

Bên ngoài phòng có một lối đi rất hẹp. Tận đầu lối đi có một cái thang.

Thang nhỏ thuộc loại thang gác, ăn xuống lòng khoang thuyền. Hải Quát Thiên đi trước dẫn đường, hẳn bước rất nhẹ, thần tình hết sức dè dặt, mừng tượng sợ bị phát giác.

Bên dưới khoang quanh năm không có ánh sáng mặt trời. Bọn thủy thủ thờ, ngáy đều đều, chứng tỏ chúng đang say ngủ. Bọn chúng luân phiên nhau phục dịch, quần quật suốt phiên, buông việc rồi là vào đó ngủ lấy sức, bất phân ngày đêm.

Công tác lao khổ, chúng nằm xuống rồi là ngủ như chết, muốn gọi chúng thức dậy, chẳng phải dễ dàng gì, thì Hải Quát Thiên đâu phải sợ bị chúng

phát giác ?

Hắn là hắn phải sợ một kẻ nào khác ! Vật dụng chứa ở đầu thang bên dưới, trong một gian phòng có khóa cửa kỹ lưỡng, ngoài cửa có hai người canh gác, tay cầm đao, mắt chúng hiện lộ vẻ kinh hoàng.

Hải Quát Thiên bước tới hỏi :

- Sau khi ta đi rồi có người nào khác đến đây chẳng ?

Hai gã đó nghiêng mình đáp :

- Không ! Hải Quát Thiên tiếp :

- Tốt ! Mở cửa đi. Vô luận là ai đến đây, các ngươi đừng cho vào !

Lưu Hương đạo soái

Hồi 8

BÓNG TỬ THẦN

Cửa vừa mở, Hồ Thiết Hoa nghe một mùi kỳ quái phát vào mũi, mùi đó vừa thúi, tanh nồng tượng như mùi cá muối, mùi tanh hải sản, mùi tử thi sinh. Không ai tìm được danh từ cho mùi hỗn hợp đó.

Trương Tam cau mày nhìn đôi chân không của Hồ Thiết Hoa, rồi nhìn thân sắc của Hải Quát Thiên. Lúc rời phòng y quên không xỏ chân vào giày.

Hồ Thiết Hoa trừng mắt gắt :

- Nhìn gì mà kỹ thế, chân ta dù thúi cũng không thúi ác như vậy.

Hải Quát Thiên gượng điềm một nụ cười :

- Mùi thúi đó ở bất cứ khoang thuyền đi biển nào cũng có nhưng vật thực và nước uống thì được chứa ở một nơi khác riêng biệt.

Hồ Thiết Hoa thở phào :

- Tạ thiên tạ địa. Chứ nếu tất cả vật dụng đều được dồn chứa cả nơi đây thì chắc là tại hạ nuốt cơm không trôi ! Trương Tam chen vào :

- Nhưng rượu thì lại được để tại đây. Chẳng lẽ từ nay về sau người không uống nữa Quả nhiên trong đồng vật dụng đó có mấy trăm vò rượu. Giữa gian phòng, vốn để trống, hiện tại có một đồng gì đó, bên trên phủ một lớp vải dầu.

Hồ Thiết Hoa chưa kịp nói gì đột nhiên Hải Quát Thiên dụng tay giật mạnh tấm vải dầu. Đồng thời hắn bảo :

- Các vị hãy xem vật gì đây ! Dưới tấm vải dầu là sáu cỗ quan tài ! Hồ Thiết Hoa cười lớn :

- Quan tài thì chúng ta đã thấy quá nhiều rồi. Hải bang chủ gọi bọn tại hạ đến đây chẳng lẽ chỉ cho xem quan tài ?

Hải Quát Thiên ngưng trọng thần sắc đáp :

- Trên thuyền này không hề có quan tài. Tại hạ không có dự phòng mang theo vật đó. Cũng như hầu hết các hải thuyền khác.

Hồ Thiết Hoa cau mày :

- Tại sao ? Người đi biển không bao giờ chết à ?

Hải Quát Thiên giải thích :

- Vượt biển có mấy hạng người :

du khách và hạng sinh nhai trên mặt biển. Du khách vì lộ trình phải vượt biển do đó không thường xuyên, và chẳng ai nghĩ rằng mình lại chết trong chuyến du hành nên không mang theo quan tài. Còn hạng sinh nhai trên mặt biển cũng có hai loại :

một loại ra khơi rồi trở về lục địa, họ có nhà có cửa trên lục địa, nếu chết lúc hành nghề thì thể xác được mang về lục địa mai táng. Họ cũng không mang theo quan tài. Một loại nữa là lấy biển làm nhà, sống trên biển, nhờ biển, linh đình một con thuyền, họ không có căn cứ trên lục địa nên khi chết là xác được quăng xuống biển. Họ cũng chẳng có quan tài luôn, vừa tốn hao vừa choáng chỗ trong thuyền, lại không hữu dụng. Cho nên hải thuyền chẳng bao giờ chở quan tài theo.

Hồ Thiết Hoa trầm giọng :

- Thế thì sáu cỗ quan tài này do đâu mà có ?

Hải Quát Thiên lắc đầu :

- Có trời mới biết được tại sao.

Hồ Thiết Hoa hứ một tiếng :

- Chẳng lẽ không một ai trông thấy người mang sáu cỗ quan tài lên thuyền ?

Hải Quát Thiên lắc đầu luôn :

- Chẳng ai trông thấy cả.

Hắn lại ngưng trọng thần sắc tiếp :

- Cứ mỗi lần thuyền ra khơi là tại hạ chiếu lệ kiểm tra lại tất cả đồ vật.

Do đó mới phát hiện ra sáu cỗ quan tài. Sau khi các vị về phòng rồi tại hạ mới bắt đầu làm cái việc đó.

Hắn tiếp tục luôn :

- Hai tên thuộc hạ canh giữ tại đây rất mực trung thành, chúng không bao giờ nói ngoa với tại hạ. Chính chúng nó ở tại đây mà cũng chẳng thấy ai mang vào.

Lưu Hương thốt :

- Nếu không phải là người đáng tin cậy thì Hải bang chủ giao cho họ cái nhiệm vụ quản lý thực vật ? Sanh mạng của mọi người trên thuyền mà.

Hải Quát Thiên gật đầu :

- Đúng vậy đó các hạ.

Hồ Thiết Hoa mỉm cười :

- Dù cho có người vô duyên vô cớ mang sáu cỗ quan tài lên thuyền đi nữa, thiết tưởng cũng chẳng quan hệ gì. Hà huống sáu cỗ quan tài làm bằng gỗ tốt, ít nhất cũng đem đổi được mấy vò rượu.

Trương Tam thở dài :

- Đúng là ngôn ngữ của một con sâu rượu. Cứ nói vài câu là nhắc đến rượu một lần. Sao người không nghĩ con thuyền của Hải bang chủ đâu phải là vùng hoang địa, ai muốn đến cứ đến, ai muốn đi cứ đi, muốn làm gì cứ làm ? Nêu có kẻ cho rằng thần không hay, quỷ không biết cái việc mang quan tài lên thuyền thì chẳng hóa ra là việc rất dễ làm sao ?

Hồ Thiết Hoa gật đầu :

- Khó thật ! Trương Tam tiếp :

- Họ dụng tâm cơ đem các cỗ quan tài vào đây, nếu không có một mưu đồ gì thì quả là họ có cái tật ngông rất lớn.

Hồ Thiết Hoa cau mày :

- Người nói sao ? Họ có mưu đồ ?

Lưu Hương đang vuốt vuốt chót mũi vụt hỏi :

- Ta hỏi người có bao nhiêu người lên thuyền ?

Hồ Thiết Hoa trầm ngâm một chút :

- Người, ta, lão Trương, Kim Linh Chi, Câu Tử Trường, Đinh Phong, Công Tôn Kiếp Dur, Bạch Lạp Chúc, kể luôn Hải bang chủ và Hương Thiên Phi, tất cả là mười người.

Bỗng nhớ ra điều gì, y biến sắc mặt lắm nhảm :

- Mười người, sáu cỗ quan tài ! Chẳng lẽ kẻ nào đó cảnh cáo chúng ta, trong mười người, có sáu người phải chết tại đây ?

Trương Tam thở dài :

- Kẻ đó có hảo ý đây ! Biết bọn ta sinh trưởng trên đất liền, khi chết phải được mai táng kỹ trong lòng đất. Cho nên y chuẩn bị quan tài sẵn sàng.

Hắn liếc mắt sang Hải Quát Thiên một thoáng, tiếp luôn :

- Hải bang chủ và Hương Thiên Phi là người vừa biển, tự nhiên không cần quan tài Hải Quát Thiên trầm gương mặt, thở ra mấy tiếng thốt :

- Sở dĩ thế, kẻ đó nghĩ rằng trong mười người chúng ta ít nhất cũng có đến tám người phải chết, không thể không chết. Tại hạ và Hương Thiên Phi nhất định ở trong số đó.

Hồ Thiết Hoa cau mày :

- Nói như vậy là ít nhất cũng có hai người khỏi chết ? Hai người đó là ai chứ ?

Hải Quát Thiên gằn từng tiếng :

- Hai người khỏi chết là hai người giết chết tám người kia.

Trương Tam nhìn qua sáu cỗ quan tài lắm nhảm :

- Tại hạ mừng tượng thấy sáu người nằm trong quan tài.

Hồ Thiết Hoa trố mắt :

- Sáu người ?

Trương Tam gật đầu :

- Một là Lưu Hương, kế bên là Hồ Thiết Hoa, người thứ ba có vẻ một thiếu nữ....

Hắn nói rất nhỏ, rất chậm, mắt hắn nhìn quan tài, thần thái âm trầm nghiêm trọng.

Hồ Thiết Hoa thừa hiểu là hắn nói vu vơ nhưng nghe hắn nói, y cũng bắt lạnh mình, chịu không nổi nữa y hét lên :

- Có một quan tài của người chứ phải không ?

Trương Tam thở dài :

- Không sai một điểm nhỏ ! Ta như đã nằm trong một cỗ, cái cỗ đó đó.

Hắn đưa tay chỉ ! Ai cũng hồi hộp, con tim suýt nhảy vọt ra khỏi ngực.

Chính hắn cũng rợn người, mồ hôi lạnh đầm ướt lòng bàn tay ! Hải Quát Thiên biến sắc, mặt nhợt nhạt, run run giọng :

- Còn hai cỗ quan tài kia ? Các hạ thấy ai trong đó ?

Trương Tam lau mồ hôi mặt cười khở :

- Không thấy nổi.

Lưu Hương thốt :

- Hải bang chủ chừng như hoài nghi Công Tôn Kiếp Dư và Bạch Lạp Chúc?

Hải Quát Thiên lặng thinh không đáp.

Lưu Hương chớp mắt tiếp :

- Giao tình giữa Hải bang chủ và Đình công tử có vẻ hậu, tại sao bang chủ không tìm y thảo luận về vấn đề này ?

Hải Quát Thiên vẫn lặng thinh một lúc nữa. Sau cùng hắn thở dài thốt :

- Trương huynh nói không sai ! Tại hạ có cảm tưởng là ba vị và Kim cô nương không phải là hung thủ sát nhân nên mới tìm đến ba vị thảo luận.

Lưu Hương điềm nhiên :

- Chẳng lẽ Hải bang chủ hoài nghi Đình công tử ?

Hải Quát Thiên không đáp. Mồ hôi lạnh xuất ra, đầm ướt đầu, rơi xuống mặt, chảy ròng ròng.

Lưu Hương chưa chịu buông tha, lại hỏi :

- Xem ra Hải bang chủ và Đình công tử thân nhau từ lâu lắm rồi ! Hải Quát Thiên do dự một lúc rồi gật đầu.

Lưu Hương sáng mắt lên hỏi luôn :

- Nếu vậy Hải bang chủ phải biết rõ con người của Đình công tử như thế nào ?

Những thớ thịt trên gương mặt Hải Quát Thiên giật giật mãi. Bỗng hắn thốt :

- Tại hạ không hoài nghi y, chỉ bất quá....

Cái điều sắp nói, hoặc khó nói, hoặc không muốn nói, Hải Quát Thiên ngừng

lại bỏ lửng câu đó.

Hồ Thiết Hoa nóng nảy :

- Bất quá làm sao ?

Hải Quát Thiên tự hồ không nghe y hỏi, đôi mắt đăm đăm nhìn tới trước như phát hiện ra cái gì ở hướng đó. Mấy phút trôi qua. Hắn từ từ tiếp :

- Không rõ tại sao từ lúc Vân Tùng Long chết, tại hạ cảm thấy lòng hồi hộp, thịt giật mãi. Mường tượng cách cái chết không xa....

Hồ Thiết Hoa trầm giọng :

- Tại sao ?

Lưu Hương tiếp hỏi :

- Cái chết của Vân bang chủ có liên quan gì đến Hải bang chủ ?

Hải Quát Thiên đáp :

- Tại hạ.... Tại hạ.... nhận thấy cái chết đó kỳ quái quá chừng ! Hồ Thiết Hoa cau mày :

- Kỳ quái ! Có cái gì kỳ quái đâu ?

Hải Quát Thiên giải thích :

- Võ bang chủ Võ Duy Dương vốn sở trường về cung tiễn do đó mà có danh xưng Thân Tiễn Xạ Phệ, về môn này thì ai ai cũng phải nhìn nhận lão là tay vô song. Nhưng nếu xáp vào nhau, đánh bằng nội lực thì vị tất lão trên bậc Văn bang chủ.

Trương Tam chận lời :

- Đúng vậy ! Nếu cả hai dùng vũ khí, chưởng, quyền mà tranh hơn kém với nhau thì chưa chắc ai thắng ai, về khinh công và ám khí cũng thế. Bất quá Võ Duy Dương giỏi về hỏa công, còn Vân Tùng Long thì chuyên thủy công. Điểm khác biệt là ở chỗ đó.

Hải Quát Thiên tiếp :

- Đêm qua tại Tam Hòa Lâu, lúc song phương giao thủ, hai vị đều có mặt tại trường, chắc cũng thấy cuộc giao thủ của họ hầu như chớp nhoáng, họ trao đổi nhau chưa được mười chiêu, Văn bang chủ bị hạ.... Cái chết quá gấp hay nói cái bại quá gấp cũng thế, như vậy đó phải được cho là kỳ quái.

Hồ Thiết Hoa trầm ngâm một chút, nhìn qua Lưu Hương một thoáng cất tiếng hỏi :

- Hay là Võ bang chủ cũng như Kim Linh Chi, học được tuyệt kỹ công phu độc môn cực kỳ lợi hại ?

Lưu Hương đáp :

- Cũng có thể là vậy lắm. Tuy nhiên võ bang chủ đã là người lục tuần rồi, dù cho càng già càng dẻo, càng mạnh đi nữa, gân cốt cũng không bằng hạng thanh thiếu, ký ức cũng không còn linh động nữa, lúc tập luyện, sự hô hấp không nhanh bằng bọn trẻ cho nên dù có học thêm gì cũng không thu thập kết quả như thuở thiếu thời.

Chàng thờ dài tiếp nối :

- Đó là điều bi ai nhất của con nhà võ lúc về già. Ai ai cũng đành chịu luật đào thải từ từ chi phối ! Hải Quát Thiên gật đầu :

- Lưu huỳnh nhận xét rất đúng. Tại hạ cũng có nghĩ đến trường hợp đó. Không thể nào Võ bang chủ luyện được một đòn công độc đáo giúp lão ta trong vòng mười chiêu hạ sát nổi Vân Tùng Long.

Hồ Thiết Hoa cau mày :

- Vậy theo các vị thì sự tình gì ẩn khuất trong cái chết của Vân Tùng Long ? Lưu Hương và Hải Quát Thiên cùng trao đổi một ánh mắt. Ánh mắt của họ biểu hiện một cảm nghĩ tương đồng, ánh mắt rất kỳ quái. Họ không dám nói lên cảm nghĩ đó cho nên nhìn nhau rồi họ lặng thinh.

Hồ Thiết Hoa cũng suy tư mãi về cái chết của Vân Tùng Long. Một lúc lâu y chợt thốt :

- Vân Tùng Long và Võ Duy Dương đánh nhau chẳng phải lần nay là lần thứ nhất. Võ Duy Dương như thế nào Vân Tùng Long phải biết rõ ràng.

Trương Tam gật đầu :

- Nhưng đem qua tại Tam Hòa Lâu, trước khi song phương động thủ, Vân Tùng Long biểu lộ một thần sắc cực kỳ quái dị.

Trương Tam hỏi :

- Người thấy sao ?

Hồ Thiết Hoa đáp :

- Y có vẻ biết trước là chạm trán với Võ Duy Dương lần này là phải tán mạng nơi tay lão ta. Chẳng lẽ y biết được Võ Duy Dương ngày nay có công phu cao hơn Võ Duy Dương ngày trước gấp mấy phần ?

Trương Tam lại hỏi :

- Dù cho Võ Duy Dương có luyện được một võ công độc môn chuẩn bị đối phó với y, Võ Duy Dương cũng không tiết lộ với y. Thế thì làm sao y biết được ?

Hồ Thiết Hoa cau mày :

- Nhưng tại sao Vân Tùng Long cảm thấy mình phải chết trong lần giao thủ đó ? Chẳng lẽ đột nhiên y phát hiện một bí mật gì ?.... Bí mật gì do y phát hiện chứ ?

Y nhìn qua Lưu Hương tiếp :

- Lúc y sắp sửa bước qua cửa gác, người có uống thay y một ly rượu phải không ?

Lưu Hương gật đầu :

- • ! Hồ Thiết Hoa tiếp luôn :

- Với trữ lượng của y làm gì y không uống nổi một ly rượu nhỏ đó, cho dù là y đang lúc say. Phải vậy không ?

Lưu Hương ung dung đáp :

- Có thể y không là một tửu quỷ nên không thích rượu. Uống bao nhiêu đó đủ rồi, không chịu uống thêm nữa.

Hồ Thiết Hoa lắc đầu :

- Theo ta thì sở dĩ y làm vậy là có một dụng ý.

Lưu Hương cau mày :

- Dụng ý gì ?

Hồ Thiết Hoa thốt :

- Trong chén rượu y trao cho ngươi, phỏng phất có vật gì. Ngươi không chú ý ?

Lưu Hương đáp :

- Y trao qua ta uống liền, chẳng thấy gì cả.

Đoạn chàng cười :

- Ta bình sang uống rượu bằng miệng chứ không hề uống bằng mắt.

Hồ Thiết Hoa thở dài :

- Gần đây con mắt của ngươi kém quá, mất linh. Ta khuyên ngươi xa nữ sắc đi là vừa. Chứ nếu không thì trong vòng vài năm nữa ngươi phải mù và điếc.

Trương Tam cười nhẹ :

- Có quan hệ gì điều đó ! Thiếu chi nữ nhân thích kẻ mù và điếc ? Miễn là kẻ mù có nhiều tiền, thân thể cường tráng thì được.

Hồ Thiết Hoa cười lạnh :

- Nữ nhân đó chắc là đồng trang với ngươi, hạng nô tài ! Hải Quát Thiên suy nghĩ đến xuất thần song chẳng ai biết hắn suy nghĩ về việc gì. Về hoài nghi, thống khổ hiện ra nơi gương mặt hắn. Vấn đề đang lẫn lộn trong đầu óc hắn hẳn là nan giải.

Đến lúc đó hắn buột miệng thở dài, gương nở một nụ cười thốt :

- Tại hạ được gặp các vị thật là có duyên may. Tại hạ.... tại hạ chỉ mong cầu nơi các vị một điều. Hắn nói các vị nhưng chỉ nhìn một mình Lưu Hương.

Lưu Hương đáp :

- Nếu là điều trong khả năng tại hạ sẽ không từ khước ! Câu đó kẻ khác nói ra nghe rất tầm thường, song Lưu Hương nói ra có giá trị tuyệt đối.

Một lời nói của Hương Soái giá trị ngàn vàng trên giang hồ ai cũng hiểu.

Hải Quát Thiên thở phào, nét buồn lo nơi mặt tan biến mất, cất tiếng :

- Vạn nhất tại hạ gặp điều bất hạnh thì Hương Soái....

Hắn vừa thốt vừa lấy trong mình ra một chiếc hộp gỗ. Vừa lúc đó, có tiếng coong coong vang lên, mừng rỡ tiếng gõ cửa của kẻ nào đó.

Hải Quát Thiên biến sắc, lập tức dấu chiếc hộp vào mình trở lại, đoạn bước đến cửa gắt khề :

- Ai ?

Cửa có cài then, bên ngoài không động tịnh.

Hải Quát Thiên cao giọng hỏi :

- Vương Đắc Chí ! Lý Đắc Tiêu ! Bên ngoài có ai đến đó ?

Dĩ nhiên Vương Đắc Chí, Lý Đắc Tiêu là hai người canh gác bên ngoài, chẳng rõ tại sao cả hai không ứng tiếng. Sắc mặt Hải Quát Thiên biến đổi đáng sợ ! Hắn rút then cài, xô bật cánh cửa chạy ra ngoài.

Lúc Lưu Hương theo ra đến nơi thì mặt hắn biến thành màu đất, hắn thù người đứng đó, mồ hôi lạnh từ đầu rơi xuống vang đập đập trên ván thuyền. Hai người canh gác bên ngoài biến thành hai xác chết.

Không có dấu máu trên hai xác. Mặt nạn nhân rất an tường, tựa hồ chết rất bình tĩnh, không đau đớn. Hải Quát Thiên mở y phục của họ phát hiện nơi hậu tâm có một ấn chưởng màu đỏ nhạt, hiển nhiên cả hai bị chưởng kinh đánh trúng, tâm mạch đứt đoạn.

Hồ Thiết Hoa phì hơi lạnh kêu lên :

- Chưởng lực lợi hại thật ! Chưởng ấn do hai tay phát ra, mỗi nạn nhân hứng một tay, nên có tả có hữu rõ rệt. Hiển nhiên hai chưởng ấn do một người lưu lại và chưởng lực đánh ra phải là đồng thời. Người nào đó dùng song chưởng với khí lực đồng đều tả cũng như hữu.

Lưu Hương thốt :

- Xem ra dường tượng công phu Chu Sa Chưởng ! Hồ Thiết Hoa đáp :

- Đúng vậy ! Chỉ có Chu Sa Chưởng mới lưu lại ấn tích màu đỏ nhạt.

Lưu Hương tiếp :

- Cái tên Chu Sa Chưởng ai ai cũng biết song tâm pháp bí quyết luyện chưởng pháp đó thì đã thất truyền từ lâu. Hai ba mươi năm gần đây, trên giang hồ không còn cao thủ nào xử dụng chưởng pháp đó nữa.

Hồ Thiết Hoa gật đầu :

- Ta có nghe nói đến một người tên là Lâm Võ, ngoại hiệu là Đơn Chưởng Truy Hồn. Nhân vật này thiện dụng Chu Sa Chưởng. Song đó là việc của nhiều năm trước, mà Lâm Võ cũng đã chết rồi, không nghe nói lão ta có truyền nhân hay không Lưu Hương mỉm cười :

- Đơn Chưởng Truy Hồn Lâm Võ quả có luyện Chu Sa Chưởng. Người ta thì chỉ luyện tập một tay, còn lão thì luyện cả đôi tay, mà luyện được đôi tay đồng đều. Sự kiện đó hiếm có lắm.

Hải Quát Thiên vụt thốt :

- Cứ theo lời truyền thuyết thì người luyện Chu Sa Chưởng có bàn tay đặc biệt. Nhìn vào điểm lạ đó là biết ngay.

Lưu Hương đáp :

- Lúc mới luyện, lòng bàn tay rưng đỏ. Nhưng sau khi thành công rồi thì bàn tay trở lại trạng thái bình thường. Chỉ khi nào xử dụng chưởng pháp lòng bàn tay mới ứng màu chu sa. Do đó lúc thường không ai phát hiện nổi.

Hải Quát Thiên thở dài :

- Nếu vậy thì trừ bốn chúng ta ra, bất cứ người nào khác cũng khả nghi là

hung thủ hạ sát chúng ! Trương Tam thốt :

- Còn có một người, người đó không thể là hung thủ.

Hải Quát Thiên hỏi :

- Ai ?

Trương Tam buông gọn :

- Kim Linh Chi ! Hải Quát Thiên lại hỏi :

- Bằng vào đâu ?

Trương Tam giải thích :

- Lưu lại chuồng ấu như vậy phải là người có bàn tay lớn. Tuyệt nhiên không phải là tay nữ nhân.

Hồ Thiết Hoa cười lạnh :

- Thọ tiền của người thì phải làm tiêu tai tán họa cho người. Kim Linh Chi mua người quả không uổng tiền.

Hải Quát Thiên thốt :

- Nữ nhân cũng có người có bàn tay lớn vậy chứ ! Nghe nói nữ nhân tay lớn là có số đại phú, đại quý, Kim cô nương không phải thuộc thành phần phú quý sao ?

Trương Tam lạnh lùng :

- Thì ra Hải bang chủ kiêm luôn cái tài xem tướng. Nghe nói kẻ giết người có hung tướng hiện nơi mặt, chẳng rõ Hải bang chủ có nhận ra chăng ?

Hải Quát Thiên chưa kịp đáp bỗng có tiếng thét kinh dị vang lên. Tiếng vang từ tầng trên vọng xuống, tuy xa song lạnh lạnh, rất rõ ràng.

Hải Quát Thiên kinh hãi chạy bay lên thang.

Hồ Thiết Hoa thở dài thốt :

- Xem ra trên con thuyền này nhiều nạn quá. Còn sống sót mà về đất liền tưởng chẳng phải dễ dàng gì ?

Lưu Hương xét một vật chi đó nơi mình Vương Đắc Chí rồi trầm giọng bảo :

- Hai người xem vật gì đây ! Vật đó là một hạt trân châu, chớp sáng, to bằng mắt rồng.

Trương Tam biến sắc kêu lên thất thanh :

- Chính là hạt trân châu do ta trộm của Kim cô nương.

Lưu Hương hỏi :

- Có nhận lầm chăng ?

Trương Tam lắc đầu :

- Làm sao lầm được ! Ta có con mắt xem ngọc mà ! Hấn lau mồ hôi lạnh vừa đổ hột tiếp :

- Nhưng tại sao trân châu của Kim cô nương lại ở trong mình của gã này ?

Lưu Hương đáp :

- Có lẽ nàng sợ ý để rơi.

Trương Tam kinh hãi :

- Nói như vậy là người cho rằng nàng xuống đây giết người ? Nàng là hung thủ ?

Lưu Hương không đáp lời hắn. Chàng mơ màng trầm tư một lúc lâu cất hạt trân châu vào mình rồi bước những bước dài lên thang.

Hồ Thiết Hoa vỗ tay lên đầu vai Trương Tam thốt :

- Nếu chủ nhân là hung thủ thì nô tài là tù phạm. Người hãy cẩn thận đề phòng.

Khi Hồ Thiết Hoa và Lưu Hương, Trương Tam lên đến sân thuyền thì lái thuyền chật ních người.

Kim Linh Chi, Đinh Phong, Câu Tử Trường, Công Tôn Kiếp Dư và Bạch Lạp Chúc đều có mặt. Hướng Thiên Phi vốn giữ tay lái, lúc đó biến đầu mắt. Nơi ván thuyền có dấu máu. Máu ánh ngời màu đỏ, máu chưa khô.

Hồ Thiết Hoa giật mình hỏi :

- Hướng Thiên Phi ? Y ngộ nạn ? Nhưng xác của y ở đâu ?

Hải Quát Thiên đôi mắt đỏ ngầu bỗng cao giọng hỏi :

- Tiền Phong ! Lỗ Trường Kiệt ! Có phải nhằm phiên trực hôm nay của hai người tại lái thuyền chăng ?

Từ trong đám đông hai người bước ra, nghiêng mình đáp :

- Vâng ! Hải Quát Thiên phản nộ :

- Thế các người bỏ đi đâu ?

Tiền Phong run giọng đáp :

- Hướng nhị gia bảo bọn tiểu nhân đi nơi khác, bọn tiểu nhân không chịu đi, Hướng nhị gia trừng mắt toan phác tác, bọn tiểu nhân sợ bị đánh phải bỏ đi.

Lỗ Trường Kiệt tiếp :

- Nhưng bọn tiểu nhân không dám đi xa, chỉ quanh quẩn tại đây, giúp Tôn lão tam quán giầy bùa.

Hải Quát Thiên hỏi :

- Vừa rồi các người có nghe gì chăng ?

Tiền Phong đáp :

- Bọn tiểu nhân nghe tiếng thét thê thảm lập tức chạy đến nhưng chưa tới nơi lại nghe thêm một tiếng ồm. Nhìn ra bọn tiểu nhân không thấy Hướng Nhị gia đâu cả.

Mọi người nhìn nhau, ai ai cũng hiểu tiếng ồm là thỉnh âm do Hướng Thiên Phi rơi xuống nước gây nên. Và ai ai cũng nghĩ là Hướng Thiên Phi hung đa, kiết thiếu.

Hải Quát Thiên từng giao tình với Hướng Thiên Phi từ nhiều năm qua, tự nhiên phải thân mật, trước thảm cảnh của bằng hữu, hắn không cầm giọt lệ, hắn run run giọng kể lể :

- Nhị đệ ! Nhị đệ ! Chính ngu ca hại nhị đệ ! Đáng lẽ ngu ca không nên lôi cuốn nhị đệ cùng đi....

Đinh Phong dịu giọng an ủi :

- Hải bang chủ không nên bi thương thái quá ! Trước khi tìm được xác chết thì chúng ta chưa có thể đoán định kẻ chết là ai. Hà hướng, võ công của Hướng nhị gia rất cao, đâu có thể bắt cứ ai cũng hãm hại dễ dàng ?

Trương Tam thốt :

- Thi thể rơi xuống nước chưa được bao lâu, để tại hạ xuống đó xem, nếu có gặp thì tại hạ vớt lên.

Lúc đó thuyền đến vàm sông, sắp sửa ra biển, sóng nổi cao ngọn đập âm âm. Trương Tam không hề do dự, nhún chân tung mình phóng luôn xuống nước như con cá lớn.

Hải Quát Thiên lập tức quát to :

- Giảm tốc độ để dừng thuyền rồi kiểm tra nhân số ! Thủy thủ phân công lo việc tản mác liền. Thuộc hạ Tử Kinh Bang quả là những tay được huấn luyện kỹ, gặp biến vẫn không hoang mang rối loạn, chỉ trong khoảng khắc, thuyền dừng lại. Rồi tiếng gọi điểm danh vang lên chát tai.

Một lúc lâu, Tiền Phong bước gấp trở lại, nghiêng mình tường trình :

- Trừ Vương Đắc Chí và Lý Đắc Tiêu, tất cả đều đủ mặt, không thiếu một ai.

Không thiếu một ai nhưng vắng mặt Hướng Thiên Phi ! Chẳng qua chúng kiểm kê đồng bọn, đâu dám ghép bằng hữu của chủ nhân vào hạng chúng ?

Không thiếu một ai, nghĩa là tất cả còn sống trừ hai tên Lý và Vương.

Và Hướng Thiên Phi cũng không còn.

Hải Quát Thiên quỳ xuống trước vũng máu.

Đinh Phong chớp mắt, trầm giọng thốt :

- Võ công của Hướng Nhị gia, tại hạ thừa hiểu ! Tại hạ không tin có người hại nổi. Trên giang hồ số người hạ nổi Hướng nhị gia chẳng phải là nhiều đâu. Số đó bất quá đếm trên đầu ngón tay thôi.

Hắn thốt xong câu đó, đảo mắt quét qua một vòng, từ Câu Tử Trường đến Lưu Hương, Hồ Thiết Hoa, cuối cùng là Bạch Lạp Chúc. Hắn không nhìn đến Công Tôn Kiếp Dư và Kim Linh Chi. Cái ý tứ của hắn là chỉ bốn người đó có khả năng giết Hướng Thiên Phi mà thôi.

Hồ Thiết Hoa cười lạnh :

- Đinh công tử có võ công cao, chẳng những tại hạ biết mà toàn thể các vị đây cũng đều biết, song chẳng rõ lúc sự tình xảy ra, công tử ở đâu ?

Câu hỏi đó quả rõ ràng, câu hỏi đó là lời buộc tội. Buộc tội Đinh Phong là hung thủ ! Đinh Phong không hề giao động thần sắc, điềm nhiên đáp :

- Tại hạ ngủ. Luôn luôn nằm trên giường trong phòng mà ngủ.

Hồ Thiết Hoa day qua Câu Tử Trường tiếp :

Câu huynh và Đinh công tử ở chung phòng chắc có thấy ?

Chừng như thần sắc của Câu Tử Trường có vẻ khác lạ, hắn áp ứng :

- Lúc đó.... lúc đó.... tại hạ đi.... vào phòng vệ sinh, không có mặt trong

phòng ngủ.

Lưu Hương vụt thốt :

- Thực ra giết chết Hường nhị gia không cần phải là tay có võ công trên bậc nạn nhân.

Hồ Thiết Hoa hừ một tiếng :

- Võ công không cao hơn, hung thủ làm sao đắc thủ ?

Lưu Hương giải thích :

- Có thể Hường nhị gia không tưởng là người đó có ý giết mình nên không đề phòng. Do đó hung thủ hạ thủ là đắc thủ ngay.

Hải Quát Thiên ngẩng mặt lên buông giọng căm hờn :

- Phải ! Nếu không vậy thì khi song phương động thủ phải có tiếng động hoặc vũ khí chạm nhau, hoặc họ quát nạt nhau, bọn Tiền Phong nghe lọt, hung thủ thực hiện một cuộc hành thích nên xuất thủ bất ngờ do đó bàng nhân không hay biết chi cả.

Lưu Hương tiếp :

- Chính thị như vậy. Cho nên tất cả những người trên thuyền này đều có thể là hung thủ.

Đinh Phong trừng mắt nhìn Câu Tử Trường lạnh lùng thốt :

- Cái lý là thế song người không thù oán Hường nhị gia đâu có lý do hạ thủ. Ai lại đi giết một người không mấy may liên quan đến mình ? Họa chẳng thì có kẻ loạn óc mới hành động như vậy ! Câu Tử Trường nổi giận :

- Sao các hạ trừng mắt nhìn tại hạ ? Chẳng lẽ các hạ cho rằng tại hạ có thù với y ?

Đinh Phong điềm nhiên :

- Lúc Câu huynh khiêu khích Hường nhị gia, cũng may là chẳng phải chỉ có một mình tại hạ hay biết ! Hải Quát Thiên lập tức trừng mắt nhìn Câu Tử Trường, niềm oán hận bốc rực nơi ánh mắt. Chừng như hẳn tin chắc Câu Tử Trường là hung thủ.

Câu Tử Trường đỏ mặt kêu to :

- Tại hạ chỉ nói là muốn cùng y tỷ thí thôi ! Tại hạ đâu có ý muốn sát hại y !

Đinh Phong lạnh lùng :

- Muốn sát hại Hường nhị gia hay không điều đó chỉ một mình Câu huynh biết mà thôi. Hà huống cứ theo tại hạ hiểu thì lúc Hường nhị gia bị hại chẳng rõ Câu huynh ở tại chỗ nào.

Câu Tử Trường phát cáu :

- Tại hạ đã nói rồi, tại hạ vào phòng vệ sinh. Tại hạ đi đại tiện.

Đinh Phong hừ một tiếng :

- Phòng vệ sinh ! Đại tiện ! Câu Tử Trường nổi giận :

- Không vào phòng vệ sinh thì chẳng lẽ tại hạ phóng ngay trong phòng ngủ trước mặt các hạ à ?

Đinh Phong hỏi :

- Có ai thấy chẳng ?

Câu Tử Trường lắc đầu :

- Không ai thấy cả. Tại hạ không gặp người nào tại phòng vệ sinh cả.

Đinh Phong cười lạnh :

- Hay ghê ! Hay lạ lùng ! Câu huynh không sớm, không muộn, chính ngay cái lúc Hường nhị gia thọ hại, lại đúng lúc phòng vệ sinh vắng người, lại vào đó phóng uế ! Tấu xảo không tưởng nổi.

Câu Tử Trường hét lên :

- Tại hạ có biết lúc nào phần nó muốn ra ? Nó đòi ra lúc nào thì tại hạ đi lúc đó chứ ? Đi sớm làm gì ? Đi muộn lại được sao ? Vả lại tại hạ có bao nhiêu phòng vệ sinh đâu mà biết lúc nào có người, lúc nào vắng người ?

Lưu Hương chợt thốt :

- Câu huynh bắt tất phải tranh biện. Sự thật đây này, Câu huynh không phải là hung thủ đâu.

Đinh Phong trầm giọng :

- Sự thật đây này ? đâu ?

Lưu Hương tiếp :

- Hung thủ từ trong chỗ tối tắm hành thích cách Hường nhị gia không xa. Mà Câu huynh và Hường nhị gia thì không hòa với nhau, Hường nhị gia khi nào để cho Câu huynh đến gần mình ?

Câu Tử Trường kêu lên :

- Phải ! Nếu hấn thấy tại hạ đi tới, chỉ sợ hấn sớm nhảy dựng lên mà quát, mà hét. Rồi nhảy vào tại hạ đánh đá ngay ! Lưu Hương lại tiếp :

- Trông vào các dấu máu này chắc là Hường nhị gia có đổ máu nhiều. Và máu đó phải vấy sang áo hung thủ.

Chàng liếc mắt sang Câu Tử Trường đoạn tiếp luôn :

- Nhưng hiện tại y phục của Câu huynh sạch sẽ thế kia, mà lại chỉnh chỉnh tề tề, nếu cho rằng sau khi hành thích rồi, Câu huynh thay đổi y phục thì cũng không thể nào thay đổi nhanh chóng như vậy ! Câu Tử Trường lại kêu lên :

- Đúng ! Đúng ! Vừa nghe tiếng rú thảm vang lên tại hạ lập tức chạy đến đây, còn thì giờ đâu mà thay đổi y phục ?

Kim Linh Chi vụt thốt :

- Điều đó ta có thể làm chứng ! Lúc ta đến đây hấn đã có mặt rồi.

Lưu Hương lập luận :

- Vô luận ai là hung thủ cũng đều không kịp thời thay đổi y phục, chỉ còn có cách là cởi bỏ chiếc áo vấy máu, hoặc quăng xuống sông, hoặc giấu tại một nơi bí mật.

Hồ Thiết Hoa cười lạnh :

- Nói như vậy là hung thủ không chỉnh tề y phục ?

Y vừa dứt câu nói liền nhìn qua Đinh Phong. Đinh Phong lúc đó vận áo lót không có áo ngoài. Nhưng hắn vẫn bình tĩnh điềm nhiên đáp :

- Tại hạ không có thói quen vận áo ngoài.

Kim Linh Chi chen vào :

- Phải đó ! Làm sao mà chỉnh tề y phục được chứ. Trong khi ngủ ít nhất cũng cởi bỏ áo ngoài, cởi giày cởi vớ chứ ! Như ta khi nghe tiếng rú giật mình thức dậy là chạy đến đây ngay, không kịp mặc áo, chẳng lẽ ta là hung thủ ? Quả nhiên nàng vận áo ngắn, chân không vớ, để lộ đôi bàn chân trắng nõn.

Hồ Thiết Hoa nhìn đôi chân nàng thán nhiên thốt :

- Trước khi tra cứu ra hung thủ thì mọi người đều có thể đáng nghi ngờ. Cho dù là kẻ có thừa tiền, thừa bạc cũng thế, không hưởng được ngoại lệ. Kẻ có tiền không hẳn là kẻ không thể giết người. Kim cô nương nghĩ có phải vậy không ?

Kim Linh Chi vốn chưa nhảy dựng lên phát tác ngay song trông thấy ánh mắt của Hồ Thiết Hoa, nàng đỏ mặt, bất giác lùi lại một bước rồi nín lặng luôn.

Lúc đó Trương Tam từ dưới nước trời đầu lên cao giọng thốt :

- Tìm không thấy gì cả ! Nước chảy xiết quá, cá chết cũng không có, nói chi người chết.

Hải Quát Thiên quăng xuống một sợi giây đáp :

- Vô luận như thế nào, Trương huynh cũng đã tận lực giúp đỡ. Hải tôi và Hướng nhị đệ, một sống một chết, đều cảm kích vô cùng. Nước chảy mạnh, Trương huynh lên gấp đi thôi ! Trời đã sáng.

Về đến phòng, Hồ Thiết Hoa nắm áo Lưu Hương vừa giật vừa gắt :

- Hay cho ngươi ! Hiện tại thì ngươi phải nói ngay thật trước mặt bọn ta ! Ngươi tưởng lừa được Hồ tiên sanh này à ?

Lưu Hương cười lớn :

Ai lừa ngươi ? Ngươi nổi chứng gì thế ?

Hồ Thiết Hoa trừng mắt :

- Không lẽ ngươi không lừa ta ? Trước khi đi vào cũi chết, Vân Tùng Long có nhờ ngươi uống chén rượu, trong chén rượu rõ ràng có một vật gì đó. Tại sao ngươi nói là không có ?

Trương Tam đã thay xong y phục do Hải Quát Thiên trao cho, khoan khoái duỗi chân trên chiếc giường, bỗng cười khan thốt :

- Trước kia ngươi có nói Hồ Thiết Hoa là một tên ngu ngốc, ta không tin nhưng bây giờ ta phải tin.

Hồ Thiết Hoa hừ một tiếng :

- Ngươi là một con chó ngửi phân, biết gì mà nói.

Trương Tam mỉa :

- Còn ngươi ? Ngươi biết cái gì ? Biết phân phải không ? Vừa rồi hẳn không

nói thật là vì có Hải Quát Thiên bên cạnh. Tại sao ngươi phát cáu ?

Hồ Thiết Hoa gần giọng :

- Có Hải Quát Thiên bên cạnh rồi sao ? Ta xem hắn không đến đổi bại hoại, hắn lại cùng đứng chung với ta trên một giới tuyến. Chúng ta đấu hắn làm gì ?

Trương Tam thở dài :

- Vậy mà chưa chịu nhìn nhận là mình ngu! Ta cứ tưởng dù ngươi không hiểu gì hết, ít nhất cũng biết được phần! Thì ra cả đến phần ngươi cũng không biết luôn! Bất quá Hải Quát Thiên đưa ngươi đi xem mấy vò rượu rồi ngươi muốn móc tim, móc gan ra trao cho hắn.

Hồ Thiết Hoa cười lạnh :

- Ta không giống các ngươi, bất cứ ai các ngươi cũng nghi ngờ được cả ! Thử hỏi trong thiên hạ có người nào đáng cho các ngươi tin chẳng. Mãi rồi các ngươi nghi ngờ luôn đến cỏ cây mây nước.

Trương Tam gật đầu :

- Ngươi nói đúng ! Chẳng có một ai trên đời này đáng cho ta tin được ! Chính ta, lắm lúc ta cũng không tin được ta, hà huống kẻ khác.

Hồ Thiết Hoa lạnh lùng :

- Ít nhất ngươi cũng nói được một câu trắng trợn. Chẳng giống Lão Xú Trùn.

Trương Tam hỏi :

- Thật ngươi tin được Hải Quát Thiên ?

Hồ Thiết Hoa đáp :

- Cái gì hắn cũng nói hết cho chúng ta nghe, hắn không hề dấu diếm.

Trương Tam cười lạnh :

- Muốn câu cá người ta phải chuẩn bị mồi. Mồi càng ngon, cá càng dễ mắc câu ! Làm sao ngươi biết được những lời của Hải Quát Thiên chẳng phải là mồi câu cá ?

Hồ Thiết Hoa hừ một tiếng :

- Câu cá ? Câu cá gì ?

Trương Tam giải thích :

- Hắn muốn khai khẩu chúng ta nên trước hết phải tự khai khẩu. Sự thật à ? Sự thật thì những gì hắn nói toàn là do dự đoán cả. Hắn suy đoán được thế người khác lại không suy đoán được sao ? Hắn nói dông dài suốt mấy tiếng đồng hồ chung quy cũng như chẳng nói gì cả.

Hắn không đợi Hồ Thiết Hoa cãi, tiếp luôn :

- Còn như sáu cổ quan tài đó, có phải là không biết ai mang lên thuyền chẳng ? Biết đâu chính hắn mang đến ?

Hồ Thiết Hoa buông vạt áo Lưu Hương. Bây giờ Lưu Hương mới điểm một nụ cười cất tiếng :

- Phải ! Trên thuyền này, người người đều không đui, không mù, nếu cho

rằng có kẻ mang những chiếc quan tài đó lên đây, thần không hay, quỷ không biết thì thật là một việc chẳng ai làm nổi. Trừ ra một mình hắc ! Trừ ra hắc đàn cảnh ! Hồ Thiết Hoa kêu lên :

- Nhưng ít nhất hắc cũng không phải là hung thủ hạ sát Hường Thiên Phi ! Lúc Hường Thiên Phi bị hại thì hắc đang có mặt bên bọn ta. Phải vậy không ?

Lưu Hương gật đầu :

- • ! Hồ Thiết Hoa tiếp :

- Cứ theo người thì Câu Tử Trường không là hung thủ rồi và số người bị tình nghi còn lại là Kim Linh Chi, Đinh Phong và Công Tôn Kiếp Dư ?

Lưu Hương lại gật đầu :

- Đại khái là vậy.

Hồ Thiết Hoa tiếp :

- Đưa sáu cỗ quan tài lên thuyền chẳng phải là việc dễ. Song họ là những kẻ thừa tiền lại dư thế lực, thì việc chi khó khăn đến đâu họ vẫn làm được như thường. Người ta nói, kẻ có tiền sai khiến được cả ma, quỷ, thần kia mà.

Lưu Hương thốt :

- Nhưng trừ ba người đó ra còn ba người đáng nghi hơn.

Hồ Thiết Hoa hỏi gấp :

- Ai ?

Lưu Hương đáp :

- Lỗ Trường Kiếp và Tiền Phong ! Hồ Thiết Hoa trố mắt :

- Chúng tài ba gì mà giết nổi Hường Thiên Phi ?

Lưu Hương giải thích :

- Đêm nay nhằm phiên chúng trực tại lái thuyền. Chúng có mặt ở đó là hợp lý, Hường Thiên Phi không hề hoài nghi. Vả lại, Hường Thiên Phi là con người cuồng ngạo, tự nhiên không xem hai tên đó ragì. Nếu nói rằng có kẻ nấp trong bóng tối hành thích Hường Thiên Phi thì chẳng còn ai có cơ hội tốt hơn chúng ! Trương Tam chen vào :

- Vì chúng thuộc hạng tầm thường nên không ai lưu ý đến chúng. Do đó sau khi hạ thủ đoạn rồi chúng thừa thời gian thay đổi y phục.

Lưu Hương tiếp nói :

- Hải Quát Thiên lúc đó đang tiếp xúc với bọn ta. Biết đâu hắc chẳng có dụng ý muốn cho chúng ta chứng minh là lúc Hường Thiên Phi ngộ nạn, hắc không có mặt tại chỗ xảy ra. Sự chứng minh đó giải tỏa niềm nghi ngờ hắc là hung thủ.

Trương Tam nói theo luôn :

- Nhưng chúng ta không chứng minh được là hắc không sai người hành thích Hường Thiên Phi ! Hồ Thiết Hoa cau mày :

- Nói như các người, chẳng lẽ hắc là hung thủ ?

Trương Tam lắc đầu :

- Ta không chỉ định đích danh hần là hung thủ. Bất quá ta cho rằng hần cũng đáng nghi vậy thôi.

Hồ Thiết Hoa cười lạnh :

- Theo ta thấy thì người đáng nghi nhất phải là Kim Linh Chi.

Trương Tam hỏi :

- Bằng vào đâu ?

Hồ Thiết Hoa đáp :

- Nếu nàng không là hung thủ thì tại sao hạt trân châu của nàng lại ở nơi mình Lý Đắc Tiêu ?

Lưu Hương thốt :

- Mỗi cá nhân đều đáng tình nghi cả. Hiện tại còn hơi sớm lắm để chúng ta đoán định ai là hung thủ.

Hồ Thiết Hoa trầm giọng :

- Còn sớm, nghĩa là phải đợi ? Đợi đến lúc nào chứ ?

Lưu Hương đáp :

- Vô luận là ai, giết người cũng phải có mục đích. Trước hết ta tìm xem mục đích hung thủ như thế nào. Và cái chết của Hường Thiên Phi mang lợi ích đến cho ai, lợi ích đó như thế nào ! Hồ Thiết Hoa gật đầu :

- Có lý ! Lưu Hương tiếp :

- Vô luận hung thủ lợi hại như thế nào, hành động chu đáo đến đâu, vẫn để lại một vài sơ hở sau khi giết người. Chúng ta chờ những sơ hở đó hiện lộ, bắt mồi, phăng lần Hồ Thiết Hoa cười lạnh :

- À người muốn nói là phải chờ hung thủ giết thêm một người thứ hai ?

Một người thứ ba ?

Lưu Hương thở dài :

- Ta hy vọng đến nạn nhân thứ hai, khi hung thủ sắp sửa hạ thủ là ta ra tay trước hần liền.

Hồ Thiết Hoa xì một tiếng :

- Nhưng nếu hần không giết người nữa thì người làm sao ?

Lưu Hương mỉm cười :

- Người đừng lo ! Hần đã chuẩn bị sáu cỗ quan tài, nếu quan tài còn một cỗ bỏ trống thì chẳng bao giờ hần chịu buông tay nghỉ việc đâu ! Hồ Thiết Hoa trầm ngâm một lúc lâu hỏi :

- Làm sao biết rõ ai mà nói ? Rất có thể là người, rất có thể là ta, rất có thể một người nào đó ! Chàng lại cười tiếp :

- Điều có thể chắc chắn là nạn nhân của hần ở trong số người sống và những kẻ sống đó đang ở trên thuyền này ! Hồ Thiết Hoa trừng mắt trong khi

Trương Tam phá lên cười.

Hồ Thiết Hoa bảo :

- Vậy trước khi chết, người hãy lấy vật đó ra cho ba chúng ta xem.

Lưu Hương thốt :

- Người có con mắt tinh quá ! Quả thật trong chén rượu có một vật.

Trương Tam hỏi gấp :

- Vật gì ?

Lưu Hương đáp :

- Một hoàn sáp. Trong hoàn sáp có bức đồ.

Hồ Thiết Hoa hỏi :

- Bức đồ gì ?

Lưu Hương tiếp :

- Ta xem hơn nửa ngày chẳng hiểu nổi đó là bức đồ gì.

Lưu Hương đạo soái

Hồi 9

AI LÀ HUNG THỦ ?

Bức đồ là hình một con dơi. Chung quanh con dơi có những đường ngoằn ngoèo, có vô số điểm đen lớn nhỏ bất đồng, nơi góc tả bên trên có một vòng tròn. Vòng tròn này chiếu lấp lánh.

Lưu Hương thốt :

- Những đường ngoằn ngoèo này phảng phất tượng trưng cho nước.

Trương Tam gật đầu :

- Có lý ! Lưu Hương tiếp :

- Vòng tròn tượng trưng cho thái dương.

Trương Tam gật đầu :

- Chắc vậy ! Hồ Thiết Hoa hỏi :

- Còn mấy điểm đen to nhỏ đó ?

Lưu Hương đáp :

- Có lẽ những tiêu thạch trong nước.

Hồ Thiết Hoa thốt :

- Dưới thái dương, trong nước chảy, giữa vùng tiêu thạch, có con dơi.

Là cái ý tứ gì chứ ? Thật là người ta nát óc dăm chết được.

Lưu Hương trầm giọng :

- Tự nhiên bên trong phải có ý nghĩa gì sâu xa, tự nhiên phải là một sự bí mật to tát. Chứ nếu không thơ Vân Tùng Long trước khi chết trao cho ta làm chi ?

Hồ Thiết Hoa hừ một tiếng :

- Sao y không noi sách hoạch ra. Lại làm chi cái trò hồ đồ như thế này ?

Lưu Hương đáp :

- Lúc đó y đâu có cơ hội để nói.

Hồ Thiết Hoa gật đầu :

- Đúng vậy ! Hôm đó tại Tam Hòa Lâu ta nhận thấy y nói năng không suông sẽ chút nào, chừng như mắc xương nơi cổ họng.

Đột nhiên Lưu Hương bước đến khung cửa, nhẹ tay đẩy cánh cửa. Bên ngoài, một người đang đứng, người đó chẳng rõ đến tự lúc nào, có nghe lọt câu chuyện của họ hay không ?

Người đó là Kim Linh Chi. Thấy Lưu Hương nàng thoáng đỏ mặt. Hai tay nàng hoành ra phía sau lưng, chẳng rõ nàng đang cầm vật gì. Nàng muốn nói gì đó song khó nói thành lời.

Hồ Thiết Hoa cười lạnh :

- Bọn tại hạ đang bàn luận vu vơ, không ngờ Kim cô nương ở bên ngoài giữ cửa hộ thật lỗi quá ! Kim Linh Chi cắn môi quay đầu bước đi, đi được vài bước lại quay đầu nhìn lại rồi cao giọng gọi :

- Trương Tam ! Ngươi ra đây ! Trương Tam lập tức nhảy xuống giường chạy ra ngoài, cười vuột, hỏi :

- Cô nương có điều chi phân phó ?

Hồ Thiết Hoa lạnh lùng thốt :

- Cái gã nô tài đó thật là dễ sai ! Xem ra nếu Kim cô nương sai gã giết người, gã cũng y lệnh mà giết người ! Kim Linh Chi không buồn lưu ý đến Hồ Thiết Hoa, bảo thẳng Trương Tam:

- Cầm chiếc bao này cho ta ! Chiếc bao là vật nàng giấu sau lưng.

Trương Tam đáp :

- Vâng ! Kim Linh Chi tiếp :

- Ta vừa kiểm điểm chiếc bao đó. Ngươi cứ mở ra mà xem. Nếu làm mất vật gì thì ngươi lấy đầu mà đền vào.

Trương Tam mỉm cười :

- Cô nương yên trí. Vô luận vật gì trao qua tay nô tài rồi, dù cho là tay trộm đệ nhất trong thiên hạ cũng đừng hy vọng đánh cắp được.

Kim Linh Chi hừ một tiếng, bước về khung cửa gian phòng đối diện, đẩy cửa tiến vào đoạn đóng mạnh cánh cửa lại gây nên một tiếng ầm vang dội.

Hồ Thiết Hoa thốt :

- Trong phòng ta thật sự có tay trộm đệ nhất thiên hạ. Ngươi hãy ôm cứng chiếc bao đó nơi mình, sơ sẩy thì mất đầu, không sợng đâu nhé ! Y vừa thốt xong, cánh cửa một phòng đối diện khác vụt mở, Đinh Phong thò đầu ra, hoặc vô ý hoặc hữu ý, nhìn chiếc bao nơi tay Trương Tam.

Hắn cười hỏi :

- Ba vị chưa ngủ à ?

Lưu Hương cười đáp lại :

- Chắc Đình công tử cũng như bọn này, đến địa phương lạ thì đêm đầu cảm như bỏ ngủ.

Đình Phong chớp mắt, thấp giọng :

- Tại hạ có một việc muốn bàn qua với Hương Soái, chẳng rõ bây giờ có tiện chăng ?

Lưu Hương chưa kịp đáp, cửa phòng cách vách vụt mở, một người từ bên trong bước ra, chẳng phải Bạch Lạp Chúc, chẳng phải Công Tôn Kiếp Dư mà là Câu Tử Trường.

Sắc mặt hần xanh dờn. Đôi mắt trợn trừng, tay hần giữ chắc chiếc rương da, hần vừa ra cửa chợt thấy Đình Phong và Lưu Hương thoáng giựt mình. Mặt hần xanh liền biến đỏ, hần lẩm nhẩm :

- Tại hạ định đi vào phòng vệ sinh, ngang qua đây bỗng sanh cái ý muốn đàm đạo với họ.

Đình Phong chớp chớp mắt, từ từ thốt :

- Thì ra Câu huynh và họ là chỗ quen nhau. Tại hạ không ngờ có việc đó.

Y nhìn Lưu Hương một thoáng, điểm một nụ cười tiếp :

- Chắc Hương Soái cũng không ngờ luôn.

Câu Tử Trườngặng hắng thốt :

- Bất quá tại hạ và họ có gặp nhau mấy lần. Chứ không thân.... không thân....

Hần vừa thốt vừa lách ngang qua Đình Phong bước đi.

Lưu Hương hướng về Đình Phong bảo :

- Nếu công tử cần chỉ giáo điều chi, xin lại đây đàm đạo.

Đình Phong trầm ngâm một chút :

- Ai ai cũng bận rộn suốt ngày hần là phải mệt, cần nghỉ ngơi một chút.

Vậy chúng ta đợi đến chiều sẽ nói chuyện với nhau cũng không muộn.

Đoạn y quay mình vào phòng, đóng cửa lại.

Hồ Thiết Hoa không dẫn tính khí được, chẳng đợi cửa đóng, buột miệng thở dài thốt :

- Thì ra con người có cái tâm bất trắc thật. Ta cứ tưởng Câu Tử Trường thành thật, ngờ đâu hần cũng đóng kịch luôn. Hần vốn có quen biết Công Tôn Kiếp Dư và Bạch Lạp Chúc, thế mà lúc hai người lên thuyền hần giả vờ như xa lạ.

Trương Tam tiếp lời :

- Hần cứ bô bô cái miệng là vừa xuất đạo trên giang hồ. Trừ Lưu Hương ra, hần chẳng biết ai cả. Thì ra hần dối ! Hần quen biết nhiều người, hơn bọn ta nữa đấy ! Hồ Thiết Hoa trầm giọng :

- Ta cứ tưởng việc gì hần cũng chẳng biết cho nên hần có thể gây sự vô lý, hần có thể làm phiền phức đến kẻ khác. Ngờ đâu hần sâu sắc hơn bọn ta.

Trương Tam tiếp theo :

- Hắn cố ý làm như vậy cho bọn ta thấy, để cho bọn ta không đề phòng hắn. Thực ra biết đâu hắn chẳng quán thông với Công Tôn Kiếp Dư từ trước lâu. Bồng Hồ Thiết Hoa nhảy dựng kêu lên :

- Không xong ! Không xong ! Ta phải đi xem mới được ! Trương Tam gắt :
- Cái gì thế ?

Hồ Thiết Hoa đáp :

- Không biết chừng hắn là hung thủ đấy ? Công Tôn Kiếp Dư và Bạch Lạp Chúc rất có thể là đối tượng thứ hai trong mưu đồ sát nhân của hắn.

Biết đâu hắn chẳng hạ độc thủ rồi ?

Lưu Hương điểm một nụ cười cất tiếng :

- Sau khi Câu Tử Trường bước ra thì có người ở trong phòng đóng cửa lại, Chẳng lẽ người chết rồi cũng đóng cửa được ?

Hồ Thiết Hoa sững sờ. Y tự cười tự thốt :

- Xem ra ta bị các người truyền nhiễm mất rồi. Bây giờ ta đa nghi quá, cái gì ta cũng nghi được hết.

Liếc mắt qua Trương Tam y tiếp :

- Tại sao người chưa mở chiếc bao ra xem ?

Trương Tam hừ một tiếng :

- Tại sao ta phải mở ra xem ?

Hồ Thiết Hoa đáp :

- Chính nàng bảo người mở mà ! Trương Tam xì một tiếng :

- Nếu ta không muốn ?

Hồ Thiết Hoa cũng xì trả lại :

- Chẳng lẽ người không muốn biết vật gì trong đó ?

Trương Tam điềm nhiên :

- Có thể ta đợi lúc người ngủ say mới mở ra.

Hồ Thiết Hoa giật mình, thụt đầu xuống thấp, một lúc lâu bồng xuất thủ như gió, giật chiếc bao nơi tay Trương Tam. Rồi y bật cười lớn thốt :

- Ta không giống Lưu Hương. Ta không trộm, ta chỉ cướp thôi ! Y hỏi hã mở chiếc bao. Tràng cười của y vụt tắt. Trong bao có bộ y phục. Bộ y phục vấy máu. Đúng hơn là một chiếc áo dài.

Áo màu xanh nhạt, chất liệu tốt, vừa nhẹ vừa mềm, mặc vào người là khoan khoái lắm. Máu vấy nhiều nơi thân trước.

Hồ Thiết Hoa biến sắc thốt :

- Ta có thấy chiếc áo này ! Trương Tam hỏi nhanh :

- đâu ?

Hồ Thiết Hoa đáp :

- Trên mình Đinh Phong. Hắn mặc chiếc áo này lúc đến đón Khô Mai Đại Sư.

Trương Tam biến sắc :

- Còn máu đó ? Máu của Hường Thiên Phi ? Đinh Phong là hung thủ à ?

Hồ Thiết Hoa cảm hận :

- Ta đã nghi hắn từ lâu mà. Nhưng Kim Linh Chi thì luôn luôn tuân phục hắn, tại sao nàng trao chiếc áo của hắn cho bọn ta ? Nàng có ý gì chứ ?

Trương Tam suy tư một chút thốt :

- Có lẽ nàng không biết là áo của Đinh Phong. Có lẽ....

Hồ Thiết Hoa chặn lại :

- Có lẽ nàng chạy án ?

Trương Tam trố mắt :

- Chạy án ?

Hồ Thiết Hoa tiếp :

- Nàng biết chúng ta đã nhặt được hạt trân châu của nàng trên xác chết, nàng biết chúng ta đã nghi ngờ nàng nên cố ý đánh cắp chiếc áo của Đinh Phong, bôi máu vào đó, chuyển hướng mục tiêu của chúng ta.

Rồi y cười lạnh tiếp luôn :

- Giả như người mặc áo của ta mà đi giết người thì chẳng hung thủ là ta ?

Lưu Hương cất tiếng :

- Việc này có hai điểm đáng nghi ngờ.

Hồ Thiết Hoa trầm giọng :

- Hai điểm gì ?

Lưu Hương giải thích :

- Thứ nhất :

Kim Linh Chi là một thiên kim tiểu thư, bảo nàng giết người, nàng cũng có thể giết, nhưng bảo nàng đi ăn trộm y phục của người khác, chỉ sợ nàng không trộm được.

Trương Tam gật đầu :

- Đúng vậy ! Nàng làm sao biết được y phục của Đinh Phong để ở chỗ nào !

Muốn trộm phải quen tay, thạo nghề, trộm lần đầu chắc gì thành công.

Lưu Hương tiếp :

- Thứ hai :

nếu nàng muốn chuyển hướng mục tiêu của chúng ta thì chẳng khi nào nàng tự mang chiếc áo đến đây như thế này ! Làm điều bậy bạ ai ai cũng khó tránh thắc thỏm con tim ít nhiều.

Hồ Thiết Hoa hỏi :

- Vậy là người cho rằng có kẻ nào đó cố ý quăng chiếc áo vào trong phòng Kim Linh Chi, cố ý làm cho nàng chú tâm đến, để cho nàng mang lại đây trao cho bọn ta?

Lưu Hương gật đầu :

- Điều đó cũng có thể lắm ! Nhưng nếu Đinh Phong là hung thủ thì giết người xong, hắn phải hấp tấp vội vàng mà thì giờ thì ít, do đó hắn không xóa

kip mấy vết máu trên chiếc áo.

Trương Tam thốt :

- Câu Tử Trường và Đinh Phong ở chung phòng, việc trộm áo của Đinh Phong, chẳng ai có đủ phước tiện hơn Câu Tử Trường ! Cho nên ta thấy Câu Tử Trường đáng nghi ngờ hơn.

Hồ Thiết Hoa hừ một tiếng :

- Tại sao ngươi không đi báo phòng chủ nhân của ngươi ? Xem cho biết nàng gặp chiếc áo này ở tại đâu ?

Trương Tam lắc đầu cười nhẹ :

- Ta đâu dám ! Ta sợ nàng lắm ! Nếu ngươi muốn hỏi gì thì cứ đi tìm nàng mà hỏi. Chẳng lẽ ngươi cũng sợ luôn như ta ?

Hồ Thiết Hoa nhảy dựng lên, rồi bật cười lạnh, gằn giọng :

- Tại sao ta không dám ? Chẳng lẽ nàng dám cắn ta ?

Y vọt mình ra cửa, thẳng đến trước phòng Kim Linh Chi. Nhưng y không còn dũng khí đưa tay ra gõ cửa.

Tưởng đến hình dáng Kim Linh Chi chống nạnh hai tay vào hông, mắt sáng quắc, y rợn người.

Y nghĩ :

- Có lẽ nàng đã ngủ rồi. Nếu ta gọi thức nàng thì nàng phải phát cáu, chính ta đây, ta cũng phải giận nếu bị phá giấc ngủ, nói chi là người có tính khí như nàng, bất cứ lúc nào cũng bốc lửa được.

Gõ cửa phòng một nữ nhân là là một kỹ thuật đòi hỏi nhiều thực nghiệm, phải tinh vi, tế nhị, rồi mới thực hành được ! Ngoài ra còn phải có can đảm ! Đừng tưởng ai ai cũng làm được, dĩ nhiên trừ hạng vũ phu, lỗ mãng Hồ Thiết Hoa lắm nhảm :

- Chung quy, chiều nay tất cả đều hội họp đủ mặt, ta cứ đợi đến lúc đó, kẻ cũng không muộn gì.

Trong phòng có hai chiếc giường và một chỗ dưới sàn phòng, tạm dọn làm nơi ngủ.

Khi Hồ Thiết Hoa trở lại, hai chiếc giường đều bị chiếm. Trương Tam nằm trên một chiếc, tréo ngoáy đùi lắm nhảm :

- Kỳ quái thật ! Tạo sao ta không nghe tiếng gõ cửa ? Chẳng lẽ Hồ tiên sanh nói thì hung mà rút cuộc lại chẳng dám gõ cửa ? Tiên sanh can đảm hơn ta nhiều kia mà.

Hồ Thiết Hoa hét :

- Giường của ta, sao ngươi chiếm ?

Trương Tam điềm nhiên :

- Giường của ngươi ? Ai quy định là giường này thuộc về ngươi ? Tổng Đốc ? Tuần Vũ ? Hay lệnh của triều đình quy định ?

Hồ Thiết Hoa giận đến ngứa răng, nếu không cắn được cái gì chắc phải chết

mất vì khó chịu. Nhưng y còn làm gì được, chỉ cười lạnh thốt :

- Giường trên thuyền nhỏ quá, lại ngắn, lại hẹp, mừng tượng giường của trẻ con. Ta đường là bậc đại trượng phu thì tốt hơn nên tìm chỗ rộng rãi mà nằm.

Y vừa nằm xuống chỗ trống dưới sàn chột bật vùng dậy hét :

- Người được dâng chân lên giường đầu. Cả cái gối của ta người cũng lấy luôn. Trương Tam cười hì hì :

- Ngủ chỗ rộng rãi chắc khoan khoái lắm, Hải Quát Thiên sợ người quá khoan khoái mà ngủ luôn không chịu thức dậy cho nên không chuẩn bị gối cho người.

Hồ Thiết Hoa nghiêng răng, đảo mắt nhìn quanh, bỗng cười lên thốt ! - Thì ra người cũng như Lão Xú Trùn, mang cái tật nghẹt mũi cho nên không ngửi thấy mùi thú.

Trương Tam hỏi gấp :

- Mùi thú gì ?

Hồ Thiết Hoa đáp :

- Trên chiếc gối của ta, vừa rồi ta vô tình ngồi lên, đúng lúc ta nôn búng....

Y chưa dứt câu, Trương Tam chụp chiếc gối quăng xuống sàn.

Hồ Thiết Hoa cười lớn :

- Người cũng bị lừa nữa sao ?

Trương Tam đáp :

- Người nói gì ta cũng không tin, chỉ có cái địt thôi. Người là tay vô địch địt trên đời này, người ta ba ngày, ba tháng, ba năm không địt, còn người thì có thể bảo là mỗi phút mỗi địt.

Hai hôm nay nhiều sự việc xảy ra quá. Toàn là những việc đáng sợ.

Chẳng những thế, cứ theo tình hình đó thì còn biết bao nhiêu việc nữa sắp sửa phát sanh, đáng sợ hơn nhiều. Và có thể những việc đó sẽ bắt đầu từ đêm nay ! Bởi đêm là đồng lõa của bao nhiêu việc phi lý, phi nhân.

Hồ Thiết Hoa vốn cho rằng mình không thể nào ngủ được. Và người ta bảo khi khó ngủ cứ đếm, đếm mãi, giấc ngủ sẽ đến, đến không hay không biết.

Nhiều người đã thực nghiệm và thời thường có kết quả. Y chuẩn bị đếm đến một vạn, nếu đếm đến đủ số rồi mà không ngủ được thì đi lấy rượu mà uống.

Nhưng đếm đến mười bảy y ngủ khò.

Tiếng gõ cửa vang lên làm Hồ Thiết Hoa bừng tỉnh. Tiếng gõ cửa rất khẽ, vang cóc cóc nhẹ nhàng, mừng tượng người nào đó gõ rất lâu.

Y càu nhàu :

- Khách đâu mà lắm khách ! Lúc nào cũng có. May là ở giữa giòng sông.

Nếu tại đất liền chắc là ta chịu không nổi ! Y chờ dậy, đầu óc chưa tỉnh hẳn, xô mạnh cánh cửa, định trút cái bực bội trên đầu kẻ gõ cửa. Ngờ đâu bên ngoài chẳng có một bóng ma đừng nói là bóng người. Tuy nhiên tiếng cóc

cốc cốc vẫn còn vang đều đều. Hồ Thiết Hoa trấn định tâm thần, quan sát một lúc phát giác ra đó chẳng phải là tiếng gõ cửa mà do người trong phòng bên cạnh gõ vách.

Y phát câu lẩm nhẩm :

- Tiểu tử đó làm gì thế ? Định phá giấc ngủ người ta chắc ?

Y đưa tay đập mạnh vào vách quát :

- Ai ?

Gõ vách nếu không là Công Tôn Kiếp Dư thì là Bạch Lạp Chúc, y cần gì phải hỏi?

Bên kia quả nhiên có người phát thoại. Hồ Thiết Hoa áp tai vào vách nghe rõ thính âm của Công Tôn Kiếp Dư.

Giọng lão rất thấp. Lão hỏi :

- Lưu Hương Soái đó phải không ? Có thể qua đây đàm đạo được chăng?

Thì ra người ta muốn tiếp xúc với Lưu Hương. Hai hôm nay ai ai cũng muốn tiếp xúc với Lưu Hương.

Hồ Thiết Hoa tức muốn mắng mấy tiếng, quay đầu lại nhận ra hai chiếc giường trống không. Lưu Hương và Trương Tam biến mất dạng.

Người bên vách lại tiếp :

- Có thể Hương Soái chưa biết tại hạ là ai, tuy nhiên....

Hồ Thiết Hoa cao giọng đáp :

- Tại hạ biết các hạ là ai song Lưu Hương vắng mặt.

Người bên vách hỏi :

- Chẳng rõ Hương Soái đi đâu ?

Hồ Thiết Hoa thốt :

- Hẳn là một con thỏ, đến nơi nào là chạy nhảy khắp nơi đó. Có quỷ mới biết hấn đi đâu.

Người bên vách tiếp :

- Các hạ là....

Hồ Thiết Hoa chận lời :

- Tại hạ họ Hồ, các hạ muốn nói gì với Lưu Hương, cứ nói với tại hạ, chẳng sao đâu.

Người bên vách kêu lên :

- A....

Rồi bỏ luôn câu nói.

Hồ Thiết Hoa đợi một lúc, càng suy nghĩ càng nhận thấy có cái gì không ổn.

Giữa Công Tôn Kiếp Dư và Lưu Hương chẳng có một điều quan hệ nào bỗng nhiên lão lại tìm Lưu Hương, tại sao thế ? Lão cũng có thể qua đây đường đường chính chính mà gặp nhau, lại làm chi cái trò úp úp mở mở thế ?

Chẳng lẽ lão có một bí mật gì muốn tiết lộ với Lưu Hương ?

Y mắng thầm :

- Lão Xú Trùm thật đáng đánh đòn ! Sao không gọi ta đi với lại trốn ta mà đi.

Y hểnh hểnh mũi lẩm nhẩm :

- Hôm qua ta đâu có quá chén, tạo sao ta ngủ như chết thế này ?

Thực ra y cũng hiểu là có Lưu Hương bên cạnh, y ngủ ngon lành. Bởi y biết dù cho trời sập, Lưu Hương vẫn đủ sức chống chọi, bảo vệ an toàn cho y. Y chẳng cần lo ngại gì cả.

Y mang vợ, mang giày nhanh chóng định sang phòng bên cạnh hỏi Công Tôn Kiếp Dư, lão muốn gặp Lưu Hương để làm gì. Y còn hỏi luôn lão ta quen biết với Câu Tử Trường như thế nào.

Nhưng y gõ cửa lâu lắm rồi mà bên trong chẳng một ai đáp ứng. Bên này phòng không đáp, cửa bên kia phòng lại mở ra, Câu Tử Trường xuất hiện hỏi :

- Hồ huynh muốn gặp họ ?

Hồ Thiết Hoa không quay đầu lại, lạnh lùng thốt :

- Tại hạ đâu có khùng. Không tìm họ thì gõ cửa làm gì ?

Câu Tử Trường cười vuốt :

- Họ vừa ra khỏi phòng và len trên sàn thuyền rồi. Tại hạ trông thấy họ đi.

Hồ Thiết Hoa đột nhiên quay đầu lại, quắc mắt nhìn Câu Tử Trường buông từng tiếng :

- Xem ra các hạ rất thích lưu ý đến hành động của kẻ khác ! Câu Tử Trường giật mình, ấp úng :

- Tại hạ.... Tại hạ....

Hồ Thiết Hoa cao giọng :

- Từ ngày gặp các hạ, tại hạ luôn luôn xem các hạ như một bằng hữu ! Phải vậy không ?

Câu Tử Trường thở dài :

- Tại hạ vô cùng cảm kích.

Hồ Thiết Hoa tiếp :

- Tại hạ hy vọng các hạ có cái gì cần nói, hãy thành thật mà nói với tại hạ, xin đừng man trá lẫn nhau.

Câu Tử Trường đáp :

- Có khi nào tại hạ giả dối với Hồ huynh đâu ?

Hồ Thiết Hoa hừ một tiếng :

- Tốt ! Vậy tại hạ xin hỏi :

Công Tôn Kiếp Dư và Bạch Lạp Chúc có lai lịch như thế nào ? Tại sao các hạ nhận ra họ ?

Câu Tử Trường trầm ngâm một lúc rồi thở dài đáp :

- Hồ huynh đã hỏi, tại hạ không thể không nói, bất quá....

Hắn thấp giọng tiếp :

- Việc này quan hệ rất lớn ! Hiện tại thời cơ chưa thuận tiện, nhưng tại hạ cứ nói, Hồ huynh nghe rồi xin giữ bí mật cho. Đừng tiết lộ với ai cả ! Hồ Thiết Hoa không cần suy nghĩ, đáp nhanh :

- Được rồi, tại hạ đáp ứng ! Câu Tử Trường tiếp :

- Cả đến Lưu Hương Soái....

Hồ Thiết Hoa chận lời :

- Tại hạ đã đáp ứng rồi thì dù cho là cha tại hạ, tại hạ cũng không tiết lộ cho biết. Lời nói của tại hạ cũng như Lưu Hương, đáng tin tưởng lắm.

Chẳng lẽ các hạ hoài nghi tại hạ ?

Câu Tử Trường thở phào thốt :

- Được nghe Hồ huynh nói thế là tại hạ yên tâm rồi.

Hắn đưa Hồ Thiết Hoa vào phòng cài then cửa lại. Đinh Phong đã đi đâu từ lâu.

Trước hết Câu Tử Trường mời Hồ Thiết Hoa ngồi đoạn trầm giọng thốt :

- Hai tháng trước đây tại phủ Khai Phong có xảy ra một vụ án quan trọng.

Trần Viễn Tướng Quân từ quan ngoại áp giải một số cống phẩm về kinh, dừng chân tại phủ Khai Phong, ngủ đêm tại nha môn, bỗng nhiên vào canh ba, có kẻ vào cắt mất đầu. Bao nhiêu đồ vật tiến cống cho triều đình cũng mất sạch sành sanh. Đoàn hộ tổng gồm một trăm hai mươi người đều bị giết chẳng còn một mạng.

Hồ Thiết Hoa trở mắt :

- Có việc quan trọng như vậy tại sao chẳng nghe ai nói gì cả ?

Câu Tử Trường thở dài :

- Bởi đó là một vụ án trọng đại nên chẳng ai dám để tẩu lộ phong thanh, sợ triều đình hay được sẽ bắt tội nặng nề. Người ta ém nhẹm luôn để âm thầm điều tra manh mối. Khi nào tìm được thủ phạm rồi sẽ thượng sớ tâu trình lên Hoàng Thượng.

Hồ Thiết Hoa cau mày :

- Kẻ gây ra vụ án không lưu lại một mạng người sống sót nào cả thì có muốn truy ra manh mối, thiết tưởng cũng không phải là việc dễ làm.

Câu Tử Trường tiếp :

- Nhưng người tính đâu qua trời định. Hung thủ cứ tưởng là phải tay được rồi, ngờ đâu ông trời còn chừa lại một người làm chứng cho bọn sát nhân không thoát khỏi vòng luật pháp.

Hồ Thiết Hoa hỏi :

- Người đó là ai ?

Câu Tử Trường đáp :

- Một thị thiếp của Trần Viễn Tướng Quân. Đêm đó nàng ngủ với Trần Viễn Tướng Quân đến nửa đêm, nàng đi đại tiện, lúc biến cố xảy ra nàng ẩn trốn

luôn trong phòng vệ sinh, nhờ thế mà thoát chết. Tuy không thấy mặt hai tên sát nhân song nàng nghe rõ ràng cuộc đối thoại giữa bọn chúng.

Hồ Thiết Hoa cười vang :

- Xem ra mạng của nữ nhân dài hơn mạng nam nhân ! Câu Tử Trường tiếp :
- Cứ theo lời nàng thì vụ án gây nên bởi một già một trẻ, việc thành rồi, cả hai chuẩn bị trốn ra hải ngoại, tìm đến Tiêu Kim Quật mà hưởng thọ. Tại hạ theo manh mối đó, đi dần đến đây.

Hồ Thiết Hoa kinh ngạc :

- Nghe các hạ nói, tại hạ đoán các hạ là người trong Lục Phiến Môn. Có đúng chăng ?

Câu Tử Trường đáp :

- Tại hạ không là bộ đầu của quan nha, bất quá chỉ là một vệ sĩ của Hùng Đại Tướng Quân vùng quan ngoại, vào Trung Nguyên lần này là vâng lệnh sai của Hùng Đại Tướng Quân, đặc cách tra cứu vụ án đó.

Hắn cười một tiếng, tiếp :

- Nhân vì từ lúc nhỏ, tại hạ đã vào phủ tướng quân rồi, song không thường xuất ngoại hành sự, do đó không quen mọi sinh hoạt trên giang hồ, thành thử cử động khó tránh ngây ngô làm Hồ huynh phải cười thâm.

Hồ Thiết Hoa sững sờ. Lâu lắm, y mới thở ra một tiếng dài, rồi lắc đầu, cười thốt :

- Thì ra sự việc là vậy ! Nhưng tại sao các hạ không sớm cho nhau biết ?

Báo hại tại hạ trách lầm các hạ ! Đi tìm kẻ gian mà bị tình nghi là kẻ gian, có phải là oan uổng không ?

Câu Tử Trường cười khỏ :

- Chỉ vì tại hạ mang một trọng trách nơi mình, lại thuộc loại đại bí mật nên không dám tùy ý thổ lộ thân phận. Hà huống Hải Quát Thiên, Hương Thiên Phi, Đinh Phong chẳng phải là những người tôn trọng luật pháp, nếu họ biết rằng tại hạ đi tìm manh mối vụ án mạng chỉ sợ họ dám làm điều bất lợi cho tại hạ.

Hồ Thiết Hoa gật đầu thốt :

- Tại hạ hiểu rồi.... Các hạ hoài nghi Công Tôn Kiếp Dư và Bạch Lạp Chúc là hai hung thủ gây nên vụ án Câu Tử Trường :

- Phải ! Hai người đó có nhiều điểm khả nghi lắm. Cho nên vừa rồi, tại hạ có vào phòng của họ, ý muốn dò dẫm tình hình cử động của họ xem sao.

Hồ Thiết Hoa hỏi :

- Các hạ tìm được manh mối chi chăng ?

Câu Tử Trường thở dài :

- Họ giữ kín miệng bình. Tại hạ vào đó rồi, chẳng những không tìm hiểu được gì, mà lại còn phạm cái lỗi đập cò động rắn, nếu họ biết được thân phận tại hạ, chỉ sợ....

Mặt biến sắc, hấn tiếp :

- Chỉ sợ.... Chỉ sợ....

Song hấn không nói được đoạn cuối, mừng tượng sợ nói ra là phạm vào một điều gỡ.

Hồ Thiết Hoa gật đầu :

- Đúng vậy ! Nếu họ biết được chân tướng của các hạ, họ sẽ không để cho các hạ yên đâu. Vậy từ nay, các hạ hãy cẩn thận mới xong cho.

Y đập nhẹ tay lên đầu vai Câu Tử Trường, rồi cười thốt :

- Hiện tại tại hạ biết được việc đó rồi thì không thể dung dưỡng cho họ muốn làm chi thì làm. Các hạ yên trí lớn.

Câu Tử Trường cũng cười đáp :

- Đa tạ Hồ huynh chiếu cố ! Có Hồ huynh, làm gì tại hạ không yên tâm ?

Bất quá....

Hấn cau mày, trầm giọng tiếp :

- Hai người đó thâm hiểm, gian hoạt lắm, không thể xem thường họ được đâu. Tại hạ chưa nắm được một chứng cứ gì, tạm thời chúng ta không nên vội vọng động.

Hồ Thiết Hoa gật đầu, từ từ thốt :

- Tuy nhiên hai người đó cũng không có lý do gì bắt buộc phải giết Hương Thiên Phi. Chẳng lẽ họ định sát hại tất cả số người trên thuyền này để diệt khẩu ?

Cuối cùng rồi đêm cũng về, dành lại vũ trụ với ngày dài. Đêm được báo hiệu bằng hoàng hôn có tà dương còn lưu luyến trên mặt nước, nhìn ra mút mắt, mênh mông, biển rộng trải tận chân trời, sóng nhấp nhô điểm vàng lẫn bạc, óng ánh như vạn ức hạt kim cương to nhỏ bất đồng. Còn cảnh nào hơn cảnh biển chiều hôm.

Lưu Hương cùng Trương Tam tựa mình vào mạn thuyền nhìn đến xuất thần.

Lâu lắm, Trương Tam cất tiếng :

- Trước khi ta vượt biển, ta cứ tưởng cảnh sắc trên sông dài là đẹp nhất trần gian. Giờ đây linh đình trên sóng nước trùng dương, ta mới biết sông dài vô nghĩa bên cạnh biển rộng. Ta không còn muốn trở lại chốn cũ nữa.

Lưu Hương cười nhẹ thản nhiên đáp :

- Người xưa có nói :

Đừng khinh thường hải nan vì thủy....

Vừa lúc đó Đinh Phong từ mũi thuyền đi đến, tâm thần kinh hoàng.

Chưa đến gần, hấn đã hô hoán lên :

- Hôm nay hai vị có gặp Hải bang chủ lần nào chẳng ?

Lưu Hương cau mày lắc đầu :

- Từ lúc sáng sớm chia tay nhau đến bây giờ, tại hạ không gặp lại lần nào.

Trương Tam tiếp nói :

- Y mệt mỏi suốt đêm, sáng ngày còn phải lo nghĩ, có lẽ y còn ngủ say.
Sao công tử không đến chỗ y ngủ xem ?

Đinh Phong đáp :

- Tại hạ có đến đó, chỗ ngủ còn chẵn gối chỉnh tề, chứng tỏ không có người
ngã lưng xuống.

Lưu Hương giật mình :

- Những người khác không ai thấy y ở đâu sao ?

Đinh Phong biến sắc mặt nhợt nhạt, nụ cười thân thiết hòa dịu hằng ngày
mất hẳn, trầm giọng thốt :

- Tại hạ có đi qua khắp nơi, hỏi mọi người, người cuối cùng gặp y là Tiền
Phong.

Lưu Hương cau mày :

- Tiền Phong ?

Đinh Phong tiếp :

- Tiền Phong cho biết, vào giờ Ngọ hôm nay, Hải bang chủ một mình đứng
tại mũi thuyền, nhìn ra biển khơi, xuất thần, miện cứ lầm nhảm tên Hương
nhị gia mãi. Tiền Phong mời y dùng cơm, y không buồn lưu ý đến gã. Từ lúc
đó đến bây giờ không còn ai trông thấy y nữa.

Lưu Hương hỏi :

- Lúc đó trên sân thuyền có người nào khác nữa chẳng ?

Đinh Phong đáp :

- Lúc đó trên thuyền, đại đa số thủy thủ đều xuống phía dưới dùng cơm, chỉ
còn hai người trực tại lái thuyền, ba người giữ lều phía bên tả, trên vọng lái
còn có một người nữa, có phận sự nhắm hướng.

Đoạn hấn thờ dài tiếp :

- Nhưng sáu người đó đều không trông thấy Hải bang chủ.

Trương Tam thốt :

- Biết đâu Tiền Phong không nói ngoa ?

Đinh Phong đáp :

- Giả như gã nói ngoa thì lý do gì khiến gã nói ngoa ? Có lẽ người ta quá bận
rộn nên không ai để ý đến Hải bang chủ lúc y lên sân thuyền. Vả lại Hải
bang chủ cũng không ở trên sân thuyền lâu lắm.

Trương Tam cau mày :

- Vậy đi đâu chứ ? Không lẽ y nhảy xuống biển ?

Đinh Phong lộ vẻ ảm đạm :

- Tại hạ chỉ sợ y bị thương cực độ về cái chết của Hương Thiên Phi, rồi
trong lúc mất trí, dám làm liều....

Lưu Hương chận lại :

- Hải bang chủ không thuộc hạng nông nổi như vậy đâu ! Còn Tiền Phong?

Tại hạ muốn hỏi hấn mấy câu.

Đinh Phong đáp :

- Hôm nay hắc không có phiên trực nên ở luôn dưới khoang thuyền nghỉ ngơi.

Lưu Hương thốt :

- Chúng ta xuống đó tìm hắc.

Lòng khoang không lớn lắm. Mười mấy thủy thủ cùng chia nhau một khoảng trống đó, tự nhiên có sự bừa bãi, hơi hám.

Tiền Phong chiếm một vuông khoang thứ ba bên hàng hữu, gã đang nằm trên giường, trùm chăn kín mít, ngủ vùi. Gã để lộ đôi chân ra ngoài, đôi chân còn mang giày, chừng như gã quá nhọc mệt, ngã lưng xuống giường là ngủ ngay, không kịp cởi giày vớ.

Lỗ Trường Kiệt chưa ngủ, nghe có người tìm gã, vội vào gọi gã thức dậy, song gọi mãi, rồi lắc mạnh gã, gã cũng không tỉnh giấc.

Lỗ Trường Kiệt cười vang thốt :

- Hề nóc rượu vào là hắc ngủ ngư heo ! Sấm nổ bên tai cũng không thức!

Trương Tam nhìn thoáng qua Lưu Hương cười thốt :

- Cái tật của gã không nhỏ hơn Tiểu Hồ chút nào.

Nhưng nụ cười của hắc chai ngắt liền. Lỗ Trường Kiệt vừa tức chần lên, Trương Tam phát hiện ra tình hình không ổn rồi. Tiền Phong nằm đó, xem thì rất an tường, nhưng gương mặt biến đổi đáng sợ. Lỗ Trường Kiệt cảm thấy đôi chân nhũn, không gượng đứng được nữa, gã ngồi ngay, kêu phịch một tiếng. Vô luận là ai, nhìn Tiền Phong cũng biết được là gã không còn sống nữa.

Lưu Hương bước tới vạch áo của Tiền Phong ra xem. Nơi ngực có dấu bàn tay. Dấu bàn tay tả ! Tiền Phong đã bị người hạ độc thủ ! Đinh Phong kêu lên :

- Chu Sa Chương ! Trương Tam lạnh lùng nhìn hắc thốt :

- Đinh công tử quả nhiên có nhãn lực. Chắc là có luyện chương pháp Chu sa ?

Đinh Phong vốn chưa phát giác cái ý moi móc của Trương Tam nên lắc đầu thốt :

- Mấy năm gần đây, tại hạ không nghe nói trên giang hồ có người nào luyện Chu Sa Chương cả.

Lưu Hương hỏi :

- Vừa rồi ai vào đây ?

Đầu đầm mồ hôi lạnh, Lỗ Trường Kiệt run giọng :

- Chính tiểu nhân vừa vào đây. Lúc đó Tiền Phong ngủ say.... Người tại đây chỉ có việc ngủ thôi và bọn thô lỗ như tiểu nhân, hề ngủ là cảm như bất tỉnh. Gã nói đúng. Trương Tam gọi tỉnh các tên kia, cả chín tên đều đáp không thấy ai vào đây cả, trừ bọn chúng.

Lưu Hương hỏi :

- Nhưng rõ ràng Đình công tử vừa vào đây để hỏi Tiên Phong, thế chẳng có ai trông thấy à ?

Tất cả đều lắc đầu.

Đình Phong biến sắc thốt :

- Đích xác là vừa rồi tại hạ có vào đây, nhưng lúc đó thì Tiên Phong còn sống. lúc tại hạ hỏi gã có Kim cô nương bên cạnh. Kim cô nương chứng minh điều đó cho tại hạ.

Hắn tiếp luôn :

- Sau lại, tại hạ vào nhà bếp, hỏi luôn sáu tên có mặt trên sân thuyền lúc trực vào giờ Ngọ, cuối cùng mới đi tìm Hương Soái và Trương huynh. Tại hạ làm bao nhiêu việc đó trong vòng nửa tiếng đồng hồ.

Trương Tam kêu lên :

- Có Kim cô nương nữa sao ?

Đình Phong đáp :

- Kim cô nương và tại hạ chia tay nhau tại bậc thang, chính nàng lãnh phần đi tìm Câu huynh, Hồ huynh để báo tin, đồng thời cho Công Tôn tiên sanh hay luôn, chẳng rõ nàng có gặp các vị đó chăng ?

Lưu Hương trầm ngâm một chút :

- Bếp tại chỗ nào ?

Bếp nơi nấu nướng mà cũng là chỗ ăn của thủy thủ, nơi đó cũng không rộng rãi lắm. Hai chiếc bàn chiếm trọn khoảng rộng đó.

Bọn thủy thủ làm thì quần quật như trâu, ngủ thì mê mang như heo, ăn lại ồ ạt như hổ. Thức ăn đựng trong tô to, cơm chứa trong rá to, chén ăn cũng to luôn, tất cả nói lên sự thô lậu của hạng người cam cái kiếp khuyển mã, sẵn sàng làm công việc phá núi, đốn rừng, bồi đắp sự thịnh vượng và củng cố sự an toàn của chủ nhân.

Hiện tại có sáu người ăn. Thực sự họ có mặt tại đó, họ ăn rồi chưa ? Họ đang ăn hay sắp sửa ăn ? Chẳng ai biết được, bởi họ bất động. Hai người gục đầu xuống mặt bàn, hai người ngồi ngồi trên ghế, hai người ngã dài trên sàn, cạnh khung cửa.

Cả sáu người đều chết. Tất cả đều chết vì Chu Sa Chương ! Hai người gục tại mặt bàn chết ròn hơn hết. Hai người bên cạnh vừa đứng lên bị đánh luôn nên ngã ngối trên ghế trở lại. Hai người hoảng sợ bỏ chạy cũng không thoát. Tất cả sáu người đều bị hạ sát, gần như đồng thời, bất quá cách nhau độ vài giây thôi.

Trương Tam nghiêng răng, buông giọng căm hờn :

- Hung thủ có thủ pháp và thân pháp quá nhanh.

Lưu Hương thở dài :

- Nếu như thế này thì có lẽ Hải bang chủ gặp dữ nhiều lành ít.

Đinh Phong cũng thở ra :

- Đúng vậy ! Lúc Hải bang chủ bị hại chắc Tiền Phong và sáu người này phát giác kịp, do đó hung thủ giết họ luôn để diệt khẩu.

Hắn lắc đầu lộ vẻ thảm tiếp :

- Nếu vừa rồi họ nói thật sự tình với tại hạ thì làm gì có thảm cảnh xảy ra cho họ. Hung thủ có biện pháp gì bắt buộc họ giữ bí mật hoàn toàn ?

Trương Tam lạnh lùng :

- Có thể họ không có cơ hội để nói.

Hắn liếc mắt sang Đinh Phong tiếp luôn :

- Đinh công tử vừa hỏi thì họ cũng vừa bị sát hại ! Tình xảo thật.

Đinh Phong không hề đổi sắc mặt thốt :

- Phải, tại hạ mới hỏi đó là họ liền bị giết đó. Nếu tại hạ không hỏi chắc họ chưa chết gấp như vậy đâu. Sự tình phát sanh trước sau không quá nửa giờ, trong thời gian ngắn đó, ai có khả năng thực hiện một vụ án chứ ?

Trương Tam buông gọn :

- Ai ai cũng có khả năng làm việc đó.

Đinh Phong chớp mắt hỏi :

- Trong nửa giờ qua, hai vị có gặp Công Tôn Kiếp Dư và Câu Tử Trường chẳng ?

Mọi người hội họp đủ mặt. Dĩ nhiên thiếu mặt những kẻ chết, biệt tích bởi bất khả kháng.

Hồ Thiết Hoa cao giọng thốt :

- Tại hạ có thể chứng minh Câu Tử Trường không hề rời phòng. Rời phòng để đi giết người, y và tại hạ đang đàm đạo lúc vụ án được phát giác.

Đinh Phong hỏi :

- Còn Công Tôn tiên sanh ?

Công Tôn Kiếp Dư đáp :

- Thầy trò tại hạ vẫn ở trong phòng. Hồ huynh cũng có thể chứng minh điều đó.

Hồ Thiết Hoa cười lạnh :

- Phải ! Tại hạ và các hạ có trao đổi cách vách mấy câu. Nhưng sau đó thì sao ?

Công Tôn Kiếp Dư đáp :

- Sau đó bọn tại hạ vẫn ở luôn trong phòng, đến lúc Kim cô nương gõ cửa....

Kim Linh Chi thốt :

- Phải đó ! Lúc tôi đến gõ cửa họ có mặt trong phòng.

Hồ Thiết Hoa trầm gương mặt :

- Sau cái lúc tại hạ và các hạ ngưng cuộc đối thoại đến lúc Kim cô nương đến gõ cửa có một khoảng cách thời gian. Trong thời gian đó các vị đi đâu ? Thời gian đó rất đủ cho một sát nhân hành động.

Công Tôn Kiếp Dư phân trần :

- Trọn ngày nay, thầy trò tại hạ không hề ra khỏi phòng.

Hồ Thiết Hoa cười lạnh :

- Nhưng Câu huynh lại thấy các vị ra khỏi phòng ! Thế là nghĩa gì chứ ?

Công Tôn Kiếp Dư chớp mắt nhìn.

Câu Tử Trường biến sắc mặt đáp :

- Tại hạ nghe tiếng chân vang lên bên ngoài, vội bước ra xem, đúng lúc một bóng người đang lên thang. Tại hạ độ chừng là các hạ ! Công Tôn Kiếp Dư lạnh lùng :

- Thì ra là các hạ độ chừng. Thật sự thì chẳng thấy chi cả.

Câu Tử Trường cười gượng :

- Lúc đó người ấy đi nhanh quá, tại hạ chỉ kịp thấy đôi chân nên không nhận ra là ai.

Hồ Thiết Hoa trợn mắt căm miệt.

Đột nhiên mọi người nín lặng. Rồi họ nghe tiếng chồm chồm vang lên bên ngoài. Tiếng vang cách khoảng lâu lâu. Ai cũng đoán là các thủy thủ quăng xác chết đồng bạn xuống biển. Không tròn một ngày, trên thuyền có đến chín người chết. Còn lại bao nhiêu người, họ sẽ sống được bao lâu nữa ? Và cái phiên kế đây là ai ?

Tự nhiên hung thủ có mặt trên thuyền. Nhưng hung thủ là ai chẳng một người nào biết.

Lưu Hương vốn định chờ hung thủ hành động lần thứ hai để truy ra manh mối, song hung thủ đã hành động quá hai lần rồi, vẫn không để lộ một sơ hở nào. Vụ án vẫn tròn trịa như lúc đầu.

Hiện tại ai ai cũng thần thờ, không ai còn lưu ý đến ai nữa. Mừng tượng ai ai cũng sợ mình bị những người kia nghi ngờ là hung thủ.

Không rõ từ lúc nào, rượu thịt đã được dọn lên đầy mặt bàn. Rượu ngon, thức ăn ngon, nhưng không ai ăn, uống.

Thời khắc trôi qua, lâu lắm, Hồ Thiết Hoa thốt :

- Mỗi người chỉ chết một lần thôi. Chúng ta chưa chết, rồi cũng phải chết.

Trương khi chết, ăn uống no say cái đã.

Trương Tam lạnh lùng cảnh cáo :

- Người ăn uống rồi biết đâu người chẳng chết ngay, chết sớm hơn mọi người khác ! Hồ Thiết Hoa buông đũa liền. Không ai dám bảo đảm là trong rượu, trong thức ăn không có độc.

Lưu Hương cười nhạt thốt :

- Tuy nhiên nếu không ăn thì cũng phải chết vì đói. Chết đói không sướng chút nào. Chết vì chất độc vậy mà còn no đủ hơn, sung sướng hơn.

Chàng cầm đũa, gắp mỗi món một chút, lần lượt ăn qua đủ các đĩa, cuối cùng rót rượu uống. Nếu có độc trong bất cứ món nào, chàng cũng trúng cả.

Câu Tử Trường kêu lên :

- Hương Soái có hào khí hơn mây, đáng phục ! Đáng phục ! Quả thật danh bất hư truyền.

Hồ Thiết Hoa mỉm cười :

- Nếu các hạ cho rằng hần có hào khí cao, xem cái chết như đi về thì thật là lắm. Làm to. Bất quá hần có một biệt tài phân biệt được vật nào có độc, vật nào không độc vậy thôi. Chính tại hạ cũng chẳng hiểu do đâu hần có cái biệt tài đó.

Công Tôn Kiếp Dư thở dài :

- Được ở bên cạnh Hương Soái kể ra cũng là tốt phúc! Hồ Thiết Hoa trầm gương mặt thốt :

- Nếu các hạ là hung thủ thì nên nói rằng ở gần hần là vô phúc ! Công Tôn Kiếp Dư không lưu ý đến ý, đưa chén rượu lên uống cạn.

Không ai biết tại sao hôm nay Hồ Thiết Hoa lại cứ tìm cách gây sự với Công Tôn Kiếp Dư mãi. Tuy nhiên, khi mỗi người uống được vài chén rượu rồi thì ai ai cũng cảm thấy khoan khoái ít nhiều.

Đinh Phong vụt thốt :

- Tình hình nghiêm trọng, các vị nên bớt rượu là hơn. Kim cô nương và Hồ huynh tuy có ước hẹn đấu rượu với nhau đêm nay, tại hạ thấy nên dời lại một ngày nào khác đi. Trong hai vị, dù cho ai say, ai tỉnh cũng đều bất lợi cho toàn thể, cho chính mình cả.

Hần nhắc lại việc đó, dù rằng hần bảo dời ngày, song có khác nào hần thúc giục khai diễn cuộc đấu ? Cái ý của hần thiện hay ác thì chỉ có mỗi một mình hần biết mà thôi ! Kim Linh Chi không dẫn được tính khí, cười lạnh thốt :

- Uống hay không uống cũng chẳng quan hệ gì. Nhưng nếu có kẻ say thì nhất định không phải là tôi.

Hồ Thiết Hoa khi nào nhịn được. Y cười lạnh, tiếng cười vang lớn hơn, rồi hỏi :

- Nếu vậy người say là tại hạ ?

Kim Linh Chi cao giọng :

- Mang ra đây sáu vò rượu ! Những kẻ đáng sợ phải kể :

Hạng nhất là trang nho nhã như văn sĩ, tú tài. Hạng thứ hai là hòa thượng, đạo nhân. Hạng thứ ba là các lão trượng.

Phàm là khách giang hồ, ai ai cũng thuộc cái thống kê đó nằm lòng.

Nhưng hạng người khó trêu nhất là nữ nhân.

Hồ Thiết Hoa từng trải qua hàng trăm trận chiến, đương nhiên biết rõ hơn ai hết. Tuy nhiên đấu rượu khác hơn đấu võ công.

Về tửu lượng, niên kỷ càng cao, tửu lượng càng kém, nam nhân là thế, còn nữ nhân thì phần tiên thiên trong thể chất cũng như phần hậu thiên, cả hai

phần đều không sung mãn bằng nam nhân.

Về rượu, Hồ Thiết Hoa cũng là tay kinh nghiệm già dặn, y hiểu rõ cái đạo lý đó, cho nên chẳng khi nào y sợ đấu rượu với hạng già và nữ nhân dù đối phương nổi tiếng là thánh rượu.

Tuy nhiên, nếu có thông lệ, tất có ngoại lệ. Bởi đời chẳng có gì là tuyệt đối cả, và thỉnh thoảng có những cái bất ngờ làm cho con người chới với.

Kim Linh Chi uống xong chén thứ nhất, Hồ Thiết Hoa biết là mình mắc mưu rồi.

Về võ thuật, trông đối phương xuất thế thì con nhà võ biết ngay tài nghệ kẻ giao đấu. Về rượu, trông đối phương nâng chén lên cũng biết ngay tửu lượng đối thủ.

Người biết uống rượu, cầm chén rượu dù nặng cũng thành nhẹ. Người không biết uống rượu thì chén dù nhẹ vẫn có vẻ nặng như thường. Bởi không thành thạo.

Bất quá Kim Linh Chi là nữ nhân, nên nàng phải dùng chén chứ không thể nâng cả vò mà nốc.

Hồ Thiết Hoa đâu có cái văn vẻ đó. Y nâng vò rượu lên, nghiêng miệng vò vào miệng mình vừa trút vừa nốc ồ ộc. Trước mặt nữ nhân, khi nào y chịu kém ?

Kim Linh Chi chưa cạn vò thứ nhất, Hồ Thiết Hoa đã làm xong hai vò.

Câu Tử Trường vỗ tay cười lớn :

- Hồ huynh quả có tửu lượng kinh hồn ! Uống lại nhanh.

Hồ Thiết Hoa đắc ý nhìn Kim Linh Chi với ánh mắt sáng ngời, cười lên ha hả thốt :

- Đấu rượu phải nhanh, chứ cứ nhấp nhấp như cóc thè lưỡi thì biết đến năm tháng nào mới xong một vò. Mà uống một vò rượu như cóc liếm đó thì dù trẻ nít lên ba cũng chẳng say.

Kim Linh Chi cười lạnh :

- Uống nhanh, uống cho say ngửa say nghiêng thì có ra cái quái gì. Có uống cho say thì ai mà chẳng uống được ? Uống như vậy một kẻ tầm thường cũng nốc được mấy vò rồi cứ lăn đùng ra đó mà chờ hết say. Trương Tam, người nghĩ có đúng vậy chăng ?

Trương Tam đáp gấp :

- Đúng ! Đúng ! Đúng ! Rất đúng ! Có những kẻ tửu lượng bình thường, bất quá chỉ dám say mà thôi. Và khi say rồi dù có uống mấy chén nữa cũng không quan hệ gì.

Hắn cười hì hì đoạn tiếp :

- Một người khi ngà ngà say rồi thì rượu đến môi cảm như nước lã, do đó có uống thêm bao nhiêu đi nữa cũng chẳng tài ba gì. Uống mà không say mới đáng gọi là tay cừ khôi chứ.

Hồ Thiết Hoa ngẩng cao mặt :

- Ta mà say thì người nên lo rầu trước hơn ai hết.

Trương Tam hỏi :

- Tại sao ta phải lo rầu ?

Hồ Thiết Hoa tiếp :

- Ta say thì cái tánh điên rượi phát động liền. Đến lúc đó ta chúa ghét những người vượt mộng ngựa, ta xem kẻ đó như con trùn thúi, thế nào ta cũng đạp dưới chân cho nát tan thân xác.

Bỗng y day qua Lưu Hương cười mấy tiếng, rồi tiếp luôn :

- Còn người, người khỏi phải lo rầu, tuy người là con trùn thúi, người vẫn không biết vượt mộng ngựa.

Lưu Hương đang đối thoại với Đinh Phong, mừng tượng không nghe y nói gì.

Trương Tam thở dài lẩm nhẩm :

- Con người đó khi chưa say đã giống con chó điên rồi, chạm ai cắn nấy.

Nếu hấn say thì tất cả nên lo rầu đi, không chừa một ai khỏi lo rầu ! Đinh Phong ngồi bên cạnh Lưu Hương, lúc đó bỏ nhỏ với chàng :

- Kim cô nương nói như thế chẳng phải là hoàn toàn vô lý. Uống rượu như Hồ huynh thì không tài nào không say được.

Lưu Hương cười nhẹ :

- Hấn uống say là sự thường, hấn không say mới đáng cho là kỳ quái.

Đinh Phong tiếp :

- Nhưng lúc này chẳng phải là lúc nên uống say. Sao Lưu huynh không khuyên Hồ huynh một vài tiếng ?

Lưu Hương thở dài :

- Con người đó, bắt đầu uống rồi thì cả đến cha mẹ vợ con cũng không nhìn.

Thế thì còn ai khuyên mà hấn nghe ?

Rồi chàng cười, từ từ tiếp :

- Khi uống, hiện diện tại đây có rất nhiều người đang chờ xem lúc hấn say, con người của hấn sẽ ra sao. Tại hạ khuyên hấn làm chi ?

Đinh Phong trầm ngâm một lúc lâu :

- Lưu huynh cho rằng tại hạ cũng muốn Hồ huynh say ?

Lưu Hương cười nhạt :

- Nếu Đinh huynh đừng nói như vừa rồi thì họ đâu có uống thi với nhau.

Và khi cuộc thi khai diễn làm sao chẳng say được ?

Đinh Phong cải :

- Nhưng.... nhưng tại hạ khuyên họ dờn ngày....

Lưu Hương chận lại :

- Đinh huynh không khuyên còn khá. Khuyên họ là đề tỉnh một việc mà họ quên, họ nhớ lại rồi là chẳng bao giờ hủy bỏ hoặc dờn ngày. Hấn ở bên cạnh

Đình huynh mấy ngày hôm nay, chẳng lẽ Đình huynh không biết cái tính khí của hắn sao ? Hắn như con lừa của vùng Sơn Đông đó, ai lôi kéo thì không đi, ai đánh đuổi thì cứ lùi.

Đình Phong lại trầm ngâm một lúc nữa, đoạn thở dài, nhếch nụ cười khổ:

- Lưu huynh hiện tại có chỗ nghĩ làm về tại hạ. Nhưng không sao, sớm muộn gì rồi Lưu huynh cũng hiểu rõ lòng tại hạ.

Chợt Lưu Hương cất tiếng gọi :

- Trương Tam ! Cái vật đó sao ngươi không mang đến đây cho Đình huynh xem ?

Trương Tam mỉm cười :

- Ta bị cuộc đấu rượu này hấp dẫn tâm thần nên quên mất đại sự.

Đình Phong chớp mắt, buông một câu dò :

- Chẳng rõ Lưu huynh muốn cho tại hạ xem vật gì đó ?

Lưu Hương cười nhẹ :

- Vật đó kỳ diệu không tưởng nổi ! Vô luận là ai tiếp nhận nó vào tay rồi là có bao nhiêu bí mật trong lòng cũng bị người trông thấy rõ ràng, không phương che giấu được.

Đình Phong cũng cười :

- Như vậy là vật đó có ma pháp ?

Lưu Hương gật đầu :

- Đúng vậy ! Nó có ma pháp rõ ràng.

Đình Phong vẫn cười, song nét cười trở thành miễn cưỡng.

Trương Tam đã bỏ bàn tiệc về phòng, bây giờ trở lại tay cầm một chiếc bao.

Hắn không đưa cho Đình Phong mà lại trao cho Lưu Hương. Lưu Hương tiếp lấy mắt nhìn Đình Phong, miệng gần từng tiếng :

- Nếu Đình huynh có tâm sự gì không muốn cho ai biết thì tốt hơn hết đừng xem vật này.

Đình Phong gượng cười :

- Lưu huynh nói thế là cho rằng tại hạ có điều bí ẩn không thể tiết lộ với ai phải không ?

Lưu Hương chỉ cười không nói gì, trao chiếc bọc qua cho hắn. Ai cũng chú ý theo dõi cuộc đấu rượu, lúc đó không hẹn mà đồng chuyển mắt, đổi mục tiêu, nhìn sang họ. Chỉ có Kim Linh Chi và Hồ Thiết Hoa là còn chăm chú uống rượu.

Đình Phong cuối cùng rồi cũng tiếp lấy chiếc bao. Hắn vươn tay rất chậm, mừng tượng sợ trong bao có con độc xà, bất thần chui ra ngoạm tay hắn.

Ai ai cũng hiểu kỳ muốn biết ngay vật chi có vẻ cổ quái quá, nằm im trong chiếc bao đó! Cầm chiếc bao rồi Đình Phong cười hỏi :

- Lưu huynh đã thấy sự bí mật gì đó của tại hạ chưa ?

Lưu Hương điềm nhiên :

- Không nhiều thì ít Đinh huynh à.

Đinh Phong à lên một tiếng :

- Lưu huynh thấy sao ?

Đôi mắt sáng rực lên, Lưu Hương đáp :

- Tại hạ thấy Đinh huynh có thói quen dùng tay tả.

Đinh Phong không biến đổi sắc mặt :

- Đúng quá ! Từ lúc nhỏ tại hạ quen dùng tay tả cầm đũa ăn cơm, cũng vì thế gia phụ đánh mắng nhiều lần. Khi thành niên, tại hạ có tập dùng tay hữu, khổ cái là thói quen khó bỏ dứt, thỉnh thoảng cũng phạm vào.

Lưu Hương hỏi :

- Thế là Đinh huynh dùng cả hai tay rất linh tiện ?

Đinh Phong mỉm cười :

- Chỉ sợ tay tả linh tiện hơn tay hữu ! Lưu Hương buông vu vơ :

- Bí mật đó đáng lẽ Đinh huynh không nên nói ra.

Đinh Phong đáp :

- Cái đó đâu đáng gọi là bí mật thì nói ra có sao đâu ?

Lưu Hương nghiêm sắc mặt :

- Tại hạ thấy khác, điều bí mật đó có tầm quan hệ rất trọng đại.

Đinh Phong chớp mắt :

- A ?

Lưu Hương từ từ tiếp :

- Người khác nếu biết được Đinh huynh quen dùng tay tả thì khi giao thủ, người ta dễ phòng tay tả của Đinh huynh hơn.

Đinh Phong cười thốt :

- Lưu huynh cao kiến thật ! Cũng may là tại hạ chưa cùng các vị giao thủ, chứ nếu cuộc đụng chạm xảy ra thì tại hạ hẳn chuốc khổ rồi.

Bông Trương Tam cất tiếng :

- Chắc gì Đinh huynh phải chuốc khổ ! Bởi bàn tay hữu của Đinh huynh cũng đánh chết người được như thường. Nếu đối phương dễ phòng tay tả thì Đinh huynh dùng tay hữu, có sao đâu.

Đinh Phong vẫn thản nhiên hỏi :

- Chắc Trương huynh cho rằng tại hạ đã sát hại rất nhiều người rồi ?

Trương Tam lạnh lùng :

- Bất quá tại hạ bàn cách xử dụng hay tay thôi. Dùng được cả hai tay vẫn có lợi hơn một tay.

Đinh Phong mỉm cười :

- Và ai dùng được cả ba tay hẳn là có lợi nhiều hơn nữa.

Trương Tam câm lặng. Bàn tay thứ ba là bàn tay bí mật, bàn tay của những kẻ làm điều phi pháp, phi nghĩa, làm những việc đáng thẹn với người đời.

Song Đinh Phong không tiếp tục mắng xéo hẳn nữa, chỉ cầm chiếc bao cườ

thốt :

- Chẳng rõ Lưu huynh còn thấy điều bí mật gì của tại hạ nữa chẳng ?

Lưu Hương đáp :

- Chưa thấy gì thêm. Nếu có chắc nó nằm trong chiếc bao đó. Sao Đinh huynh chưa mở ra xem ?

Đinh Phong gật đầu :

- Tại hạ định mở đây.

Hắn mở. Hắn mở ra rồi, gương mặt hắn đổi sắc liền. Trong bao còn nguyên chiếc áo do Kim Linh Chi trao cho Trương Tam, chiếc áo vấy máu.

Ánh mắt của Lưu Hương không rời gương mặt của Đinh Phong. Chàng trầm giọng hỏi :

- Đinh huynh nhận ra chiếc áo đó của ai chẳng ?

Đinh Phong gật đầu :

- Tự nhiên nhận ra. Áo của tại hạ.

Lưu Hương hỏi luôn :

- Còn máu ? Cũng của Đinh huynh ?

Đinh Phong gượng cười :

- Tại hạ không thọ thương, làm gì có máu chảy.

Bỗng Câu Tử Trường cười lạnh thành tiếng, vọt miệng chen vào :

- Máu của người khác, sao lại vấy vào áo của Đinh công tử ? Kỳ quái thật.

Đinh Phong lạnh lùng :

- Câu huynh thấy việc thì ít cho nên phải lạ nhiều.

Câu Tử Trường trầm giọng :

- Thấy ít, lạ nhiều ?

Lưu Hương đạo soái

Hồi 10

NGƯỜI THỨ TÁM

Đinh Phong thốt :

- Nếu có người giá họa cho tại hạ, đánh cắp chiếc áo của tại hạ mặc vào đi giết người, mà sự việc như vậy thì rất thường có từ xưa đến nay, thiết tưởng đâu có gì là cổ quái. Hà huống....

Hắn cười lạnh thốt :

- Nếu người đó đồng ngụ chung phòng với tại hạ, việc đánh cắp của nhau một chiếc áo, đối với người đó đâu khó khăn gì ? Việc đó dễ như thò tay vào túi mà lấy đồ, Câu huynh không thấy như vậy sao ? Cho nên tại hạ chẳng

thấy cổ quái chút nào cả.

Câu Tử Trường nổi giận :

- Đỉnh công tử đã làm ra việc rồi lại toan ngậm máu phun người ! Đỉnh Phong so hai vai :

- Ngậm máu phun người, chỉ sợ không phải tại hạ mà là chính các hạ vậy.

Câu Tử Trường vụt đứng thẳng người lên, quắc mắt bắn như lửa sáng rực.

Đỉnh Phong không nao núng, lạnh lùng thốt :

- Các hạ muốn lấy máu của tại hạ nhuộm chiếc áo này ?

Công Tôn Kiếp Dư bỗng cười khan thốt :

- Đỉnh công tử khéo đa nghi. Câu huynh đứng lên bắt quá muốn kính công tử một chén rượu đó thôi.

Lão nhìn Câu Tử Trường hỏi :

- Phải không ?

Câu Tử Trường trừng mắt nhìn sang lão, mặt thoát xanh, thoát trắng, bất thành linh phá lên cười đáp :

- Phải ! Tại hạ thực sự có ý đó ! Không ngờ Công Tôn tiên sanh là tri kỷ của tại hạ Hấn rót rượu trao qua Đỉnh Phong buông gọn :

- Mời ! Đỉnh Phong chớp mắt nhìn Công Tôn Kiếp Dư rồi nhìn Câu Tử Trường, cuối cùng tiếp chén rượu uống cạn. Đoạn hấn cười nhẹ thốt :

- Thực ra máu trên chiếc áo đỏ vị tất là của Hương Thiên Phi, biết đâu chẳng là máu heo, máu chó ? Tại sao chúng ta khổ tâm phá tan cái hòa khí của nhau ?....

Thốt đến đó hấn rùng mình, mặt nhăn nhó.

Lưu Hương kinh hãi hỏi :

- Việc gì thế ?

Đỉnh Phong run giọng, buông đứt đoạn :

- Trong rượu.... có....

Hấn không kịp thốt ra tiếng „độc“, ngửa mặt lên, ngã nhào ngược. Mặt hấn trắng, vụt biến màu xanh, rồi từ xanh biến ra đen. Rồi máu trong miệng hấn sùi ra, máu cũng đen luôn. Hấn còn mở mắt, đôi mắt ngời niềm oán độc.

Hấn còn nói được. Hấn cố gom tàn lực hét lên :

- Người.... ác lắm !....

Câu Tử Trường sững sờ, lặng người như gỗ đứng. Lưu Hương vùng tay như gió, đâm vào sáu huyệt đạo trên mình Đỉnh Phong, trầm giọng bảo :

- Đỉnh huynh giữ bình tĩnh cho độc táng ngưng công phạt. Sẽ có cách cứu Đỉnh huynh ! Đỉnh Phong lắc đầu, nhếch nụ cười thảm thốt :

- Muộn !.... Muộn rồi ! Tại hạ tuy biết sớm muộn gì việc như vậy cũng phát sanh. Không ngờ biết mà không tránh khỏi.

Giọng nói của hấn hàm hồ quá, hấn thở một lúc nữa, đoạn tiếp :

- Hương Soái cao nghĩa, thiên hạ đều biết, tại hạ xin nhờ một việc.

Lưu Hương đáp :

- Đinh huynh yên tâm ! Hung thủ có mặt trên thuyền này, tại hạ nhất định không để gã bình an với bao nhiêu vụ án.

Đinh Phong thăm giọng :

- Điều đó chẳng quan hệ bởi dù gì thì tại hạ cũng sắp chết, đối với con người sắp chết thì còn sự gì đáng tha thiết nữa đâu !.... Bất quá lão mẫu tại nhà, tại hạ không tròn hiếu đạo. Tại hạ yêu cầu Lưu huynh đưa hài cốt tại hạ về quê....

Hắn thốt đến đó cổ họng nghẹn lại, không tiếp nổi được tiếng nào.

Lưu Hương chạnh niềm thương cảm đáp :

- Ân tứ của Đinh huynh tại hạ hiểu rồi. Sự ủy thác đó tại hạ hứa làm tròn cho.

Đinh Phong từ từ gạt đầu, chừng như hắn muốn cười song nụ cười chưa thành hình, đôi mắt liền khép lại. Vẻ thân thiết trên mặt hắn từ nay không hiện lộ nữa.

Lưu Hương trầm ngâm một lúc lâu, rồi ánh mắt của chàng từ từ chuyển sang Câu Tử Trường. Chẳng những một mình chàng, mà tất cả những người có mặt đều hướng về Câu Tử Trường. Gương mặt của Câu Tử Trường nhợt nhạt như màu da chết, mồ hôi lạnh đổ ra như xối.

Bỗng nhiên hắn kêu to :

- Không phải tại hạ ! Hạ độc không phải tại hạ ! Công Tôn Kiếp Dư lạnh lùng :

- Có ai nói là các hạ hạ độc đâu ! Câu Tử Trường tiếp :

- Tại hạ không có ý kính Đinh công tử một chén rượu. Chính các hạ muốn điều đó.

Công Tôn Kiếp Dư cười lạnh :

- Đinh công tử đã uống trước mấy chén rồi, trong rượu không có độc.

Dù tay tại hạ có dài cũng không vươn ra tới chén rượu mà hạ độc.

Lão ta quả thật ngồi một chỗ khá xa.

Câu Tử Trường bối rối :

- Chẳng lẽ tại hạ có cách bỏ độc vào rượu ! Bao nhiêu cặp mắt đều nhìn vào mà ! Mà y cũng không phải mù quáng.

Lưu Hương cầm chén rượu trong tay, vụt buộc miệng thở dài thốt :

- Hai vị không ai hạ độc trong rượu cả. Chỉ vì vô luận ai cũng không làm được việc đó.

Trương Tam cau mày :

- Nhưng rượu trong bình cũng không có độc. Nếu có thì mọi người đều trúng độc cả Lưu Hương gạt đầu :

- Người nói phải ! Song hắn uống chén rượu sau cùng mới trúng độc, tuy nhiên, độc không ở trong rượu.

Trương Tam ạ một tiếng :

- Không ở trong rượu thì ở đâu ?

Lưu Hương đáp :

- trong chén.

Chàng từ từ đặt chén xuống rồi tiếp :

- Có người trước đó bôi một chất độc rất mạnh, chế biến như keo, vào chén. Đinh Phong uống mấy chén đầu không trúng độc bởi trong lúc đó chất keo như thấm ướt. Rượu thì lạnh nên lâu làm cho keo tan.

Câu Tử Trường thở phào lẩm nhẩm :

- Cũng may có Hương Soái ở tại đây. Ai sống chung với Hương Soái người đó phải có phúc lớn.

Công Tôn Kiếp Dư hỏi :

- Tuy nhiên, vô luận làm sao, cũng phải có người hạ độc. Người đó là ai ?

Lưu Hương đáp :

- Ai ai cũng biết chén do nhà bếp đưa lên. Và có khi nào người ta để ý đến một cái chén không chứ ? Cho nên vô luận là ai, muốn bôi keo độc vào chén cũng làm được như thường.

Câu Tử Trường hỏi :

- Nhưng làm sao hung thủ dám đoán định là cái chén đó phai về phần của Đinh Phong ?

Lưu Hương đáp :

- Hung thủ cần gì biết điều đó. Chiếc chén vào tay ai cũng được và ai chết cũng được. Đầu phải chỉ nhằm duy nhất vào Đinh Phong.

Câu Tử Trường suy nghĩ một chút, cười khổ thốt :

- Đúng vậy ! Cứ theo tình hình này thì chúng ta đều phải chết hết. Ai chết trước, ai chết sau cũng rthể thôi.

Trương Tam nhặt chiếc áo đắp mặt Đinh Phong, rồi lẩm nhẩm :

- Mười người lên thuyền, chết ba còn bảy. Lần sau sẽ đến lượt ai ?

Bỗng một tiếng bạch vang lên. Hồ Thiết Hoa từ trên ghế ngã nhào xuống sàn.

Những chi tiết thu nhặt đều chứng tỏ Đinh Phong là người có luyện Chu Sa Chưởng. Hai tay hắc linh tiễn đồng dạng. Hắc lại có nhiều cơ hội hạ thủ hơn ai hết. Chiếc áo vấy máu cũng của hắc. Như vậy Đinh Phong có khả năng hơn ai hết làm cái việc sát nhân. Nhưng Đinh Phong đã chết rồi. Hắc cũng chết như bao nhiêu người khác, tuy rằng hắc chết vì chất độc.

Nằm trên giường, Hồ Thiết Hoa như một con heo chết. Khác với heo chết ở chỗ heo không ngáy ồ ồ, bởi nó chết rồi, còn y thì ngáy vang dội, ai ở xa ngoài mười dặm cũng nghe tiếng ngáy đó.

Trương Tam bịt tai, lắc đầu cười thốt :

- Lúc hắc ngã ta cứ tưởng là đến lượt hắc rồi đó. Ta đứng tim liền.

Lưu Hương cũng cười đáp :

- Ta biết hắn không thể nào chết. Vì thông lệ cho thấy người tốt chết yểu, kẻ xấu sống dai. Người có nghe ai nói câu đó lần nào chưa ?

Trương Tam tiếp :

- Ta đâu có nghĩ là hắn yểu thọ. Bất quá ta lấy làm lạ tại sao hắn say gấp thế thôi. Ta cũng không ngờ là Kim cô nương lại mạnh rượu như vậy.

Lưu Hương hỏi :

- Người cho rằng nàng không say ? Đinh Phong chết mà nàng còn không hay biết gì cả, nàng nhìn đảo đạc khắp nơi tìm hắn để giữ cái vai trọng tài.

Trương Tam thở dài :

- Họ say không đúng lúc. Bậy quá ! Lưu Hương cười khổ :

- Người lầm ! Họ chọn đúng lúc để say đó nhé. Không còn lúc nào tốt hơn nữa ! Trương Tam hỏi :

- Tại sao ?

Lưu Hương giải thích :

- Hiện tại hắn say, hắn không phải bận tâm suy tư như chúng ta. Hung thủ cũng tạm thời rộng tay cho hắn, bởi hắn là cái mục tiêu chết, còn chúng ta là những mục tiêu sống. Sống thì phải nguy hiểm hơn chết. Hơn nữa, hung thủ thừa khôn ngoan để hiểu rằng chúng ta đang bảo vệ hắn rất kỹ.

Trương Tam cười vang :

- Hay ! Hay ! Vậy mà ta cứ tưởng hắn ngốc. Thực ra hắn thông minh tuyệt đỉnh.

Lưu Hương tiếp :

- Điều đáng lấy làm lạ là kẻ đáng chết lại sống nhăn, còn kẻ không đáng chết lại mất mạng.

Trương Tam cau mày :

- Người cho rằng Đinh Phong không đáng chết ?

Lưu Hương đáp :

- Ta suy nghĩ nát óc, nhận ra chỉ có hắn là đáng tình nghi nhất. Và cũng chỉ có hắn mới nắm cái động cơ giết người.

Trương Tam trố mắt :

- Động cơ ?

Lưu Hương gật đầu :

- Phải có động cơ. Không có lý do thì ai giết người làm chi ?

Trương Tam hỏi :

- Động cơ của Đinh Phong như thế nào ?

Lưu Hương giải thích :

- Hắn không muốn chúng ta đến Tiêu Kim Quật ! Trương Tam trầm giọng :

- Nếu hắn không muốn thì đừng mời bọn ta lên thuyền, chứ sao lại mời lên thuyền rồi lần lượt hạ sát từng người một ?

Lưu Hương lại giải thích :

- Hắn biết những người đó, tự họ, họ cũng đi được vậy. Cho nên hắn tập trung tất cả lại một chỗ để tiêu diệt dần dần, đến người cuối cùng, chẳng chừa một ai sống sót.

Trương Tam cười nữa :

- Nhưng chính hắn cũng chết.

Lưu Hương thở dài :

- Cho nên ta nhận thấy cái vòng lẩn quẩn này, còn lâu chúng ta mới thoát khỏi.

Trương Tam trầm ngâm một lúc :

- Trừ Đinh Phong ra, còn ai có động cơ nào khác nữa chẳng ?

Lưu Hương đáp :

- Động cơ sát nhân có nhiều loại, mà đại khái là ái tình, là tài lợi, hận thù, ganh ghét, cũng có người phạm tội ác để diệt khẩu. Động cơ của Đinh Phong là diệt khẩu.

Rồi chàng tiếp luôn :

- Hiện tại Đinh Phong chết rồi, cái lý do của hắn không tồn tại nữa. Bởi ở đây không ai biết ai, nên không ai biết được bí mật của ai. Thì ta dựa vào sự kiện này mà đoán lý do của hung thủ không phải là diệt khẩu.

Trương Tam thốt :

- Thế thì hung thủ vì lý do gì ? Vì tình ? Không thể có lý do đó. Bởi có ai đoạt tình yêu của hắn đâu ? Vì tiền ? Cũng không thể. Bởi trừ Công Tôn Kiếp Dư, những kẻ khác đều không có vàng thừa cho hắn động tâm. Nói gì bọn ta là những kẻ túi rỗng.

Hắn suy nghĩ một chút, đoạn tiếp :

- Kim Linh Chi và Hải Quát Thiên tuy là tài chủ, song cả hai không mang theo mình nhiều tiền, dù hung thủ có giết họ cũng chẳng đoạt được bao nhiêu mà! Lưu Hương thở dài :

- Phải ! Ta tính tới tính lui, trừ Đinh Phong ra, không còn ai khác có lý do giết người. Cho nên ta nhận định Đinh Phong là hung thủ.

Trương Tam hỏi :

- Còn Công Tôn Kiếp Dư ? Trường hợp của lão cũng là một vấn đề đó.

Lưu Hương nghĩ ngợi giây lâu :

- Trong số mười người, có thể có một vài người là kẻ thù của hung thủ.

Nhưng đó đâu phải là lý do khiến hắn giết hết ?

Trương Tam tiếp :

- Tuy nhiên, sự thực cho ta thấy hung thủ không là Đinh Phong thì cũng là Câu Tử Trường ! Đinh Phong có vẻ đáng nghi hơn Câu Tử Trường, hắn chết rồi thì còn họ Câu.

Vừa lúc đó có người gõ cửa. Người gõ cửa là Công Tôn Kiếp Dư.

Đèn đã lên trong khoang thuyền. Trong ánh mắt của Công Tôn Kiếp Dư

phảng phất có một ý cười kỳ quái.

Lão nhìn Lưu Hương thốt :

- Có việc này hử Hương Soái phải cho là kỳ quái.

Lưu Hương kêu khẽ :

- A ?

Công Tôn Kiếp Dư tiếp :

- Tại hạ đến Giang Nam lần này, ngoài việc dò đường đi đến Tiêu Kim Quật, còn có mục đích tìm một người. Lưu Hương như lần trước, cũng kêu khẽ :

- A ?

Chưa biết đối phương muốn nói gì, Lưu Hương thường áp dụng thái độ băng quơ.

Công Tôn Kiếp Dư tiếp luôn :

- Tại hạ tra phỏng người đó rất lâu song không tìm được manh mối gì.

Mãi đến hôm qua đây mới phát hiện ra y có mặt trên thuyền này.

Lưu Hương trầm ngâm mấy phút rồi hỏi :

- Các hạ muốn nói là Câu Tử Trường ?

Công Tôn Kiếp Dư gật đầu :

- Chính hử.

Trương Tam chen vào :

- Hử là con người như thế nào ? Hử có cừ oán chi với các hạ chăng ?

Công Tôn Kiếp Dư đáp :

- Tại hạ chưa bao giờ gặp hử một lần thì làm gì có cừ oán.

Trương Tam hỏi tiếp :

- Thế tại sao các hạ lại theo dõi, truy tầm hử ?

Công Tôn Kiếp Dư mỉm cười, chừng như lão đắc ý lắm. Lão đáp :

- Cho đến bây giờ, Hương Soái cũng chưa nhận ra tại hạ là ai sao ?

Lưu Hương nhìn lão, ánh mắt từ từ sáng lên, chàng từ từ thốt :

- Các hạ có phải là....

Bỗng từ bên ngoài vọng đến tiếng kêu thê thảm. Âm thanh của Câu Tử

Trường ! Người thứ nhất vọt ra ngay là Công Tôn Kiếp Dư.

Câu Tử Trường đứng tại cửa thang, mặt lộ vẻ kinh hoàng, cánh tay tả đỏ máu ròng ròng, một thanh đoản đao còn cắm nơi đó.

Lưu Hương cau mày :

- Câu huynh làm sao thọ thương ?

Câu Tử Trường còn giữ chặt chiếc rương da đen nơi tay hữu, vờ thờ dốc vừa đáp :

- Tại hạ vừa đi xuống, thanh đao này ở bên cạnh bay ra, người phóng đao có thủ pháp cực nhanh, lại cực chuẩn, nếu tại hạ không né nhanh thì có thể thanh đao cắm phập vào yết hầu.

Lưu Hương lại hỏi :

- Người hạ thủ là ai, Câu huynh có trông thấy không ?

Câu Tử Trường đáp :

- Trong lúc bất ngờ, lại thêm sợ hãi, tại hạ chỉ thấy một cái bóng thôi, bóng chớp qua, tại hạ không kịp đuổi theo.

Lưu Hương hỏi tiếp :

- Bóng đó chạy về hướng nào?

Câu Tử Trường liếc mắt sang Công Tôn Kiếp Dư không đáp.

Thực ra hẳn không cần đáp. Ngoài Lưu Hương và Hồ Thiết Hoa, còn ai có thể hành thích hắn nổi, nếu không là Bạch Lạp Chúc.

Công Tôn Kiếp Dư cười lạnh hỏi :

- Có lẽ các hạ thấy bóng đó chạy về hướng phòng của tại hạ ?

Câu Tử Trường đáp :

- Mù sương là vậy bởi vì tại hạ không thấy rõ lắm.

Công Tôn Kiếp Dư không nói gì thêm, bước thẳng về phòng, mở cửa ra.

Trong phòng chẳng có bóng người.

Câu Tử Trường sững sờ.

Công Tôn Kiếp Dư lạnh lùng thốt :

- Bạch Lạp Chúc là một tên ngốc, tách khí lại cổ quái, đáng lẽ ra gã phải ở trong phòng, nhưng như thế thì làm sao tránh khỏi điều oan uổng.

Trương Tam hỏi gấp :

- Thế hắn đi đâu ?

Công Tôn Kiếp Dư đáp :

- Hôm nay Kim công tử đầu rượu quá say, gã phải ở bên cạnh Kim công tử để bảo vệ, nhưng một nam một nữ ở chung phòng, dù sao cũng không tránh được hiềm nghi cho nên tại hạ tìm một người nữa, hiệp với gã.

Lão cười nhạt tiếp :

- Cái đó gọi là kẻ ngốc gặp may, hay nói một cách khác là may thường đến với kẻ ngốc hơn là người thông minh.

Lão không nói dối. Bạch Lạp Chúc đang canh chừng nơi phòng Kim cô nương, tên thủy thủ hiệp với gã chứng minh điều đó. Và gã không hề đi đâu nửa bước.

Trương Tam cau mày thốt :

- Kim cô nương và Hồ Thiết Hoa say túy lúy, còn Công Tôn tiên sanh thì ở đây với bọn tại hạ, vậy người xuất thủ ám toán Câu huynh là ai ?

Bỗng hắn biến sắc mặt từ từ tiếp:

- Không lẽ trên thuyền này, trừ bảy chúng ta ra, còn có người thứ tám ?

Không lẽ hung thủ là một quỷ hồn ẩn hình đâu đây ?

Trên thuyền thực ra chẳng phải chỉ có bảy người. Trừ bọn Lưu Hương, Hồ Thiết Hoa, Trương Tam, Câu Tử Trường, Kim Linh Chi, Công Tôn Kiếp Dư và Bạch Lạp Chúc, còn có hơn mười tên thủy thủ.

Chẳng lẽ hung thủ ở trong đám thuyền phu ?

Lưu Hương, Câu Tử Trường, Công Tôn Kiếp Dư cùng Trương Tam chưa ra khỏi phòng Kim Linh Chi, bỗng có tiếng kêu to. Tiếng kêu của Hồ Thiết Hoa.

Trương Tam biến sắc thốt :

- Không xong ! Tiểu Hồ đang say chết, chúng ta đáng lẽ không nên để hắn một mình trong phòng.

Câu nói vừa buông dứt, hắn đã thoát ra khỏi cửa rồi. Hồ Thiết Hoa đang ngồi trên giường thở dốc. Đôi mắt y mở to, gân đỏ nổi chần chịt, tay vẫn còn cầm một chiếc mặt nạ bằng giấy bồi, chiếc mặt nạ bị bóp dẹp.

Trông thấy y còn sống sờ sờ, Trương Tam đâm cẩu, gắt :

- Người la quỷ la ma gì thế ? Lại nổi chứng điên rượu rồi có phải không ?

Hồ Thiết Hoa còn trừng mắt, nhìn thẳng vào vách phòng trước mặt, Trương Tam gắt to giọng y vẫn không nghe.

Trương Tam cười lạnh tiếp :

- Tổng cộng người chi uống có mấy nhỏ rượu, thế mà lại say như chết.

Ta xem từ nay người không nên sính tài nữa là hơn. Đừng thách thức ai đầu rượu với người nữa.

Hồ Thiết Hoa vẫn chưa nói gì, mừng tượng không nghe Trương Tam thốt.

Lâu lắm y bật đứng xuống giường, vỗ tay cười lớn thốt :

- Hung thủ quả nhiên là hắn ! Là tiểu tử đó! Ta biết mà. Thế nào rồi cũng có lúc ta nắm được đầu người.

Trương Tam trở mắt :

- Ai ? Ai ?

Hồ Thiết Hoa hét :

- Đương nhiên là Đinh Phong ! Trừ hắn ra còn ai nữa.

Trương Tam thông thả quan sát Hồ Thiết Hoa từ đầu đến chân, sau cùng buông tiếng thở dài đáp :

- Ta biết lắm. Người chưa tỉnh rượu mà. Thảo nào mà chẳng trông thấy quỷ.

Hồ Thiết Hoa nhảy dựng lên :

- Chính người mới thấy quỷ! Và thứ quỷ to đầu! Lưu Hương chớp mắt luôn, rồi trầm ngâm một lúc hỏi :

- Người vừa thấy Đinh Phong ? Thật vậy ?

Hồ Thiết Hoa đáp :

- Đương nhiên là thật.

Lưu Hương hỏi tiếp :

- đâu ?

Hồ Thiết Hoa buông gọn :

- Tại đây ! Trong phòng này ! Trương Tam lạnh lùng :

- Người ngủ như chết, còn thấy gì được chứ ! Hồ Thiết Hoa thốt :

- Ta say quá, ngủ một lúc, lại muốn ngủ, nhờ vậy mà ta tỉnh lại, tuy tỉnh nhưng ta không đủ sức ngồi lên.

Say vừa vừa còn ngủ được và ngủ ngon. Say quá độ thì rượu quật mạnh, khó ngủ, lòng rạo rực buồn nôn, mê man một lúc rồi cũng phải ngủ.

Lưu Hương gật đầu chàng vốn biết như vậy.

Hồ Thiết Hoa tiếp :

- Ta đang mộng lung, mơ hồ, bỗng thấy một gương mặt trắng xanh, ta không nhìn kỹ là ai. Người đó gọi ta, ta lười không đáp ứng. Ngờ đâu y lướt tới chặn cổ ta....

Y đưa tay rờ cổ, thở mấy hơi dài, rồi tiếp luôn :

- Tay y quá mạnh, ta vùng vẫy mãi không thoát khỏi, kêu la thì tiếng kêu không vượt qua yết hầu, ta quơ tay chụp đại lên mặt y.

Lưu Hương nhìn chiếc mặt nạ trên tay Hồ Thiết Hoa hỏi :

- Có phải hán mang chiếc mặt nạ đó chăng ?

Hồ Thiết Hoa gật đầu :

- Đúng vậy ! Giật được chiếc mặt nạ rồi ta nhận ra chính là Đinh Phong. Hán hoảng hồn nhảy vọt lên, thừa dịp đó ta đâm một quyền vào bụng hán.

Y cười tiếp :

- Người biết chứ, quả đâm của ta có mấy người chịu nổi.

Lưu Hương trầm giọng :

- Rồi hán ra sao ?

Hồ Thiết Hoa đáp :

- Húng quả đâm của ta, hán buông tay, nhảy về phía vách đá. Ta vừa định vọt theo, hán biến mất.

Trương Tam cười lạnh :

- Người biết tại sao không ?

Hồ Thiết Hoa lắc đầu :

- Ta không hiểu nổi, thật là hán vừa hiện ra đó lại biến mất đó.

Trương Tam hỏi :

- Người muốn ta cho người biết tại sao không ?

Hồ Thiết Hoa hừ một tiếng :

- Người biết gì ?

Trương Tam điềm nhiên thốt :

- Người nằm mộng ! Người trong mộng thì thoát hiện thoát biến bất thường.

Hồ Thiết Hoa chụp nhanh áo Trương Tam, giật giật hét :

- Ta nói người không tin ? Bằng vào đâu người không tin ?

Trương Tam bị y làm dữ quá, lập vấp đáp :

- Người không nằm mộng thì làm gì thấy Đinh Phong được ?

Hồ Thiết Hoa gắt :

- Tại sao ta không thấy được hán ?

Trương Tam bấu môi :

- Vì hắn đã chết ! Hắn chết rồi ! Hồ Thiết Hoa kinh hãi kêu lên thất thanh :
- Đinh Phong chết lúc nào ?

Trương Tam đáp :

- Ít nhất cũng hơn ba bốn giờ rồi.

Hồ Thiết Hoa trố mắt :

- Thật vậy ?

Trương Tam gật đầu :

- Đương nhiên là thật. Chính ta và Câu Tử Trường mang xác hắn đặt vào quan tài.

Hồ Thiết Hoa từ từ quay đầu lại nhìn Câu Tử Trường.

Câu Tử Trường thốt :

- Người chết hiện nằm trong quan tài không thể là giả được.

Hồ Thiết Hoa dần dần biến sắc mặt trắng nhợt, buông tay từ từ lảo nhảm :

- Người đó không phải là Đinh Phong thì là ai ? Không lẽ ta thấy quỷ ?

Trương Tam thấy y ngờ ngác, thương hại quá dịu giọng thốt :

- Người uống rượu nhiều quá thì thường hoa mắt, mường tượng nằm mộng. Ta có lần trông thấy cả Tôn Ngộ Không và Trư Bát Giới, người tin không chứ ?

Hồ Thiết Hoa còn nói gì hơn. Y ngã ngửa mình trên giường, lấy gối che mặt.

Trương Tam cười hì hì tiếp :

- Thế là hay đấy. Uống nhiều rượu vào thì cổ mà ngủ, ngủ được là khỏe.

Câu Tử Trường vụt thốt :

- Tại hạp biết hung thủ ở tại đâu.

Lưu Hương buông nhanh :

- A ?

Câu Tử Trường tiếp luôn :

- Nhất định là hung thủ cải dạng thành một tên thủy thủ, trà trộn vào số đông, kỳ quái thật là sự kiện đó trước kia chúng ta không ai nghĩ đến cả. Cứ loanh quanh lẫn lẩn nghi ngờ cho nhau mãi. Chứ nếu không thì hắn làm sao thành công nổi qua mấy vụ sau này ?

Lưu Hương thông thả gật đầu :

- Cũng có thể lắm.

Câu Tử Trường thốt :

- Nào chỉ có thể mà thôi. Chắc chắn là khác.

Chùng như phấn khởi tinh thần, hắn tiếp luôn :

- Các hạ nghĩ, còn ai có nhiều cơ hội tiếp cận chén đựng rượu hơn chứ?

Lưu Hương thông thả đáp :

- Dĩ nhiên chỉ có thủy thủ ở tại trú phòng.

Câu Tử Trường vỗ tay :

- Tại hạ nói mà ! Lại còn điều này nữa, vì hấn là một thủy thủ nên Hường Thiên Phi và Hải Quát Thiên không phòng bị.

Trương Tam tán đồng :

- Đúng ! Đích xác đúng đạo lý.

Câu Tử Trường tiếp :

- Mất dê rồi mới sửa sang chuồng lại, tuy muộn vẫn còn dùng được.

Hiện tại chúng ta bắt đầu tra cứu theo giả thuyết đó cũng còn kịp thời.

Trương Tam hỏi :

- Tra cứu cách nào đây ?

Câu Tử Trường trầm ngâm một lúc :

- Chắc chắn là có một danh sách các thủy thủ trên thuyền, chúng ta tìm danh sách đó, sau lại hỏi từ tên một, thế nào cũng tìm ra một vài manh mối.

Biện pháp đó rất hay song họ ít người quá, khó làm sự việc một cách chu đáo. Cho nên họ phân công nhau, mỗi người kiêm ít nhất cũng hai ba việc.

Trương Tam còn phải ở lại phòng bảo vệ Hồ Thiết Hoa, Bạch Lạp Chúc thì không thể rời Kim Linh Chi được. Hai gian phòng mở hoác cửa cho bên này chiếu cố được bên kia, tiếp ứng lẫn nhau.

Gã thủy thủ hiệp lực với Bạch Lạp Chúc tên là Triệu Đại Trung, một con người chắc phác, thật thà. Gã biết danh sách bọn thủy thủ ở trong tủ áo của Kim Linh Chi.

Gian phòng của Kim Linh Chi chính là gian phòng của Hải Quát Thiên nhường lại cho nàng. Gian phòng này có vẻ đặc biệt hơn các gian phòng khác.

Danh sách có rồi, Câu Tử Trường đề nghị :

- Hiện tại, tại hạ và Hường Soái cùng Công Tôn tiên sanh phân nhau đi tìm các thủy thủ, triệu tập tất cả lại đây, hạn trễ lắm là nửa giờ sau phải hội tề đủ mặt. Chủ ý đó đích xác được lắm. Dù không hoàn toàn cũng chẳng sao, bởi chẳng một có chủ ý nào khác.

Dưới lòng thuyền tối tăm quá ! Trong lòng hầm chỉ có mỗi một ngọn đèn.

Thủy thủ ngủ vùi như muôn đời, sống kiếp gió lộng, mỗi khi vào hầm là ngủ, ngủ lấy sức để làm quần quật tiếp, đến hơi thở cuối cùng.

Lưu Hương cất tiếng gọi lần đầu. Không một ai hồi đáp. Chàng nắm tay một người. Bàn tay lạnh như giá băng. Bao nhiêu thủy thủ đều chết hết. Và vết thương trí mạng là Chu Sa Chương ! Rờ những bàn tay lạnh, tay của Lưu Hương cũng đổ mồ hôi lạnh. Chàng từ từ lùi lại, lùi ra khỏi hầm rồi quay mình theo thang trèo lên trên sân thuyền.

Trên sân thuyền có bốn người chết. Tên thủy thủ giữ tay lái có lẽ chết lâu rồi, thân xác lạnh ngắt. Nơi ngực có dây tay đỏ.

Câu Tử Trường hấn đi đâu mất dạng. ?

Nhìn xa xa, mặt biển trải rộng mênh mông, không một hình ảnh nào ngoài

trời mây nước.

Lưu Hương hơi run người ! Ít khi nào chàng run người như vậy. Chàng nhớ có một lần cùng Hồ Thiết Hoa đi trộm rượu uống bị phát giác, phải lẩn trốn giữa đồng vò rượu. Đêm đó trời lạnh, chàng run, chẳng rõ run vì lạnh hay run vì sợ. Nhưng sự kiện đó thuộc hơn hai mươi năm về trước, lúc chàng vừa bảy tuổi.

Từ đó chàng không run nữa. Cho đến bây giờ.... Và bây giờ, chàng run mạnh hơn. Run mạnh vì hiện tại có đầy đủ lý trí, có đầy đủ kinh nghiệm, nếu có run là phải do một nguyên nhân quan trọng.

Chàng nhận ra trời đất rộng vô cùng mà con người quá nhỏ, nhỏ hơn hạt cát. Hơn thế, lý trí con người cũng có hạn. Chàng ép sát y phục vào mình rồi bước những bước dài xuống từng dűới.

Công Tôn Kiếp Dư đã trở lại. Nhìn qua thần sắc lão, kẻ ngu nhất cũng thấy rõ lão không gặp một người sống.

Lưu Hương hỏi cái điều cần hỏi trước nhất :

- Câu Tử Trường ? Hắn có trở lại không ?

Trương Tam đáp :

- Chứ hắn không có mặt trên sân thuyền với Triệu Đại Trung sao ? Hắn cũng đi tìm thủy thủ mà ?

Lưu Hương lắc đầu :

- Hắn không có mặt trên đó.

Trương Tam kinh hãi kêu lên :

- Không lẽ hắn cũng bị hại nữa rồi ?

Lưu Hương không đáp. Chàng cần gì đáp.

Công Tôn Kiếp Dư thất sắc :

- Con người đó....

Lão chưa dứt câu, Hồ Thiết Hoa vụt nhảy dựng lên, chụp áo lão hét lớn :

- Nếu Câu Tử Trường chết, người giết hắn không phải là ai khác cả mà chính là các hạ đó.

Công Tôn Kiếp Dư đã biến sắc, càng biến sắc hơn, nhưng cố gượng cười hỏi :

- Có lẽ Hồ huynh chưa tỉnh rượu hẳn ?

Trương Tam lướt tới lôi Hồ Thiết Hoa ra gắt :

- Hiện tại không phải là lúc ngươi nổi chứng điên rượu. Buông tay ngay.

Hồ Thiết Hoa nổi giận:

- Ngươi bảo ta buông tay, thế ngươi biết y là ai chẳng ? Ngươi biết lai lịch của à ?

Trương Tam hừ một tiếng :

- Còn ngươi ? Ngươi biết gì ?

Hồ Thiết Hoa cao giọng :

- Đương nhiên là ta biết. Y là người sát hại hơn bảy mươi mạng nên ngoài kinh thành, y là một đại đạo, Câu Tử Trường tuân lệnh Hùng Đại tướng quân từ quan ngoại vào Trung Nguyên âm thầm tra cứu vụ án đó. Y biết sự tình đã bại lộ nên giết Câu Tử Trường để diệt khẩu.

Trương Tam giật mình. Lưu Hương cũng không khỏi kinh dị.

Bạch Lạp Chúc đã xông đến nơi, nghe thế dừng chân liền. Điều rất kỳ quái là Công Tôn Kiếp Dư lại cười.

Hồ Thiết Hoa phản nộ tiếp :

- Người cười cái gì chứ ? Cười cũng vô ích, tốt hơn nên khai thật đi.

Công Tôn Kiếp Dư vẫn cười :

- Cũng may Hương Soái nhận ra tại hạ và có thể làm chứng cho tại hạ.

Nếu không thì tại hạ phải mang oan uổng mà về lòng đất lạnh.

Thốt xong lão giật mớ tóc trên đầu xuống, chiếc đầu trọc lóc hiện ra, đôi tai bằng bạc cũng hiện ra luôn. Tóc giả ! Tai cũng giả nốt ! Hồ Thiết Hoa kêu lên thất thanh :

- Bạch Y Thần Nhi ! Trương Tam tiếp nối :

- Có phải là Anh lão anh hùng ngoại hiệu Thần Ưng, một tay nổi danh bắt nhiều tên trộm cướp lợi hại chẳng ?

Công Tôn Kiếp Dư mỉm cười :

- Không dám nhận tiếng khen ! Tại hạ chính là Anh Vạn Lý ! Trương Tam mỉm cười :

- Sự tình đâu có khôi hài đến thế ! Nhận làm kẻ bắt trộm thành một tên trộm.

Hồ Thiết Hoa đỏ mặt thốt :

- Ta đâu có gì đáng trách. Người đáng trách là Lão Xú Trùn đó. Hắn đã nhận ra Anh lão tiên sanh nhưng không chịu nói ra.

Lưu Hương cười khỏ :

- Thực ra ta chẳng có gì đáng trách, bởi vì thuật cải sửa dung mạo của Anh Lão tiên sanh rất cao minh, đến ta đây là người tinh tế cũng không nhận ra ngay.

Anh Vạn Lý hỏi :

- Thủ đoạn của tại hạ cao minh lắm sao ?

Đoạn lão tiếp luôn :

- Vì muốn thay hình đổi dạng, tại hạ phải cất công đi tìm tay đệ nhất danh gia đương kim đệ nhất thiên hạ về thuật dị dung. Nhờ thế tại hạ qua mắt được cả những tay sành.

Trương Tam hỏi gấp :

- Đệ nhất danh gia trong thiên hạ ? Có phải là....

Hắn nhìn qua Lưu Hương. Ai ai cũng cho Lưu Hương là tay đệ nhất danh gia trong thiên hạ về thuật dị dung. Ta biết thì chẳng như vậy.

Trương Tam hừ một tiếng :

- Không phải hần thì là ai ?

Hồ Thiết Hoa đáp :

- Một tiểu cô nương cực kỳ mỹ lệ, Lưu Hương bắt quá chi là một đệ tử mà thôi.

Trương Tam chợt tỉnh ngộ.

- Ta nhớ ra rồi. Ai cũng biết Lưu Hương có ba vị hồng nhan tri kỷ :

Một người có trí nhớ tài tình, một cô nấu ăn tuyệt diệu, một người nữa giỏi thuật dị dung. Có phải người ám chỉ về nàng thứ ba đó không ?

Hồ Thiết Hoa gật đầu :

- Đúng vậy. Chính là Tô Dung Dung cô nương.

Lưu Hương vuốt vuốt chót mũi hỏi :

- Anh huynh thực sự có đến tìm Tô Dung Dung à ?

Anh Vạn Lý đáp :

- Tại hạ vốn có ý tìm gặp Hương Soái, không ngờ lúc đến nơi thì Hương Soái lại vắng mặt. Tại hạ được Tô cô nương tiếp kiến, sau khi biết ý muốn của tại hạ, Tô cô nương sẵn sàng giúp tại hạ. Cũng nhờ chuyện đi đó tại hạ được biết luôn Tổng cô nương và Lý cô nương.

Lão cười rồi tiếp luôn :

- Tô cô nương có nói dù cho đến cả Hương Soái cũng không nhận ra chân tướng tại hạ, đừng nói là ai khác.

Lưu Hương cười theo thốt :

- Về thủ thuật, nữ nhân bao giờ cũng xảo diệu hơn nam nhân.

Hồ Thiết Hoa hăm hừ :

- Tại hạ cứ tưởng Câu Tử Trường là con người khá. Ngờ đâu hần bịa chuyện. Hần nói ngoa hơn cả nữ nhân.

Trương Tam mỉm cười :

- Người bị nữ nhân lừa nhiều lần lắm rồi thì cũng phải bị nam nhân lừa luôn, có vậy mới công bình chứ ! Hồ Thiết Hoa trừng mắt nhưng lại quay sang

Anh Vạn Lý thốt :

- Dù Lưu Hương không nhận ra các hạ ngay lúc đầu, ít nhất các hạ cũng phải nói rõ với bọn tại hạ chứ, có đâu....

Anh Vạn Lý thở dài đáp :

- Tại hạ sợ Câu Tử Trường, Hải Quát Thiên và Đinh Phong cấu kết với nhau nên chưa dám tiết lộ chân tướng. Tuy nhiên tại hạ hằng tìm cách tiếp xúc kín đáo với Hương Soái.

Hồ Thiết Hoa tiếp :

- Tại hạ hiểu rồi ! Thảo nào Câu Tử Trường chẳng bám sát theo chúng ta, ngăn trở chúng ta đàm đạo thân mật kín đáo với nhau. Thì ra hần sợ các hạ phanh phui điều bí mật của hần.

Trương Tam thốt :

- Như vậy nhất đao nơi cánh tay hấn là do chính hấn tự đâm vào mình cho mọi người phải chạy ra ngoài phòng, bỏ dở cuộc đối thoại, phá mất cơ hội Anh lão tiên sanh tiếp xúc riêng với Lưu Hương.

Anh Vạn Lý gật đầu :

- Đúng vậy ! Tại hạ cũng có ý nghi ngờ song trong nhất thời không chứng minh được mưu mô của hấn thành ra phải bỏ qua luôn. Tại hạ vì muốn bắt gian tặc, theo đuổi gian tặc nên phải dè dặt từng ly từng tý....

Lưu Hương hỏi :

- Còn Bạch huynh ?

Bạch Lạp Chúc đáp :

- Tại hạ là Bạch Liệp.

Anh Vạn Lý thốt :

- Bạch huynh đây mới chính là một cao thủ, thuộc hạ của Hùng Đại tướng quân, luyện được Hồn Nguơn Nhất Khí Đồng Tử Công, nội lực cao cường, tại vùng Quan Ngoại không có ai đáng gọi là tay đối thủ.

Lưu Hương mỉm cười :

- Đừng nói là Quan Ngoại, tại Quan Nội cũng chẳng có mấy tay sánh bằng.

Bạch Liệp khiêm tốn :

- Không dám nhận ! Hương Soái quá khen ! Y nghiêm trang như quen với quân kỷ, dưới cái vẻ oai phong của một tướng quân. Có lẽ hấn quá nghiêm mà cũng có lẽ hấn đang mang mặt nạ, hấn không lộ một nét cảm nghĩ nào.

Lưu Hương hỏi :

- Chắc hai vị sớm biết Câu Tử Trường có mặt trên thuyền này chứ ?

Bạch Liệp đáp :

- Lên thuyền rồi mới biết.

Chẳng những hấn không biểu hiện cảm nghĩ mà hấn lại còn ít nói, những câu đối đáp của hấn rất gọn chẳng có nhiều lời như những người khác.

Anh Vạn Lý phải thay hấn giải thích :

- Lúc đó tại hạ đoán định là Câu Tử Trường hấn ra vùng hải ngoại, tuy không gặp được Hương Soái, tại hạ từng nghe danh Trương Tam huynh, do đó tại hạ tìm đến Trương huynh. Không ngờ sự tình xui khiến tại hạ đến con thuyền này.

Lưu Hương hỏi :

- Hai vị làm sao nhận được Câu Tử Trường ? Hay là có gặp qua hấn một lần nào đó ?

Anh Vạn Lý đáp :

- Tuy không gặp mặt song biết âm thanh.

Rồi lão bổ túc :

- Hôm đó sau vụ án do hấn gây ra trong chỗ ngụ của Trần Viễn Tướng Quân có một người may mắn sống sót.

Hồ Thiết Hoa hỏi :

- Có phải là một bà thiếp của Trần Viễn Tướng Quân chăng ?

Anh Vạn Lý gật đầu :

- Phải ! Người thị thiếp đó vốn là một danh kỹ già nghề, giỏi đàn ca, hát xướng, nhất nhất món chơi nào cũng tinh thông. Ngoài ra lại có cái tài đặc biệt.

Hồ Thiết Hoa lại hỏi :

- Tài chi ?

Anh Vạn Lý tiếp :

- Nhại tiếng nói của người khác. Vô luận ai nói gì, nàng nghe qua một lần là nhại âm thanh rất giống. Nghe nói nàng nhại giọng của Hùng tướng quân, vị phu nhân của tướng quân cũng phải lầm.

Hồ Thiết Hoa hỏi luôn :

- Lúc Câu Tử Trường hành thích có nói năng gì đó, nàng nghe tiếng phải không ?

Anh Vạn Lý cười khỏ :

- Đúng vậy đó Hồ huynh ! Và Hùng Đại Tướng Quân sai phái tại hạ đi điều tra, truy tầm thủ phạm.

Lưu Hương thốt :

- Có lẽ các người không hiểu. Anh lão tiên sanh có biệt tài về thánh giác, bắt cứ thanh âm gì, nghe rồi là tiên sanh chẳng bao giờ quên.

Hồ Thiết Hoa ạ lên một tiếng :

- Nàng thị thiếp đó nhại giọng của Câu Tử Trường cho Anh lão tiên sanh nghe. Anh lão tiên sanh bằng vào âm thanh đó mà đi tìm người.

Lưu Hương đáp :

- Chắc vậy ! Hồ Thiết Hoa thở dài :

- Nếu chính mắt ta trông thấy sự tình thì chẳng khi nào ta tin Câu Tử Trường là tay đại đạo ! Hắn gặp vận xui nên gặp hai vị đó.

Anh Vạn Lý thốt :

- Lưới trời lồng lộng, thưa nhưng khó lọt.

Hồ Thiết Hoa trầm ngâm một lúc :

- Câu Tử Trường là đại đạo cái đó chắc rồi. Nhưng biết đâu hắn chẳng là hung thủ?

Lưu Hương chớp mắt :

- A ?

Hồ Thiết Hoa tiếp :

- Có mấy sự việc chứng minh hắn không là hung thủ. Thứ nhất : lúc các người còn ở bên ngoài có một kẻ vào đây toan giết tại hạ. Tại hạ nhấn mạnh, đó là một người bằng xương, bằng thịt, chứ không phải quỷ.

Anh Vạn Lý cau mày :

- Nếu vậy thì trên thuyền này có người thứ tám sao ?

Hồ Thiết Hoa tiếp :

- Thứ hai :

nếu hắn là hung thủ thì hắn đâu có chết, bởi còn ai giết hắn ?

Lưu Hương điềm nhiên thốt :

- Không ai thấy thi thể của hắn thì làm sao biết rõ hắn đã chết hay còn sống.

Bạch Liệp chen vào :

- Có thể hắn sợ bị bắt nên trốn trước.

Hồ Thiết Hoa trầm giọng :

- Biển rộng mênh mông, hắn trốn đi nơi nào ? Nếu hắn còn ở trên thuyền thì hắn ẩn nấp nơi đâu ? Hà huống....

Dừng một chút, y tiếp nói :

- Hắn không dùng được Chu Sa Chưởng pháp, hắn không xử dụng cả hai tay đồng đều, mà chúng ta lại còn nhặt được một hạt trân châu trên một xác chết. Do đó tại hạ kết luận là hắn không phải là hung thủ.

Một âm thanh vang lên :

- Hạt trân châu đó, chính ta.

Nghĩa là sao ? „Ta“ làm gì với hạt trân châu đó ?

Nét rượi còn phảng phất trên mặt, Kim Linh Chi thốt câu đó rõ ràng, với giọng kiên quyết. Nàng còn có vẻ tỉnh hơn Hồ Thiết Hoa nữa.

Hồ Thiết Hoa thở một hơi dài hỏi :

- Hạt trân châu đó tại sao lại ở nơi mình một xác chết ? Chẳng lẽ người chết lại có thể đi lấy trộm của người ?

Chẳng những Kim Linh Chi không màng đến y, nàng cũng không hề nhìn y nửa mắt, cứ ung dung tiếp :

- Chiều hôm qua ta không ngủ được, có ý định lên sân thuyền đi tới đi lui cho vui bức bối. Vừa ra khỏi cửa phòng, ta phát hiện có người nhón gót chân đi xuống thang. Tự nhiên ta nổi tánh hiếu kỳ muốn đi theo người đó xem y làm gì.

Hồ Thiết Hoa lẩm nhẩm :

- Nữ nhân có tật lạ quá, bất cứ việc gì cũng tò mò muốn nghe, muốn thấy.

Kim Linh Chi vẫn không chú ý đến Hồ Thiết Hoa, cứ tiếp :

- Ta theo liền. Xuống đến nơi ta phát hiện ra hai tên thủy thủ giữ cửa kho đều chết hết. Mà người kia cũng biến mất luôn.

Hồ Thiết Hoa hỏi :

- Gã ấy nhanh chân đến thế à ?

Kim Linh Chi lạnh lùng :

- Vô luận là ai, làm cái việc sát nhân xong là phải chuồn gấp! Hồ Thiết Hoa hỏi luôn :

- Cô nương có nhận được hắn là ai chẳng ?

Kim Linh Chi hơi ngập ngừng :

- Ta.... đương nhiên là ta không rõ. Lúc đó cửa đóng kín, ta muốn vào nhưng nghe Hải Quát Thiên hét lên, ta lại sợ hãi hiểu lầm, chỉ còn cách là quay trở lại, còn hạt trân châu....

Nàng trừng mắt nhìn Trương Tam rồi tiếp :

- Từ lúc nó bị đánh cắp lần đầu, ta không còn dùng nó mà trang điểm nữa. Nó không được gắn kỹ trên mào song nó vẫn ở trong mình ta, mãi đến lúc về phòng, mới phát giác ra nó rơi mất.

Hồ Thiết Hoa thốt :

- Chỉ tại cô nương có hành động phi nhân nên lòng bối rối, đến nỗi đánh rơi vật báu mà không hay biết gì cả.

Kim Linh Chi nổi giận :

- Ta không giết người sao người dám nói là ta hành động phi nhân ?

Hồ Thiết Hoa lạnh lùng :

- Cô nương không là sát nhân, song sát nhân là ai cô nương biết rõ, bất quá cô nương không dám nói ra vì kẻ sát nhân có một áp lực bắt buộc cô nương phải câm miệng.

Kim Linh Chi đỏ mặt không còn thốt được tiếng nào.

Hồ Thiết Hoa tiếp :

- Nhưng hiện tại thì Đinh Phong đã chết rồi, tại sao cô nương còn sợ gì mà không dám nói chứ ?

Kim Linh Chi nghiến răng :

- Dù Đinh Phong đã chết nhưng hung thủ không phải là hắn, ta nói ra có ích gì ?

Hồ Thiết Hoa suy nghĩ một chút rồi thở dài thốt :

- Lời nói có lý. Ít nhất hung thủ cũng không phải là một kẻ chết. Kẻ chết rồi đâu còn sát nhân được nữa?

Trương Tam chen vào :

- Hung thủ không phải là Đinh Phong, cũng không phải là Câu Tử Trường, mà cũng không phải Hải Quát Thiên, Hương Thiên Phi. Anh lão tiên sanh, Bạch thiếu anh hùng, Kim cô nương và Lưu Hương cũng không phải nốt.

Hắn thở dài tiếp :

- Ta xem chỉ sợ nếu không phải người thì là ta.

Hồ Thiết Hoa cười lạnh :

- Người không đủ tài năng làm cái việc đó đâu.

Trương Tam mỉm cười :

- Dù cho người có đủ tài, dù cho người là hung thủ, chắc gì người cao hứng làm.

Hồ Thiết Hoa ghen lời. Anh Vạn Lý thở ra :

- Hiện tại trên thuyền chỉ còn thừa lại sáu chúng ta, mà sáu chúng ta lại

không phải là hung thủ. Thế thì hung thủ là ai ?

Bồng Lưu Hương cười mấy tiếng đáp :

- Trừ sáu chúng ta ra, trên thuyền đích xác còn có một người nữa.

Anh Vạn Lý hỏi :

- Các hạ biết người đó ?

Lưu Hương gật đầu ! - Biết ! Anh Vạn Lý cố giữ bình tĩnh. Hồ Thiết Hoa thì nhảy dựng lên hét :

- Hắn ở đâu ? Người biết không ?

Lưu Hương cười nhẹ :

- Nếu không biết thì ta đâu có nói.

Lưu Hương đạo soái

Hồi 11

HUNG THỦ

Trong phòng của bọn Hồ Thiết Hoa có hai chiếc giường. Trong hai, có một chiếc rộng. Lưu Hương không mất lắm công phu, tìm ra được mảnh gỗ cơ quan. Bên dưới mảnh gỗ có một lối đi bí mật.

Hồ Thiết Hoa trợn mắt kêu lên thất thanh :

- Thảo nào mà kẻ đó vừa nhào lên giường lại chẳng biến mất. Thì ra hắn do ngã đó mà đi.

Lưu Hương thốt :

- Trên nhiều con thuyền, có lối đi bí mật như thế này. Cái đó hẳn Trương Tam có nghĩ đến.

Trương Tam đỏ mặt đáp :

- Nhưng ta không biết lối đi đó ăn thông đến đâu.

Lưu Hương đáp :

- Khoang chứa đồ.

Khoang đó âm u quá, nặng nề với cái lạnh độc. Sáu cỗ quan tài còn đó.

Anh Vạn Lý thở dài thốt :

- Hương Soái liệu việc không sai.

Hồ Thiết Hoa mỉa :

- Rất tiếc khoang chứa đồ không chứa một bóng người. Cả bóng quỷ cũng không luôn.

Lưu Hương mỉm cười :

- Người thì không có chứ quỷ vẫn có. Có một con quỷ.

Hồ Thiết Hoa vụt sáng mắt lên :

- Có phải người muốn nói đến Đinh Phong ?

Trương Tam thốt :

- Nhưng Đinh Phong bất quá là một người chết chứ chưa phải là quỷ. Tự tay ta đặt hắn vào quan tài....

Hắn đứng cạnh quan tài thứ nhất, đột nhiên hắn nghe rợn người, rồi hắn hỏi :

- Người.... hay là người nói hắn đã sống dậy ?

Lưu Hương thở dài :

- Người chết sống lại, thực ra chẳng phải ta chỉ thấy có một lần.

Hồ Thiết Hoa chặn lời :

- Phải ! Như Diệu Tăng Vô Hoa, chết rồi sống lại.

Bạch Liệp vụt hỏi :

- Người chết rồi, sống lại được sao ?

Từ nhỏ gã đã sống trong phủ tướng quân nên chẳng biết gì về sự việc trên giang hồ, nguy dị, biến hóa đa đoan.

Lưu Hương đáp :

- Nếu người chết thực sự thì tự nhiên không thể sống lại được, chẳng qua có nhiều phương pháp giúp cho việc giả chết thành tựu.

Bạch Liệp trố mắt :

- Giả chết ? Phương pháp gì ?

Lưu Hương giải thích :

- Nội công luyện đến mức nào đó, hỏa hầu nào đó thì tự mình có thể ngưng hô hấp, cả đến việc ngưng quả tim ngừng đập cũng làm được như thường, huyết mạch bế tắc, toàn thân giá lạnh như xác chết.

Rồi chàng tiếp luôn :

- Tuy nhiên, phương pháp này chỉ dùng được trong thời gian ngắn, tình trạng giả chết không thể duy trì lâu, tối đa là nửa giờ thôi, và lại khách giang hồ giàu kinh nghiệm nhìn qua là phát hiện sự kiện giả đó ngay.

Bạch Liệp lại hỏi :

- Còn phương pháp chi khác ?

Cứ theo lời truyền thuyết thì trên thế gian có ba loại thuốc lạ, người nào uống vào là mọi hoạt động bị đình chỉ lại ngay, mừng tượng con độc xà ngủ giấc triền miên suốt mùa đông.

- Anh Vạn Lý gật đầu :

- Đúng lắm ! Trong ba loại kỳ dược đó, tại hạ biết được một, tên là Tây Phương Đậu Khấu, sản xuất tại một hòn đảo nhỏ tên là Cơ Độ Sơn, nằm về hướng Tây hai xứ Thiên Trúc và Ba Tư.

Lưu Hương thốt :

- Nhưng loại nổi danh nhất gọi là Đào Tình Tử.

Bạch Liệp kêu lên :

- Đào Tình Tử ! Cái tên nghe phong nhã quá! Lưu Hương mỉm cười :

- Vì người chế luyện thứ dược tửu đó là một vị phong lưu tài tử ! Dừng lại một chút chàng tiếp :

- Nói đến Đào Tình Tửu phải nhắc luôn một đoạn cổ sự liên quan đến nó.

Bạch Liệp thốt :

- Xin cho nghe ! Lưu Hương kể :

- Vị tài tử phong lưu đó du lãm khắp sông hồ, đến đâu cũng để lại một chút tình, về sau y bị phiền phức vì những cái chút tình ở khắp bốn phương.

Bạch Liệp hỏi :

- Phiền phức như thế nào ?

Lưu Hương kể tiếp :

- Anh hùng sợ thuyền quyên làm vương bận gót hải hồ, liệt nữ cũng sợ tình lang làm yếu lòng trong cuộc đời hành hiệp, đã là phong lưu tài tử thì càng có tình hơn ai hết, cho nên cái thông lệ của kẻ chơi hoa là chỉ ném mùi hoa. Cứ mỗi lần tao ngộ là xóa bỏ dấu vết của những trận cười suốt đêm dài để rồi bắt đầu làm lại với những cái mới mẻ hơn.... Nhưng thông lệ nào cũng có ngoại lệ, trong số những nàng từng tiếp cận với y có ba cô nương quyết tâm bám sát y vĩnh viễn, y trốn đến đâu nàng theo đến đó, y là một thơ sanh thừa văn thiếu võ, mà cả ba nàng đều là những tay bản lĩnh cao cường. Cự tuyệt y không đủ sức, trốn đi lại không trốn thoát, thành ra y suýt điên đảo vì cuộc đuổi bắt đó....

Trương Tam cười :

- Tự xe giầy trời mình, làm sao y không khổ với bao nhiêu tình nghiệt gây ra.

Lưu Hương tiếp :

- Cũng may y có đọc qua hầu hết các thơ sách trên đời nên nhớ rất nhiều độc dược, y tham khảo những sách đó tìm một bí phương, chế luyện một thứ dược tửu, ai uống vào là như chết giả, ba nàng đó dù si tình cũng không đòi gì được nơi một người chết. Không được thỏa mãn, họ bỏ luôn y, nhờ thế mà y thoát khỏi vòng lưới bao vây của họ. Từ đó, y rất thung dung với món rượu thuốc thần diệu, trừ những lúc y muốn hưởng tình, còn thì y cứ cái phép giả chết để tránh phiền phức.

Chàng kết luận :

- Do đó có cái tên Đào Tình Tửu.

Hồ Thiết Hoa cười lớn :

- Ta thấy ngươi cần phải dự bị thứ rượu đó trong mình, luôn luôn có sẵn để mà dùng.

Anh Vạn Lý chớp mắt :

- Chắc Hương Soái cho rằng Đinh Phong giả chết ?

Lưu Hương chưa đáp, Hồ Thiết Hoa vụt mở nắp quan tài. Nào đâu thấy thi hài Đinh Phong trong quan tài Quả là Đinh Phong sống lại ! Trong quan tài

có mấy chữ, không rõ bằng máu hay bằng chu sa, những chữ màu đỏ hiện rõ trước mắt mọi người :

- Lưu Hương, địa phương này ta nhượng lại cho người.

Hồ Thiết Hoa đậm chân. Y hất luôn nắp năm cổ quan tài kia. Mỗi quan tài có một tên người :

Hồ Thiết Hoa, Kim Linh Chi, Anh Vạn Lý, Bạch Liệp, Trương Tam.

Anh Vạn Lý cười khỏ :

- Chẳng những hắn đã phân phối xong những cổ quan tài này cho chúng ta, mà hắn còn biết rõ lai lịch của từng người.

Lưu Hương trầm ngâm một chút :

- Hắn không biết được điều đó đâu. Chính Câu Tử Trường tiết lộ với hắn.

Anh Vạn Lý cau mày :

- Hương Soái cho rằng Câu Tử Trường cấu kết với hắn ?

Lưu Hương gật đầu :

- Câu Tử Trường có việc nhờ hắn, tự nhiên phải cấu kết với hắn. Hắn biết sự bí mật của Câu Tử Trường nên nắm cái nhược điểm của Câu Tử Trường mà lợi dụng triệt để.

Hồ Thiết Hoa vuốt chót mũi thốt :

- Sự tình này ta cũng hiểu, song chỉ hiểu lơ mờ thôi.

Lưu Hương đáp :

- Muốn biết rõ ràng phải soát lại mọi chi tiết từ lúc khởi đầu.

Hồ Thiết Hoa giục :

- Người cứ nói. Nói cho tất cả cùng nghe.

Lưu Hương hỏi :

- Người có kiên nhẫn nghe chẳng ?

Hồ Thiết Hoa mỉm cười :

- Sự tình rất phức tạp, nguy dị, nếu người không giải thích rõ ràng cho ta hiểu tường tận thì làm sao ta ngủ yên ? Dù người cần ba năm để nói hết, ta cũng kiên nhẫn đủ ba năm để nghe. Hơn nữa, ta rất thích thú được nghe người kể.

Lưu Hương thốt :

- Mọi liên quan đáng chú ý là Tiêu Kim Quật trên mặt biển.

Bồng chàng nhìn sang Kim Linh Chi, điểm một nụ cười tiếp :

- Tình hình tại địa phương đó có lẽ Kim cô nương biết rõ ràng hơn ai hết.

Kim Linh Chi cúi đầu trầm ngâm một lúc rồi cắn môi, sau cùng cũng cất tiếng :

- Phải ! Quả có địa phương mang tên đó trên mặt biển. Song tại đó không có hoa quỳnh, cỏ lạ, không có rừng thịt suối rượu.

Lưu Hương hỏi :

- Thế tại đó có gì ?

Kim Linh Chi đáp :

- Chỉ có rất nhiều bí mật mà con người không tưởng tượng nổi. Và người ta mua bán những bí mật đó với cái giá rất cao.

Lưu Hương cau mày :

- Mua bán ?

Kim Linh Chi gật đầu :

- Phải. Những bí mật đó trị giá rất cao vì sự quan hệ trọng đại. Do đó mỗi năm chủ nhân cho mời một số ít người đến nơi, những người có liên quan đến các bí mật ấy, cho họ có dịp mua. Có những bí mật mà nhiều người muốn mua được thành ra có sự cạnh tranh, đấu giá. Ai đấu cao thì mua được.

Lưu Hương hỏi tiếp :

- Giả như Thanh Phong Thập Tam Thức?

Kim Linh Chi lại cắn mạnh môi đáp :

- Phải ! Tâm pháp luyện Thanh Phong Thập Tam Thức do chính chủ nhân bán cho ta. Chỉ vì trong phái Hoa Sơn có kẻ vô lễ với ta, ta bất cố nhất thiết, quyết mua cho kỳ được tâm pháp đó để báo hận.

Rồi nàng tiếp :

- Chủ nhân Tiêu Kim Quật có cảnh cáo ta ngàn vạn lần không nên sử dụng kiếm pháp đó một cách công khai. Nếu ta không nghe theo thì y thu hồi kiếm pháp ấy.

Trương Tam cau mày :

- Cô nương học thuộc rồi làm sao y thu hồi được ?

Kim Linh Chi đáp :

- Tự nhiên.... Y có biện pháp mới cảnh cáo như thế chứ.

Thốt đến đó nàng lộ vẻ kinh khiếp, dù nàng bất kể trời, bất chấp đất, dù nàng là một tay ương ngạnh, ngỗ ngáo cứng cổ. Nàng ngán thủ đoạn của họ rõ ràng. Nàng ngán, tức nhiên nàng thừa hiểu những thủ đoạn đó. Bởi có hiểu mới ngán chứ.

Lưu Hương thốt :

- Nhưng hôm đó, trong lúc giận cô nương lại mang ra kiếm pháp đó ra thi thố. Bất ngờ lại có Đinh Phong đến nơi, hắc nhân đó uy hiếp cô nương, bắt cô nương làm mấy việc mà cô nương không muốn làm.

Kim Linh Chi gật đầu, mặt ửng hồng.

Lưu Hương thở dài :

- Nếu thế cô nương có đến địa phương đó rồi.

Kim Linh Chi buông xuôi :

- Đúng thế! Lưu Hương hỏi :

- Chủ nhân Tiêu Kim Quật là con người như thế nào ?

Kim Linh Chi lắc đầu :

- Ta không biết. Ta chẳng hề thấy mặt. Mà bất cứ ai cũng không thấy mặt y.

Hồ Thiết Hoa hỏi gấp :

- Tại sao ? Y có phép ẩn thân ?

Kim Linh Chi trừng mắt nhìn Hồ Thiết Hoa lạnh lùng đáp :

- Đến đó rồi người sẽ biết tại sao.

Hồ Thiết Hoa thở ra :

- Chiều tình hình hiện tại, vĩnh viễn chúng ta không đến đó được. Thế thì tại sao cô nương không nói cho tất cả cùng nghe ?

Kim Linh Chi buông gọn :

- Ta không thấy hứng ! Hồ Thiết Hoa định hỏi nữa nhưng Lưu Hương chặn lại. Chàng biết mẫu người Kim Linh Chi đến lúc không có hứng rồi thì có quỳ mà van cầu khô môi, khăn cổ cũng không làm sao làm cho nàng thay đổi chủ ý. Nàng biết hỏi không được là người hỏi phát cáu. Nàng mong muốn người hỏi phát cáu.

Dụng ý của nàng là vậy.

Lưu Hương thốt :

- Hiện tại tưởng tất đến lúc họ mua bán những bí mật. Đinh Phong có đặc trách đi nghinh tiếp khách. Nhưng loại khách như bọn chúng ta, hẳn không hoan nghinh chút nào.

Hồ Thiết Hoa tiếp nói :

- Hẳn sợ chúng ta tìm cách đến đó nên nảy sanh cái ý tập trung chúng ta lại một nơi rồi giết dần, giết dần Trương Tam cười nói theo :

- Và cái nơi lý tưởng nhất cho hẳn thực hiện mưu đồ phải là một con thuyền ! Thuyền chơi voi trên mặt nước, xa trời, xa đất, dù ai muốn thoát đi cũng chẳng có lối thoát. Trừ ra nhảy xuống biển làm mồi cho cá.

Hồ Thiết Hoa trầm giọng :

- Tại sao hẳn cố ý dàn cảnh với sáu cổ quan tài ? Chẳng lẽ hẳn cho rằng bọn ta quá tầm thường, rất dễ bị hạ sát, nên hẳn bày ra như vậy để chúng ta phòng bị. Chúng ta phòng bị hẳn khó giết, càng khó giết hẳn càng thích thú.

Lưu Hương lắc đầu :

- Hẳn đâu dại gì làm cái việc ngông cuồng đó. Hẳn muốn cho chúng ta nghi kỵ lẫn nhau, người này đề phòng người kia, mình không tin nhiệm lẫn nhau, mình chia rẽ nhau, hẳn mới dễ hạ thủ.

Chàng tiếp luôn :

- Huống chi một người đa nghi lo lắng, sợ hãi, bao giờ cũng mất tinh thần ít nhiều, phản ứng phải chậm, sự phán đoán cũng kém sáng suốt.

Anh Vạn Lý gật đầu :

- Rất đúng ! Đánh người trước nhất nên đánh cái tâm. Tâm yếu rồi, người cũng yếu luôn.

Lão cười nhẹ tiếp :

- Tuy nhiên, đáng tiếc cho hấn tính sai một việc.

Hồ Thiết Hoa hỏi :

- Việc gì ?

Anh Vạn Lý đáp :

- Hấn không liệu lượng Hương Soái tri kỷ tri bỉ, hấn cho rằng cơ mưu của hấn rất kín đáo, liền lạc như mảnh da trời. Hấn quên mất, bất cứ cơ mưu nào cũng có sơ hở ! Nhân vô thập toàn, bởi tạo vật ố toàn. Cái thuyết tuyệt vời không làm sao thực hiện được.

Trương Tam tiếp nói :

- Do đó hấn giả chết. Hấn tưởng người chết là hết việc. Có ai theo đuổi một người đã chết ?

Lưu Hương cười khỏ :

- Tuy nhiên phải nhìn nhận hấn rất lợi hại. Tại hạ vốn nghi hấn nhiều hơn ai hết, song hấn chết rồi thì mọi nghi ngờ phải tiêu tan. Tại hạ rất bối rối với cái chết của hấn.

Hồ Thiết Hoa cau mày :

- Lúc đó người không tưởng là hấn chết ? Những vụ như vậy nào phải trước kia người không thấy đâu ?

Lưu Hương thờ dài :

- Đáng lẽ lúc đó ta phải nghĩ ra tại sao hấn định ninh giao phó ta năm lần bảy lượt. Muốn cho chính ta đưa hài cốt hấn về quê.

Hồ Thiết Hoa cười lạnh :

- Chỉ vì hấn không chết thật, hấn sợ người ta vắt xác hấn xuống biển.

Lưu Hương tiếp :

- Hấn còn tính sai một việc.

Trương Tam hỏi :

- Việc gì ?

Lưu Hương đạo soái

Hồi 12

CHIẾC RỪNG DA ĐEN

Lưu Hương đáp :

- Hấn đánh giá Hồ Thiết Hoa quá thấp ! Hấn cho rằng Tiểu Hồ say rồi là bất tri nhân sự, nên định tìm đến Tiểu Hồ hầu ra tay. Hấn không hiểu nỗi người uống rượu bừng tỉnh mau hơn người không uống trừ ra khi không còn tỉnh nổi. Mà Tiểu Hồ làm gì say chết đi được.

Trương Tam gật đầu :

- Phải ! Thường thì ai say mau, tỉnh cũng mau.

Lưu Hương tiếp :

- Thất bại lần đầu, hẳn do lối bí mật thoát đi nhưng bị Tiểu Hồ nhận diện, tuy hẳn chưa đoán định được là bọn ta phát hiện sự giả chết của hẳn hay không, mẫu người của hẳn không thể mạo hiểm do đó hẳn phải áp dụng kế sách cuối cùng.

Anh Vạn Lý thở dài :

- Đúng vậy ! Mẫu người đó bất cứ làm việc gì cũng lưu lại một vài lối thoát. Giả chết không xong, hẳn dùng đến biện pháp thứ hai.

Lưu Hương tiếp :

- Tưởng tất hẳn đã thương lượng kỹ với Câu Tử Trường. Câu Tử Trường có nhiệm vụ dụ dẫn chúng ta tránh xa xa các dãy phòng, nhân cơ hội đó hẳn thoát đi.

Bạch Liệp hỏi :

- Biển rộng mênh mông hẳn trốn đi đâu chứ ?

Lưu Hương giải thích :

- Trên sân thuyền có một chiếc xuồng cứu cấp. Lúc tại hạ lên đó thì chiếc xuồng không còn tại chỗ nữa.

Bạch Liệp cau mày :

- Xuồng cứu cấp đó đi được bao xa đâu ? Chỉ cần một lượn sóng vừa thôi, không lớn lắm, xuồng cũng lật úp, nếu không chìm.

Anh Vạn Lý thở ra :

- Định Phong hành sự chắc chắn là phải chu đáo. Tại hạ nghĩ hẳn có dự phòng thuyền tiếp ứng trong vùng phụ cận.

Bạch Liệp trầm ngâm một lúc bỗng cười vang thốt :

- Hẳn đào tẩu là hẳn không giết bọn chúng ta.

Anh Vạn Lý không nói gì.

Lưu Hương cười khổ :

- Hẳn để bọn chúng ta lại đây là vì hẳn biết là bọn chúng ta không còn sống được bao lâu nữa. Dù trong tình huống bi đát đến đâu, Lưu Hương vẫn còn hy vọng. Chàng còn một hơi thở là còn một điểm hy vọng. Muờng tượng vĩnh viễn chàng không hề tuyệt vọng.

Bạch Liệp trở mặt :

- Không còn sống lâu ? Tại sao không sống lâu ?

Lưu Hương đáp :

- Biển rộng mênh mông, chúng ta không có bản đồ vượt biển thì còn biết nơi nào có đảo, nơi nào đất liền. Trước khi hẳn trốn đi, hẳn còn giết hết thủy thủ, cốt ý làm cho chúng ta phải khốn đốn giữa biển, để cuối cùng rồi cũng chết luôn Hồ Thiết Hoa thốt :

- Tuy nhiên, ít nhất chúng ta cũng có thể theo con đường cũ quay trở về!

Lưu Hương thở ra :

- Thuyền thì quá to , dù có Trương Tam quen nghề hàng hải mà ta cũng có biết phần nào, nhưng hai chúng ta đâu đủ sức điều khiển một con thuyền như thế này. Hà huống....

Hồ Thiết Hoa hỏi :

- Hà huống làm sao ?

Lưu Hương tiếp :

- Vấn đề trọng đại và cấp bách nhất là vật thực cùng nước ngọt.

Hồ Thiết Hoa thốt :

- Trái lại, cái đó không thành vấn đề như ngươi tưởng. Ta có xem qua kho chứa đồ thấy vật thực và nước uống còn rất nhiều.

Lưu Hương thở dài :

- Ngươi thấy từ lúc nào ? Lâu rồi hay mới đây? Nếu ta đoán không lầm thì Đình Phong không chừa lại cho chúng ta đâu.

Hồ Thiết Hoa giật mình thốt :

- Để ta đi xem thử ! Biết đâu hắn chẳng nhớ đến việc đó.

Anh Vạn Lý đáp :

- Đi xem vô ích ! Hắn không quên đâu ! Hồ Thiết Hoa thù ngươi, không còn cất bước nổi.

Anh Vạn Lý tiếp :

- Tại hạ vừa rồi, nhân việc kiểm người có đi qua đó nhận thấy bao nhiêu lu, hũ chứa nước đều bị đập bể, bây giờ dù cho là một chén nước cũng không còn ! Hồ Thiết Hoa hỏi :

- Còn vật thực ?

Anh Vạn Lý đáp :

- Vật thực còn nguyên. Đình Phong hiểu rằng chết khát nhanh hơn chết đói, mà lại khó chịu hơn nhiều. Huống chi ăn mà không uống thì lại càng chết gấp.

Kim Linh Chi bỗng thốt :

- Thiếu nước có sao đâu ! Nước biển kia chúng ta uống mấy đời cho hết?

Cái nàng thiên kim tiểu thư đó sao mà ngốc thế ? Chẳng hiểu quái gì cả ! Anh Vạn Lý không dẫn lòng được phải phì cười.

Kim Linh Chi trừng mắt gắt :

- Cười cái gì ? Chẳng lẽ ta nói sai , Hồ Thiết Hoa cố nhin cười đáp :

- Đúng ! Đúng lắm! Y đảo mắt nhìn quanh lại tiếp :

- Trước kia có một vị hoàng đế rất thông minh, trong một cuộc tuần du vào một thị trấn, thấy dân chúng đói quá sắp chết bèn hỏi :

- Tại sao có việc như vậy ? Đoàn tùy tùng giải thích cho nhà vua biết, vì liên tiếp mấy năm hạn hán, mùa màng thất bại, lúa thóc không đủ cho dân ăn.

Nhà vua lấy làm lạ hỏi :

- Không có lúa ăn thì ăn gà, vịt, heo, dê, tại sao lại nhịn đói ?

Trong trường hợp này mà đem chuyện hài hước ra được, họa chẳng trên đời chỉ có mỗi một Hồ Thiết Hoa thôi ! Kim Linh Chi mở to đôi mắt, mừng tượng chẳng hiểu Hồ Thiết Hoa muốn nói gì.

Bạch Liệp nhìn nàng, ánh mắt vụt dịu lại, giải thích cho nàng hiểu :

- Nước biển mặn lắm, không uống được. Uống vào là mưa ra liền, mà không chừng cũng phát điên luôn.

Kim Linh Chi đỏ mặt, cắn môi, quay đầu về hướng khác, nàng kêu lên :

- Các người xem ! Cái gì vậy ?

Mọi người nhìn theo hướng mắt của nàng, nhận ra chiếc rương đen.

Chiếc rương mà Câu Tử Trường giữ kè kè bên mình, dù ở đâu, lúc nào, hắn cũng chẳng rời xa.

Hồ Thiết Hoa nhảy vọt tới cầm chiếc rương lên quan sát một lúc đoạn thốt :

- Đúng rồi ! Quả là chiếc rương của Câu Tử Trường.

Trương Tam cau mày :

- Hắn xem chiếc rương còn trọng hơn sanh mạng, tại sao lại bỏ nơi đây.

Bạch Liệp thốt :

- Hay là chiếc rương trống không ?

Hồ Thiết Hoa lắc đầu :

- Rương nặng lắm ! Không thể là rương trống được. Ít nhất cũng nặng trên trăm cân.

Trương Tam tiếp :

- Tại hạ vừa gặp hắn là phải lấy làm lạ liền. Chiếc rương củ chứa đựng những gì ? Sao hắn quý trọng nó quá độ ?

Hắn đắc ý cười hì rồi tiếp luôn :

- Nhưng hiện tại thì không cần mở nắp tại hạ cũng biết cái gì ở trong đó.

Hồ Thiết Hoa hừ một tiếng :

- Người trở thành thông minh từ lúc nào thế ?

Trương Tam lơ đi sự mai mỉa của Hồ Thiết Hoa, tiếp luôn :

- Nhất định là những báu vật do hắn cướp được cho nên hắn hằng nói là chiếc rương của hắn quý hơn vàng.

Bạch Liệp sáng mắt lên, vươn tay định chụp lấy chiếc rương.

Lưu Hương bật cười thốt :

- Ta sợ người đoán sai, Trương Tam ! Trương Tam gắt :

- Sai thế nào được ?

Lưu Hương ung dung giải thích :

- Nếu chiếc rương đó chứa đựng những vật báu vô giá thì dù cho Câu Tử Trường có quên, Đinh Phong cũng không quên.

Anh Vạn Lý thở dài :

- Phải ! Nếu không có trăn châu báu vật thì hắn không thể đến Tiêu Kim Quật ! Như vậy làm sao hắn quên ? Hắn bỏ rương lại chỉ vì nó không có giá trị gì.

Bạch Liệp đỏ mặt rút tay về.

Hồ Thiết Hoa nheo mắt hướng qua Trương Tam cười mỉa :

- Ta cứ ngỡ người thông minh đột ngột. Thì ra người vẫn ngốc như thường.

Trương Tam trừng mắt trả lại đáp :

- Được rồi ! Vậy người thử đoán xem trong rương có vật gì ?

Hồ Thiết Hoa thốt :

- Ta đoán không ra ! Không cần phải đoán uổng công. Rương nơi tay ta, ta cứ mở ra là biết ngay.

Rương có khóa. Hai ổ khóa chế biến cực kỳ tinh xảo, lại cứng chắc.

Hồ Thiết Hoa lẩm nhẩm :

- Đã để rương lại, sao không để luôn chìa khóa ?

Y toan đưa tay bẻ khóa, bỗng dừng lại cười thốt :

- Có tên trộm chúa ở đây, tội gì ta phải ra tay.

Lưu Hương cười nhạt, tiếp lấy chiếc rương, nhìn thoáng qua, cất tiếng :

- Chiếc khóa này do Triệu Ma Tử tại Hồ Đồng trong thành Bắc chế tạo, y là một viên chức làm việc cuốn rèm, có biệt tài sáng chế các loại khóa. Vị tất ta mở được.

Bạch Liệp chen vào :

- Cho tại hạ xem có mở được chăng ?

Hắn vẫn chưa yên tâm thấy chiếc rương ở trong tay người khác, dù người khác là Lưu Hương.

Lưu Hương bảo :

- Cần thận đấy Bạnh huynh. Có nhiều chiếc rương chứa đựng cơ quan bằng tên ngắn tẩm độc hoặc khói mê, theo ý tại hạ thì không mở được thì thôi, đừng mó máy đến mà có hại.

Bạch Liệp gượng cười :

- Chúng ta đang ở trong cảnh cùng thì sợ gì nữa mà không mạo hiểm ?

Gã tiếp lấy chiếc rương cầm tay tả, còn tay hữu rút một thanh trủy thủ dưới đế giày, ánh thép lóe lên sáng rực. Ai cũng biết thanh đao đó chém sắt như chém bùn.

Hồ Thiết Hoa buột miệng tán liền:

- Đao tốt quá ! Bạch Liệp đắc ý thốt :

- Hùng Đại tướng quân tặng tại hạ đó. Nghe nói nó là một vật cổ trên nghìn năm.

Gã định dùng đao chặt khóa, ngờ đâu có ai đó hất nhẹ cánh chỏ tay tả của gã. Chiếc rương bay sang Lưu Hương.

Bạch Liệp biến sắc thốt :

- Chẳng lẽ Hương Soái....

Anh Vạn Lý vội chặn lời gã :

- Hương Soái từ lâu vốn tính cẩn thận, nghe lời y là chẳng bao giờ thiệt thòi
Bạch Liệp không nói gì song về bất phục hiện lộ trong thần sắc.

Lưu Hương thốt :

- Tại hạ nghĩ kỹ, chẳng phải vô duyên vô cớ mà họ để lại đây chiếc rương,
dù chúng ta muốn xem bên trong có vật gì thì ít nhất cũng phải thận trọng.
Thốt xong chàng quăng chiếc rương đến một góc xa xa.

Bạch Liệp lạnh lùng mai mỉa :

- Chắc Hương Soái có ma pháp ? Định mở khóa trong khoảng cách xa xa
như cái lối cách không điểm huyệt ?

Lưu Hương cười nhạt hỏi :

- Bạch huynh có thể cho mượn đao chẳng ?

Bạch Liệp do dự cuối cùng trao thanh trủy thủ cho chàng.

Lưu Hương ướm mũi đao thử dài thốt :

- Quả là một thanh bửu đao.

Tiếng „đao“ vừa buông thì thanh đao cũng vừa bay đi. Một vệt sáng dài vẻ
nhanh, dài. Hai tiếng coong coong vang lên, hai ổ khóa rơi xuống. Bạch Liệp
giật mình kêu thất thanh :

- Tuyệt !....

Tiếng kêu cửa gã vừa vang, một tiếng nổ kinh hồn tiếp theo liền như núi đổ,
đất sụp. Con thuyền to lớn như thế vẫn bị tiếng nổ chấn động tròn trành.
Chiếc rương da màu đen nổ tung ! Dĩ nhiên con thuyền bị vỡ một góc, nước
biển tràn vào.

Bạch Liệp chết sững, mồ hôi đổ ra như tắm. Nếu gã mở nắp rương thì hiện
tại hẳn biến thành tro rồi.

Hồ Thiết Hoa căm hận :

- Khốn nạn thật ! Chẳng lẽ chúng sợ bọn ta không đi gấp mà chết sao chứ ?
Y còn muốn mắng nữa nhưng thì giờ đâu mà mắng ? Nước biển tràn vào,
không bao lâu, nước ngập khoang thuyền lên đến đầu gối.

Anh Vạn Lý kêu lớn :

- Nhanh lên ! Lên sân thuyền nhanh đi ! Trương Tam cười khở :

- Trong mấy phút nữa thôi thuyền sẽ chìm sâu dưới lòng biển, chúng ta còn
lên đó làm gì nữa ?

Hồ Thiết Hoa vẫn còn căm hận :

- Cái bọn đó ác độc quá ! Cả chiếc xuồng cứu cấp chúng cũng không chừa
lại.

Trương Tam nghiêng răng :

- Hẳn lợi hại thật.

Anh Vạn Lý cũng tỏ ý phục Đình Phong, chuẩn bị một kế hoạch cực kỳ chu

đảo.

Lưu Hương đứng chờ ra đó, mừng tượng chết điếng, bây giờ chàng mới cất tiếng :

- Hắn còn một sơ hở.

Hồ Thiết Hoa hỏi gấp :

- Sơ hở gì ?

Lưu Hương đáp :

- Quan tài ! Một cỗ quan tài có thể xem như là một con thuyền, dù nhỏ vẫn là một con thuyền. Số quan tài và số người tương đương, mỗi người được một chiếc. Ngồi trong quan tài nhìn con thuyền từ từ chìm, nếu không là người trong cảnh thì chẳng ai tả đúng thực cảnh.

Nhìn chung quanh, nhìn xa xa, chỉ thấy biển cả bao la, trên mặt biển chỉ có sáu cỗ quan tài. Và những chiếc quan tài có người ! Người còn sống nhăn.

Hồ Thiết Hoa vụt cười lên rồi thốt :

- Hắn chuẩn bị quan tài đưa chúng ta về diêm địa không ngờ quan tài cứu sống chúng ta.

Trương Tam cũng cười.

Bạch Liệp lấy làm lạ, tự hỏi làm sao họ cười được trong tình huống này ! Dù chưa chết chìm, cuối cùng họ cũng chết khát, chết đói, nếu có bảo to bất ngờ, quan tài cũng chìm được vậy chứ ? Sống tạm đây lấy gì ăn, nước đâu uống ? Bởi trong quan tài làm gì có chứa thức ăn, nước uống ?

Gã có hiểu đâu, người ta cười được là nhờ đồng khí, có đồng khí là có thể sống, đồng khí giúp tạo nghị lực vượt qua cơn nguy, kèm giữ bình tĩnh để ứng phó với tình hình.

Lưu Hương từ trong quan tài quăng ra một cuộn giấy sắt.

- Các người coi đủ chưa ? Nếu đủ thì lấy giấy này mà cột các cỗ quan tài lại, đừng cho tản mác xa nhau.

Trương Tam cười hỏi :

- Cột sáu cỗ quan tài lại được rồi, song có nên giữ luôn những chiếc nắp chẳng ?

Lưu Hương đáp :

- Phải giữ chứ. Trước và sau giờ Ngọ, thái dương chiếu nóng ghê lắm.

Chúng ta không nước uống, lại bị nắng đốt chịu sao nổi ? Phải có nắp quan tài che nắng, che sương chúng ta mới ngủ được.

Bạch Liệp thở dài thốt :

- Hương Soái quả là con người phi thường, lo nghĩ chu đáo vô tưởng ! Đinh Phong dù gian hoạt, vẫn còn kém xa.

Đến bây giờ gã mới phục Lưu Hương.

Hồ Thiết Hoa gật gù :

- Đúng ! Lão Xú Trùn quả là con người phi thường ! Ta phục người luôn !

Anh Vạn Lý thở ra :

- Sự việc đến lúc nguy nan mới thấy rõ bản sắc của Hương Soái.

Lưu Hương không nói gì, chàng mừng tượng không nghe hoặc giả có nghe mà không có thì giờ lưu ý. Chàng đang nghĩ đến một việc. Việc đó là sống sót để trở về đất liền.

Biển bao la, vô bờ bến, còn biết lục địa ở phương hướng nào ? Bình minh, thái dương lên, mặt biển ánh vàng, nhô nhấp lao xao.

Hồ Thiết Hoa cười khò :

- Xem ra chúng ta chắc chắn là lấy biển làm mồ. Vận hạn của ta thường ngày đỏ lăm, không biết chừng chúng ta đang trôi giạt về đất liền đó nhé !

Trương Tam than :

- Các vị xem kia, con người đó vẫn chưa chịu ngủ yên cho. Hắn không ngủ mà hắn lại nuôi mộng ! Thật là mâu thuẫn.

Hồ Thiết Hoa trừng mắt :

- Nuôi mộng ? Người cho là không thể ?

Trương Tam buông gọn :

- Đương nhiên là không thể ! Hồ Thiết Hoa gắt :

- Tại sao ?

Y buông câu đó cho Trương Tam, song mắt y lại hướng về Lưu Hương.

Bởi y biết làm gì Trương Tam giải đáp nỗi câu hỏi của y.

Lưu Hương thốt :

- Nước biển không giống nước sông, là không bao giờ có chiều duy nhất, nước lớn chảy ngược, nước ròng chảy xuôi. Nước biển không có giòng, nếu chúng ta bị trôi đi, giạt lại, là gió đánh sóng, sóng đùa đó thôi. Cho nên lúc biển tịnh, chúng ta chỉ loanh quanh trong một vùng không lớn lắm, hằng tháng vẫn còn ở trong vùng đó. Thì dù quan tài có di chuyển, cũng chỉ di chuyển loanh quanh, không thể hướng về một mục tiêu mong muốn.

Hồ Thiết Hoa trầm ngâm một lúc :

- Thế thì phải làm sao ?

Lưu Hương đáp :

- Nước biển không đưa đi, chúng ta tìm cách tự đi.

Hồ Thiết Hoa cau mày :

- Nhưng phải làm sao mới được chứ ?

Lưu Hương tiếp :

- Nấp quan tài có chỗ dùng khác, ngoài cái việc che nắng, che mưa. Có thể dùng nó thay chèo. Để Kim cô nương ra ngoài, năm người chúng ta hãy cùng xuất lực.

Kim Linh Chi vụt hỏi :

- Tại sao để ta ra ngoài ?

Lưu Hương mỉm cười không đáp.

Hồ Thiết Hoa đáp thay liền :

- Nhân vì cô nương là nữ nhân mà hấn thì luôn luôn ưu đãi nữ nhân.

Kim Linh Chi trừng mắt. Nàng là người thứ nhất cảm nắp quan tài.

Hồ Thiết Hoa nhìn qua Lưu Hương mỉm cười thốt :

- Xem ra lần này người vượt nhằm chân ngựa thay vì móng ngựa. Ngựa đá là phải. Ta khuyên người là từ nay nên xem nữ nhân như nam nhân và rút sự ưu đãi lại để tránh bị ngựa đá như hôm nay. Bất quá....

Y nheo mắt cười hì hì tiếp :

- Con người có phúc mà không hưởng phúc, dù cho thông minh, cái thông minh đó ấu trĩ quá.

Kim Linh Chi mừng tượng suýt hét lên.

Bạch Liệp vội chen lời :

- Kim cô nương là bậc nữ trung hào kiệt, chúng ta không nên xem như nữ nhân thường.

Lưu Hương thốt :

- Nếu vậy chúng ta sáu người phân thành hai ban, Kim cô nương, Bạch huynh và Anh lão tiên bồi làm ban thứ nhất, còn ban thứ hai gồm Trương Tam, Hồ Thiết Hoa và tại hạ.

Bạch Liệp hỏi :

- Boi về hướng nào đây ?

Lưu Hương đáp :

- Đông Nam ! Bạch Liệp lại hỏi :

- Đông Nam ở hướng mặt trời, nắng chói xốn mắt lắm, tại sao mình không đi về Tây Bắc ? Hà huống chúng ta do từ Tây Bắc đến đây mà. Chắc chắn lục địa nằm về hướng Tây Bắc.

Lưu Hương giải thích :

- Chúng ta đi thuyền suốt hai ngày đêm rồi mới tới đây. Bằng về thể lực của chúng ta, tuyệt đối không làm sao về lại nổi.

Bạch Liệp cau mày :

- Nhưng hướng Đông Nam....

Lưu Hương chặn lời :

- Nghe nói trên mặt biển về hướng Đông Nam, có vô số đảo nhỏ không tên, lại ở trên trục thông thương giữa Trung Nguyên và Đông Doanh Phù Tang. Đi về hướng đó, chúng ta có nhiều hy vọng gặp thương thuyền hoặc hải đảo. Gặp một trong hai thứ đó là chúng ta thoát nạn.

Bạch Liệp suy nghĩ một lúc, thở dài lẩm nhẩm :

- Hương Soái cao minh quá, trên chỗ tưởng của tại hạ.

Nắp quan tài đâu phải nhẹ. Nó cũng không gọn gàng, dùng làm chèo thật là bất tiện. Cũng may, sáu người đó đều là cao thủ võ lâm, ba người hiệp làm một ban, nỗ lực bơi, chiếc bè sáu cỗ quan tài di chuyển cũng khá nhanh.

Người gắng sức nhiều nhất là Kim Linh Chi. Nàng muốn cho Hồ Thiết Hoa trông thấy, y sẽ không khinh nàng là người vô dụng.

Bạch Liệp luôn miệng tán song Hồ Thiết Hoa thì thần nhiên nằm trong quan tài, vờ không lưu ý đến nàng. Kim Linh Chi tức, muốn phát tác lắm song nàng quá nhọc không hò hét nổi. Xem nàng càng lúc càng nhọc phờ ra, dĩ nhiên một thiên kim tiểu thư đâu làm nổi những công việc như vậy. Dần dần tay yếu, da nổi bọng nước, phồng lên hồng hồng, cánh tay hoạt động chậm.... Hồ Thiết Hoa tuy vờ phớt tỉnh song chốc chốc liếc sang canh chừng.

Đến lúc đó, y vụt ngồi dậy, cao giọng thốt :

- Đồi ban được rồi.

Bạch Liệp nhìn Kim Linh Chi mỉm cười đáp :

- Đồi ban đúng lúc lắm ! Tại hạ đuối sức rồi đây.

Anh Vạn Lý nhìn gã rồi nhìn Kim Linh Chi, mắt tuy có ý cười, song thần tình thì ưu uất. Giàu kinh nghiệm như lão, làm gì không thấu đáo tận sâu xa trong đáy lòng của đôi nam nữ thanh xuân ? Lão vui là vì Bạch Liệp tìm được ý trung nhân. Lão lo là trong tương lai, vị tất cuộc hôn nhân sẽ thành tựu.

Với ban mới, bè gỗ quan tài lướt đi cực nhanh, không kém thuyền xuôi gió, no buồm. Kim Linh Chi tựa mình vào vách quan tài, nhìn ra bốn phía, mắt long lanh vài hạt lệ.

Hồ Thiết Hoa không tha, buông lời khích bác mai mỉa.

Bạch Liệp tức, đứng phắt dậy, cao giọng thốt :

- Hồ huynh nói mãi, mất cả khí lực. Hãy lo chèo chử! Hồ Thiết Hoa không lưu ý gì đến gã.

Bạch Liệp biết mình lỗ, then đỏ mặt, quay sang Kim Linh Chi tiếp :

- Cô nương đừng phát cáu, ai nói gì mặc họ, cô lơ đi không nghe làm gì.

Ngờ đâu, đáp lại cái hảo ý của gã, Kim Linh Chi trừng mắt hét to :

- Ta muốn nghe ai nói hay không nghe ai nói là việc của ta, chẳng có điểm nhỏ nào liên quan nào với người cả. Người thò cái miệng vào làm gì ?

Bạch Liệp sững sờ, mặt đỏ lên, thiếu điều nhảy xuống biển dẫu then.

Anh Vạn Lýặng hắng mấy tiếng gượng nở một nụ cười thốt :

- Thái dương nhả nóng, người không nước uống, cơ thể bất điều, tâm tình tự nhiên không ổn. Tốt hơn nên lấy nắp quan tài đây lại mà ngủ, muốn nói gì đợi đến hoàng hôn mà nói.

Lưu Hương gật đầu :

- Phải ! Nếu cứ chèo người bằng đá cũng phải ngã, đừng nói bằng xương bằng thịt.

Một tiếng bình vang lên, Kim Linh Chi trước ai hết, đẩy nắp quan tài.

Anh Vạn Lý kéo Bạch Liệp nằm xuống bảo :

- Đừng dậy kín lắm ! Phải chừa một chút hở để cho có gió lọt vào ! Trương

Tam há miệng ngáp rồi lẩm nhẩm :

- Nếu bây giờ có một chén Toan Mai Thang, ta dám bán mình để lấy tiền mua. Hồ Thiết Hoa cười lớn thốt :

- Người đừng quên, mình người đã bán một lần rồi đấy nhé.

Trương Tam trừng mắt :

- Lần nào cũng là bán cả, nếu có việc cần là ta tự bán, bao nhiêu lần cũng không quan hệ.

Hồ Thiết Hoa thở dài cười khò :

- Tạ Ông trời đất, người không phải là nữ nhân. Cho nên tự bán mình bao nhiêu lần cũng còn nguyên vẹn cái mình.

Lưu Hương đạo soái

Hồi 13

BÍ MẬT TRONG QUAN TÀI

Nằm trong quan tài đâu có thung dung thơi thới như ta tưởng. Dương quang không trực tiếp thiêu đốt song vẫn gây cái nóng nặng nề, khó chịu hết sức. Hồ Thiết Hoa bức quá, xô vệt nắp quan tài qua một bên, bật ngồi dậy, phát giác ra Trương Tam đã ngồi trước y rồi, hấn trần trùng trục, dùng chiếc áo thay quạt, luôn tay phe phẩy.

Hồ Thiết Hoa cười thốt :

- Thì ra người cũng chẳng tài gì hơn ta ! Vẫn không chịu nổi.

Trương Tam nhả mặt :

- Đúng như vậy đó Tiểu Hồ ! Ta suýt biến thành con cá nướng đây ! Hồ

Thiết Hoa gật gù :

- Luật nhân quả ! Nướng người, người nướng lại. Nướng cá, cá không biết nướng, trời nướng thay cho cá ! Người nên hưởng một chút tư vị của những con cá bị người nướng. Đoạn y hỏi :

- Lão Xú Trùn đâu ?

Trương Tam đáp :

- Chỉ sợ hấn ngủ rồi.

Hồ Thiết Hoa thốt :

- Trừ người chết, nếu người sống có thể thản nhiên nằm ngủ trong quan tài, ta sợ chỉ có mỗi một mình Lão Xú Trùn trên thế gian này.

Trương Tam phá lên cười :

- Phải ! Con người đó nằm trên đồng phần vẫn ngủ được như thường.

Đúng là Lão Xú Trùn.

Hồ Thiết Hoa đảo mắt nhìn quanh. Vần mặt biển mênh mông, đâu là lục địa ?

Dương quang dần dần dịu lại.

Bổng Trương Tam thốt :

- Nằm trong quan tài, ta tưởng tới, tưởng lui, tưởng rất nhiều việc. Có một việc ta không hiểu nổi.

Hồ Thiết Hoa nghiêm giọng :

- Cứ nói ! Ta sẵn sàng chỉ giáo cho ! Trương Tam tiếp :

- Đinh Phong muốn giết chúng ta, điều đó còn có lý. Nhưng tại sao hắn lại giết Hải Quát Thiên ? Hải Quát Thiên là đồng đảng của hắn mà ! Hồ Thiết Hoa vuốt mũi, chính sắc đáp :

- Có thể nửa đêm Hải Quát Thiên muốn mượn tạm thay nữ nhân làm cái chuyện xằng bậy ?

Trương Tam cười mắng :

- Nhảm nhí quá ! Vậy mà ngươi nói là sẵn sàng chỉ giáo cho ta.

Hồ Thiết Hoa cười theo :

- Ngươi đừng nói xấu ta, ta sẽ nghiêm chỉnh đối thoại với ngươi.

Lúc đó Lưu Hương đã ngồi dậy, chàng thốt :

- Hai cái miệng thúi thì nhau nhả thúi, đến mặt biển cũng nhăn nhoe, thì ta còn ngủ làm sao được.

Cả ba cùng cười vang.

Lưu Hương tiếp :

- Chỉ có một lý do khiến Đinh Phong giết Hải Quát Thiên.

Hồ Thiết Hoa hỏi :

- Lý do gì ?

Lưu Hương giải thích :

- Chúng mỗi năm mỗi hội hiệp một kỳ, tiếp đón khách, đưa tiễn khách, tự nhiên phải dùng nhiều thuyền. Hải Quát Thiên dù bị mua chuộc, sẵn sàng tuân theo mọi sự sai sử. Song Hải Quát Thiên vẫn có mặt thì cái quyền điều khiển các con thuyền không trọn vẹn thuộc Đinh Phong.

Trương Tam tỉnh ngộ :

- Đúng rồi ! Hồ Thiết Hoa chết rồi thì bao nhiêu thuyền của Tử Kinh Bang đều trực thuộc về hắn.

Lưu Hương tiếp :

- Hương Thiên Phi là bằng hữu sanh tử chi giao của Hải Quát Thiên, muốn giết Hải Quát Thiên, trước hết phải giết Hương Thiên Phi.

Hồ Thiết Hoa gật đầu :

- Có lý.

Lưu Hương tiếp :

- Phạm vi hoạt động của Tử Kinh Bang chỉ là mặt biển, mà khách được mời

là những nhân vật trên lục địa. Muốn đi từ lục địa ra biển phải do Đại Giang. Mà Trường Giang vạn dặm dài, đâu phải là con đường nhung lụa êm ái, không có chướng ngại ? Tất nhiên hẳn phải cần đến những con thuyền của Võ Duy Dương và Vân Tùng Long. Cho nên trước khi giết Hải Quát Thiên, ngoài Hướng Thiên Phi ra, Đinh Phong còn phải giết họ Võ, họ Vân.

Hồ Thiết Hoa cau mày :

- Nhưng Võ Duy Dương đâu có chết ? Lão còn kiêm nhiệm cả hai bang nữa kia mà Lưu Hương hỏi :

- Ai nói Võ Duy Dương chưa chết ?

Hồ Thiết Hoa hỏi lại :

- Người không thấy lão hạ sát Vân Tùng Long sao ?

Lưu Hương mỉm cười :

- Đó là người giả.

Hồ Thiết Hoa trố mắt :

- Giả ?

Lưu Hương gật đầu :

- Đinh Phong đã giết Võ Duy Dương từ trước, rồi tìm một người giống lão ấy cho trá hình.

Chàng giải thích luôn :

- Hẳn cố ý tạo ra vụ hai mũi tên, giết hai người là muốn cho chúng ta nhận định Võ Duy Dương còn sống.

Hồ Thiết Hoa sờ chót mũi :

- Ta cũng chưa hiểu lắm.

Lưu Hương thốt :

- Hôm đó trên gác Tam Hòa Lâu, chúng ta không phát giác sự giả tạo, chỉ vì chúng ta không thân với Võ Duy Dương cho lắm. Nhưng có một người nhận ra.

Hồ Thiết Hoa hỏi :

- Ai ?

Lưu Hương đáp :

- Vân Tùng Long.

Chàng tiếp luôn :

- Y nhận ra người khác giả mạo Võ Duy Dương cho nên lúc ấy y hết sức kinh dị.

Hồ Thiết Hoa cau mày :

- Chúng ta không thân, nên không biết được đặc điểm của Võ Duy Dương thành ra không nhận ra lão ấy. Còn Vân Tùng Long làm sao y nhận được là người giả ?

Lưu Hương đáp :

- Lời truyền thuyết trên giang hồ rất đúng, từ mấy năm qua Vân Tùng Long

và Võ Duy Dương đổi thù làm thân, trở thành đôi bằng hữu tốt. Cho nên trong di thư y phân phó truyền ngôi vị cho Võ Duy Dương. Bằng vào đó, người ta phải hiểu Vân Tùng Long tín nhiệm Võ Duy Dương như thế nào. Hồ Thiết Hoa lại vuốt mũi, thở dài :

- Chẳng những ta không hiểu mà càng nghe người nói ta càng hồ đồ.

Lưu Hương thốt :

- Có thể Vân Tùng Long biết trước Đinh Phong muốn giết y cho nên y chuẩn bị sẵn bức di thư.

Hồ Thiết Hoa gật đầu :

- Chắc vậy ! Lưu Hương tiếp :

- Hai tên chết vì cung tiễn đó, đích xác là thuộc hạ của Vân Tùng Long, chỉ vì y và Võ Duy Dương giao tình thân mật nên có cái việc của người của bên này, song hành sự bên kia, tương trợ lẫn nhau.

Hồ Thiết Hoa hỏi :

- Vậy là Võ Duy Dương biết sự trà trộn đó ?

Lưu Hương gật đầu :

- Chẳng những biết, lão ta còn chấp nhận nữa là khác, cho nên, trên gác Tam Hòa Lâu, khi Võ Duy Dương trách chúng trà trộn vào Thập Nhị Liên Hoàn Ô làm gian tế, Vân Tùng Long biết ngay là một Võ Duy Dương giả hiệu.

Hồ Thiết Hoa gật gù :

- Người giải thích thêm đi.

Lưu Hương tiếp :

- Ngoài ra còn một việc này nữa. Trong mấy năm qua, Vân Tùng Long và Võ Duy Dương gặp nhau rất thường. Nhờ quá thân với nhau, họ hiểu đặc điểm của nhau. Do đó, lúc mới vào Vân Tùng Long nhận ra ngay Võ Duy Dương có vẻ khác lạ. Người nên biết, cái thuật cải sửa dung mạo rất khó qua mắt những người rất thân.

Hồ Thiết Hoa cau mày :

- Nhưng Anh Vạn Lý vẫn qua mắt được người được đó, thế là nghĩa làm sao ?

Lưu Hương mỉm cười :

- Chỉ vì cái lột người lão anh hùng mang đó, chẳng quen biết với ta. Và lại Anh lão tiên sanh còn tạo ra vẻ quái dị. Giả như lão anh hùng giả mạo người thì chỉ nhìn thoáng qua, ta nhận ra ngay sự giả mạo.

Hồ Thiết Hoa trầm giọng :

- Nếu thế, thuật cải sửa dung mạo đâu có hữu dụng bao nhiêu ?

Lưu Hương đáp :

- Cái thuật đó chỉ giúp mình che dấu chân tướng thôi. Chứ còn biến thành người khác thì khó có kết quả mỹ mãn. Mỗi con người là một con người, không làm sao mạo nhận một người khác hoàn toàn. Cả anh em song sinh

cũng còn có điểm khác biệt, hưởng hồ hai người khác nhau, xa lạ nhau.

Trương Tam vụt cất tiếng.

- Ta có nghe một câu chuyện, trước kia có một người, tạm đặt cho cái tên Vương Nhị đi. Y cải dạng là Lý Tứ, vào nhà Lý Tứ lừa được tất số toàn gia họ Lý trên mấy mươi người, chẳng một ai phát hiện sự giả mạo.

Lưu Hương mỉm cười :

- Người nói chuyện quỷ phải không ?

Trương Tam hỏi :

- Người cho là không thể ?

Lưu Hương đáp :

- Đương nhiên là không thể. Nếu trên thế gian có sự việc như vậy thì không phải thuật cải sửa dung mạo, mà là một phép biến hóa.

Hồ Thiết Hoa hỏi :

- Vân Tùng Long đã biết là giả mạo, tại sao không nói ra ?

Lưu Hương đáp :

- Lúc đó Đinh Phong ở bên cạnh y, đâu có cơ hội nói ra ? Bất quá....

Hồ Thiết Hoa hừ một tiếng :

- Bất quá làm sao ?

Lưu Hương tiếp :

- Vân Tùng Long dùng biện pháp khác ngầm báo hiệu cho bọn ta. Rất tiếc là mình không lưu ý.

Hồ Thiết Hoa trầm giọng :

- Y dùng biện pháp gì ?

Lưu Hương tiếp :

- Y cố ý dùng sai thành ngữ, y nói „cốt ngạnh tại hòng“ ngầm cho chúng ta hiểu là y không có cách nói ra thôi.

Hồ Thiết Hoa thốt :

- Cái đó người nói rồi.

Lưu Hương tiếp :

- Sau lại, y dùng đũa gắp trông mắt cá quăng ra, rơi vào chén Võ Duy Dương giả, để cho chúng ta biết là mắt cá và châu ngọc lẫn lộn, tự nhiên có châu giả lộn trong châu thật.

Hồ Thiết Hoa thở dài :

- Cái lời ám hiệu đó bí mật quá, ai mà hiểu nổi.

Lưu Hương mỉm cười :

- Nếu ám hiệu dễ hiểu thì còn đâu là ám hiệu.

Chàng tiếp luôn :

- Vân Tùng Long biết được Võ Duy Dương là giả rồi, nên biết luôn nếu giao thủ là phải chết, nên y mới đưa ra bao nhiêu ám hiệu đó, muốn cho chúng ta hiểu rõ ràng. Dù y có chết, cái chết đó cũng còn có giá trị phần nào.

Trương Tam thở dài :

- Thảo nào mà lúc bước ra cửa, y không bị phản, uất ức.

Hồ Thiết Hoa cũng thở dài :

- Ta vốn hết sức kỳ quái, võ công của song phương không chênh lệch bao nhiêu, tại sao Võ Duy Dương vừa xuất thủ là hạ sát ngay Vân Tùng Long.

Lưu Hương không đáp câu đó, cứ tiếp :

- Đinh Phong lợi dụng Võ Duy Dương giả sát hại Vân Tùng Long, rồi lại để Võ Duy Dương tiếp tục chiêu mộ Thần Long Bang, đồng thời với Phụng Vi Bang. Hắn nghiêm nhiên trở thành bá chủ trên giải sông dài vạn dặm.

Trương Tam thở dài :

- Nếu vậy Đinh Phong là con người cực kỳ bại hoại, dùng một hòn sỏi ném chết đôi chim. Rồi bây giờ còn thực hiện một kế hoạch tàn độc.

Lưu Hương trầm ngâm một phút :

- Theo ta nghĩ, Đinh Phong không thể có thủ đoạn quá cao như vậy.

Chắc là sau lưng hắn có một tay cực kỳ lợi hại vận trù quyết sách.

Hồ Thiết Hoa cười khở :

- Vô luận người đó là ai, chỉ sợ vĩnh viễn chúng ta không thể thấy mặt được.

Trương Tam vụt thốt :

- Còn một điều ta không hiểu ! Lưu Hương nhìn hắn :

- Điều gì ?

Trương Tam tiếp :

- Vân Tùng Long mà còn nhận ra sự giả mạo, thế tại sao hai tên thuộc hạ của Võ Duy Dương lại không biết ? Chúng ở bên cạnh lão ta từ nhiều năm qua, sớm chiều đều gặp nhau, tất nhiên dễ nhận ra hơn bất cứ ai khác chứ ?

Huống chi kẻ giả mạo đâu phải mới giả mạo trong ngày đó ? Ít nhất cũng qua một thời gian tại Thập Nhị Liên Hoàn Ô chứ ?

Lưu Hương buông gọn :

- Ngươi làm ! Chẳng tiếp luôn :

- Võ Duy Dương vốn tính nghiêm nghị, chấp pháp vững như núi, thuộc hạ của lão ta vừa kính, vừa sợ lão ta. Cho nên có ai dám nhìn thẳng vào mặt lão, và nhìn hằng ngày mà biết được những nét đặc biệt của lão?

Trương Tam gật đầu cho rằng phải.

Lưu Hương lại tiếp :

- Sự tình quả là nguy bí, phức tạp, bên trong có ít nhất cũng năm bảy nguyên nhân, nếu không biết một là không thể hiểu toàn diện.

Hồ Thiết Hoa hỏi :

- Mà ngươi làm sao biết rõ như vậy ? Không lẽ khối óc của ngươi đặc biệt, khác hẳn với khối óc của người khác ?

Lưu Hương cười lớn :

- Ta cũng như các ngươi, không hiểu được một vài chi tiết song năm mãi

trong quan tài, ta suy tới nghĩ lui, ta phát hiện họa sự tình từ lúc đầu đến bây giờ. Do đó ta đoán ra tất cả những gì tai không nghe, mắt không thấy.

Hồ Thiết Hoa cau mày :

- Thế là người tìm được bí mật trong lòng quan tài ! Lưu Hương chính sắc :

- Đúng vậy ! Chỉ cần có một chỗ yên tĩnh để mình suy tư là bao nhiêu rồi rằm cũng tháo gỡ được dễ dàng. Mà quan tài là nơi yên tĩnh nhất.

Trương Tam cười thốt :

- Nếu vậy Tiểu Hồ cần phải nằm trong quan tài dài dài để suy nghĩ. Hẳn uống thì nhiều mà suy nghĩ chẳng bao nhiêu.

Hồ Thiết Hoa trừng mắt nhìn Trương Tam rồi thốt :

- Ta có một việc chưa hiểu nổi.

Lưu Hương hỏi :

- Bức đồ phải không ?

Hồ Thiết Hoa gật đầu :

- Phải ! Trước khi chết, Vân Tùng Long trân trọng ủy thác cho người thì chắc chắn là nó chứa đựng một bí mật trọng đại. Phải vậy chẳng ?

Lưu Hương ừ một tiếng.

Hồ Thiết Hoa thở dài :

- Bức đồ là một con dơi ! Lưu Hương thốt :

- Con dơi là mấu chốt quan trọng.

Hồ Thiết Hoa hỏi :

- Người đã tìm được gì chưa ?

Lưu Hương lắc đầu. Cái lắc đầu của chàng có vẻ hàm hồ, bí mật quá.

Bỗng có người thốt:

- Con dơi đó, ta biết là gì.

Người vừa thốt là Kim Linh Chi.

Trương Tam cười một tiếng, thấp giọng thốt :

- Vành tai của nàng rộng quá.

Hồ Thiết Hoa tiếp nối :

- Nữ nhân có hai thứ trong người dài và rộng hơn nam nhân. Một trong hai là vành tai.

Trương Tam hỏi :

- Còn một nữa ?

Hồ Thiết Hoa đáp :

- Cái lưới.

Y nói rất thấp giọng, song bên kia Kim Linh Chi bật ngồi dậy. Từ lúc nàng khóa miệng Bạch Liệp bằng câu nói đóng đinh, Hồ Thiết Hoa có vẻ khách khí đối với nàng.

Lưu Hương hỏi :

- Cô nương biết cái ý ngụ trong bức đồ hình dơi ?

Kim Linh Chi gật đầu :

- • ! Đôi mắt nàng đỏ, chừng như nàng khóc.

Lưu Hương hỏi :

- Con coi đó tượng trưng cho một người ?

Kim Linh Chi lắc đầu :

- Không phải ! Nó tượng trưng một địa phương.

Lưu Hương chớp mắt :

- Địa phương nào ?

Kim Linh Chi đáp :

- Biên Bức Đảo, nơi có Tiêu Kim Quật.

Lưu Hương sáng mắt lên :

- Vậy là mảnh giấy này tượng trưng mặt biển và những đường chi chít đó là nước biển.

Trương Tam tiếp theo :

- Còn vòng tròn là Thái Dương, chỉ phương hướng của Biên Bức Đảo.

Hồ Thiết Hoa cả mừng :

- Như vậy là chúng ta cứ theo phương hướng chỉ dẫn trên bức đồ mà đi thì đến được Biên Bức đảo. Đến đó rồi là chúng ta tìm được giải đáp của mọi vấn đề.

Kim Linh Chi lạnh lùng :

- Chỉ sợ trước khi đến đó, mọi việc đều được giải quyết.

Hồ Thiết Hoa hỏi :

- Cô nương nói như vậy là có ý tứ gì ?

Kim Linh Chi nhắm mắt, không màng đến ý.

Lưu Hương thốt :

- Con người chết đi là mọi vấn đề cảm như giải quyết. Có phải đó là ý tứ của cô nương chăng ?

Kim Linh Chi cuối cùng rồi cũng gật đầu đáp :

- Lần trước, bọn ta ra biển, phải đi mất năm sáu ngày mới đến đảo Biên Bức.

Hiện tại, dù chúng ta ngồi thuyền, ít nhất cũng phải mất đến ba bốn hôm nữa. Hà huống....

Nàng bỏ dở câu nói. Nàng không nói, ai ai cũng biết nàng muốn nói gì.

Ngồi trên thuyền còn mất thì giờ như vậy, hà huống ngồi quan tài. Đã thế, lại thiếu cả cái ăn, cái uống. Thuyền còn không chịu nổi sóng gió, quan tài thì có nghĩa lý gì.

Giả như họ bằng an mà đi, thì với sức lực của họ, có nhanh lắm cũng phải mất bảy tám ngày. Làm sao họ chi trì nổi trong bảy tám ngày.

Tuyệt vô khả năng ! Rồi đây, cái đói, cái khát đến với họ, rồi họ mệt mỏi, rũ liệt, nằm lả trong quan tài chờ chết.

Bồng Anh Vạn Lý thốt :

- Có thể chúng ta không chết khát.

Hồ Thiết Hoa hỏi :

- Tại sao ?

Anh Vạn Lý đáp :

- Cảnh trời thế kia, chắc sớm tối đây sẽ có mưa.

Đúng, mây thấp quá, mừng tượng áp trên đầu họ. Ai ai cũng cảm thấy oi bức, hơi thở nặng nề. Ai ai cũng tin là trời sắp đổ cơn mưa.

Trương Tam thở dài :

- Mưa làm chi ? Có mưa tất có gió, có sóng. Giây cột quan tài đứt, mỗi quan tài tản mát một nơi rồi chìm. Chúng ta sẽ lần lượt làm mồi cho cá.

Niềm hy vọng vừa chớm nở nơi lòng họ lại tắt ngay.

Hồ Thiết Hoa vụt cười vang :

- Các vị khỏi phải lo ! Bên cạnh chúng ta có trí đa tinh ! Bất cứ gặp trường hợp nào, hẳn cũng có cách đối phó.

Y cười, cười một mình, không ai cười theo. Thành ra tiếng cười của y nghe trơ trẽn quá. Bởi mọi người đều hiểu Lưu Hương đâu phải là thần tiên thì làm gì chàng có vạn năng. Huống chi, nếu cần đối phó, hiện tại chỉ đối phó với trời.

Nhân định thắng thiên. Nhưng đó là trường hợp trên đất liền, trong nhà trong cửa, bằng an mà vận trù quyết sách. Chứ hiện tại, họ ở trên mặt biển, chơi voi với mọi niềm ưu tư.

Thái Dương đã xuống sâu dưới mức nước rồi, đêm sắp về, không gian tối dần, ảm đạm dần. Chỉ còn mỗi một Lưu Hương là còn mở mắt, đôi mắt chốc chốc mở sáng.

Hồ Thiết Hoa vừa nhắm mắt, vụt mở ra hỏi :

- Người có chủ ý gì chứ ?

Lưu Hương từ từ đáp :

- Hiện tại chỉ có một chủ ý.

Hồ Thiết Hoa mừng rỡ :

- Nói đi, nói gấp cho mọi người nghe.

Lúc đó tất cả cùng mở mắt nhìn Lưu Hương.

Lưu Hương đáp :

- Thông thả. Chờ một chút hoặc lâu hơn.

Hồ Thiết Hoa giật mình :

- Chờ ? Chủ ý của người là bảo mọi người chờ ?

Lưu Hương thở dài đáp :

- Chủ ý của ta là vậy đó.

Anh Vạn Lý thở ra :

- Phải ! Chỉ còn có cách là chờ. Hoặc chờ mau, hoặc chờ lâu, cái đó còn tùy ở vậ(n may. Thử hỏi; cho đến bây giờ, ai có chủ ý nào khác ngoài cái chủ ý

đó ?

Hồ Thiết Hoa cao giọng :

- Mà chờ cái gì chứ ? Chờ chết phải không ?

Lưu Hương và Anh Vạn Lý nhắm mắt. Nhắm mắt không nói gì là mặc nhiên nhìn nhận.

Hồ Thiết Hoa trầm ngâm một lúc rồi cũng nhắm mắt, trong miệng còn lẩm nhẩm :

- Nếu chờ chết thì ta cứ thung dung, thư thái chờ. Các vị sao không nằm dài cho sướng cái thân, ít nhất dù có chết cũng chết trong nhàn hạ chứ. Bình tĩnh mà nghe cái chết đến dần dần, thú vị như thế nào. Đừng tưởng bất cứ ai cũng có dịp hưởng cái thú vị chờ chết. Y nói thế chứ chờ chết thì còn thú vị gì, dù cho là đứng chờ, ngồi chờ hay nằm chờ.

Nhưng nếu không chờ thì còn làm được việc gì khác ?

Trong đời chàng, Lưu Hương từng gặp rất nhiều đối thủ đáng sợ, vô luận gặp ai, vô luận trong trường hợp nào, chàng không hề để mất dũng khí.

Bình sanh chàng không hề tuyệt vọng. Càng gặp nguy, chàng can đảm hơn, dũng khí càng lớn hơn. Đầu óc của chàng linh hoạt hơn. Chàng nhận định, bất luận là việc gì, cũng có cách giải quyết.

Chỉ có lần này. Chàng cảm thấy đầu óc trống không.

Gió bắt đầu thổi, sóng bắt đầu nhô. Gió càng thổi mạnh, sóng càng nhô cao. Quan tài tung lên, hụp xuống càng nhanh. Mỗi lần tung hụp là mỗi lần lão đảo. Mọi người chỉ cố nắm chặt mép quan tài, chứ không còn làm được việc gì khác.

Và trong những trường hợp như vậy, cái dũng khí chân chánh của con người mới hiện lộ. Tuy sắc diện trắng nhợt, Lưu Hương vẫn còn trấn định tinh thần. Tinh thần của chàng bình tĩnh như lúc thường, hay ít ra cũng có vẻ như vậy. Hồ Thiết Hoa cứ nằm, mừng tượng đã ngủ rồi. Anh Vạn Lý cúi thấp đầu, Kim Linh Chi cắn môi, Trương Tam lẩm nhẩm mãi, mừng tượng tự thốt, mừng tượng hát một bài ngư ca.

Chỉ có Bạch Liên ưỡn ngực, mở to mắt nhìn Kim Linh Chi, mồ hôi đổ ra ướt đầu. Không rõ gã ngồi như vậy độ bao lâu, bỗng gã đứng lên chú mắt về Kim Linh Chi thốt :

- Kim cô nương ! Tại hạ xin đi trước một bước. Tại.... tại hạ....

Câu nói chưa buông dứt, gã tung mình lên, nghiêng mình phóng luôn xuống biển.

Lưu Hương đạo soái

Hồi 14

ĐÈN TRÊN MẶT BIỂN

Kim Linh Chi kêu lên một tiếng kinh hoàng. Lưu Hương chớp tay nhanh như điện, chụp giầy lưng gã. Cùng lúc đó, Trương Tam cũng kêu lớn :

- Các vị xem ! Cái gì đó ! Trong màn đêm âm u, bỗng một điểm sáng hiện ra. Gió to, mưa lớn sắp kéo đến nơi thì làm sao có điểm sáng ? Điểm sáng đó không thể là sao trời rồi.

Hồ Thiết Hoa lộ vẻ vui, reo to :

- Đèn ! Nơi có ánh đèn, nếu không là lục địa thì cũng là thuyền. Đèn chứ không phải sao, nhưng lại là sao, một vì sao cứu mạng.

Mọi người vận dụng tận lực, bơi chiếc bè quan tài về hướng đó. Gió tuy mạnh, sóng tuy lớn, nhưng lúc đó gió và sóng đối với họ chẳng có nghĩa gì. Đèn dần dần rõ, rõ thì phải to, to là gần. Họ gần đến nơi rồi. Bọn Lưu Hương bắt đầu nghe tiếng người trên thuyền.

Lưu Hương nhìn sang Bạch Liệp trầm giọng thốt :

- Một con người, nếu chưa chết là phải nhân nại, vô luận trong tình huống nào cũng phải nhân nại. Nhân nại là điều kiện căn bản của một người chưa muốn chết.

Anh Vạn Lý tiếp :

- Đúng vậy ! Người ta có quyền giết kẻ khác chứ không có quyền tự giết mình.

Con thuyền đó rất lớn. Người trên thuyền có dáng dấp tư văn, nho nhã, họ vận y phục rất tinh khiết, nói năng với nhau rất lễ độ.

Lên đến thuyền, Lưu Hương nhận ra ngay cái vẻ đặc biệt của con thuyền.

Chỉ vì, theo ấn tượng của chàng thì thủy thủ phải là những đại hán thô bạo, dơ dáy. Phàm đi biển, ai ai cũng quý trọng nước ngọt, mang theo bao nhiêu là dành để uống, nấu ăn, cho nên họ ít khi tắm rửa, họ phải chịu dơ dáy hơn trên đất liền. Thế mà các người này vừa sạch sẽ, vừa trang nhã, cái mới lạ.

Mưa giông bão tố sắp đến nơi, người đi biển ai không lo ngại, thế mà họ vẫn bình tĩnh như thường. Họ vẫn đủ lễ độ với bọn Lưu Hương, không hề bối rối, sơ suất. Vô luận là ai, trông vào họ cũng biết là chủ nhân của họ phải là tay phi phàm.

Lưu Hương không mất thời gian lâu, tìm được chứng minh cho sự suy diễn của chàng. Dĩ nhiên chàng suy diễn đúng sự thật. Bất quá có một điểm nhỏ sai lệch, là theo ý tưởng của chàng, chủ nhân phải có niên kỷ khá cao.

Nhưng chủ nhân còn trẻ quá ! Một thiếu niên tư văn, nho nhã, toàn thân tú khí bốc rực, y vận y phục hoa lệ song không sáng chói cực độ như phần

đông vương tôn công tử thường mặc.

Trên sân thuyền, thoang thoảng có tiếng dương cầm. Dương cầm do thiếu niên chủ nhân dạo. Bọn Lưu Hương nhìn qua cửa sổ, tai lắng nghe. Từ lúc Vô Hoa tạ thế đến nay, họ chưa hề nghe lại tiếng đàn êm dịu như lần này. Họ chưa đến cửa khoang thuyền, tiếng đàn ngưng bật. Thiếu niên đứng lên, ra tận khung cửa, mỉm cười nghinh tiếp. Nụ cười của y hiền dịu, thân mật nhưng trong ánh mắt có vẻ tịch mịch, cô đơn thoáng hiện. Y có một vẻ buồn sâu kín, cái vẻ đó không lọt khỏi đôi mắt kinh nghiệm của Lưu Hương. Y hướng về bọn Lưu Hương, chấp tay xá sâu, rồi cười thành một nụ, sau cùng thốt:

- Khách quý từ xa đến, không hay kịp tiếp đón, thật đắc tội. Mong các vị thứ cho.

Hồ Thiết Hoa đi trước, Lưu Hương theo sau song y không đáp. Y hiểu lời nói của y không thanh lịch lắm, nếu đáp sợ không xứng với thái độ trang nhã của chủ nhân mà thành thất lễ. Hướng chỉ y lại không quen cái sáo giang hồ. Y thuộc mẫu người ăn to, uống đậm, đánh mạnh, nói mau và nói thẳng, đừng ai hòng bảo y làm một việc gì có tánh cách tế nhị.

Lưu Hương tiến lên, xá đáp lễ sâu hơn, cười hòa dịu hơn, đáp :

- Nạn thoát, sống thừa, nhờ ơn cứu độ, được vậy là may mắn lắm rồi, dám đâu mong mỗi chủ nhân dành cho biệt đãi. Nếu để chủ nhân thủ lễ cần mật thì bọn tại hạ mới xử trí làm sao đây ?

Thiếu niên lại xá một lượt nữa :

- Đâu dám sơ xuất với những bậc quân tử ! Gặp được các vị là duyên phúc trời dành, tại hạ chỉ sợ làm hết sức mình mà không đủ lễ đó thôi.

Lưu Hương lại xá đáp lễ thốt :

- Vù rồi tại hạ được nghe nhã thảo, như nghe tiêu nhạc, chỉ hận mình đến không đúng lúc làm mất cái hứng của chủ nhân.

Thiếu niên cười :

- Các hạ nói thế hẳn là một tay sành điệu, có lẽ rồi đây tại hạ cũng phải lãnh giáo mới an tâm cho.

Hồ Thiết Hoa vừa mệt nhọc, vừa đói, nhìn bên trong thấy có bình rượu để trên bàn, hận mình không được vào ngay, vồ lấy bình rượu mà nốc rồi ngồi xuống cho khỏe xác. Nhưng Lưu Hương lại cứ trường giang đại hải, léo nhéo những sáo ngữ nhạt phèo làm y thêm bực.

Thoạt đầu y còn cố dần lòng, dần dần không dần được nữa, buột miệng chen vào :

- Hay ghê ! Hay ghê ! Cạnh đàn có rượu, cạnh rượu có đàn ! Nếu mà được vừa nghe đàn vừa uống rượu, vừa uống rượu vừa nghe đàn thì còn hay hơn gấp mấy phần.

Lưu Hương đạo soái

Hồi 15

ĐÊM SÂU NGƯỜI CHƯA NGỦ

Không ai để ý đến Hồ Thiết Hoa.

Lưu Hương mỉm cười thốt :

- Vị bằng hữu của tại hạ tuy không hiểu âm điệu song về rượu thì phải kể là thuộc hạng nhất nhì....

Hồ Thiết Hoa trừng mắt chặn lời Lưu Hương :

- Chẳng dám mạn trá các hạ, về đàn thì tại hạ mù tịt, trong con mắt của tại hạ chỉ có rượu mà thôi. Người không rượu như ngựa không chân, cái triết lý của tại hạ là thế.

Thiếu niên cười tươi ròn rả đáp :

- Tửu lượng của Hồ đại hiệp, tại hạ đã nghe danh từ lâu rồi mà.

Hồ Thiết Hoa suýt cười nhưng lại giật mình hỏi :

- Các hạ nhận ra tại hạ ?

Thiếu niên thở ra :

- Nếu có quen nhau, tại hạ đâu hận mình bạc phước.

Hồ Thiết Hoa cau mày :

- Thế tại sao các hạ biết tại hạ họ Hồ ?

Thiếu niên điềm nhiên điềm một nụ cười :

- Thế điệp song phi dục, hoa hương đông nhân gian. Được cùng Hương Soái nắm tay nhau dung duỗi trên đường đời, nếu không là Hồ Điệp Hoa thì còn ai nữa ?

Đến lượt Lưu Hương giật mình.

Hồ Thiết Hoa trầm giọng :

- Thì ra các hạ nhận được lão....

Thiếu niên chặn lời :

- Đại danh của Hương Soái, tại hạ từng nghe, và từ lâu rồi, hết sức ngưỡng mộ, hận mình không có duyên tao ngộ mà lòng hướng vọng đêm ngày....

Hồ Thiết Hoa trố mắt :

- Nói như vậy là các hạ chưa từng gặp hần ! Thế tại sao các hạ nhận ra hần ?

Thiếu niên không trực tiếp đáp câu hỏi của y, chỉ cười nhẹ rồi tiếp :

- Gió gấp, sóng lớn, mặt biển dao động mạnh, các vị đứng không vững, từ mặt nước lên thuyền phồng độ hai trượng cao, khi đáp xuống tất phải có tiếng chân. Hồ Thiết Hoa gật đầu :

- Đúng vậy. Nếu ở trên đất liền, thì cái đó không thành vấn đề. Còn trên mặt

nước thì phải khác.

Thiếu niên tiếp :

- Nhưng lúc sáu vị lên thuyền, tại hạ chỉ nghe tiếng chân của năm vị thôi. Từ dưới nước nhảy lên hai trượng cao, đáp xuống không gây tiếng động thì phải là người võ công rất cao mới làm nổi. Và trên đời này, có mấy tay cao thuật khinh công đến mức độ đó?

Y cười rồi tiếp luôn :

- Hương Soái có thuật khinh công vô song, sự kiện đó không ai không thừa nhận.

Hồ Thiết Hoa vội hỏi :

- Nhưng làm sao các hạ nhận ra hấn chứ ?

Thiếu niên mỉm cười :

- Biển động, thuyền cô, bảo tố sắp đến nơi mà còn cười nói được như thường, thử hỏi trên đời này, ngoài Hương Soái ra, còn có được mấy tay ?

Y day qua Lưu Hương, vái lượt thứ ba, tiếp :

- Nếu có lời nào xúc phạm, xin Hương Soái thứ cho tại hạ.

Hồ Thiết Hoa rất tức song chỉ trừng mắt thôi, chứ không nói được lời nào.

Thiếu niên quả là một nhân vật siêu thượng, hơn hẳn con người mà y phát họa trong tâm.

Rượu thơm và ngon. Rượu vào ba chén là gương mặt nở hồng. Hồ Thiết Hoa làm xong năm chén, nghe cái hứng bốc cao, nói năng ba hoa lên.

Một con người vừa đói, vừa mệt, tự nhiên phải kém rượu hơn lúc bình thường. Rượu kém mà uống nhiều, tự nhiên phải mất bình thường.

Bây giờ thì họ đã biết tên họ của nhau hết rồi. Riêng Anh Vạn Lý vẫn còn giữ cái tên Công Tôn Kiếp Dur. Lão làm cái nghề bắt cướp từ nhiều năm qua, lão đa nghi thành tánh. Có lẽ vì lão đã gặp đạo tặc nhiều hơn người tốt cho nên vô luận là đối với ai, lão cũng có ít nhất ba phần đề phòng. Lão nói lời giả nhiều hơn lời thật.

Thiếu niên mỉm cười thốt :

- Các vị đều là những bậc hữu danh, bỗng dưng mà tại hạ được gặp, nghĩ ra thật là đại hạnh trung chi đại hạnh ! Hồ Thiết Hoa lại chận :

- Nếu nói rằng các hạ là người vô danh thì tại hạ là người thứ nhất không tin nổi ! Anh Vạn Lý cười nhẹ, tiếp nối :

- Tại hạ định thỉnh giáo quý tánh cao danh đây.

Thiếu niên đáp :

- Tại hạ họ Nguyên tên Tùy Vân.

Hồ Thiết Hoa mỉm cười :

- Rất ít người có họ đó.

Anh Vạn Lý hỏi :

- Chẳng hay quý quán ở tại đâu ?

Nguyên Tuy Vân đáp :

- Quan Trung ! Anh Vạn Lý chớp mắt :

- Họ Nguyên tại Quan Trung có danh vọng rất lớn, khách giang hồ hầu hết đều nghe nói đến Vô Tranh Sơn Trang, đáng là đệ nhất danh gia trong võ lâm. Chẳng rõ các hạ và Đông Viên Nguyên lão trang chủ có liên hệ chi chăng?

Nguyên Tuy Vân khiêm tốn :

- Chính là gia phụ ! Tất cả đều giết mình, Lưu Hương cũng kinh ngạc không kém.

Ba trăm năm trước, Nguyên Thanh Cốc kiến tạo nên Vô Tranh Sơn Trang tại vùng Tây Thái Nguyên, hai tiếng Vô Tranh không phải do lão chọn mà chính là thiên hạ võ lâm gọi như vậy. Chỉ vì vào thời kỳ đó, không một ai trên giang hồ tranh trường tranh đoản với lão.

Rồi từ đó, qua nhiều thế hệ, nhiều tay danh hiệp ra đời, nối tiếp nhau mà xuôi ngược khắp đó đây, tạo nên vô số thành tích liệt oanh, ai ai cũng phải thán phục.

Anh Vạn Lý đưa ra sáu tiếng :

Võ lâm đệ nhất danh gia, chính là nói sự thật chứ không phải tăng bốc.

Năm mươi năm gần đây, tuy người trong Vô Tranh Sơn Trang không có làm điều chi đáng kể, nhưng dư oai ngày cũ vẫn còn, hào kiệt võ lâm mỗi lần nhắc đến Vô Tranh Sơn Trang, hiện là Đông Viên, tánh tình đậm bạc, không thường góp mặt trên giang hồ, mà cũng không hề giao thủ với ai.

Cố nhiên có người cho rằng lão trang chủ họ Nguyên có tài học cao thâm song tánh tình trầm mặc, không thích biểu dương cái trí thức của lão.

Và họ định ninh võ thuật của lão đã đạt đến một mức độ ngoài chỗ tưởng tượng của khách giang hồ. Mà cũng có người cho rằng lão sanh ra với bản chất suy nhược, không thể luyện võ được, có thể vì vậy mà lão bỏ võ theo văn, rồi buông trôi ngày tháng với thú nhàn hạ bên hồ rượu, cuộc cờ....

Tuy nhiên vô luận thế nào, Nguyên lão trang chủ vẫn có một địa vị rất cao trong võ lâm. Và khách giang hồ xem lão như thước ngọc khuôn vàng, giá như có cuộc tranh chấp lẫn nhau, chỉ cần có một lời của lão là mọi sự được giải quyết êm thấm.

Đến con người cực kỳ cao trọng như Đệ Nhất Kiếm Khách Tiết Thần Y, bình sanh không hề nhượng bộ một ai, thế mà vẫn kính nể Nguyên lão trang chủ.

Nguyên Đông Viên có một niềm hận là không con nối giòng. Mãi đến năm lão tròn ngũ tuần, mới sanh hạ một trai. Dĩ nhiên lão quý như vàng, như ngọc, đặt mọi kỳ vọng nơi giọt máu đó.

Trên giang hồ người ta cho rằng Nguyên thiếu trang chủ là một thần đồng, khi trưởng thành thì văn võ toàn tài. Ngoài ra tính khí lại phong lưu, văn

nhã, phẩm cách thanh khiết.

Hàng tiền bối trong võ lâm, mỗi lần đê cập đến họ Nguyên đều ca ngợi vị thiếu trang chủ, nhưng ai ai cũng lấy làm tiếc cho hắn. Chỉ vì lúc hắn lên ba tuổi, một cơn bạo bệnh đến với hắn. Bệnh lui mang theo luôn ánh sáng trời ban cho hắn.

Từ đó đôi mắt hắn mù ! Nguyên Tuy Vân là một kẻ mù ! Đúng hơn, đôi mắt đó không hư, nhưng hắn không còn trông thấy gì cả. Hắn không trông thấy gì cả làm sao lại nhận được Lưu Hương ? Ai ai cũng thắc mắc về điểm đó. Mọi người đối diện với hắn, đàm đạo qua một lúc lâu mà cũng không ai tìm được cái chỗ mù của hắn. Thậm chí, họ cũng không tưởng là hắn mù. Cử chỉ của hắn an tường, đi đứng vững vàng, rót rượu ngay vào chén, không rơi đổ một giọt nào, và nhìn thoáng qua ai, hắn biết ngay lai lịch của đối tượng! Vậy mà hắn là một kẻ mù ! Nhìn sự vật với đôi mắt mù ! Còn ai tưởng là hắn mù ?

Bây giờ thì ai ai mới vỡ lẽ, tại sao hắn cười rất tươi mà đôi mắt luôn luôn tịch mịch Rồi ai cũng tiếc cho hắn. Hắn là con người hoàn toàn nhất, gồm đủ những đặc điểm mà các thiếu nữ hằng ao ước ở người bạn đường.

Nhưng tạo vật chơi khăm cho hắn rất nhiều, quá nhiều, rồi đổ ky, xóa bỏ tất cả bằng cách đóng cửa linh hồn hắn. Tạo vật ồ toản ! Dù cái toản đó do chính tạo vật gây dựng lên.

Nhiều cảm khái bốc lên, Hồ Thiết Hoa uống liền ba chén rượu, dòn ép nó trở lại tận đáy lòng. Y vui cũng uống được rượu, muống uống nhiều. Y buồn cũng cần có rượu, lại cần nhiều.

Nguyên Tuy Vân cười diềm đạm thốt :

- Hắn bây giờ thì các vị đã sẵn sàng tha thứ cho tại hạ cái lỗi tiếp nghinh không tròn lễ rồi chứ ?

Câu đó là câu khách sáo, nhưng do hắn thốt ra, câu nói gây xốn xang cho người nghe vô cùng. Lòng xốn xang thì còn ai mở miệng nói gì được ?

Trong trường hợp này, họ phải tránh mọi sáo ngữ có tác dụng chạm thương tâm của một người bất hạnh. Thà cứ nhìn vào sự thật mà đặt vấn đề. Đối tượng sẽ ít đau khổ hơn.

Hồ Thiết Hoa vụt hỏi :

- Vừa rồi, các hạ phán đoán sự việc, có phải là dùng tai chăng ? Tai nghe cũng là một phương tiện.

Nguyên Tuy Vân đáp :

- Chính vậy ! Hồ Thiết Hoa thở dài :

- Tuy Nguyên công tử kém mục lục, nhưng vẫn có chỗ cao cường, tinh minh hơn bọn này có đủ tai lẫn mắt.

Thốt lên câu đó, y uống ba chén rượu, câu nói phải phân ra làm ba đoạn, bởi ba chén rượu cắt đứt đoạn âm thanh.

Tại bàn, kẻ nào khó chịu, bực bội, cũng phải uống rượu cho khí lực lắng xuống. Mà người khâm phục cũng phải uống rượu, tiếp hơi cho cái hứng dâng tràn.

Anh Vạn Lý chợt điểm một nụ cười thốt :

- Tại hạ cứ tưởng, về thính giác thì Anh Vạn Lý là tay vô thượng trên đời này ! Bây giờ rõ ra thì lão ấy chưa phải là người số một.

Nguyên Tuy Vân đáp :

- Các hạ quá khen.

Rồi hấn hỏi lại :

- Các hạ có quen Anh lão tiền bối ?

Anh Vạn Lý bình tĩnh như thường :

- Đôi bên gặp nhau vài lần thôi.

Nguyên Tuy Vân mỉm cười :

- Bạch Y Thần Nhĩ Anh lão tiền bối là người độc nhất từ ngàn xưa chí ngàn sau, tại hạ đâu có tư cách được liệt ngang hàng. Tại hạ hằng ước mong được lãnh giáo, nếu có dịp, các hạ giới thiệu hộ cho tại hạ bái kiến.

Anh Vạn Lý chớp mắt :

- Tự nhiên ! Sau này có dịp, tại hạ sẽ đứng trung gian dẫn kiến cả hai.

Cuộc đối đáp có vẻ rất thông thường, không chứa đựng một ý tứ thâm kín nào. Bất quá, Anh Vạn Lý muốn che dấu lai lịch thôi.

Tuy nhiên Lưu Hương nghe ra có cái gì hàm súc bên trong và cả hai đối đáp với nhau do một động cơ bí ẩn.

Biết vậy song chàng làm sao hiểu được chủ ý của họ.

Nguyên Tuy Vân chuyển sang đề khác :

- Trương Tam huynh là một bậc anh hùng mặt nước, mà Hương Soái cũng từng giõn sóng giữa trùng dương, hai tài năng đó cùng hiệp chung một chỗ thì làm gì có hải nạn như thế này ?

Trương Tam và Lưu Hương chưa đáp.

Hồ Thiết Hoa vội chen vào :

- Khi con thuyền muốn chìm, hai gã đó có tài ba gì mà ngăn chặn nó không chìm ?

Nguyên Tuy Vân lại hỏi :

- Hai hôm qua, biển không sóng gió, thuyền của các vị làm sao chìm được ?

Hồ Thiết Hoa vuốt mũi tiếp :

- Nếu bọn tại hạ biết tại sao nó chìm thì khi nào để cho nó chìm.

Câu đáp của y, không còn thật hơn được ! Và chỉ có Hồ Thiết Hoa mới nói nổi những câu như vậy.

Nguyên Tuy Vân mỉm cười, từ từ thốt :

- Phải ! Tai biến sanh ra thì thường ngoài sở liệu. Cho nên ít có ai dự phòng được.

Hồ Thiết Hoa chợt nhận ra con người trước mặt đó có chỗ tốt quá, vô luận ai nói gì, hắn cũng đồng tình ngay.

Thuyền tiếp tục hành trình.

Anh Vạn Lý vụt hỏi :

- Nguyên công tử vốn ở Quan Trung, tại sao lại đến vùng hải ngoại ?

Nguyên Tuy Vân trầm ngâm một chút :

- Nếu là ai khác hỏi như vậy, tại hạ sẽ đáp là du ngoạn trùng dương.

Song với các vị, khi nào tại hạ dám man trá.

Hồ Thiết Hoa cao giọng :

- Nguyên công tử là người thành thật, bọn tại hạ trông thấy là biết ngay.

Nguyên Tuy Vân tiếp :

- Các hạ quá khen. Tại hạ nghĩ, chuyến đi này của tại hạ có lẽ đồng mục đích với các vị.

Anh Vạn Lý giật mình :

- A ? Nguyên công tử biết được bọn này sẽ đi đến đâu ?

Nguyên Tuy Vân mỉm cười :

- Hai hôm nay trên mặt biển xuất hiện vô số người, gồm cả đạo tặc lẫn anh hùng hảo hán. Và cái nơi mà tất cả muốn đi đến không khác nhau ! Nơi đó cầm như một cái bìa, muôn mũi tên bắn vào.

Anh Vạn Lý hỏi :

- Mà ở đâu chứ ?

Nguyên Tuy Vân vẫn cười :

- Lấy lòng lượng lòng, không cần nói ra mà cũng biết, các hạ còn hỏi làm chi ?

Hồ Thiết Hoa chen vào :

- Có phải là Hải Thượng Tiêu Kim Quật, tại Biên Bức Đảo chăng ?

Nguyên Tuy Vân vỗ tay :

- Hồ đại hiệp may mắn quá ! Vậy mới là tâm trường, bậc hào kiệt.

Hồ Thiết Hoa khoái chí vô cùng :

- Hay ghê ! Hay ghê ! Bọn tại hạ cứ đi nhờ thuyền của công tử, tránh bao nhiêu tai nạn bất ngờ, tránh khỏi phí sức....

Trong bất cứ trường hợp nào, thấy cái gì thuận mắt, nghe cái gì thuận tai là Hồ Thiết Hoa tuôn ruột gan ra ngay.

Trương Tam trừng mắt nhìn y, lạnh lùng thốt :

- Người đừng vội hân hoan. Nào đã biết được Nguyên công tử bằng lòng cho chúng ta đi thuyền mà vội reo hò ?

Hồ Thiết Hoa cãi :

- Ta biết Nguyên công tử hiếu khách. Nhất định không để chúng ta trở lại quan tài đâu ! Nguyên Tuy Vân lại vỗ tay cười reo :

- Tại hạ đối với các vị là bình thủy tương phù, không ngờ lại được Hồ đại

hiệp dành cho một cao nghĩa đáng phục. Đúng là một tri kỷ ! Hấn nâng chén rượu, cao giọng thốt :

- Mời các vị ! Thuyền lớn hơn thuyền của Hải Quát Thiên ! Cách trang trí cũng hoa lệ hơn. Nguyên Tuy Vân chu đáo hơn Hải Quát Thiên nhiều. Y phục khô, sạch có sẵn, người từ quan tài lên là có sẵn vật dụng mặc ngoài, nuốt trong, ẩm xác, no lòng ngay. Ẩm xác, no lòng rồi, lại có nơi nằm thoải mái.

Hồ Thiết Hoa duỗi chân tìm lại cái khoan khoái ngày nào một lúc lâu chợt thở dài lẩm nhẩm :

- Con nhà thế gia là con nhà thế gia ! Phải có chỗ khác biệt hơn nhà khác.

Trương Tam cãi :

- Khác ở chỗ nào ? Chẳng lẽ cái mũi nằm cạnh vành tai ?

Hồ Thiết Hoa thốt :

- Dù hấn không có cái mũi, ta vẫn cảm thấy thuận mắt như thường ! Người chẳng thấy à, ăn nói hòa dịu, đối xử lễ độ, tánh tình thành thật, ít nhất hấn cũng hơn người mấy điểm đó ! Hơn là khác người rồi chứ gì nữa ?

Trương Tam cười lạnh :

- Thằng ngốc dạo phố, thấy cái gì cũng lạ, đam mê, cho rằng thành phố là thiên đàng ! Có biết đâu là giang san của quỷ sứ ?

Hồ Thiết Hoa lắc đầu :

- Đừng tạt đó ! Ai tốt ta khen tốt, ai xấu ta chê xấu. Thằng ruột ngựa luôn luôn ! Người ăn nói nặng mùi thúì quá ! Trương Tam điềm nhiên :

- Hấn hạp nhả người nhưng không hạp nhả ta thì sao ? Ta thì thấy hấn đáng ghét quá ! Hồ Thiết Hoa bật ngồi dậy :

- Đáng ghét ! Ghét ở chỗ nào ?

Trương Tam đáp :

- Dù hấn nói năng ngọt dịu, dù hấn đối xử hòa nhã, ta vẫn thấy ghét như thường. Ta có cảm tưởng như hấn đóng kịch.

Hồ Thiết Hoa trừng mắt :

- Người ta lừa người cái gì, mà người nói rằng đóng kịch ? Người nói cho ta nghe xem.

Trương Tam lắc đầu :

- Ta không giải thích được.

Hồ Thiết Hoa tròn tròn đôi mắt, lâu lắm, rồi bật cười khan, rồi lắc đầu gọi Lưu Hương :

- Lão Xú Trùn ! Người nghe hấn nói chứ ! Hấn sanh tạt gì thế ? Ta xem cái tạt của hấn nặng lắm đấy.

Cứ mỗi lần cả hai đấu khẩu là Lưu Hương vờ điếc. Bây giờ nghe Hồ Thiết Hoa gọi, chàng mới cười lên một tiếng rồi đáp :

- Nguyên công tử quả có lắm điểm hơn người. Nếu không hỏng đôi mắt thì

ngày nay trên giang hồ không có một ai đủ sức trang trường đoạt đoạt một ngày với y.

Hồ Thiết Hoa nhìn qua Trương Tam, cười lạnh mĩa :

- Tiểu tử, ngươi có nghe đó chẳng ?

Trương Tam cãi :

- Ta có nói là hắc bát tài đâu ? Ta chỉ nói là hắc sốt sáng quá cỡ, hắc thành thật quá cỡ ! Ta chỉ lưu ý đến chỗ quá cỡ của hắc thôi ! Hồ Thiết Hoa hừ một tiếng :

- Sốt sáng, thành thực quá cỡ thì đã sao ? Có cái gì không tốt đâu ?

Trương Tam tiếp :

- Tốt thì quá tốt, tốt quá cỡ. Phàm cái gì quá cỡ thường trở thành giả dối, mất hết chất thật.

Hắn không để cho Hồ Thiết Hoa biện bác, thốt luôn :

- Mẫu người đó có cái tâm rất thâm trầm, đối với kẻ lạ, hắn không nên thổ lộ quá cỡ như vậy. Hà huống, chuyển đi của hắn phải là một bí mật, đâu phải gặp bất cứ ai cũng tiết lộ được.

Hồ Thiết Hoa cao giọng :

- Chỉ vì người ta kính trọng bọn mình, người ta cho mình là bằng hữu, người đừng tưởng thiên hạ ai ai cũng như ngươi, bất chấp phải quấy, bất phân trắng đen.

Trương Tam cười lạnh :

- Ít nhất ta không giống ngươi. Uống rượu của người, nghe người nói mấy câu là hận không thể ban ruột gan cho người xem.

Rồi hắn tiếp luôn :

- Nếu cần, ngươi cũng dám hiến mạng ngươi.

Hồ Thiết Hoa gần giọng :

- Là bằng hữu với nhau, lấy gan ruột mà đổi đãi nhau là thường. Chỉ có hạng tiểu nhân như ngươi mới dùng cân mà phân đạo nghĩa. Tiểu nhân đừng hòng đo cái lượng của quân tử. Người ghi nhớ kỹ.

Trương Tam cười nhẹ :

- Ngươi cho rằng người ta xem ngươi là bằng hữu ? Kết tình bằng hữu dung dị, nhanh chóng như nhật lá rơi vậy à ?

Hồ Thiết Hoa không chịu kém :

- Đó là đồng thanh tương ứng, đồng khí tương cầu. Dù sơ giao song chẳng khác nào lão hữu.

Trương Tam bửu môi :

- Hồ nhị gia có tâm tánh khảng khái quá cỡ.

Hồ Thiết Hoa tiếp :

- Hà huống, lừa người hắn phải có mục đích. Vì lẽ gì người ta lừa mình ?

Luận về gia thế, thân phận, thanh danh, mình bằng người ta chưa ? Người ta

muốn chiếm đoạt cái chi của mình, ngoài cái nghèo nàn là vốn liếng duy nhất của mình.

Trương Tam thốt :

- Biết đâu hắn không có thù với một trong bọn chúng ta, kể cả Kim Linh Chi, Anh Vạn Lý, Bạch Liệp ?

Hồ Thiết Hoa cãi :

- Hắn không bôn tẩu trên giang hồ, hắn không nhận thức được một ai thì làm gì có cừu oán ?

Trương Tam vuốt chót mũi. Cái bịnh vuốt mũi quả dễ truyền nhiễm quá chừng ! Hồ Thiết Hoa cười hắc hắc :

- Cho người vuốt nát cái mũi của người, đạo lý đó vẫn bất thông như thường.

Y dạy qua Lưu Hương gọi :

- Lão Xú Trùn ! Người nói xem có phải như vậy không ?

Lưu Hương mỉm cười :

- Phải ! Rất phải ! Bất quá lời nói của Trương Tam không đến nỗi quá sai. Chúng ta là những kẻ sống thừa sau một đại nạn, cái hơi thở chưa điều hòa thì vẫn phải thận trọng.

Bỗng Trương Tam cất tiếng :

- Con thuyền này được lắm, ta có soát qua rồi, chẳng có lối đi bí mật, chẳng có vách đôi.

Hồ Thiết Hoa gật gù :

- Ít ra người cũng nói được một câu do lương tâm phát động chứ ! Trương Tam tiếp :

- Tuy nhiên có một điều ta thấy kỳ quá ! Hồ Thiết Hoa hỏi :

- Điều gì ?

Trương Tam đáp :

- Thuyền, chiếc nào cũng như chiếc nào, đại khái là thế, chẳng khác nhau bao nhiêu về hình thức tổng quát. Bất quá con thuyền này lớn quá cỡ, bởi nó lớn, nên khoang giữa có đến những tám phòng.

Hồ Thiết Hoa gật đầu :

- Cái đó ta biết.

Trương Tam tiếp :

- Hiện tại Kim cô nương chiếm một gian, lão già họ Anh và thằng nhỏ họ Bạch chiếm một gian, ba chúng ta chiếm một gian nữa.

Hồ Thiết Hoa thở dài :

- Hắn lại nói nhảm nhí nữa rồi ! Trương Tam thốt :

- Không nhảm nhí đâu !.... Có đến tám phòng, như vậy còn dư năm, tại sao Nguyên Tuy Vân không dành cho chúng ta mỗi người một gian, có phải là khoan khoái cho chúng ta không ? Thay vì làm như vậy, hắn dồn chúng ta

vào một phòng.

Hồ Thiết Hoa đáp :

- Có thể hẳn biết chúng ta không bao giờ tách rời nhau.

Trương Tam tiếp :

- Cũng có thể....

Hồ Thiết Hoa chận lại :

- Điều đó chứng minh hẳn không ác ý đối với chúng ta. Bằng chẳng vậy, hẳn đã chia rẽ chúng ta với cách cấp cho mỗi người một phòng, để tiện bề hạ thủ ! Chắc người không quên phương pháp của Đinh Phong đối phó với chúng ta chứ ?

Lần này, Trương Tam bình tĩnh đợi Hồ Thiết Hoa nói dứt mới thốt :

- Còn năm gian trống kia, hẳn sẽ làm gì ? Dành cho ai ? Nếu có sự dành lại là hẳn đang chờ người.

Hồ Thiết Hoa hừ một tiếng :

- Ai cấm hẳn xử dụng cả năm gian thừa lại ?

Trương Tam lắc đầu :

- Một người không thể ngủ tại năm gian phòng.

Hồ Thiết Hoa xì một tiếng :

- Thì hẳn ngủ một, bỏ trống bốn, có sao đâu ?

Trương Tam lại lắc đầu :

- Nhất định là không bỏ trống.

Hồ Thiết Hoa cau mày :

- Tại sao hẳn không thể bỏ trống ? Trước khi chúng ta đến đây thì cả ba gian này bỏ trống kia mà.

Trương Tam ra vẻ quả quyết :

- Ba gian này thì bỏ trống, điều đó có thể như vậy, nhưng năm gian kia nhất định không vậy.

Hồ Thiết Hoa trừng mắt :

- Tại sao chứ ?

Trương Tam đáp :

- Ta có nhìn qua. Cửa bốn gian phòng đó đều đóng kín do bên trong khóa chốt.

Hồ Thiết Hoa hừ một tiếng :

- Dù có người ở bên trong đó đi nữa thì đã sao ? Người ta có phòng, người ta cho thiên hạ trú ngụ, điều đó đâu phải lạ ?

Trương Tam tiếp :

- Phòng có người ở đành là chuyện thông thường, song chỗ bất thường là người trong bốn gian phòng đó không thể xuất đầu lộ diện, chừng như chẳng dám gặp mặt ai hết vậy ! Hồ Thiết Hoa chớp mắt :

- Có thể.... bên trong phòng chỉ có nữ nhân. Họ biết có bọn quỷ háo sắc lên

thuyền nên khóa chặt cửa phòng, ngăn lối tìm hoa, chặn con ong cái bướm.
Trương Tam lắc đầu :

- Nguyên Tuy Vân là bậc chánh nhân quân tử, khi nào lại chứa nữ nhân quanh mình ?

Hồ Thiết Hoa mỉm cười :

- Quân tử chánh nhân rồi sao chứ ? Họ cũng là người bằng xương bằng thịt, họ cũng có con tim, họ cũng biết yêu , họ cũng có quyền hành lạc, quy luật nào bắt buộc họ phải chết với nữ sắc suốt đời ? Người quen cái câu yêu điều thực nữ, quân tử hiểu câu của người xưa để lại sao chứ ?

Trương Tam cười mắng :

- Cho nên người cũng dám tự ví mình là bậc chánh nhân quân tử ?

Hồ Thiết Hoa cười hì hì :

- Thì đã hử Hồ tiên sanh là một đại quân tử, đại chánh nhân rồi, chứ còn gì nữa ? Người không thừa nhận à ?

Y quay đầu lại. Lưu Hương đã ngủ say.

Trừ những lúc say, Hồ Thiết Hoa là người ngủ muộn hơn hết trong nội bộ.

Có lúc y thức trắng đêm, cố gắng cách nào cũng không chợp mắt nổi.

Do đó, dù đêm xuống sâu, y vẫn tìm rượu mà uống, uống một mình. Ngủ không được thì uống rượu, may mà rượu mang lại giấc ngủ cho y, chứ còn biết làm chi hơn ?

Ai nói y là con quỷ rượu, y cười ! Ai nói y là một lãng tử, y cười ! Ai thấy y ngày ngày cười nói vong vong, nói nhảm cười cũng đều phải nghĩ y là người khoái lạc nhất trần đời, một con người không có tâm sự lụy phiền.

Nhưng trên đời, có ai không tâm sự ! Và niềm tâm sự, chỉ một mình y biết mà thôi. Y dùng trăm phương ngàn cách để thoát thân khỏi sự săn đuổi của Cao Á Nam, rồi y đi đến đâu, y lãng nhãng với những mảnh tình hờ.

Người ta cho đó là một lối hưởng lạc thú mà không bị ràng buộc bởi những mối nợ tâm tình. Chính y cũng đắc ý mình đã tìm được một lối sống.

Tuy nhiên mỗi khi ngồi nhàn, kiểm điểm lại hành vi, kết quả trong dĩ vãng, y nhận ra lòng mình trống trải quá. Lòng trống trải thì tịch mịch bao vây. Rồi những đêm dài không ngủ, y cảm thấy sự tịch mịch đè nặng tâm hồn.

Tịch mịch đến độ y muốn phát điên. Những lúc đó, y muốn có một người bên cạnh để mà tâm tình, để mà an ủi lẫn nhau. Song thủy chung y chưa dám chọn một người để ký thác những nỗi niềm thâm kín ! Do đó tình cảm của y chưa chuyển sang cho một ai cả. Tình cảm không tạo ra, y lại thiết lập một bức tường quanh con tim, ngăn chặn tình cảm ngoài xâm nhập vào.

Rồi y buông lung nếp sống phiêu lãng, gặt hái hoan lạc khắp bốn phương trời. Gặt hái được cái gì ? Y cũng không biết rõ bởi hiện tại tay y vẫn trắng, tim y vẫn trống không. Y tìm một bến đỗ cho thuyền tim ? Không một nơi nào con thuyền đó đỗ lại ! Có lẽ chỉ có một bến duy nhất, bến định mệnh là

Cao Á Nam ! Có lẽ y biết vậy song không thừa nhận. Rồi bây giờ ?....
Người ta khi tình cảm đến, lại không quý trọng, rồi khi tình cảm đi, ngồi
đếm ngày dài hồi tiếc ! Không quý trọng vì tình cảm đến quá dễ dàng nhanh
chóng. Vì đối tượng tự nguyện hiến dâng. Niềm thống khổ đó, hoặc giả chỉ
có mỗi một Lưu Hương thông cảm cho y thôi.

Rồi Lưu Hương cũng như y, cũng khổ đau như vậy, bất quá chàng có cách
khắc chế con tim, lâu dần thành quen nên khổ đau không hiện ra ngoài.
Khổ đau không hề suy giảm, khổ đau không thoát được ra ngoài thì ăn sâu
vào trong, tạo cho con người hai lối sống :

Sống lặng với bên trong, sống động với bên ngoài.

Cái động bên ngoài không quan trọng bằng cái lặng bên trong. Lặng vì
không ai trông thấy, nhưng một cái lặng nguy hiểm như lòng biển có sóng
ngầm. Khi những lượn sóng đó bốc lên mặt nước thì đổ vỡ tan tành tất cả, kể
cả con người, kể cả đối tượng.

Hồ Thiết Hoa thở dài tự thốt :

- Lao碌 quá, ta đuối sức rồi. Bỏ đi những niềm qua, cứ chuyên tâm đối phó
với thực tại. Ngủ ! Ngủ đi, ngày mai cái gì sắp xảy ra, cứ xảy ra.

Nhưng làm gì y ngủ nổi.

Trrương Tam bên cạnh bắt đầu ngáy, chỉ còn lại có một mình y. Hồ Thiết
Hoa chờ dậy tìm hồ rượu, định gọi tỉnh Trrương Tam, cùng nhau đối ẩm.
Vừa lúc đó, tiếng chân người lạ vang lên bên ngoài.

Chân bước rất nhẹ. Nhẹ hơn chân quý bước đi. Đêm đã khuya lắm rồi, ai còn
thức mà đi quanh quẩn đó ? Hay kẻ ấy cũng như Hồ Thiết Hoa, cung tịch
mịch, cũng khó ngủ, cũng muốn tìm rượu uống như y ?

Uống rượu cũng như đánh bạc, càng đông người tham dự càng nhiệt náo,
càng vui. Đánh bạc với người lạ, điều đó không lạ, uống rượu với người lạ
mới là lạ. Lạ nhưng nếu cần có người đối ẩm thì người ta vẫn làm được như
thường. Huống chi qua chén rượu, tình bằng hữu sẽ phát sanh.

Hồ Thiết Hoa thầm nghĩ :

- Bất chấp hấn là ai, cứ gọi hấn đối ẩm với ta.

Quyết định chủ ý đó rồi, y bỗng nhớ đến sự tình xảy ra trên con thuyền của
Hải Quát Thiên, y nhớ đến những lời của Trrương Tam vừa nói.

Y nghĩ :

- Chẳng lẽ trên thuyền này cũng có người nuôi ác ý với bọn ta ?

Lập tức y xô vệt cánh cửa, lách mình ra ngoài, âm thầm theo sau người đó.

Định đi theo người, nhưng người đâu mà theo ? Người biến mất, con đường
khoang vắng lặng như tờ. Và tiếng chân người cũng im bất luôn.

Đúng như Trương Tam suy đoán, trong bốn gian phòng còn lại, quả có
người ở. Đèn bên trong le lói qua khe hở, mờ mờ ra ngoài.

Hồ Thiết Hoa bực tức không thể tung cửa mà vào xem cho biết có gì bên

trong. Nhưng nếu trong phòng chỉ là những người tỳ thiếp của Nguyên Tuy Vân thì thật thật là ê chề cho y không nói nổi. Cho nên y vừa vươn tay, liền rút lại.

Y phảng phất nghe tiếng chân hướng lên sàn thuyền. Y lập tức lên đó. Trần giông lớn đã qua rồi. Nếu trời đêm gần sao le lói, chỉ chít lớn nhỏ chen nhau. Đêm không trăng, với ngàn ấy sao, không gian cũng sáng được như thương.

Trước mắt, chung quanh, mặt biển phẳng lặng như tấm thảm không lồ màu xanh đen trải vô tận, bao la.

Bên trụ buồm, một người đứng lặng, dáng si dại, chừng như đang đếm sao trời. Một nữ nhân ! Tóc lật phất bay theo gió nhẹ thoáng qua. Đêm khuya nàng đứng đó làm gì ? Vì ai ?

Hồ Thiết Hoa bước tớiặng hắng một tiếng. Nữ nhân quay mình lại. Thì ra chính là Kim Linh Chi ! Sao trời chiếu xuống, mắt nàng chớp ngời. Không, mắt nàng không chớp mà chính là những hạt lệ long lanh. Nàng đang khóc ! Hào khí của nàng không kém nam nhân, nàng là nữ trung anh kiệt, can quắc anh hùng, can trường là thép đúc, thế tại sao nàng khóc ?

Hồ Thiết Hoa sững sờ. Kim Linh Chi cao giọng thốt :

- Người định làm cái trò quỷ quái chi đó ? Nửa đêm không ngủ còn mò mẫm ra đây làm gì ?

Giọng nói vẫn hung hăng như thường ngày, song cái giọng không lọt qua khỏi mắt, khỏi tai Hồ Thiết Hoa.

Hồ Thiết Hoa mỉm cười hỏi lại :

- Còn cô nương ? Nửa đêm không ngủ âm thầm ra để làm gì ?

Kim Linh Chi cắn môi, rồi buông xăn :

- Việc của ta mặc ta, ai mượn người xen vào ! Cút đi chỗ khác ! Hồ Thiết Hoa mừng tượng đóng đinh cứng nơi chỗ đứng, không hề nhúc nhích.

Kim Linh Chi dậm chân :

- Người còn đứng đó làm gì chứ ?

Hồ Thiết Hoa thở dài :

- Thì tại hạ cũng như cô nương, không ngủ được đi vợ vẫn tìm người nói chuyện phiếm.

Kim Linh Chi hừ một tiếng :

- Ta có dư công đâu mà nói chuyện phiếm với người.

Hồ Thiết Hoa nhìn xuống bình rượu nơi tay đáp :

- Không ai nói chuyện phiếm với tại hạ, thì tại hạ uống rượu vậy ! Y tiếp luôn :

- Nếu cô nương thấy thích thì mình cùng đánh chén với nhau cho qua đêm.

Kim Linh Chi trầm lặng một chút, đột nhiên quay đầu lại đáp :

- Được ! Uống thì uống ! Sao càng khuya càng sáng, gió càng mạnh, sương

càng nặng.

Hồ Thiết Hoa nhờ rượu nghe âm áp vô cùng, mà cái âm đó cũng do phần nào sự có mặt của Kim Linh Chi, một sự có mặt không mong ước lắm nhưng làm vui ít nhiều tịch mịch.

Tuy nhiên cả hai chưa nói với nhau một lời. Rượu vui dần.

Hồ Thiết Hoa khai khẩu trước :

- Cô nương có muốn thêm chẳng ?

Anh mắt vọng về xa xăm, Kim Linh Chi từ từ thốt :

- Người đi lấy thêm thì ta uống.

Tìm rượu là cái nghề của Hồ Thiết Hoa, như mèo tìm chuột. Y mang đến ba bình. Và bình thứ hai vừa vui, ánh mắt của Kim Linh Chi mông lung thêm mấy phần nữa.

Kim Linh Chi bỗng thốt :

- Việc hôm nay, người không được nói với ai ! Hồ Thiết Hoa chớp mắt :

- Việc gì ? Nói cái chi ?

Kim Linh Chi cắn môi rồi tiếp :

- Nhà ta là nhà danh vọng, ta có rất nhiều anh chị em, cũng rất an nhàn dật lạc, ai ai cũng cho là ta có hạnh phúc, vui sướng lắm. Phải vậy không ?

Hồ Thiết Hoa buông gọn :

- • ! Kim Linh Chi tiếp :

- Ta muốn mọi người vĩnh viễn cho là ta sung sướng, người hiểu chưa ?

Hồ Thiết Hoa thông thả gật ầu :

- Tại hạ hiểu. Vừa rồi cô nương chỉ nhìn sao trời chứ đâu có khóc ! Kim Linh Chi quay đầu :

- Biết như vậy là được đó ! Hồ Thiết Hoa thở dài tiếp :

- Tại hạ hy vọng người ta cho là tại hạ sung sướng. Nhưng sung sướng mà chi ?

Kim Linh Chi hỏi :

- Người.... Người không sung sướng sao ?

Hồ Thiết Hoa cười, nụ cười thâm lương quá. Rồi y từ từ đáp :

- Tại hạ chỉ biết là bên ngoài thì giống một người sung sướng lắm. Song bên trong, lắm lúc tại hạ cảm thấy tịch mịch vô cùng.

Kim Linh Chi quay đầu lại nhìn y. Ánh mắt của nàng mông lung, ánh mắt xa xôi, mừng tượng nước biển sâu.

Phảng phất thấy con người Hồ Thiết Hoa lần thứ nhất. Hồ Thiết Hoa mừng tượng mới thấy rõ nàng lần thứ nhất. Thấy rõ nàng là một nữ nhân.

Một nữ nhân rất mỹ lệ.

Con thuyền nghiêng, Kim Linh Chi nghiêng theo. Nàng vươn tay định vịn vào trụ buồm, bất ngờ chụp tay Hồ Thiết Hoa.

Bây giờ, sao trời cũng mông lung. Anh sao mông lung, bóng người cũng

mông lung. Không có người nào khác, không có thanh âm nào khác, chỉ có tiếng thở nhẹ, tiếng thở ôn nhu. Bởi hiện tại, bất cứ cái gì cũng là thừa. Chẳng rõ thời gian qua được bao lâu rồi. Kim Linh Chi cất giọng u buồn thốt :

- Ta cứ tưởng ngươi rất chán ghét ta ! Hồ Thiết Hoa thốt :

- Tại hạ cứ tưởng cô nương rất chán ghét tại hạ.

Bốn tia mắt gặp nhau, bốn vành môi vẽ hai nụ cười. Hai nụ cười sáng quá, bốn tia mắt sáng quá sao trời hầu như mờ đi.

Kim Linh Chi từ từ cầm bình rượu, từ từ trút rượu xuống biển. Có tình rồi, rượu không còn cần thiết nữa.

Kim Linh Chi hỏi :

- Ta đổ rượu, ngươi có đau lòng chăng ?

Hồ Thiết Hoa hỏi lại :

- Cô nương cho rằng tại hạ là một tửu quỷ ?

Kim Linh Chi dịu giọng :

- Ta biết ! một người chân chánh, sung sướng không bao giờ muốn làm một tửu quỷ.

Hồ Thiết Hoa nhìn nàng, bỗng cười một tiếng, thốt :

- Lão Xú Trùn tự hào là chẳng có việc chi qua mắt nổi hần. Nhưng có những việc hần không tưởng đến nổi.

Kim Linh Chi hỏi :

- Việc chi ?

Hồ Thiết Hoa nắm chặt tay, song giọng thì dịu :

- Hần không tưởng nổi cô nương biến thành ôn nhu.

Kim Linh Chi cắn môi, trầm giọng :

- Nhất định là hần cho ta giống một con cạp cái ! Kỳ thực.

Rồi nàng buông nhẹ tiếng thở dài, u buồn tiếp :

- Một người nếu thực sự vui sướng thì không bao giờ là cạp cái được.

Bỗng ai đó cười lạnh thốt :

- Cạp cái sánh với quỷ rượu, đúng là trời sanh để thành đôi. Một đôi rất xứng.

Sân thuyền gần cửa khoang, bên trong cửa khoang có một bóng mập mờ.

Tiếng cười lạnh từ trong khoang phát ra.

Kim Linh Chi vụt quay mình, vung tay, chiếc bình không rượu bay đi như mũi tên. Bên trong, một bàn tay vươn ra đón bắt chiếc bình, nhẹ nhàng như bắt chiếc lá rơi. Dưới ánh sao, bàn tay đó hiện ra, rất trắng, ngón nhỏ mềm như không xương.

Thủ pháp rất nhanh, rất xảo diệu. Hồ Thiết Hoa đã vọt mình vào nhanh như chim lớn. Chiếc bình bay trở lại nhằm vào mặt y.

Hồ Thiết Hoa khoát tay, một tiếng rộp vang lên, bình vỡ nát. Luôn đà, y lao

vút mình vào luôn.

Bên trong một bóng người chớp lên. Hồ Thiết Hoa vốn có thể chặn nàng song không chẳng hiểu nghĩ sao y đứng lại. Bóng đó chớp lên rồi biến mất. Kim Linh Chi theo vào, Hồ Thiết Hoa còn thù người tại chỗ, nhìn trừng phía trước, ánh mắt lộ vẻ kỳ quái cực độ. Mùong tượng y vừa thấy quý.

Lưu Hương đạo soái

Hồi 16 SÓNG GIÓ

Nơi lái thuyền, thủy thủ trực không thấy một bóng người thấp thoáng.

Thế người đó ở đâu ? Nấp trong khoang ?

Kim Linh Chi soát luôn hai vòng vẫn không tìm được một dấu vết nhỏ.

Nàng trở lại chỗ cũ.

Hồ Thiết Hoa còn đang ngơ ngẩn tại chỗ. Y như chết lặng.

Kim Linh Chi bực tức gắt :

- Ngươi thấy người đó chứ, phải không ?

Hồ Thiết Hoa buông lơ đảng :

- Đúng thế ! Kim Linh Chi hỏi dồn :

- Nàng là ai ?

Hồ Thiết Hoa lắc đầu.

Kim Linh Chi tiếp :

- Nhất định là ngươi nhận ra nàng phải không ?

Hồ Thiết Hoa đáp :

- Mùong tượng....

Lập tức y sửa chữa lại :

- Tại hạ không thấy rõ.

Kim Linh Chi trừng mắt, lâu lắm nàng lạnh lùng thốt :

- Thinh âm của nàng chẳng phải khó nghe, nhưng những lời đó nữ nhân không nên nói.

Hồ Thiết Hoa mơ màng :

- Vậy à ?

Kim Linh Chi với giọng lạnh lùng tiếp luôn :

- Có những người kể ra cũng tài thật, vô luận đi đến đâu vẫn có lão bằng hữu như thường ! Hạng đó giao du rộng, gần như bừa bãi, thế mà cứ cho mình tịch mịch, chỉ có quỷ mới tin nổi.. Câu nói buông dứt, nàng quay mình xuống khoang thuyền liền. Hồ Thiết Hoa định bước theo nhưng chân đóng

cứng tại chỗ.

Rồi y cau mày lầm nhảm :

- Không lẽ lại là nàng ? Làm sao nàng có mặt trong thuyền này ?

Đêm tàn rồi. Trời sáng dần dần. Bốn gian phòng đó vẫn đóng kín cửa, không một ai vào mà cũng chẳng ai ra. Cũng chẳng có một âm thanh nào phát xuất từ bên trong.

Hồ Thiết Hoa ngồi nơi cửa cầu thang nhìn bốn gian phòng như hồ rình mồi.

Người thứ nhất ra khỏi phòng ngủ là Trương Tam. Sinh hoạt trên mặt nước, hẩn như con cá, hoạt động nhiều, nghĩ ngợi ít cho nên hẩn thức sớm hơn mọi người.

Thấy Hồ Thiết Hoa ngồi tại đầu thang trên, hẩn giật mình liếc qua rồi cười nhẹ thốt :

- Ta cứ cho là người đi trộm rượu ở đâu đó, không ngờ người còn đây và rất tỉnh. Một sự kiện hiếm có ! Quả thật hiếm có ! Hồ Thiết Hoa bĩu môi :

- Hừ ! Trương Tam hỏi :

- Nhưng tại sao người ngồi tại đây ? Nỗi chứng điên gì thế ?

Hồ Thiết Hoa đang ứ khí uất trong lòng, không có cách nào phát tiết, gập díp này tuông ra ào ào.

- Người ngáy như trâu rống, bảo ta chịu sao nỗi đời mà không ra đây ?

Ta có điếc đâu mà nằm ngủ được ?

Trương Tam quan sát kỹ Hồ Thiết Hoa, lầm nhảm :

- Cái gã này ghen chi đây chắc ? Có những nữ nhân không nghe tiếng ngáy của ta vẫn không ngủ được kia mà. Đợi gì có nghe ! Rồi hẩn mang chậu nước rửa mặt che phía trước, mừng tượng sợ Hồ Thiết Hoa nhảy tới vỗ hẩn mà ngoạm một vài miếng.

Hồ Thiết Hoa lạnh lùng thốt :

- Người phòng thủ sai chỗ rồi đó, đáng lẽ người nên che dấu cái mộng của người mới phải. Mặt người thấy ghét lắm, khi nào ta mó tay vào cho bản ? Nếu cần, ta cho một vài ngọn cước vào mộng người ! Chỗ đó còn dễ trông hơn bản mặt người.

Trương Tam cười hì hì :

- Sao người không đi tìm gương mà soi mặt thử xem. Bản mặt người lại càng khó trông hơn mặt ta gấp trăm ngàn lần đó.

Hẩn bỏ đi luôn.

Lưu Hương bước ra. Thấy Hồ Thiết Hoa ngồi đó, chàng hết sức kinh ngạc, đôi mày cau lại, chú mắt nhìn y, một phút sau cất tiếng hỏi :

- Sao cái mặt nhà người khó trông thế ?

Hồ Thiết Hoa đang bực, buông xẵng :

- Phải, chỉ có mặt người là dễ trông ! Mặt thư sinh sáng sủa quá ! Lưu Hương cười, lắc đầu tiếp :

- Xui quá ! Bỗng dưng ta lại mằm cái thùng chứa cho người trút khí uất. Nhưng ai đắc tội với Hồ tiên sanh, mà Hồ tiên sanh hần học thế ? Trương Tam phải không ?

Hồ Thiết Hoa cười lạnh :

- Ta đâu dám gây sự với con chó điên đó. Hấn ngoạm bắt thần thì nguy.

Lưu Hương nhìn Hồ Thiết Hoa tìm hiểu nguyên nhân sự cáu kỉnh của y.

Chàng hỏi - Việc gì đã xảy ra trong đêm ?

Hồ Thiết Hoa cắn môi, trầm ngâm một lúc, bỗng đứng lên nắm tay Lưu Hương, lôi chàng ra phía lái thuyền, nhìn dáo dác, sợ người nghe ngóng câu chuyện y sắp nói.

Không bao giờ y nói gì với cái vẻ thần bí như vậy. Rồi y vào đề :

- Ta chẳng thấy gì lạ. Chỉ có tiếng quỷ thôi.

Lưu Hương cau mày :

- Quỷ ! Quỷ ra sao ?

Hồ Thiết Hoa tiếp :

- Quỷ lớn ! Nữ quỷ ! Lưu Hương vuốt mũi, cười khỏ :

-Chừng như cứ cách vài hôm là người thấy nữ quỷ một lần ! Xem ra có rất nhiều nữ quỷ theo ám người.

Hồ Thiết Hoa tiếp :

- Nhưng nữ quỷ này là ai nhất định người không đoán ra ! Lưu Hương suy nghĩ lại một lúc lâu hỏi :

- Chẳng lẽ ta có thấy nữ quỷ đó rồi ?

Hồ Thiết Hoa gật đầu :

- Đương nhiên là có thấy. Hơn nữa nữ quỷ đó rất quen. Một lão bằng hữu mà.

Lưu Hương cười nhẹ :

- Cao Á Nam ?

Hồ Thiết Hoa trầm giọng :

- Đúng ! Chính Cao Á Nam ! Lưu Hương sững sờ lắm nhảm :

- Nàng có mặt trên thuyền này ? Người có trông lầm chẳng ?

Hồ Thiết Hoa hừ một tiếng :

- Ta mà trông lầm nàng ? Ai khác thì ta còn có thể trông lầm chứ còn nàng thì.... Dù nàng có cháy thành than, ta cũng nhận ra được như thường.

Lưu Hương lại trầm ngâm. Chàng lắm nhảm luôn :

- Nàng ở đây hẳn Khô Mai đại sư cũng có mặt tại đây.

Hồ Thiết Hoa thốt :

- Ta cũng nghĩ như vậy, rất có thể lắm. Chỉ vì thuyền của họ chìm, biết đâu họ chẳng được Nguyên Tuy Vân cứu vớt ?

Lưu Hương tiếp :

- Vả lại họ cũng đồng mục đích bói Nguyên Tuy Vân.

Hồ Thiết Hoa càu nhàu :

- Tánh khí của lão quái vật đó thật khó chịu thật ! Suốt ngày đêm đóng cửa im ỉm, không muốn thấy ai.

Lưu Hương thông thả gật đầu.

Hồ Thiết Hoa tiếp :

- Nguyên Tuy Vân hẳn biết tánh bà ta, nên không giới thiệu.

Bỗng Lưu Hương hỏi :

- Thấy người rồi nàng có nói chi chẳng ?

Hồ Thiết Hoa đáp ứng :

- Nàng không nói gì cả !.... Có ! Có!.... Nàng có nói một câu.

Lưu Hương chú ý :

- Nàng nói gì ?

Hồ Thiết Hoa đỏ mặt :

- Nàng nói, cạp cái sánh với tiểu quý, trời sanh ra để làm một đôi ! Một đôi rất xứng ! Lưu Hương giật mình :

- Cạp cái ?.... Cạp cái là ai ?

Hồ Thiết Hoa cười khỏ :

- Người xem ai là cạp cái, thì người đó là cạp cái ! Lưu Hương trố mắt :

- Kim Linh Chi ?

Hồ Thiết Hoa thở dài :

- Thực ra nàng không hẳn là cạp cái, cũng có lúc nàng ôn nhu ghê ! Vĩnh viễn người không tưởng tượng nổi ! Lưu Hương nhìn thẳng vào mặt Hồ Thiết Hoa :

- Chẳng lẽ trong đêm rồi người có làm gì với nàng ?

Hồ Thiết Hoa lại thở dài :

- Chưa làm việc gì cả. Bị Cao Á Nam phát hiện đột ngột ! Lưu Hương lắc đầu cười :

- Khá lắm đó bé con.

Hồ Thiết Hoa thốt :

- Ta biết người ghen ! Nhất định là người ghen.

Lưu Hương cười hì hì :

- Ghen ? Chỉ sợ không phải là ta mà là người khác ! Hồ Thiết Hoa chớp mắt :

- Nàng ?....

Lưu Hương đáp :

- Cái câu của nàng nặng mùi chua, người không ngửi thấy à ?

Hồ Thiết Hoa vuột mũi.

Lưu Hương tiếp :

- Nàng ghen là nàng chưa quen người đó ! Hồ Thiết Hoa thở dài luôn mấy tiếng rồi thốt :

- Nói thực với người, ta không hề quên nàng.

Lưu Hương nhìn sững y, điềm nhiên đáp :

- Nàng chính là một con cạp cái, hợp với người thành một đôi, một đôi trời sanh ra để mà hợp nhau ! Bất quá....

Chàng thờ ra tiếp luôn :

- Một nam nhân đồng thời góp luôn hai con cạp cái, nếu còn lại một đốt xương, một mảnh thịt thì quả thật phúc khí to lắm đó ! Hồ Thiết Hoa nghiêng rặng :

- Hay chưa ! Ta tìm người để mổ xẻ vấn đề, người lại mổ xẻ ta ! Lưu Hương điềm nhiên :

- Thực ra thì ta cũng muốn xem người kết thúc tấn kịch này như thế nào ?

Một tấn kịch gồm ba nhân vật, một quỷ rợ và hai cạp cái ! Hồ Thiết Hoa trầm lặng một lúc vụt thốt :

- Vô luận thế nào ta cũng phải gặp nàng một lần.

Lưu Hương hỏi :

- Gặp để làm gì ?

Hồ Thiết Hoa đáp :

- Giải thích ! Giải thích với nàng.

Lưu Hương hỏi luôn :

- Giải thích như thế nào ?

Hồ Thiết Hoa giật mình.

Lưu Hương tiếp :

- Sự tình phức tạp, rắc rối đến đen tối cực độ ! Người càng giải thích, nàng càng phẫn nộ.

Hồ Thiết Hoa gật đầu lẩm nhảm :

- Phải ! Nữ nhân không thích nghe những lời chân thật, mà ta thì nói láo không giỏi như người.... Vậy ra người phải giúp ta.

Lưu Hương mỉm cười :

- Lần này thì ta không gánh bàn độc mướn cho người dâu, đừng mơ. Hà huống trong lúc này Khô Mai Đại Sư không muốn lộ hình tích ? Nếu ta tìm nàng là phạm vào sự cố kỵ của bà.

Chàng tiếp luôn :

- Cái bà lão thái thái đó, người cũng biết là không nên trêu vào.

Hồ Thiết Hoa vuốt mũi, chót mũi đỏ như sưng lên mà vẫn còn vuốt. Một lúc sau y thờ dài hỏi :

- Nếu thế người nghĩ xem ta phải làm sao đây ?

Lưu Hương hỏi lại :

- Ta muốn biết thực sự người thích nàng nào ? Kim hay Cao ?

Hồ Thiết Hoa ấp úng :

- Ta.... Ta cũng không biết được nữa ! Lưu Hương vừa bực vừa tức, cười lắc

đầu thốt :

Thế thì ta đành chịu ! Vô phương rồi người ơi.

Hồ Thiết Hoa níu áo chàng :

- Người không thể nhẫn nại được :

Người phải giúp ta ! Lưu Hương cười khổ :

- Giúp người ? Ta làm cách nào giúp được người ? Ta đâu phải ông già người mà lo đi chọn dâu, cưới vợ cho cái thằng con trai rượu chè be bét ?

Hồ Thiết Hoa nhăn nhó mặt :

- Người xem, hai nàng đó đối xử với ta ra sao ?

Lưu Hương cười ròn :

- Người yên trí ! Họ không là những con cọp cái thật sự đâu ! Họ không xoi tái người đâu mà sợ cuống cuống lên như vậy.

Hồ Thiết Hoa cau mày :

- Nhưng cả hai.... sẽ bỏ rơi ta....

Lưu Hương thốt :

- Hiện tại là vậy rồi. Nếu người dần tánh khí, kiên nhẫn mà chờ lúc thuận tiện, cũng vờ như họ, đừng màng đến họ. Rồi họ sẽ tìm người cho mà xem! Trong cuộc yêu đương, đôi nam nữ khi chưa thành hôn, thường chơi cái trò cút bắt, người ta cút mà người không bắt, thì người ta trở lại bắt người.

Nghe lời ta đi, đi cút.

Chàng cười tiếp luôn :

- Nếu người cho rằng ta có kinh nghiệm thì hãy nghe lời ta. Tánh khí của nữ nhân ta hiểu được chín phần, nếu không nói là trọn vẹn.

Hồ Thiết Hoa hỏi :

- Còn một phần ?

Lưu Hương đáp - Phần đó là họ đóng cửa con tim rồi, họ không chơi cút bắt với ta nữa.

Nguyên Tuy Vân đang đứng tại đầu thang lầu. Bên ngoài đầu thang ầm ược có tiếng người vọng lại, thỉnh âm mơ hồ. Trong thỉnh âm hỗn tạp mơ hồ, có ai nhận ra một âm nhỏ nhất. Nguyên Tuy Vân đang nghe thỉnh âm nhỏ nhất đó. Nhưng hẳn có nghe được chăng ?

Lưu Hương hiểu việc rất đúng. Hồ Thiết Hoa tốt phúc, có một bằng hữu biết rõ người, rõ việc, giúp y đắc lực.

Kim Linh Chi không còn để ý đến y nữa, không hề nhìn vào bản mặt của y. Trong con mắt nàng, phảng phất trên đời này không có Hồ Thiết Hoa chen chúc giữa nhân loại.

Hoặc giả, vì một sự vô tình, nàng ngồi cạnh y, nàng vẫn cười nói như thường. Muờng tượng như chưa hề gặp con người đó lần nào. Con người đó hoàn toàn xa lạ đối với nàng.

Là xa lạ thì đâu có liên quan ? Đã là xa lạ thì đương nhiên nàng không

thường bắt chuyện với Hồ Thiết Hoa.

Nàng cười nói là cười nói với Bạch Liệp. Bạch Liệp mê quá, hồn chơi voi tận chín tầng mây. Kim Linh Chi còn đi xa hơn nữa, đòi gấp thức ăn bỏ vào cho Bạch Liệp. Tự nhiên Bạch Liệp không từ chối.

Giả như Kim Linh Chi bỏ đất thô vào miệng hấn, hấn cũng ăn như thường, và cục đất thô đó có hương vị trên hấn sơn hào hải vị. Bữa ăn có món sò, Bạch Liệp muốn nuốt luôn cả vỏ sò.

Nữ nhân muốn chọc ghen nam nhân có thể dùng mọi biện pháp. Nhưng nữ nhân muốn chọc ghen nam nhân là vì mình có ghen nam nhân đó. Chọc người ta ghen mình là biểu hiện sự mình có ghen người.

Đạo lý đó, Hồ Thiết Hoa rất hiểu. Cho nên lửa đang bốc cháy trong lòng mà y không hề tỏ vẻ chua chát ngoài mặt. Thành ra tấn kịch của Kim Linh Chi diễn được một phần, nàng không còn can đảm diễn nốt đoạn cuối.

Khi Bạch Liệp kính đáp lễ nàng một miếng ăn, nàng cao giọng thốt :

- Muốn mời người khác ăn một miếng, ít nhất người cũng dùng một đôi đũa mới, sạch sẽ mới phải chứ. Đũa người, người không góm mà người khác góm thì sao ? Chẳng lẽ người không hiểu nổi phép vệ sinh sơ đẳng ? Hay là lối xã giao sơ đẳng cũng thế ! Thốt xong nàng đứng lên bỏ đi, đầu không quay lại. Bạch Liệp sững sờ, mặt đỏ như gấc.

Hồ Thiết Hoa muốn cười lắm. Vừa lúc đó, nơi sân thuyền vang lên tiếng hoan hô.

Cá lợi ! Cá lợi thì có gì là lạ đâu ? Cái lạ Ở đây là cá đàn, cá lũ, cá nhiều quá, như đoàn quân chinh tiểu từ hậu phương ồ ạt đến biên thùy. Ồ ạt vì quá đông chứ không hề mất trật tự, bởi tất cả đều giữ tốc độ đều đều, khoảng cách dài, khoảng cách rộng không hề vi phạm.

Mặt biển lúc sáng sớm rất trong, như một hộp ngọc phỉ trai rộng bao la, đàn cá từ Bắc xuôi về Nam, nhanh như thể hàng ngàn, hàng vạn mũi tên bạc xuyên lòng biển cả, rất đều.

Hồ Thiết Hoa lần thứ nhất mới thấy có quá nhiều như thế này. Hấn thố mắt lắm nhâm :

- Cá đâu mà nhiều thế ? Chúng họp đông như vậy để làm gì ?

Trương Tam đáp :

- Dời nhà ! Hồ Thiết Hoa cau mày :

- Dời nhà ? Dời đến đâu ?

Trương Tam cười mấy tiếng :

- Ta cứ tưởng dù sao thì người cũng thông minh không nhiều thì ít, ngờ đâu người ngu quá ! Một điểm học vấn sơ đẳng cũng không thông. Cá cũng như người, sợ lạnh như nhau, cho nên cứ mỗi năm, vào thu lạnh đến tiết đông chí, cá theo giòng nước ấm từ Bắc, du hành xuống Nam.

Rồi hấn tiếp luôn :

- Đàn cá này có thể đã vượt qua ngàn dặm hải trình rồi, thịt của chúng rắn chắc và thơm, ăn rất ngon. Ngư phủ chực những dịp này để mong phát tài, mùa phát tài duy nhất trong năm vậy.

Hồ Thiết Hoa thở dài :

- Về ngư sự thì ngưoi quả là tay thông thái. Rất tiếc về nhân sự ngưoi lại là một ngốc tử thuộc hạng nặng ! Nặng nhất trần đời ! Nguyên Tuy Vân đứng một nơi, cách đó xa xa, điểm phớt một nụ cười thốt :

- Từ lâu tại hạ từng nghe Trương Tam tiên sanh có tài bắt cá thần tốc, một tài năng quán tuyệt trần gian. Song chẳng biết hôm nay có ứng phó điểm nghệ thuật cho mọi người chiêm ngưỡng một phen chẳng ?

Hắn làm sao trông thấy mà đòi Trương Tam phô diễn nghề quăng lưới ?

Chẳng qua y lấy niềm vui của người làm vui cho chính mình.

Trương Tam do dự. Một người đã mang lưới đến cho hắn rồi. Hắn còn từ chối làm sao được ?

Bắt cá, quăng lưới là công việc rất giản đơn, những công việc không đòi hỏi một điểm nhỏ học vấn. Thì sự việc đó đâu phải là một kỹ thuật ? Không là kỹ thuật thì đâu có những điểm xảo diệu ? Tuy nhiên, nếu có xảo diệu thì chỉ có loài cá mới nhận thức được.

Cũng như về võ công, về cái chiêu Bát Thảo Tầm Xà, người thì xử dụng không có hiệu quả, người khác xử dụng thì lại đưa địch nhân vào tử địa.

Chẳng qua người ta nắm được cái mấu chốt của nghề nghiệp, cái mấu chốt đó cũng rất đơn giản là cơ hội hành sự.

Hành sự đúng cơ hội, không sớm, không muộn dù chỉ sớm muộn một giây thôi ! Và lợi dụng cơ hội thuận tiện đó, với một tốc độ tính toán rất kỹ, cũng không quá nhanh hoặc quá chậm, dù chỉ nhanh hoặc chậm trong một giây thôi.

Ngoại ra cũng phải vận khí ! Vô luận làm gì, con người cũng cần có cái may và người biết lợi dụng cơ hội là kẻ như có may rồi.

Thuyền từ từ chậm lại. Trên thuyền có kẻ hô to :

- Tháo giây ! Hạ buồm ! Thuyền quay mũi rồi đứng lại.

Trương Tam cầm lưới bất thành linh vung tay. Lưới mở rộng, cuốn đi như đám mây mờ mờ đen, chụp xuống nước.

Nguyên Tuy Vân mỉm cười :

- Nhanh quá ! Quăng lưới như vậy, nếu chụp người, người cũng không thoát chạy kịp, nói chi đến cá.

Y chỉ nghe tiếng gió mà phán đoán nổi tốc độ xuất thủ của Trương Tam.

Trương Tam ấn chân vững chắc trên sàn gỗ, như đóng đinh, không mãnh lực nào lay chuyển hắn nổi. Mắt hắn chớp sáng. Chẳng rõ tại sao, con người của hắn giờ đây, trong tư thế quăng lưới, lại có uy lực lạ lùng. Mờng tượng hắn biến thành một người khác, hoàn toàn khác.

Hồ Thiết Hoa thở dài lẩm nhẩm :

- Ta không hiểu tại sao, cứ mỗi lần Trương Tam giăng lưới là ta mới thấy hân đáng yêu ghê.

Lưu Hương mỉm cười :

- Như Vương Quỳnh thưở trước Hồ Thiết Hoa trở mắt :

- Vương Quỳnh là ai ?

Lưu Hương đáp :

- Một vị khách thuộc hàng lão tiền bối. Người trong giang hồ không mấy kẻ biết mặt lão ta.

Hồ Thiết Hoa hỏi :

- Tại sao không ai biết mặt ? Như người vừa nói thì là bậc danh vọng mà?

Lão có liên hệ gì với Trương Tam mà người đề cập đến ?

Lưu Hương giải thích :

- Người đó vừa thô lậu, vừa nghèo, lại có tật, cho nên lão không muốn thấy ai, chỉ khi nào gặp việc bất khả kháng mới xuất hiện thôi. Lúc đó thì lão không ngần ngại tuốt kiếm.

Hồ Thiết Hoa hỏi :

- Lão tuốt kiếm như thế nào ?

Lưu Hương tiếp :

- Kiếm vung lên, con người lão như biến đổi khác, oai khí bốc bùng, thần thái sáng rực, lúc đó không ai còn nhận thấy cái thô, cái tàn phế của lão nữa.

Hồ Thiết Hoa suy nghĩ một chút rồi gật đầu :

- Ta hiểu rồi, chỉ vì trọn đời lão quá chú trọng vào kiếm thuật. Thanh kiếm là sanh mạng của lão, lão ký thác trọn vẹn tinh thần vào thanh kiếm, những khi vung kiếm là những khi lão „sống“ thực sự, và tinh anh của con người được phát huy toàn diện.

Lưu Hương cười nhẹ :

- Lỗi giải thích đó không xác thực lắm song cũng không sai bao nhiêu.

Bây giờ Trương Tam thở gấp hơn trước. Lưng tay của hắn kéo gân xanh vòng lên, chân hắn chà sát mặt thuyền nghe soạt soạt.

Hắn kéo lưới ! Trông vào hắn, ai cũng biết là mẽ lưới phải no ! Nguyên Tuy Vân lại cười thốt :

- Trương Tam tiên sanh quả nhiên cao thủ đoạn ! Mẽ lưới thứ nhất phát tài đến mê.

Hồ Thiết Hoa chợt gọi :

- Người có muốn ta tiếp tay chăng ?

Y bước tới liền. Lưới mên khỏi nước đến đâu, nước rơi trở lại đến đó, nước rơi tí tách. Lưới lên rất mau, một tiếng bịch vang lên, đồng lưới nằm gọn trên sàn thuyền.

Mọi người đều sững sờ ! Trong lưới không có một con cá nào cả ! Trong

lưới chỉ có người ! Có đến bốn người ! Bốn nữ nhân.

Bốn nữ nhân trong lứa tuổi thanh niên, trần truồng, phơi lộ những đường cong tuyệt mỹ. Chúng cuộn mình trong lưới, lớp lưới phủ bên ngoài, lưới không che kín được thân thể của chúng, trái lại cái cảnh nử kín nửa hở đó càng dụ hoặc con người hơn ! Tại thuyền, trừ những người không trông thấy, ai ai cũng thở gấp. Ai ai cũng bị hình ảnh đó kích động mạnh !

Nguyên Tuy Vân cười hỏi :

- Trương Tam tiên sanh đánh được cá chi đó ?

Hồ Thiết Hoa vuột chót mũi đáp :

- Hẳn lưới được người cá ! Nguyên Tuy Vân giật mình kêu lên thất thanh :

Người cá ! Trên đời có người cá nữa sao ?

Lưu Hương thốt :

- Không phải người cá ! Mà cá là người ! Nữ nhân ! Nguyên Tuy Vân hỏi :

- Còn sống hay chết rồi ?

Hồ Thiết Hoa đáp :

- Có lẽ còn sống bởi họ có vẻ ưa nhìn quá ! Trên đời đâu có xác chết nào có vẻ ưa nhìn ?

Y toan bước đến tháo lưới, song nghĩ sao đó y lại không cất bước. Rồi y phát hiện Kim Linh Chi đang đứng ở một góc xa xa nhìn y với ánh mắt oán độc. Ai ai cũng muốn bước đến nhưng không ai nhấc chân. Bởi quanh mình còn có kẻ khác. Nếu bao nhiêu cặp mắt đều đổ dồn vào người nhích bước, thì người nhích bước chịu sao nổi với sự trơ trẽn ê chề của mình ? Rồi có một vài người quay đầu đi nơi khác, không muốn nhìn nữa. Để tỏ ra mình liêm sỉ hơn người chung quanh.

Nguyên Tuy Vân cười nhẹ, y có thấy chi đâu mà sợ trơ trẽn, ê chề ?

Lưu Hương thốt :

- Xem ra tại hạ và Nguyên công tử phải động thủ mới xong.

Nguyên Tuy Vân gật đầu :

- Phải ! Tại hạ thì mục trung vô sắc, còn Hương Soái thì tâm trung vô sắc !

Chúng ta làm được cái việc này.

Y không thấy đường song động tác vẫn nhanh chẳng kém Lưu Hương.

Chiếc lưới được mở ra. Thái dương vừa lên, ánh sáng chiếu xuống bốn nàng, như phủ trên mình họ một lớp lụa mỏng, sáng. Làn da của họ non, trong trẻo. Làn da của mỹ nhân ! Tuy không trắng lắm song chính nó không trắng lắm nên có một ma lực mạnh mẽ. Làn da lạnh lặn, không một vết theo dù ở chỗ kín đáo mà mắt người không thể trông thấy khi các nàng mặc y phục vào.

Nguyên Tuy Vân vụt thở dài buông gọn :

- Đã chết rồi ! Hồ Thiết Hoa cãi :

- Nếu cả bốn nàng đó đều chết rồi thì tại hạ tình nguyện móc đôi mắt cho mù

luôn Nguyên Tuy Vân thốt :

- Nhưng hơi thở đứt rồi ! Hồ Thiết Hoa cau mày toan bước tới. Kim Linh Chi nhanh chân, chẳng rõ vô tình hay cố ý, tiến lên chặn trước mặt y rồi cúi mình xuống, đặt tay lên ngực các thiếu nữ Lưu Hương hỏi :

- Cô nương thấy sao ?

Kim Linh Chi đáp :

- Hơi thở đứt song tim còn đập.

Lưu Hương lại hỏi :

- Cứu được không ?

Hồ Thiết Hoa vọt miệng thốt :

- Tim còn đập là còn cứu được ! Kim Linh Chi quay đầu lại, trừng mắt nhìn y, cất cao giọng :

- Người cứu được chăng ? Người biết họ mang bệnh hay thọ thương mà dám nói bướng ?

Hồ Thiết Hoa vuốt chót mũi không đáp.

Trương Tam bây giờ mới hết sững sờ. Hấn lẩm nhẩm :

- Kỳ quái thật ! Họ từ đâu đến ? Rồi làm sao chui vào lưới ? Lúc ta quăng lưới thì chỉ thấy cá chứ đâu có người ! Lưu Hương đáp :

- Vấn đề đó thông thả rồi nghiên cứu. Hiện tại lo cứu người là hơn.

Anh Vạn Lý hỏi :

- Hương Soái có nhận ra tại sao hơi thở của họ bị đình chỉ chăng ?

Lưu Hương đạo soái

Hồi 17

NGƯỜI CÁ

Lưu Hương nhếch nụ cười khở đáp :

- Hơi thở đứt mà tim còn đập ! Cái tình huống đó bình sanh tại hạ chưa từng thấy ! Anh Vạn Lý trầm ngâm một chút :

- Có thể.... những cô nương đó cố ý tự đình hô hấp.

Nguyên Tuy Vân buông giọng nhạt :

- Tựa hồ họ không cần làm cái việc đó. Huống chi họ chưa đủ nội lực làm cái việc đó, nếu thật sự họ muốn làm. Bởi sự đình chỉ hô hấp tùy ý không thể kéo dài lâu! Mà họ thì ngưng thở cũng lâu lắm rồi.

Anh Vạn Lý cau mày :

- Tìm không ra nguyên do tình trạng thì làm sao cứu người được.

Nguyên Tuy Vân thốt :

- Có thể có một người cứu được họ.

Hồ Thiết Hoa vội hỏi :

- Người đó ở đâu ?

Nguyên Tuy Vân đáp :

- tại thuyền này ! Hồ Thiết Hoa tiếp hỏi gấp hơn :

- Người đó là ai ?

Nguyên Tuy Vân đáp luôn :

- Lam Thái phu nhân ! Hồ Thiết Hoa sững sờ. Lâu lắm, y lầm nhảm :

- Không rõ Lam Thái phu Nhân là ai ?

Thực ra y vốn hiểu Lam Thái phu Nhân chính là Khô Mai Đại Sư.

Nguyên Tuy Vân giải thích :

- Vùng Giang Tả có họ Lam, tinh thông y lý, không một tay y thuật nào đồng thời sánh kịp. Chắc các vị từng nghe nói đến ?

Anh Vạn Lý gật đầu :

- Lam lão tiên bối ngoại hiệu Y Trung Chi Thần, đã quy tiên từ nhiều năm qua, và cứ theo lời truyền thuyết thì họ Lam không chỉ dạy cho con cháu....

Nguyên Tuy Vân mỉm cười :

- Họ Lam không truyền nghề cho con gái, con trai, mà chỉ truyền cho con dâu, đó là thông lệ trải qua nhiều thế hệ trong gia đình họ Lam. Lam Thái phu nhân là người duy nhất học được chân truyền của nhà chồng. Bất quá....

Hắn thở dài, rồi tiếp :

- Bất quá chẳng rõ lão nhân gia có ưng thuận ra tay cứu nạn chăng ?

Hồ Thiết Hoa vụt nhớ lại y thuật của Khô Mai Đại Sư rất cao minh, buột miệng thốt :

- Chúng ta cứ kéo nhau tất cả đi van cầu bà. Thiết tưởng bà không cự tuyệt đâu.

Bỗng một người từ từ thốt :

- Gia sư đã biết việc này rồi. Các vị hãy đưa bốn vị cô nương đó đến cho gia sư xem qua.

Hồ Thiết Hoa giật mình. Người vừa thốt không ai xa lạ, chính là Cao Á Nam.

Kim Linh Chi nhìn thoáng qua Cao Á Nam rồi nhìn Hồ Thiết Hoa, vụt quay đầu nhìn ra biển khơi. Ngoài khơi có gì lạ đâu mà nhìn ? Tận cùng tia mắt là trời nước liền nhau.

Nàng thấy gì ? Mờng tượng có một đám mây đen ! Hai dãy phòng đối chiếu, mỗi dãy có bốn gian, cả tám gian đồng đều nhau, bày trí cũng giống nhau.

Tuy nhiên có một gian đặc biệt hơn bảy gian kia. Vào rồi ai ai cũng ớn lạnh, hoặc ít, hoặc nhiều.

Đến cả Hồ Thiết Hoa là kẻ ngang tàn nhất trần đời cũng bỏ cái dũng khí bên

ngoài cửa phòng. Bởi đi vào phòng là đối diện với Khô Mai Đại Sư, đối diện với đại sư thì ai không ngán ? Dù là đối diện với cái hiền hòa.

Hiện tại, đại sư khoác cái lót một vị phu nhân, chiếc áo tục gia sang quý không làm mất vẻ trang nghiêm lạnh lùng muôn thưở của bà. Bà càng cao niên kỷ, ánh mắt của bà càng sắc lạnh. Chính ánh mắt đó làm rợn mình những ai thoáng nhìn. Và từ trước đến nay, rất ít người dám nhìn thẳng vào mặt bà lâu.

Bà quét ánh mắt ngang qua Hồ Thiết Hoa, y cảm thấy hàn băng rơi nơi xương sống, toàn thân rờn rợn lạnh.

Cũng may, giữa bà và Hồ Thiết Hoa có một chướng ngại vật. Bà có muốn làm gì y, chướng ngại vật sẽ ngăn trở hành động của bà.

Chướng ngại vật là một mảnh gỗ lớn, trên mảnh gỗ có các cô nương trần truồng. Hiện tại thì một chiếc chăn mỏng phủ lên thân thể của bốn nàng. Và cả bốn nàng chiêm trợn khoảng trống trước mặt Khô Mai Đại Sư, Hồ Thiết Hoa không vào sâu trong phòng được nên đứng bên ngoài cửa.

Trước sau, Cao Á Nam không hề nhìn y đến nửa mắt. Nhưng y thì chốc chốc lại liếc sang nàng. Thực tình mà nói, y muốn tìm hiểu tâm ý của Cao Á Nam hiện tại, song vấn đề quan trọng là trường hợp bốn con người cá kia, do đó tâm tư của y bị phân tán ít nhiều.

Chẳng những riêng gì Hồ Thiết Hoa, mà ai ai cũng vậy, ai ai cũng muốn biết lai lịch của bốn nàng. Và chỉ khi nào Khô Mai Đại Sư cứu xong bốn nàng thì cuộc thăm vấn mới bắt đầu được.

Chẳng lẽ dưới lòng biển có long cung thật sự ? Và bốn nàng là tỳ thiếp chi đó của long vương ? Vì xúc động tâm phàm nên bị phạt lên trần gian hay tự ý lên trần gian tìm duyên cang lệ ?

Hay các nàng là những tiên nữ tại một hòn đảo nào đó, cao hứng đùa sóng nước, vô tình bị nước cuốn đi, không may lại sa vào mẻ lưới của Trương Tam ?

Là nam nhân, không nam nhân nào không động tâm hiếu kỳ trước tình huống này. Hồ Thiết Hoa muốn đi nơi khác xa xa, tránh sự đối diện với Khô Mai Đại Sư, song tính hiếu kỳ chôn chân lại đó.

lại song y không dám không bước vào gần, dù y có thể chen vào. Hiện tại không một ai dám nói thẳng tiếng nào.

Chợt một người đứng sau lưng y khẽ thốt với giọng lạnh lùng :

- Ta xem ngươi quá sốt sắng với việc này quá chừng.

Không cần quay đầu lại, Hồ Thiết Hoa cũng biết đó là Kim Linh Chi.

Hồ Thiết Hoa nhếch nụ cười khở :

- Sốt sắng thì đã hần rồi ! Kim Linh Chi hừ một tiếng :

- Nếu mẻ lưới vớt lên bốn nam nhân, chắc ngươi không sốt sắng nổi.

Hồ Thiết Hoa nhớ đến cái bí quyết do Lưu Hương mớm cho.

- Người chỉ cần giữ bình tĩnh, thì vai trò cút bắt đi ngược ngay.

Y lạnh giọng như nàng :

- Nếu có ý cho rằng tại hạ thuộc hạng thấp kém đó thì cô nương còn theo đuổi tại hạ làm gì ?

Kim Linh Chi cắn môi. Lâu lắm nàng mới thốt :

- Đêm nay, vào giờ cũ, tại nơi cũ....

Nàng không muốn Hồ Thiết Hoa đáp, nàng sợ nghe lời cự tuyệt, thốt chưa dứt câu, nàng bỏ đi ngay.

Khi Hồ Thiết Hoa quay đầu lại, nàng đã mất dạng.

Hồ Thiết Hoa thở dài, lẩm nhẩm :

- Không nữ nhân thì tịch mịch, lạnh lùng, có nữ nhân rồi, gà chó cũng không ngủ yên, nói gì đến người ?

Gian phòng trầm động không khí lạnh. Nơi góc phòng có một thiếu nữ, Hồ Thiết Hoa và Lưu Hương có thấy qua nàng một lần. Nàng là đệ tử của Khô Mai Đại Sư, cùng với Cao Á Nam đứng hầu Khô Mai Đại Sư trên con thuyền trong đêm đó.

Nàng thỉnh thoảng liếc trộm sang Lưu Hương. Khi Lưu Hương quét ánh mắt qua nàng, thì nàng cúi đầu, nhắm mắt.

Nàng và Lưu Hương đang cút bắt nhau bằng ánh mắt.

Trong khi đó, chợt Khô Mai Đại Sư lạnh lùng thốt :

- Tất cả nam nhân bước ra ngoài.

Bà nói rất giản dị song mỗi lời nói là mỗi nhát búa đập vào đỉnh. Đừng ai mong cãi lại ý muốn của bà. Mỗi lời nói của bà là một lệnh.

Bình ! Cánh cửa đóng ập lại, trước chót mũi của mọi người, mọi nam nhân.

Trương Tam nhếch mép cười mỉa :

- Lần sau, nếu muốn nhìn trộm, người nên đứng xa xa cánh cửa một chút, nếu không thì chót mũi vỡ đi, rồi khó mà phân biệt mùi thơm mùi thúi.

Họ lại suýt đầu võ mồm với nhau. Lưu Hương vội gọi Nguyên Tuy Vân, cốt ý làm cho cả hai quên lãng cái vả :

- Nguyên công tử ! Từ đây đến Biên Bức Đảo còn xa hay không ?

Nguyên Tuy Vân trầm ngâm một chút :

- Con đường đến đảo Biên Bức chỉ có gã đà công biết được mà thôi. Cứ theo lời gã thì ít nhất chúng ta cũng phải mất vài hôm nữa mới đến nơi.

Lưu Hương hỏi :

- Công tử có biết quanh đây có hòn đảo nào chẳng ? Một đảo vô danh mà người vượt biển không cần lưu ý đến ?

Nguyên Tuy Vân đáp :

- Chỉ sợ trong vùng phụ cận không có một hòn đảo nào ! Lưu Hương suy nghĩ một lúc rồi hỏi tiếp :

- Theo ý công tử thì bốn vị cô nương đó có thể từ nơi nào đến đây ?

Nguyên Tuy Vân trầm giọng :

- Tại hạ đang nghĩ nát óc về điều đó ! Rồi hẳn thở dài tiếp :

- Có lẽ tương truyền, trên mặt biển có rất nhiều bí mật, trong số đó lại có những bí mật mà người ta không ai giải nổi.

Hồ Thiết Hoa cũng thở dài :

- Xem ra chẳng những chúng ta gặp quỷ mà lại là nữ quỷ.

Trương Tam chen vào :

- Nếu chúng là nữ quỷ thì người chúng tìm hẳn phải là người.

Hồ Thiết Hoa trừng mắt chưa kịp nói gì. Đột nhiên có tiếng thét từ trong phòng vang vọng ra ngoài.

Tiếng thét rất ngắn, vang lạnh lạnh, đầy niềm kinh khiếp. Bên ngoài, ai ai cũng thất sắc.

Anh Vạn Lý trầm giọng :

- Âm thanh của vị cô nương vừa rồi....

Nguyên Tuy Vân gật đầu :

- Đúng vậy ! Thính giác của họ hơn hẳn mọi người.

Nhưng nếu là thính âm của Cao Á Nam thì tại sao lại thét lên kinh khiếp như vậy ? Nàng đâu phải là hạng nữ nhân bạ việc gì cũng kêu oang oang ?

Chính Hồ Thiết Hoa cũng chưa từng nghe nàng lớn tiếng hét la lần nào.

Tại sao nàng có thái độ khác thường ? Trong phòng việc gì đã xảy ra ?

Không lẽ bốn nàng đó là quỷ thực sự ? Chúng đến để đòi mạng ? Và đòi mạng ai ?

Hồ Thiết Hoa không đành lòng được, dụng lực đẩy cánh cửa, đồng thời hỏi gấp :

- Việc gì thế ? Mở cửa gấp.

Không có tiếng đáp chỉ có tiếng khóc vọng ra.

Hồ Thiết Hoa biến sắc kêu lên :

- Tiếng khóc của Cao Á Nam ! Nàng không từng khóc song Hồ Thiết Hoa vẫn nhận được.

Tại sao nàng khóc ? Trong phòng còn có người nào khác nữa chẳng ?

Hồ Thiết Hoa nghiêng vai tung cửa. Cánh cửa bật vô. Y vọt mình nhanh vào như mũi tên lao.

Những người theo sau y cũng ngừng thở. Không ai tưởng tượng nổi sự tình đã xảy ra.

Đáng khiếp ! Một thảm cảnh trên chỗ tượng tượng của mọi người ! Máu !

Máu khắp nơi trong gian phòng. Nằm trong vũng máu là Khô Mai đại sư.

Cao Á Nam đang gục đầu trên mình bà khóc thảm thiết. Thiếu nữ kia quá sợ đến bất tỉnh cho nên nàng không rút thảm như Cao Á Nam.

Đám người cá còn nằm trên mảnh gỗ nhưng rời rạc nhau ra, thi thể cuộn lại, tám cánh tay bị đứt tiện. Điều đáng sợ là nơi ngực mỗi nàng có một lỗ hồng.

Máu từ lỗ hồng trào ra.

Nhìn qua bàn tay gầy guộc của Khô Mai đại sư người ta thấy máu nhuộm đỏ, máu chưa khô.

Kim Linh Chi quay mình nhanh chạy ra ngoài, vừa chạy được vài bước liền mưa, mưa đến mặt xanh.

Nguyên Tuy Vân biến sắc mặt lắm lắm :

- Việc gì đã xảy ra ? Sao có mùi máu tanh quá nặng thế này ?

Không ai đáp câu nói của hắn.

Biến cố khủng khiếp ! Khô Mai đại sư là nhân vật nhất nhĩ trong võ lâm, khắp bốn phương trời không tìm đâu có một đối thủ, tại sao bà chết thảm như thế ?

Ai giết bà ? Ai có khả năng làm việc đó ?

Nguyên Tuy Vân hỏi :

- Còn Lam Thái phu nhân ? Chẳng lẽ phu nhân....

Cao Á Nam vụt ngẩng đầu lên, trừng mắt nhìn hắn, run giọng quát :

- Chính người hãm hại lão nhân gia ! Nhất định là ngươi ! Nguyên Tuy Vân cau mày :

- Tại hạ ?

Cao Á Nam rít lên :

- Sự tình này từ đầu đến cuối đều do âm mưu của người đó.

Đôi mắt của nàng lúc thường cực đẹp, hiện tại vì khóc nhiều nên đỏ hoe, rồi vì quá căm hờn, niền oán độc bốc lên ngời ngời, trông nàng đáng khiếp lạ.

Rất tiếc Nguyên Tuy Vân không thấy được ! Cho nên hắn bình tĩnh như thường, hắn không hề thốt một lời giải thích. Không giải thích tức là mặc nhận sao ?

Cao Á Nam nghiêng răng gằn từng tiếng :

- Ngươi phải đền mạng ! Câu nói gằn gôm bốn tiếng vừa buông dứt, thân hình nàng chớp lên, nàng cuồng loạn mất rồi. Cánh tay vươn ra, ngón mấu lại, năm ngón đó nhắm khoảng tim nơi Nguyên Tuy Vân mà chụp vào.

Nàng xuất phát một chiêu cực kỳ nguy dị ! Trên giang hồ ai ai cũng biết võ công của phái Hoa Sơn sở trường về linh động, tuy linh động mà rõ ràng, không xử dụng những chiêu nguy dị, kém minh chánh. Cho nên hiện tại ai ai cũng lấy làm lạ, không tưởng nàng lại có thể đánh một chiêu như thế. Bởi chiêu thức này hoàn toàn trái ngược với võ công phái Hoa Sơn.

Có người thán hỏi :

- Hay là Khô Mai đại sư dùng chiêu này móc tim của bọn người cá ? Và Cao Á Nam thực tình muốn móc tim của Nguyên Tuy Vân sao ?

Nguyên Tuy Vân vẫn thản nhiên đứng tại chỗ, mừng tợ không hay biết việc gì. Vô luận là sao hắn cũng là một người đui, nếu có xảy ra giao thủ thì đương nhiên hy vọng thắng sẽ mong manh.

Nếu Cao Á Nam không cảm hận cực độ thì chẳng khi nào nàng dùng một chiêu tuyệt độc như vậy tấn công hắn.

Hồ Thiết Hoa thấy Cao Á Nam xử sự như thế hơi quá đáng đối với một người đui nên hét lớn :

- Không nên đâu ! Hãy chờ....

Y chưa thốt dứt câu, Cao Á Nam bay ngược trở lại. Nguyên Tuy Vân khẽ phất ống tay áo, nàng bay trở về, với cái bay đó, chắc chắn là nàng phải chạm vào vách thuyền và cái chạm đó phải mạnh, khó tránh bị tổn thương. Ngờ đâu khi nàng suýt chạm vào vách thì kinh lực đẩy nàng bị tiêu tan, nhờ thể thân hình nàng vừa chạm nhẹ là chuồi xuống.

Cái phất tay áo đó, Nguyên Tuy Vân thi triển đến mức xuất thần nhập hóa. Gia dĩ xuất phát kinh lực đó, hắn rất ung dung, thần sắc dịu hòa.

Dù cho chính vị chương môn phái Võ Đương trong thời có xử dụng pháp Lưu Vân Tụ, công lực phát huy cũng không hơn.

Từ bên trên vách chuồi xuống rồi, Cao Á Nam không đứng dậy, nàng bất tỉnh luôn Hồ Thiết Hoa biến sắc, bước nhanh đến bắt mạch nàng.

Nguyên Tuy Vân điềm nhiên thốt :

- Hồ huynh bất tất phải lo ngại. Vị cô nương đó vì quá thương tâm nên ngất xỉu thôi, tại hạ không hề làm thương tổn mảy may.

Hồ Thiết Hoa vụt quay mình lại hỏi :

- Có phải do âm mưu của Nguyên công tử chăng ?

Nguyên Tuy Vân thở dài :

- Cho đến bây giờ tại hạ chưa biết việc gì đã xảy ra.

Hồ Thiết Hoa hừ một tiếng :

- Thế tại sao vừa rồi công tử lại mặc nhận ?

Nguyên Tuy Vân lắc đầu :

- Tại hạ không hề mặc nhận ! Chẳng qua tại hạ không muốn biện bạch đó thôi ! Hồ Thiết Hoa trầm giọng :

- Tại sao ?

Nguyên Tuy Vân cười nhạt :

- Nam nhân cải lý với nữ nhân là tự tìm cái khổ mà mang vào mình.

Hắn hiểu rõ tâm lý của nữ nhân. Nữ nhân nào cũng ngoan cố trong cái đạo lý, họ đưa ra đừng mong ai thuyết phục cho họ bỏ cái đạo lý đó, dù là một đạo lý sai lầm.

Hồ Thiết Hoa không nói gì thêm? Bởi y hiểu cái đạo lý của Nguyên Tuy Vân.

Lưu Hương cầm hai tay nàng, chuyển nội lực vào tâm mạch cho nàng.

Nàng đây là thiếu nữ hôn mê trong góc phòng. Tim nàng dần dần đập mạnh.

Sau cùng nàng mở mắt ra, nhận được Lưu Hương, kêu khẽ lên một tiếng, sà vào lòng chàng như muốn chui ngay vào ngực chàng.

Rồi nàng run người, run run giọng, lắp vấp thốt :

- Tôi sợ.... Sợ....

Lưu Hương vỗ nhẹ lên mái tóc phủ bờ vai nàng, dịu giọng trấn an :

- Đừng sợ ! Khỏi cần phải sợ nữa ! Việc đáng sợ đã qua rồi ! Thiếu nữ cảm hận :

- Chúng đừng mong sống sót ! Trước khi chết sư phó tôi cũng báo được mối thù.

Nguyên Tuy Vân buông vợ vẫn :

- ~ ?

Thiếu nữ tiếp :

- Đắc thủ rồi, chúng định chạy đi, chúng không ngờ gia sư đã luyện được Trích Tâm Thủ Pháp.

Nguyên Tuy Vân thoáng khích động :

- Trích Tâm Thủ ?

Thiếu nữ tiếp luôn :

- Lão nhân gia từng than thở, gần đây trên giang hồ càng ngày càng nhiều kẻ ác xuất hiện cho nên lão nhân gia mới luyện môn võ công đó để đối phó với chúng.

Nguyên Tuy Vân trầm ngâm một chút đoạn thốt :

- Cứ theo lời truyền thuyết thì thủ pháp Trích Tâm do vị chương môn đời thứ tư của phái Hoa Sơn là Độc Thủ Tiên Tử sáng chế. Lúc về già, Độc Thủ Tiên Tử Hoa Quỳnh Phụng nhận thấy thủ pháp đó ác độc quá, nên nghiêm cấm môn đồ tập luyện, do đó thất truyền từ lâu. Không ngờ lĩnh sư có luyện môn công đó.

Thiếu nữ biết mình nói hớ, tiết lộ bí mật môn nên nín lặng.

Hồ Thiết Hoa vội đáp thay :

- Lam Thái phu nhân là bạn chí thân của Khô Mai đại sư chương môn phái Hoa Sơn, Nguyên công tử không biết điều ấy sao ? Tự nhiên phu nhân học được môn võ công kỳ diệu đó ! Hồ Thiết Hoa vì người mà nói láo. Nhưng sự nói láo của y quá vụng về.

Bởi còn ai không biết Khô Mai đại sư từ lúc nhỏ đã xuất gia, tánh tình cô tịch, lạnh nhạt, không thích nói chuyện với người ngoài. Trong sơn môn, có lúc trọn ngày dài, bà không hề mở miệng nói một tiếng nào với đệ tử. Như vậy làm gì có bằng hữu ở tận vùng Giang Tả là Lam Thái phu nhân ?

Hà hưởng quy củ của phái Hoa Sơn nổi tiếng là nghiêm khắc, Khô Mai đại sư lại chấp pháp vững như núi, bà là người thiết diện vô tư thì khi nào vì tình riêng mà đem bí mật môn mà truyền cho ngoại nhân?

Cũng may Nguyên Tuy Vân không hỏi tới nữa. Cái vị tử đệ thế gia đó quả thật không thường bôn tẩu trên giang hồ, nên không nắm vững nếp sinh hoạt của từng môn phái trong võ lâm.

Hắn từ từ gạt đầu thốt :

- Trích Tâm Thủ tuy tàn độc thật song dùng nó mà đối phó với bọn hung đồ ác đảng thì rất hay, không còn gì hay hơn nữa. Đó là lấy cái đạo của chúng trị lại chúng.

Hồ Thiết Hoa thở dài :

- Nếu lão nhân gia không luyện thành công môn đó thì chỉ sợ các nàng người cá đào tẩu mất rồi ! Hồ Thiết Hoa cãi :

- Tại sao ? Thế lão nhân gia không thể dùng một môn công khác, hạ sát bọn nữ quỷ đó sao ?

Lưu Hương đáp :

- Đa số những môn công khác đều lấy nội lực làm căn cứ cho cái oai mãnh do nội lực phát huy, nội lực kém thì oai mãnh không tạo một kết quả nào. Chính là trường hợp của Lam Thái phu nhân, thọ thương rồi, nội lực không phát huy nổi vì cốt cách tán loạn.

Nguyên Tuy Vân thốt :

- Đúng vậy ! Lưu Hương tiếp :

- Trích Tâm Thủ là một ngoại môn công phu, nếu còn một chút khí lực tàn thôi là có thể xử dụng. Nhờ thế Lam Thái phu nhân mới hạ sát được bốn nàng người cá đó.

Nguyên Tuy Vân thở dài :

- Hương Soái có học lực uyên thâm, quả đúng với cái danh truyền tụng trên giang hồ.

Hồ Thiết Hoa luôn luôn tức mỗi khi nghe người ta khen Lưu Hương, tìm cách bẻ :

- Dù cho có vậy đi nữa, cũng chưa chắc gì chúng chạy thoát được.

Lưu Hương điềm nhiên :

- ~ ?

Hồ Thiết Hoa cười lạnh :

- Chúng ta chẳng phải là những xác chết thì đâu có để cho bọn nữ quỷ chạy đi dễ dàng ?

Lưu Hương thở dài :

- Cái lý thì rất đúng, nhưng lẽ hằng thì sai bét ! Người trần trường như vậy người có thể chạy a vào mà ôm, mà giữ lại được chẳng ?

Chàng cười khỏ tiếp :

- Vả lại , cứ như lời vị cô nương kia đã nói, chúng có thoa một chất gì khắp người, tron nhót, người mong gì chụp chúng dính cứng nơi tay ?

Hồ Thiết Hoa hứ một tiếng :

- Thì cứ đánh chết ! Lưu Hương lắc đầu :

- Người biết sự tình xảy ra làm sao chưa mà gặp chúng chạy ra mà đánh chết ? Hà huống, gian phòng đó không chỉ có một khung cửa duy nhất mà thôi.

Đúng vậy, gian phòng còn có một khung cửa hông, ăn thông qua phòng của Cao Á Nam và thiếu nữ đồng bạn. Dĩ nhiên gian phòng của Cao Á Nam lúc đó không người. Bốn nàng người cá nếu qua đó rồi chuồn đi thì làm gì bọn Lưu Hương hay kịp.

Hồ Thiết Hoa đuổi lý nín lặng.

Lưu Hương tiếp :

- Suy theo đó, chúng ta thấy rõ bọn chúng có một kế hoạch cực kỳ chu đáo từ đầu đến cuối, chúng cố ý để lộ thân thể, cũng là một điểm trong kế hoạch đó.

Nguyên Tuy Vân từ từ thốt :

- Rồi chúng cố ý chui vào lưới, tạo hoang mang, ai không ở vào tình trạng của chúng cũng chẳng hiểu nỗi thâm mưu của chúng.

Hắn thở dài đoạn tiếp :

- Cái kế hoạch đó chẳng những chu đáo mà lại còn hoang đường, ly kỳ, nguy bí ngoài chỗ tưởng tượng của một người thường tưởng tượng.

Lưu Hương gật đầu :

- Cho nên chúng dễ thành công.

Anh Vạn Lý vụt thốt :

- Có một điểm tại hạ còn thắc mắc....

Lưu Hương nhìn lão :

- Điểm nào ?

Anh Vạn Lý tiếp :

- Chúng không có nội lực cao thâm làm sao chúng tự ý ngưng hơi thở được ?

Lưu Hương trầm ngâm suy nghĩ.

Nguyên Tuy Vân đáp :

- Có thể giải thích sự thắc mắc đó.

Anh Vạn Lý thốt :

- Xin thỉnh giáo :

Nguyên Tuy Vân tiếp :

- Cứ theo lời truyền thuyết thì từ Hải Nam đến Đông Doanh, trên những hòn đảo rải rác khắp hải phận đó, có những miền biển chuyên nghề nhặt hạt trai dưới nước sâu, họ được huấn luyện kỹ từ lúc nhỏ, khi đến tuổi cập kê, họ có thể nín thở nhiều giờ, và họ hoạt động dưới biển sâu, sức ép của nước rất mạnh, nên người nào cũng có một nội lực kinh khủng mới chịu đựng được nổi.

Anh Vạn Lý thốt :

- Nói vậy thì có lẽ các nàng này là những gái biển nhặt hạt trai của vùng Nam Hải Hồ Thiết Hoa đậm chân :

- Nguyên công tử đã biết có hạng người như thế sao không nói sớm ?

Nguyên Tuy Vân cười khò :

- Nào ai biết sự tình ra sao mà nói trước ? Sự tình tình cờ xảy ra rồi mới liên tưởng đến hạng người đó chứ.

Anh Vạn Lý cau mày :

- Tuy nhiên, trong vùng phụ cận không có một hòn đảo nào cả thì bốn nàng đó từ đâu đến?

Trương Tam tiếp :

- Lại nữa, làm sao họ biết trên thuyền này có mặt Lam Thái phu nhân ?

Làm sao họ biết là Lam Thái phu nhân sẵn sàng chữa trị cho họ ?

Nguyên Tuy Vân thở dài :

- Vấn đề đó chỉ có các nàng mới giải đáp được thôi ! Anh Vạn Lý cũng thở dài :

- Rất tiếc Lam Thái phu nhân không để sống một nhân chứng nào.

Nguyên Tuy Vân suy tư một chút, bỗng hỏi :

- Chẳng hay lúc sắp chết, lệnh sư có nói điều chi chăng ?

Thiếu nữ đáp :

- Tôi.... Tôi không biết ! Hồ Thiết Hoa cau mày :

- Không biết ?

Thiếu nữ đáp ứng :

- Tôi.... tôi vừa thấy máu.... là hôn mê liền.

Lưu Hương thốt :

- Theo tại hạ nghĩ thì Lam Thái phu nhân không có nói chi đâu, vì lão nhân gia chắc không biết lai lịch của họ, chứ nếu biết thì làm gì để bị hại nơi tay họ ?

Nguyên Tuy Vân thở dài :

- Hơn mấy mươi năm qua, lão nhân gia đã thoát xuất giang hồ thì làm gì có gây thù kết oán với ai ? Các nàng ấy vì lý do gì lại đi tìm lão nhân gia mà hạ thủ ? Phải có một động cơ nào chứ ?

Không có động cơ thì ai mạo hiểm làm chi ?

Lưu Hương không đáp câu nói của Nguyên Tuy Vân. Chàng trầm lặng một lúc lâu, lại thở dài rồi thốt :

- Vô luận thế nào, sự bí mật này cũng có ngày được khám phá. Hiện tại, tại hạ hy vọng sự việc như thế không tái diễn nữa.

Chàng đâu có biết, muốn khám phá sự bí mật đó, người ta phải trả một cái giá rất đắt ? Và chỉ trong vòng mấy hôm nay thôi, sự tình lại tái phát sanh, đáng khiếp hơn lần trước.

Lưu Hương đạo soái

Hồi 18

SỢ HÃO

Tang lễ rất giản đơn về nghi thức nhưng long trọng về tinh thần. Người ta cử hành cuộc thủy táng.

Phật gia đệ tử chết đi tất phải hỏa táng, nhưng trên mặt biển, một cuộc hỏa táng một thể đặt thành vấn đề, mà Cao Á Nam và thiếu nữ kia không quá cố chấp thì người ta tùy tiện mà làm.

Và sau khi thủy táng Khô Mai đại sư, Lưu Hương mới biết tên thiếu nữ.

Tên nàng là Hoa Chân Chân. Người rất đẹp ! Tên cũng đẹp luôn ! Bất quá cái gan của nàng rất nhỏ. Con nhà võ mà cái gan quá nhỏ là một khuyết điểm lớn. Nàng cũng hay cả thẹn ! Sau khi rời lòng Lưu Hương, nàng không dám nhìn chàng nữa. Giá nếu bất chợt Lưu Hương liếc mắt sang nàng, bắt gặp ánh mắt chàng, nàng đỏ mặt lên liền.

Trên ngực áo của chàng còn ngấn lệ của nàng, nhìn ngấn lệ đó, Lưu Hương cảm thấy lòng nao nao....

Chàng tự hỏi đến khi nào mới lại có cơ hội ôm nàng vào lòng nữa ?

Cao Á Nam không hề nhìn Hồ Thiết Hoa nửa mắt, cũng không nói năng với y nửa lời.

Nguyên Tuy Vân hỏi nàng :

- Lúc sắp chết, lĩnh sư có nói chi chẳng ?

Nàng lắc đầu song gương mặt nàng lộ vẻ kỳ dị, ngón tay nàng run run, mừng tượng nàng còn sợ hãi.

Tại sao nàng có thần thái đó ?

Trước khi chết Khô Mai đại sư có điều bí mật chi nói với nàng ? Và nàng không thể tiết lộ với bất kỳ ai ?

Không gian đen lại, không khí nặng dần, chừng như sắp có mưa to, gió lớn.

Suốt hôm đó không có việc gì khác xảy ra, mà cũng chẳng có việc gì làm cho mọi người khoan khoái. Ai ai cũng bức bối đến phát điên.

Và người chực điên đầu tiên chính là Hồ Thiết Hoa. Y có nhiều điều muốn hỏi Lưu Hương lắm song chẳng có cơ hội gần chàng riêng rẽ. Mãi đến lúc ăn xong bữa cơm tối, về phòng y đóng cửa lại rồi thốt :

- Bây giờ thì ngươi có thể nói rồi.

Lưu Hương nhìn y :

- Nói cái gì ?

Hồ Thiết Hoa tiếp :

- Khô Mai đại sư chết một cách vô lý như vậy, chẳng lẽ ngươi không có gì để nói ?

Trương Tam chen vào :

- Đúng vậy ! Ta nghĩ ít nhất người cũng đã thấy manh mối gì ?

Lưu Hương trầm ngâm một chút :

- Nếu ta có thấy gì thì các người cũng thấy được ! Hồ Thiết Hoa hừ một tiếng :

- Mà người đã thấy gì ? Sao người không nói ra đi cho bọn ta biết.

Lưu Hương thốt :

- Điểm thứ nhất :

Bọn hung thủ gái biển nhặt hạt trai không phải kẻ chủ mưu.

Hồ Thiết Hoa gật đầu :

- Đúng ! Ta cũng nhận xét như vậy. Nhưng kẻ chủ mưu là ai ?

Lưu Hương đáp :

- Ta tuy chưa biết hẳn là ai song ít nhất cũng hiểu được hẳn biết rõ Lam Thái phu nhân là Khô Mai đại sư giả mạo.

Hồ Thiết Hoa gật đầu :

- Đúng ! Ta cũng thấy chúng muốn giết Khô Mai đại sư chứ không nhằm vào ai khác. Lưu Hương tiếp :

- Nhưng Khô Mai đại sư cũng như Lam Thái phu nhân, cả hai ẩn tích từ nhiều năm qua, không hề xuất hiện trên giang hồ nữa. Mà những kẻ thù của đại sư ngày trước cũng đều chết hết rồi.

Hồ Thiết Hoa thốt :

- Vấn đề của sự việc như Nguyên Tuyền Vân đã nói đến, bọn hung thủ vì lý do gì hạ thủ ?

Lưu Hương giải thích :

- Động cơ sát nhân có mấy loại :

Cừu hận, tài lợi, nữ sắc, mấy loại này không liên quan với Khô Mai đại sư mấy may.

Hồ Thiết Hoa đồng ý :

- Đúng ! Khô Mai đại sư không còn thù oán, không có nhiều tiền mà cũng không lụy phiền vì tình ái....

Lưu Hương tiếp :

- Sở dĩ, ngoài các động cơ đó, còn có một động cơ đáng được chú ý.

Hồ Thiết Hoa giục :

- Nói gấp đi ! Lưu Hương đáp :

- Hung thủ biết rằng, nếu hẳn không giết Khô Mai đại sư thì đại sư giết hẳn.

Hồ Thiết Hoa vuốt chót mũi :

- À người muốn nói, hung thủ là kẻ đã bán Thanh Phong Thập Tam Thước?

Lưu Hương gật đầu :

- Phải ! Hồ Thiết Hoa hỏi tiếp :

- Có phải chủ nhân Biên Bức Đảo chăng ?

Lưu Hương gật đầu luôn :

- Phải ! Chúng đã phát hiện Lam Thái phu nhân là Khô Mai đại sư, chúng còn biết luôn chuyển ra đi này của Khô Mai đại sư có mục đích khám phá bí mật của chúng nên mới có cái việc tiên hạ thủ vi cường. Chúng không ngần ngại dùng mọi thủ đoạn, miễn làm sao đừng để bà sống sót mà đến đảo Biên Bức là được.

Hồ Thiết Hoa cau mày :

- Nếu vậy, hẳn chúng cũng biết lai lịch của bọn ta! Chúng phải sát hại bọn ta chứ ? Tại sao chúng chưa hạ thủ ?

Trương Tam chen vào :

- Có lẽ chúng nhận thấy, giết bọn mình không phải là việc dễ làm, có lẽ....

Lưu Hương chận lời, tiếp nói :

- Có lẽ chúng có kế hoạch đối phó riêng với bọn chúng ta, chúng tin chắc là bọn mình không thể thoát khỏi tay chúng, cho nên không cần hạ thủ vội.

Hồ Thiết Hoa hừ một tiếng :

- Chẳng lẽ chúng đợi bọn mình đến đảo Biên Bức rồi mới hạ thủ ?

Lưu Hương thốt :

- Cũng có thể như vậy lắm chứ. Bởi vì nơi đó là địa phương của chúng, chúng nắm trọn thiên thời, địa lợi, nhân hòa. Vô luận về phương diện nào, chúng cũng có ưu thế hơn chúng ta. Trong khi đó....

Chàng thờ dài tiếp luôn :

- Trong khi đó chúng ta chưa biết hòn đảo Biên Bức như thế nào, nhỏ hay to, cao hay thấp ! Trương Tam trầm ngâm một chút :

- Nếu muốn biết hòn đảo đó hình dáng như thế nào, chúng ta chỉ cần hỏi một người ! Một người thôi.

Hồ Thiết Hoa nóng nảy :

- Ai ?

Trương Tam đáp :

- Hỏi người ! Hồ Thiết Hoa sững sờ. Rồi y bật cười vang thốt :

- Người lại gặp quỷ rồi phải không ? Dù là trong mộng ta cũng chưa đến đảo ấy lần nào.

Trương Tam chớp mắt, cười hì hì :

- Tuy người chưa đến đó mà Kim cô nương thì có đến đó một lần rồi. Nếu bây giờ người hỏi nàng, nhất định là nàng sẵn sàng nói cho người biết.

Hồ Thiết Hoa nhảy dựng lên, cười lớn hơn trước :

- Ta có một cuộc ước hẹn, nếu người không nhắc, ta quên mất rồi còn gì! Y vọt mình ra cửa liền.

Hồ Thiết Hoa nhớ ra, suốt ngày nay, Kim Linh Chi không hề lộ diện.

Chẳng rõ nàng cố ý tránh mặt Cao Á Nam hay nàng ngủ lấy sức.

Hồ Thiết Hoa hy vọng Kim Linh Chi đừng quên lời hẹn, nếu nàng quên thì

thật là y cảm thấy khó chịu vô cùng.

Nam nữ mới quen nhau, có ước hẹn với nhau, người này lừa dối thì người kia khó chịu không tưởng nổi. Vì họ sợ đàn ông kia thất hứa, hẹn mà không có đối tượng thì bề bầy trở nên rắc rối. Do đó họ thường thất hứa. Thành ra hai bên đều thất hứa, có đến nơi cũng không đúng khắc, đúng giờ.

Hồ Thiết Hoa rời phòng rồi lại muốn trở về phòng. Nhưng y đã lên đến đầu thang trên, có muốn trở lại cũng vô ích. Hơn thế một việc xảy ra làm cho y bỏ ý định trở lại.

Có tiếng kêu kinh hãi vang đến tai y. Âm thanh của nữ nhân. Âm thanh của ai ? Chẳng lẽ của Kim Linh Chi ?

Tiếng kêu biểu lộ rõ ràng sự kinh hoàng khiếp hãi. Rồi có tiếng lộp bộp vang theo, tiếng một vật gì rơi xuống nước.

Con tim của Hồ Thiết Hoa cơ hồ ngừng đập. Không lý con thuyền này giống con thuyền của Hải Quát Thiên có chứa hung thủ ? Và số phận của Kim Linh Chi giống số phận của Hướng Thiên Phi, bị người nào đó hạ sát rồi quăng xuống biển ?

Hồ Thiết Hoa vận dụng trọn tốc lực, chạy đến nơi đó. Nhưng y thở phào.

Kim Linh Chi còn đứng tại chỗ cũ, hướng mắt ra khơi. Mớ tóc dài của nàng phất phơ theo gió, trông nàng có vẻ ôn nhu, nhàn nhã vô cùng.

Chung quanh không có một người nào khác ! Không có một tiếng động!

Nhưng tại sao nàng kêu lên kinh hãi ? Nàng có thấy cái gì đó đáng sợ lắm à ?

Hồ Thiết Hoa nhẹ chân tiến đến gần nàng, rồi mỉm cười hỏi :

- Tại hạ có đến trễ lắm không ?

Kim Linh Chi không quay đầu lại, không đáp :

- Hồ Thiết Hoa tiếp :

- Mừng tượng vừa rồi có vật gì rơi xuống biển, phải vậy không ?

Kim Linh Chi lắc đầu. Tóc nàng xao động, phát xuất một mùi thơm nhẹ.

Hồ Thiết Hoa không đành lòng được vươn tay nắm suối tóc nàng, dịu giọng hỏi :

- Cô nương nói là có chuyện muốn cho tại hạ biết, vậy sao tại hạ đến đây rồi, cô nương chưa chịu nói gì ?

Kim Linh Chi cúi đầu. Mừng tượng thân hình nàng run run. Mặt biển về đêm có vẻ êm dịu lắm, êm dịu đến hấp dẫn khách vượt trùng dương.

Hồ Thiết Hoa chợt có cảm tưởng Kim Linh Chi yếu đuối quá chừng, đáng yêu quá chừng. Rồi y lại nhận luôn là nên yêu nàng, bảo vệ nàng.

Y quàng tay ôm ngang hông nàng, nhẹ giọng thốt :

- Trước mặt tại hạ, cô nương cứ nói bất cứ chuyện gì, có thể nói hết.

Thực ra thì giữa tại hạ và vị cô nương họ Cao kia, không có một điểm nhỏ quan hệ nào. Chỉ bất quá....

Kim Linh Chi bắt chợt xô y ra, quay mình lại, lạnh lùng nhìn y. Trong bóng đêm, gương mặt nàng chẳng có một hạt máu. Đến đôi môi cũng nhợt nhạt luôn.

Rồi nàng bấu đôi môi đỏ méo xệch, run run giọng hỏi :

- Bất quá làm sao ?

Hồ Thiết Hoa giật mình sững sờ. Người trước mặt chẳng phải là Kim Linh Chi. Người trước mặt là Cao Á Nam ! Mặt biển về đêm êm lặng quá, dễ làm cho lòng người kích động.

Người có tâm loạn động trong lúc này là Hồ Thiết Hoa. Y chỉ có chú ý vào cuộc ước hội, thấy có người tại chỗ ước hội là đình ninh đúng người y ước hội, nên không nhận định kỹ.

Khô cho y là Kim Linh Chi và Cao Á Nam có mái tóc giống nhau quá, thân vóc cũng bằng nhau, thành ra y hớ.

Cao Á Nam cắn môi, rồi lập lại câu hỏi :

- Bất quá làm sao ?

Lâu lắm, Hồ Thiết Hoa mới lấy lại bình tĩnh, nhếch nụ cười khổ đáp :

- Bất quá là bằng hữu!.... Chẳng lẽ chúng ta không là bằng hữu với nhau sao?

Cao Á Nam quay nhanh mình, nhìn ra biển. Nàng không nói gì thêm, song thân hình nàng rung động. Chẳng rõ nàng sợ hay bị thương ?

Hồ Thiết Hoa hỏi :

- Cô nương.... vẫn ở tại đây từ lâu rồi?

Cao Á Nam đáp :

- Đúng thế! Hồ Thiết Hoa lại hỏi :

- Có xảy ra việc chi chẳng ?

Cao Á Nam đáp gọn :

- Không ! Hồ Thiết Hoa trì nghi rồi lẩm nhẩm :

- Có ai đến đây chẳng ?

Cao Á Nam nín lặng một lúc lâu. Bỗng nàng cười lạnh thốt :

- Giá ngươi có ước hội với ai tại đây thì ta cho ngươi biết, người đó không có đến đây.

Hồ Thiết Hoa lại trì nghi mấy phút, cuối cùng cố gượng hỏi :

- Nhưng.... tại hạ.... mtcó nghe một âm thanh khác lạ ! Cao Á Nam hỏi lại :

- Âm thanh gì ?

Hồ Thiết Hoa đáp :

- Thanh âm của một vật gì rơi xuống biển. Thanh âm của một người kêu khiếp ! Cao Á Nam cười lạnh :

- Có lẽ ngươi nằm mộng ! Hồ Thiết Hoa không dám hỏi nữa. Nhưng y tin rằng y không lảng tai. Rõ ràng là y có nghe những âm thanh đó. Rồi y không đành lòng được lâu, lải hỏi :

- Thế à ?

Hỏi như thế thì vô lý quá! Hỏi hơn nữa lại không dám, chỉ còn cách tự hỏi mình thôi. Ai kêu lên kinh hãi ? Và cái tiếng bôm đó là tiếng gì ? Y tin chắc chẳng bao giờ Kim Linh Chi thất ước. Bởi chính nàng muốn có cuộc ước hội đó mà ! Nàng đâu bị mời, bị cưỡng bách ước hội ?

Thế tại sao nàng không đến ? Nàng đi đâu ?

Một khung cảnh chợt hiện qua phát họa cho tâm tư trong đó có hai mái đầu dài tóc tranh chấp nhau, chửi mắng nhau.... Rồi cuối cùng một người xô đẩy, một người rơi xuống biển.

Hồ Thiết Hoa toát mồ hôi lạnh. Bất thành linh y chụp tay Cao Á Nam lôi nàng chạy xuống khoang thuyền.

Cao Á Nam vừa sợ hãi, vừa phản nộ hét :

- Người làm cái gì thế ?

Hồ Thiết Hoa không đáp, cứ lôi nàng xông xộc đến trước cửa gian phòng của Kim Linh Chi, rồi dụng lực đẩy cửa.

Trong phòng im lặng, không có một tiếng động. Kim Linh Chi không có mặt trong phòng! Đôi mắt Hồ Thiết Hoa đỏ lên, tự hồ trông thấy xác Kim Linh Chi trôi bình bồng trên mặt nước. Máu trong người y sôi sục, không do dự được nữa, y nghiêng vai húc mạnh vào cánh cửa.

Nhưng y sững sờ ngay ! Một người đang ngồi trên giường chải tóc. Giường của Kim Linh Chi còn ai dám ngồi lên đó, nếu không là nàng ? Mặt nàng nhợt nhạt, đôi mắt sắc lạnh chiếu thẳng vào người Hồ Thiết Hoa.

Cao Á Nam cũng lạnh lùng nhìn nàng, rồi nhìn Hồ Thiết Hoa.

Hồ Thiết Hoa hận mình không chui xuống sàn thuyền được mà dẫu cái bản mặt trơ trên ê chề, hoặc giả đập đầu vào một nơi nào đó chết phứt cho rồi.

Nhưng không chui được thì phải cố thân mình mà chịu.

Y nhếch nụ cười khổ, ấp úng hỏi :

- Sao cô nương.... không mở cửa ?

Kim Linh Chi lạnh lùng hỏi lại :

- Đêm khuya canh vắng, người muốn gì mà đến gõ cửa phòng ta ?

Hồ Thiết Hoa có cảm tưởng vừa lãnh một cái tát tai vào mặt, da mặt còn rát, tâm lý cũng rất luôn.

Y chết cứng tại chỗ một lúc lâu, sau cùng y thốt :

- Thế là.... cô nương chẳng có đi đâu hết.

Kim Linh Chi gắt :

- Người muốn ta phải đi đâu chứ ?

Hồ Thiết Hoa bắt đầu nóng mặt. Y cao giọng hỏi :

- Chính cô nương ước hội với tại hạ mà sao bây giờ lại ăn nói như vậy ?

Kim Linh Chi lạnh nhạt :

- Ta ước hội với người à ?.... Nếu có ta cũng quên mất.

Rồi nàng đứng lên đóng ập cánh cửa kêu một cái bình. Cài then chưa đủ, nàng kéo chiếc bàn chặn ngang cửa.

Hồ Thiết Hoa ê chề cực độ. Cũng may lúc đó chẳng có ai trông thấy, chứ nếu bị phát hiện trong trường hợp đó, y dám đập đầu mà chết gấp. Y cúi đầu, y thấy bàn tay của Cao Á Nam vẫn còn nằm trong tay y. Nàng vẫn để y như vậy từ lúc bị lôi đến đây.

Y cảm kích vô cùng, lại xốn xang vô cùng.

T thốt :

- Tại hạ làm !.... Tại hạ trách làm cô nương ! Cao Á Nam thấp giọng :

- Có sao ! Cái cổ tật của ngươi là thế, ta từng mục kích nhiều lần lắm rồi.

Giọng nói của nàng rất ôn nhu ! Hồ Thiết Hoa ngẩng đầu lên, phát hiện ra ánh mắt của nàng âm áp quá! Ánh mắt đó đang bao quát khắp người y, chuyển cái ám dụ cho y.

Rồi nàng tiếp tục với giọng ôn nhu đó :

- Thực ra ngươi không việc gì mà phải xốn xang. Lời nói của nữ nhân phần lớn đều không giá trị. Biết đâu nàng chẳng có ý lừa ngươi, lừa để mà có dịp cười đùa đó thôi.

Nàng định ai ủi Hồ Thiết Hoa cho y đỡ bức rức. Nhưng nàng càng dụ thái độ, Hồ Thiết Hoa càng khó chịu hơn. Thà nàng mắng dù mắng nặng cũng chẳng sao.

Cao Á Nam cúi đầu tiếp :

- Nếu ngươi chưa được khoan khoái, thì ta.... ta có thể uống với ngươi vài chén rượu.

Hồ Thiết Hoa đang muốn uống mấy chén thật đó. Bây giờ thì y nhận thấy bằng hữu là cái gì rất cần thiết. Nhất là hạng bằng hữu kinh niên. Lão bằng hữu, chứ không là hạng bằng hữu kết cấu đầu hôm sớm mai.

Y tự trách mình quá hồ đồ, có lão bằng hữu bên cạnh mà còn tìm cái thứ bằng hữu ngày, bằng hữu bữa, có bóng mát êm dịu mà đi tìm ánh phù vân, có giòng suối trong mà đòi uống giọt sương mù.

Đã vậy, còn làm thương tâm vị lão bằng hữu. Mắt y đỏ lên, lỗ mũi cay lên.

Y hỏi nhưng chỉ tự hỏi thôi ! - Người nào kêu lên kinh hãi vừa rồi đó ? Tại sao lại hét lên như vậy ?

Còn cái tiếng bồm đó là tiếng gì ? Tại sao Kim Linh Chi không đến nơi ước hẹn? Cái gì làm nàng thay đổi chủ ý ?

Tuy nhiên hiện tại y không quan tâm lắm đến mấy điểm đó. Có một lão bằng hữu như Cao Á Nam bên cạnh, y không mấy may quan tâm đến việc gì khác.

Y trầm ngâm một chút rồi hỏi :

- Tại hạ đi tìm rượu, cô nương ở đâu chờ tại hạ đây ?

Cao Á Nam mỉm cười đáp :

- Ngươi vẫn không bỏ cái tật của bảy năm về trước.

Hồ Thiết Hoa hỏi lại :

- Thế cô nương không đòi tánh à ?

Cao Á Nam cúi thấp đầu đáp :

- Ta.... Ta đã già rồi.

Nàng thở dài. Nàng nói thế chứ dưới ánh đèn mờ lung, mặt nàng đỏ ửng,

Hồ Thiết Hoa nhận thấy nàng còn trẻ hơn bảy tám năm trước nhiều.

Một người tịch mịch sau bảy tám năm trời, gặp lại người tình cũ thì lòng nào chẳng sôi động vạn ý niềm ?

Cao Á Nam đã vậy, Hồ Thiết Hoa khác gì ?

Y nắm tay nàng, thốt :

- Chúng ta....

Hai tiếng đầu câu vừa dứt, một tiếng âm vang lên kinh khủng. Tiếng trời long đất lở cũng chỉ lớn độ đó thôi.

Con thuyền tựa hồ bị tung bổng lên. Ngọn đèn đồng gần nơi vách tắt phụt.

Cao Á Nam rú lên một tiếng hãi hùng, nhảy vào lòng Hồ Thiết Hoa. Hồ Thiết Hoa loạng choạng đôi chân, chập chờn lui lại chạm mình vào một người.

Người đó là Trương Tam. Chẳng rõ hắn mở cửa phòng từ lúc nào chạy ra đến đó rất nhanh, dường tượng đã nấp sẵn trong cánh cửa nghe trộm.

Trong cơn thảng thốt, Hồ Thiết Hoa vẫn không quên trừng mắt nhìn hắn, thấp giọng thốt :

- Xem ra trời sanh ngươi với cái tính tặc bất di bất dịch, cho nên lúc nào ngươi cũng ngứa mắt và tai, muốn nghe tất cả.

Trương Tam cười hì hì :

- Ta chẳng nghe gì cả, chẳng thấy gì cả.

Rồi hắn chuồn đi, nhẹ nhàng như đợt khói.

Trời đất không còn một ánh sáng. Cả những điểm sao xa tận muôn trùng cao cũng bị mây đen che mất. Đèn trong thuyền cũng bị cuồng phong thổi tắt.

Thuyền nghiêng nghiêng, gió đùa sóng lớn, tràn lên thuyền. Có những tiếng kêu gọi nhau, hần là lớn lắm, song đều bị tiếng gió gào sóng vỗ lấn át đi.

Trừ tiếng sóng, tiếng gió, không còn trông thấy vật gì đang xảy ra. Có mặt người nào trên thuyền, là người đó lên, mặt biển sắc quái dị.

Cái oai của đất trời, đừng ai mong kháng cự. Mỗi người cố bám víu vào một vật gì đó, giữ thăng bằng sợ sóng hốt đi.

Chỉ có mấy người còn đứng vững được, song y phục của họ bị sóng tấp ướt sũng. Dù trong cảnh đó, họ vẫn trấn định được tâm thần.

Trong số đó có Nguyên Tuy Vân. Hần bình tĩnh không kém Lưu Hương, vì công phu thâm hậu cũng có, mà là vì chủ thuyền cũng có. Phàm trên thủy lộ nếu gặp tai nạn thì người chủ thuyền phải bình tĩnh mới trấn an được khách đồng hành và giữ trọn sáng suốt đối phó với tình thế.

Hắn đứng nguyên tại chỗ lắng tai nghe. Không ai rõ hắn lắng tai nghe thính âm gì trong tiếng gió gào sóng vỗ.

Một ngọn sóng ào lên cuốn theo một thủy thủ. Nguyên Tuy Vân vươn tay nắm thủy thủ giữ lại. Đoạn hắn hỏi :

- Việc gì xảy ra thế ?

Thủy thủ đưa tay che miệng đáp :

- Thuyền đụng đá, lườn thuyền vỡ, nước tràn vào.

Nguyên Tuy Vân cau mày :

- Còn gã đà công ? Gã không rành đường sao ?

Thủy thủ đáp :

- Nào có biết hắn rành hay không rành ? Hiện tại thì hắn biến đâu mất dạng. Có lẽ hắn bị sóng cuốn đi rồi.

Lưu Hương đứng cạnh đó vụt hỏi :

- Thuyền chịu đựng nổi sóng gió chẳng ?

Thủy thủ đáp :

- Khó ước đoán lắm. Theo tiêu chuẩn thấy thì bất quá nó chi trì độ nửa giờ nữa thôi là phải chìm.

Lưu Hương trầm ngâm một chút :

- Tại hạ ra phía trước xem sao.

Chàng phi thân lướt đi giữa sóng chồm gió lộng, mừng tượng bị sóng hốt đi.

Đá loạn, đá nhiều quá.

Trong bóng đêm, đá nhô lên trông như răng nhọn của một con vật khổng lồ có vạm răng. Con thuyền như bị ngoạm hết nửa phần.

Bỗng Lưu Hương phát hiện phảng phất có bóng người chớp nhoáng trên đám đá đó. Dĩ nhiên chàng không làm sao nhận định rõ ràng bóng người đó, bởi bóng biến nhanh, đêm dày, có gió to, sóng lớn.

Người đó là ai ?

Tự nhiên hắn phải là người trên thuyền, song giữa phong ba, giữa đêm đen, tại sao hắn rời thuyền ? Rời thuyền để đi đâu ?

Xa xa là một vùng đen, nhãn lực dù có tinh vi đến đâu cũng không phân biệt được những gì nơi đó. Thì lâm vào cảnh này có khác chi kẻ cận giới tuyến địa ngục.

Chẳng lẽ người đó cam tâm tình nguyện đi vào địa ngục ?

Chợt một âm thanh vang lên bên cạnh :

- Hương Soái có phát hiện ra sự gì chẳng ?

Nguyên Tuy Vân đã theo chàng đến nơi. Hắn biết rõ Lưu Hương đứng tại đâu. Đôi mắt đã mù mà chừng như hắn có một con mắt thứ ba.

Mắt của con tâm ! Lưu Hương trầm giọng đáp :

- Trong vùng đá loạn có bóng người.

Nguyên Tuy Vân kêu khẽ :

- Có bóng người ?

Lưu Hương tiếp :

- Bóng đó chạy về phía cuối vùng đá loạn.

Nguyên Tuy Vân hỏi :

- Phía đó tiếp liền địa phương nào.

Lưu Hương đáp :

- Không hiểu được. Bóng đêm quá dày, tại hạ không trông thấy gì cả.

Nguyên Tuy Vân suy nghĩ một phút :

- Có người chạy về đó thì ở hướng đó phải có đảo, có đèn....

Lưu Hương tiếp :

- Dù có, cũng chỉ là đảo hoang, không người ở.

Nguyên Tuy Vân hỏi :

- Tại sao ?

Lưu Hương đáp :

- Nếu có người ở tất phải có ánh đèn.

Nguyên Tuy Vân lại hỏi :

- Hương Soái không thấy đèn ?

Lưu Hương đáp :

- Không ! Nguyên Tuy Vân trầm lặng giây lâu rồi thốt :

- Vô luận làm sao, nơi đó vẫn an toàn hơn con thuyền này. Có vậy người ấy mới rời thuyền chạy về đó.

Lưu Hương đồng ý :

- Hẳn biết còn chúng ta thì không biết.

Nguyên Tuy Vân tiếp :

- Cho nên tốt hơn hết, chúng ta cứ đến đó, chứ chẳng lẽ ở lại con thuyền này chờ chết ?

Hồ Thiết Hoa đã đến nơi chen vào :

- Được ! Tại hạ xin đi trước xem sao.

Nguyên Tuy Vân mỉm cười :

- Nếu là lúc bình thường tại hạ không dám dành trước, dành sau, nhưng trong trường hợp này, có những cái mà kẻ mù trông thấy mà người sáng không thấy.

Hắn phát luôn hai ống tay áo, kinh phong phát sanh, thân hình vọt đi, thoáng mất dạng. Mờng tượng hắn cỡi gió mà đi. Ai ai cũng thần phục.

Lâu lắm, Trương Tam thở ra một tiếng dài rồi lẩm nhẩm :

- Tịnh như xử nữ khúc môn, động như ngọc thổ trên đường dài. Cái mức thành tựu của con nhà võ đến thế là cùng. Huống chi hẳn kém chúng ta đến một đôi mắt.

Hồ Thiết Hoa cũng thở dài :

- Nếu trời già cho ta chọn bằng hữu, thì ta nhất định chọn hấn. Ta sẵn sàng bỏ Lão Xú Trùn ! Trương Tam lạnh lùng :

- Xem ra người tiến bộ hơn nữ nhân về phương diện nghinh tân yểm cự.

Lưu Hương chợt thở dài thốt :

- Ta cũng có quan niệm như Tiểu Quỷ ! Ta không ngần ngại chọn hấn.

Trương Tam cau mày :

- Tại sao ?

Lưu Hương đáp :

- Ta có thể gây thù kết bạn với bất cứ ai, ta không muốn có cuộc tranh chấp nào với hấn.

Trương Tam hỏi :

- Người cho rằng hấn đáng sợ hơn cả Thạch Quan Âm Thần Thủy Cung Chủ ?

Lưu Hương ngưng trọng thần sắc, từ từ thốt :

- Thực ra ta xem hấn là con người đáng sợ hơn bất cứ người nào đáng sợ nhất trên cõi đời này.

Hồ Thiết Hoa thở phì một tiếng, cười tiếp :

- Cũng may, hấn không là cừu địch của chúng ta. Hấn là bằng hữu của chúng ta.

Trương Tam mơ màng :

- Ta hy vọng hấn chấp nhận chúng ta làm bằng hữu.

Hồ Thiết Hoa vụt hỏi :

- Người vừa trông thấy bóng người trong vùng đá ?

Lưu Hương gật đầu :

- Đúng thế !

Lưu Hương đạo soái

Hồi 19

NGŨƠNG CỬA ĐỊA NGỤC

Hồ Thiết Hoa hỏi :

- Sao lúc đó người không đuổi theo ?

Lưu Hương đáp :

- Về khinh công, ta nhận thấy hấn không kém ta, khi ta có ý nghĩ đuổi theo, hấn đã mất dạng rồi.

Hồ Thiết Hoa cau mày :

- Có thuật khinh công bằng người, trên đời này được mấy kẻ ! Hấn là ai ?

Lưu Hương đáp :

- Tuy ta không thấy rõ người song dáng dấp mừng tượng quen lắm ! Phảng phất chúng ta nhận ra được con người đó.

Hồ Thiết Hoa hừ một tiếng :

- Bằng vào đâu mà nhận ra người qua một cái bóng thoáng qua.

Lưu Hương tiếp :

- Thân pháp của hần rất đặc biệt ! Hơn nữa, Hần....

Chàng dừng câu nói, ánh mắt ngời lên, chừng như bất chợt nhớ đến một điều gì.

Hồ Thiết Hoa nóng nảy :

- Hần làm sao ?

Lưu Hương lẩm nhẩm :

- Chân hần ! Đúng rồi ! Chân hần ! - Hồ Thiết Hoa hừ một tiếng :

- Mà đôi chân hần làm sao chứ ?

Lưu Hương tiếp :

- Dài ! Dài hơn người rất nhiều.

Hồ Thiết Hoa sáng mắt lên :

- Hay là.... hay là.... Câu Tử Trường ?

Lưu Hương chưa nói gì. Chàng chưa nắm một chứng minh nào thì làm sao dám quả quyết ? Phán đoán gấp thì rất dễ sai lầm. Mà làm là có hại, lắm lúc liên quan đến tánh mạng.

Anh Vạn Lý biến sắc mặt hỏi nhanh :

- Nếu vậy thì Câu Tử Trường vốn có mặt trên con thuyền này trước khi chúng ta được Nguyên Tuy Vân cứu vớt ? Như vậy là Nguyên Tuy Vân bảo hộ hần ?

Trương Tam đáp :

- Chắc vậy rồi chứ gì nữa ! Trên thuyền này vốn có gian bốn phòng trống, bọn Khô Mai đại sư chiếm ba gian, còn một gian hần là dành cho hần# Tại hạ biết lắm mà, trong bốn gian đó, phải có cái lạ.

Lưu Hương mỉm cười thốt :

- Cái tật của người là gặp bất cứ trường hợp nào cũng phán đoán sớm hơn ai hết ! Trương Tam hừ một tiếng :

- Nhưng ta....

Lưu Hương chặn lại :

- Biết đâu hần không từ nơi con thuyền này mà đi ? Mà hần từ nơi hòn đảo đó đến đây ?

Hồ Thiết Hoa phụ họa :

- Có thể như vậy lắm. Hần ở nơi hòn đảo đó, nghe thuyền chạm đá, động tính hiếu kỳ chạy đến xem.

Lưu Hương tiếp :

- Hà huống ta cũng chẳng thấy rõ người, thì chắc gì đúng là hấn ? Trên đời này đâu phải chỉ mỗi một mình hấn mới có đôi chân dài.

Hồ Thiết Hoa tiếp luôn :

- Hơn nữa, cho dù chính là Câu Tử Trường, cho dù hấn có mặt trên thuyền này đi nữa thì đã sao chứ ? Không có cái gì chứng minh Nguyên Tuy Vân và Câu Tử Trường đồng chung một tổ chức cả ! Chúng ta phải nhận thật điều đó.

Trương Tam hừ nhẹ :

- Thật vậy ! Hồ Thiết Hoa gằn giọng :

- Tự nhiên ! Y trừng mắt nhìn Trương Tam đoạn buông luôn :

- Ta hỏi ngươi, giả như ngươi là Nguyên Tuy Vân, thấy người trôi nổi bênh bồng trên mặt biển, ngươi có cần hỏi rõ lai lịch rồi mới chịu cứu chẳng ?

Trương Tam suy nghĩ một chút :

- Không cần, cứu người gấp như chữa cháy, nhất định không để chậm trễ một phút giây.

Hồ Thiết Hoa vỗ tay :

- Cái đó phải lắm. Cho đến bây giờ, chưa chắc Nguyên Tuy Vân biết lai lịch của Câu Tử Trường.

Trương Tam bắt bẻ :

- Nhưng ít nhất Nguyên Tuy Vân cũng phải nói với chúng ta# Hồ Thiết Hoa bĩu môi :

- Nói cái gì chứ ? Làm sao hấn biết Câu Tử Trường có liên hệ với chúng ta? Câu Tử Trường không muốn tiếp xúc với người, hấn đâu có thể cưỡng bách Câu Tử Trường được ? Hấn là bậc quân tử mà, hấn đâu có vì cái việc cứu người rồi cưỡng bách người làm theo ý muốn của hấn ?

Trương Tam thở dài :

- Như vậy là ta lấy cái tâm tiểu nhân đo lường cái tâm quân tử.

Hồ Thiết Hoa cười mỉa :

- Chứ còn gì nữa ! Người chỉ có một điểm khá là tự biết mình.

Một cơn gió lớn vút qua. Theo gió, Nguyên Tuy Vân trở lại thuyền. Toàn thân hấn ướt sũng nhưng thần sắc của hấn thì vẫn an tường. Đáp xuống thuyền rồi, hấn bình tĩnh như thường, mừng tợ không hề di động.

Hồ Thiết Hoa là người thứ nhất cất tiếng :

- Nguyên công tử có phát hiện ra sự gì chẳng ?

Nguyên Tuy Vân đáp :

- Đất ! Đất liền ! Hồ Thiết Hoa lộ vẻ vui mừng :

- Phía đó là đất liền ?

Nguyên Tuy Vân gật đầu :

- Có cả người ở.

Hồ Thiết Hoa hỏi gấp :

- Người ở ? Đông lắm không ?

Nguyên Tuy Vân gật đầu ; - Chừng như đông ! Hồ Thiết Hoa kinh dị :

- Họ thuộc hạng người gì ?

Nguyên Tuy Vân thốt :

- Tại hạ vừa nghe tiếng chân người là trở lại ngay.

Anh Vạn Lý vụt hỏi :

- Tại sao Nguyên công tử không hỏi họ xem nơi đó là địa phương gì ?

Nguyên Tuy Vân đáp :

- Không cần hỏi.

Anh Vạn Lý trở mắt :

- Tại sao ?

Nguyên Tuy Vân tiếp :

- Chỉ vì họ muốn tìm chúng ta. Có lẽ họ sắp đến nơi.

Hắn vừa dứt lời, trên nóc mô đá, một hàng bóng người xuất hiện. Bảy tám người theo sau một người, họ đi trong bóng tối, trên những mô đá nguy hiểm, nhưng chân họ bước rất nhanh, dễ dàng như xê dịch trên đồng bằng. Hồ Thiết Hoa đặc biệt lưu ý xem trong số người đó có ai cao chân hay không. Không có ai có đôi chân dài. Người nào cũng nhỏ thó, ốm yếu như một bọn nữ nhân. Họ đã đến gần rồi mà người trên thuyền không ai trông rõ mặt mày của họ.

Người đi đầu có lối bước nhanh, rất nhẹ, dừng chân lại trong một khoảng cách không gần lắm. Y đứng trên một ngọn đá rất nhọn, cách thuyền độ bốn năm trượng. Gió tạt qua, sóng vỗ tới, y chao người, cơ hồ có thể bị gió hất, sóng cuốn đi, nhưng gió qua, sóng đến ba bốn lượt rồi, y vẫn còn đứng nguyên tại chỗ.

Lưu Hương đã nhận được người đó là một nữ nhân, có thuật khinh công rất cao.

Người đó hỏi :

- Có phải là thuyền của Tam Nguyên Nguyên công tử đến đó chăng ?

Âm thanh rõ ràng, trong trẻo, đúng là âm thanh nữ nhân.

Nguyên Tuy Vân đáp :

- Tại hạ là Nguyên Tuy Vân, chẳng hay các hạ....

Người đó không đợi hắn dứt câu, vội vãi dài tiếp :

- Nguyên công tử ở xa vạn dặm, cuối cùng rồi cũng đến tận chốn này.

Bọn nô tỳ nghinh tiếp chậm, xin công tử thứ cho ! Nguyên Tuy Vân lộ vẻ khích động :

- Chẳng lẽ đây là đảo Biên Bức ?

Người đó đáp :

- Chính đảo Biên Bức ! Ai ai cũng thờ phào. Nhưng tiếng thờ phào rất ngắn. Ngắn, là vì không đáng mừng lắm. Ngắn, là vì ai ai cũng biết mình sắp phải

đương đầu với những cái bất ngờ kinh khủng :

Mục đích của họ là đến tận địa phương này, song đến rồi, có chắc gì được sống sót trở về.

nơi xa xa kia, trước mặt họ là vùng bí mật. Đã là vùng bí mật tất phải có những sự hãi hùng. Biên Bức Đảo về đêm càng có cái vẻ thần bí ! Đến một vùng thần bí về đêm thì còn ai tránh khỏi hồi hộp.

Người đối thoại từ ngọn đá tung mình lên, chân vừa chạm ván thuyền, thân hình vút lên lướt nữa là hấn đứng trước mặt mọi người.

„Hấn“ là một thiếu nữ ? Hay một thiếu phụ ? Không ai biết rõ, chỉ độ chừng là một nữ nhân thôi. Tay nàng có cầm một cuộn giấy. Nàng quán quanh trục neo. Còn đầu giấy kia ở đâu ?

Nàng cười thàng tiếng thốt :

- Gió to, sóng lớn, đá mọc lởm chởm, nguy hiểm vô cùng, các vị nên lên cầu mà đi Nguyên Tuy Vân cau mày :

- Cầu ? Cầu ở đâu ?

Nàng tiếp :

- Đường giấy này đây ! Các vị cứ lên đường giấy này mà đi, nếu không rơi xuống là đến ngay đất phúc trời lành, đảo chủ đang chờ đợi, hân hoan nghinh đón các vị.

Rồi nàng cười trong trẻo, dứt trằng cười, liền tiếp luôn :

- Đến đó rồi, các vị sẽ không hối tiếc mình làm một cuộc viễn du vô bổ ích.

Hồ Thiết Hoa hỏi :

- Nếu có người không đi giấy được, phải rơi xuống ?

Nàng áo đen điềm nhiên đáp :

- Nếu ai xét mình không đủ khả năng đi giấy được thì tốt hơn hết nên ở lại thuyền. Chiếc cầu giấy này có thể đưa người đến miền cực lạc, song ai kém phúc thì phải chịu rơi vào địa ngục.

Nguyên Tuy Vân hỏi :

- Có khả năng đi được cầu giấy, trên thuyền này chẳng có mấy người.

Không lẽ các hạ muốn cho cho người đi được bỏ lại đây những người không đi được ?

Nàng áo đen mỉm cười :

- Đương nhiên phải có một lối đi khác dành cho những người không đi được cầu giấy.

Hồ Thiết Hoa hỏi gấp :

- Lối khác là lối nào ?

Nàng áo đen điềm nhiên :

- Chờ đến sáng ngày, các vị sẽ thấy lối đó.

Trời chưa sáng.

Người thứ nhất lên cầu tự nhiên là Nguyên Tuy Vân. Trước khi đi hấn

mường tượng muốn nói gì đó với Lưu Hương, nhưng rồi hẳn không nói. Hẳn tin rằng Lưu Hương hiểu rõ ý tứ hẳn nên không cần nói.

Cao Á Nam lên cầu. Là đệ tử phái Hoa Sơn, nàng luyện khinh công có hạng lắm. Từ lúc đầu, nàng vẫn đứng bên cạnh Hồ Thiết Hoa. Lúc sắp sửa đi, nàng hỏi y :

- Còn người ?

Hồ Thiết Hoa chưa đáp, Lưu Hương đáp thay :

- Bạn tại hạ sẽ do con đường kia mà đi.

Cao Á Nam không nói gì nữa. Nàng hiểu rõ ý tứ của Lưu Hương. Kế đó, đến lượt Hoa Chân Chân. Nàng chậm chậm tiến lên, đi ngang qua chỗ Lưu Hương đứng, nàng vụt quay đầu lại, chú mắt nhìn chàng, chừng như muốn nói gì. Rồi nàng nín lặng.

Lưu Hương mỉm cười dịu giọng :

- Cô nương yên trí. Tại hạ đi được mà. Tại hạ nghĩ con đường đó có thể an toàn hơn chiếc cầu giấy này.

Hoa Chân Chân đỏ mặt.

Hồ Thiết Hoa thở dài. Có việc chi đó, y không được hiểu rõ. Tại sao gặp nữ nhân là Lưu Hương lại quá thành thật như vậy ? Tại sao chàng quá ôn nhu như vậy ? Ngược lại, nữ nhân cũng đối xử với chàng bằng một thái độ thành thật, ôn nhu. Còn y ? Tại sao y khiêu khích nữ nhân ? Tại sao những nữ nhân mà y gặp gỡ, nếu không mắc bệnh thần kinh thì cũng là cộc cái.

Gió mạnh vút qua, đường giấy chao chao. Người trên giấy cũng chao chao theo. Họ có thể rơi xuống bất cứ phút giây nào. Họ rơi xuống quỹ vực, vĩnh viễn không trở về dương thế. Người người nối nhau mà đi, từ từ đi, đi về hắc ám. Lòng bàn tay của họ ẩm mồ hôi lạnh. Dù cho họ đi tận đầu giấy thì họ sẽ đến nơi nào?

Nơi đầu giấy kia, những người chờ đón họ có phải là những quỷ sứ từ địa ngục lên chăng ?

Bỗng Hồ Thiết Hoa hỏi :

- Đáng lẽ chúng ta phải đi theo các nàng ấy, tại sao ngươi không chịu cùng đi với họ?

Lưu Hương đáp :

- Chúng ta không có giấy mời, mà cũng không thích được hoan nghinh, theo họ mà đi là làm liên lụy đến họ. Vô luận là ai trong bọn mình cũng không có sự gì tốt đẹp cả.

Hồ Thiết Hoa cau mày :

- Nhưng sớm muộn gì chúng ta cũng phải đi kia mà ? Tại sao ngươi biết là con đường kia đi an toàn hơn ?

Lưu Hương đáp luôn :

- Đi theo con đường khác hơn cầu giấy, chúng ta tránh được đối phương chú

ý.

Trương Tam chen vào :

- Đúng vậy ! Chúng ta có thể cải dạng thành thủy thủ, trà trộn với bọn thủy thủ, rồi chờ cơ hội hành sự.

Bồng hân thấy Kim Linh Chi đứng cách đó xa xa, hết sức lầy lăm lạp, hỏi :

- Sao cô nương không đi theo họ ?

Kim Linh Chi xụ mặt, lạnh lùng đáp :

- Ta không cao hứng.

Lưu Hương trầm ngâm một chút, vụt thốt :

- Bọn tại hạ biết ý tứ của Kim cô nương rồi.

Hồ Thiết Hoa muốn nói câu này lắm :

- Nàng không đi là vì nàng chỉ muốn cùng đi chung với ta thôi.

Nhưng y không kịp nói, Lưu Hương đã tiếp luôn :

- Câu Tử Trường đã trở lại, hãnh Đinh Phong cũng trở lại, Đinh Phong không hài lòng về cô nương, nếu cô nương đi ngay bây giờ chỉ sợ gặp đều bất trắc.

Hồ Thiết Hoa vuốt chót mũi. Y chợt nhận thấy có người sáng suốt hơn y nhiều.

Lưu Hương lại tiếp :

- Tại hạ có một điều muốn thỉnh giáo Kim cô nương.

Kim Linh Chi lạnh lùng :

- Thế chẳng phải việc gì các người cũng biết, còn thỉnh giáo nơi ta làm chi ?

Lưu Hương cười nhẹ :

- Tuy nhiên, bọn tại hạ thực sự chưa biết cái hòn đảo Biên Bức này là một địa phương như thế nào.

Trương Tam tiếp nói :

- Đúng vậy ! Và điều mà ta hết sức kỳ quái là trên đảo có rất nhiều người. Đã có nhiều người ở sao không có một ánh đèn ? Chẳng lẽ người trên đảo nhìn được sự vật qua màn hắc ám ?

Trong ánh mắt Kim Linh Chi chợt hiện niềm kinh hãi. Nàng không nói gì, quay nhanh mình bước đi.

Nghe đề cập đến Biên Bức Đảo là y như nàng mất cả tự chủ.

Hồ Thiết Hoa cảm hận :

- Ta cứ tưởng chỉ có Trương Tam là kẻ khó chịu nhất, không ngờ kẻ khó chịu nhất lại là chính nàng.

Lưu Hương suy tư một lúc lâu rồi thốt :

- Kim cô nương không chịu tiết lộ bí mật trên đảo Biên Bức hẳn là nàng có một nỗi khổ tâm như thế nào đó.

Hồ Thiết Hoa hừ một tiếng :

- Khổ tâm gì chứ ! Lưu Hương đáp :

- Có lẽ nàng bị người ta cảnh cáo, tuyệt đối không được tiết lộ sự tình.

Hồ Thiết Hoa cố ý thốt lên :

- Tiết lộ rồi sao ? Móc mắt ? Cắt lưỡi phải không ?

Lưu Hương tiếp :

- Chỉ sợ còn kinh khủng hơn nữa.

Hồ Thiết Hoa lại hừ một tiếng :

- Người cho rằng nàng sợ ?

Lưu Hương mỉm cười :

- Nếu là người cảnh cáo, đương nhiên là nàng không sợ. Nhưng người nào đó cảnh cáo, tất phải làm như sự cảnh cáo đó.

Hồ Thiết Hoa cố cãi :

- Cho rằng nàng sợ cũng được. Song trên thuyền đâu có ai là người của Biên Bức Đảo ? Thì đảo chủ làm gì biết được nàng có nói hay không nói ?

Lưu Hương điềm nhiên hỏi lại :

- Người dám quả quyết là trên thuyền không có người của Biên Bức Đảo chẳng ?

Hồ Thiết Hoa đuối lý, nín lặng một lúc lâu, rồi thở dài, sau cùng cười khỏ thốt :

- Hiện tại, ta chỉ hy vọng một điều.

Trương Tam vụt hỏi :

- Người hy vọng cái gì ?

Hồ Thiết Hoa đáp :

- Ta hy vọng khi bọn mình đến đảo rồi, người trên đảo không biến bọn mình thành những con dơi.

Y dụng lực vuốt chót mũi. Hành động đó không đòi hỏi một công phu cao tuyệt song y làm cách khó khăn quá, chứng tỏ sự cố gắng rõ rệt. Cố gắng vì viễn ảnh trở thành dơi đáng sợ vô cùng.

Rồi y lẩm nhẩm :

- Nếu biến ta thành một con chó ta còn chịu được, chứ còn thành dơi thì.... thì....

Lưu Hương đạo soái

Hồi 20

DƠI TRONG KHOANG THUYỀN

Đêm dù dài đến đâu, rồi cũng phải tàn. Hiện tại, phương đông đã rạng sáng. Biên Bức đảo hiện ra dần dần. Nhanh hơn ai hết, Hồ Thiết Hoa đã mặc y phục thủy thủ xong rồi. Sau đó, y đứng lại đầu thuyền, chờ đợi.

Trong thâm tâm, y luôn luôn tự hỏi :

- Biên Bức đảo có gì lạ ? Ngày ngày, hằng ngàn, hằng vạn dơi bay liệng lợp trời tại đó à ?

Vì muốn gấp điều đó, y nôn nao suýt phát điên. Bây giờ thì y đã biết rồi! Y hoàn toàn thất vọng ! Thất vọng nặng đến độ chờ người đứng chết tại chỗ ! Chẳng những không có dơi, dù chỉ là một con ! Mà bất cứ cái gì khác cũng không luôn ! Biên Bức đảo là một hòn đảo trọc, không hoa, không cỏ, không cây, không dã thú, phi cầm, không người ! Cái bọn người đến thuyền trong đêm, cách đó mấy giờ, chẳng rõ biến đi đâu mất dạng.

Hồ Thiết Hoa kêu lên :

- Trời ! Biên Bức đảo như thế này sao ? Tiêu Kim Quật ở đây sao ? Xem ra, tất cả đều bị lừa đích đáng.

Lưu Hương ngưng trọng thần sắc, không vì tỏ bày cảm nghĩ.

Hồ Thiết Hoa tiếp :

- Còn nói cái gì nữa, nào là cảnh đẹp, nào là rượu ngon, con mẹ nó, chán quá ! Đến một bóng quỷ cũng không ! Trương Tam cãi :

- Cái gì không có, chứ quỷ vẫn có như thường ! Hồ Thiết Hoa hừ một tiếng :

- Người trông thấy ?

Trương Tam điềm nhiên :

- Thì đêm qua đó, không là quỷ thì là gì ? Những người theo chúng chỉ sợ bị chúng đưa xuống địa ngục ! Hắn vốn cười, nói xong câu đó rồi, hắn hết cười được ! Hắn nghe điện lạnh chạy khắp cơ thể. Gấn gượng lắm, hắn nhìn sang Lưu Hương với nét cười đng của nụ cười. Hắn hỏi :

- Theo người, bọn người đêm hôm đó, trốn ở đâu ?

Lưu Hương không đáp. Chàng chưa biết gì cả, thì đáp làm sao được ?

Hồ Thiết Hoa thốt :

- Có thể, chúng chuẩn bị sẵn thuyền, đưa bọn Cao Á Nam lên thuyền đó, chở đi một nơi khác mất rồi ! Trương Tam gật đầu :

- Có thể như vậy lắm ! Hồ Thiết Hoa tiếp :

- Cũng có thể, đây không phải là Biên Bức. Chúng làm như vậy, là cốt ý đưa bọn ta đến đảo này, cầm chân chúng ta luôn.

Y thở ra, lại tiếp luôn :

- Xem ra, chúng ta phải bỏ xác tại đây rồi ! Trương Tam nhăn nhó mặt :

- Thuyền nhờ có đá bên dưới chống đỡ, nên chưa chìm ! Nhưng làm sao chúng ta đưa thuyền ra khơi trở lại được ? Và làm sao chúng ta sống trên thuyền này được ?

Hồ Thiết Hoa thở dài :

- Nếu trên đảo có cây, thì chúng ta còn có thể kết bè, đóng thuyền, rất tiếc, một ngọn cỏ cũng không luôn ! Trương Tam vụt thốt :

- Người chờ một chút ! Không ai biết hắn sẽ làm gì. Chỉ thấy hắn phi thân

rời sân thuyền, nhảy xuống khoang. Đoạn hấn trở mên ngay. Nơi tay có một cái vò.

Hồ Thiết Hoa hỏi :

- Người đi tìm rượu cho ta đó à ? Cho người biết hiện tại dù là một hớp, ta cũng uống không trôi ! Trương Tam lắc đầu :

- Muối, chứ không phải rượu ! Hồ Thiết Hoa trố mắt :

- Muối ? Để làm gì ? Người điên rồi à ?

Trương Tam đáp :

- Người ta nói, muốn trị tà, muối cũng giải độc khí. Lại đây, ném một chút đi ! Hồ Thiết Hoa nửa tin, nửa nghi, cuối cùng rồi cũng ném một chút.

Trương Tam bảo :

- Thêm nữa đi ! Hồ Thiết Hoa cau mày :

- Phải ném bao nhiêu muối mới trừ được độc khí ?

Trương Tam đáp :

- Ít nhất cũng phải ném hết một vò muối này ! Hồ Thiết Hoa kêu lên :

- Đúng là người điên rồi ! Người định giết ta bằng muối phải không ?

Lưu Hương mỉm cười, thốt :

- Có lẽ hấn định ướp muối người trước, phòng sau này lương thực cạn, có cái gì ăn ! Trương Tam mỉm cười :

- Dù cho hấn có ăn mấy vò muối, thịt của hấn vẫn chua như thường. Ta thà chịu đói mà chết chứ không thể ăn thứ thịt chua ! Hồ Thiết Hoa nổi giận :

- Người muốn gì, hả ?

Trương Tam điềm nhiên :

- Chẳng có ý tứ gì cả ! Bất quá, ta nghe thiên hạ nói, loài chut ăn nhiều muối, sẽ biến thành dơi, ta muốn thực nghiệm xem người có giống chut hay không, ăn nhiều muối có biến thành dơi hay không ! Câu nói của hấn vừa dứt, thì một cái tát tay của Hồ Thiết Hoa cũng vừa bay sang.

Vốn có đề phòng trước, Trương Tam thụt lui lại xa hơn ba bước, cười hì hì, thốt :

- Ta muốn tự mình làm cuc thực nghiệm, nhưng ta lại không thích ở đây mãi mãi mà chết già, cho nên thấy không nên biến thành dơi ! Bởi thành dơi thì phải ở đây mãi mãi ! Hồ Thiết Hoa rút tay về, nhìn Trương Tam thao láo, hỏi :

- Người cho rằng địa phương này, đúng là đảo Biên Bức ?

Trương Tam đáp :

- Nếu địa phương này không là đảo Biên Bức, thì Trương Tam này không phải là Trương Tam ! Trương Tam phải là chó ! Hồ Thiết Hoa hừ một tiếng :

- Nếu đúng là Biên Bức đảo, thì các người đó ở đâu rồi ?

Trương Tam đáp :

- Trong sơn đng ! Hồ Thiết Hoa sáng mắt, lên kêu thất thanh :

- Phải rồi ! Trong lòng đảo, nhất định có bí mật. Người Trên Biên Bức đều ở trong lòng núi, cho nên không ai thấy đèn, lửa, khói ở bên ngoài.

Y dụng lực đập mạnh tay xuống đầu vai Trương Tam cười lớn, thốt :

- Được lắm, nhỏ ơi ! Người thông minh hơn ông già người lắm đó ! Già bị phục ! Bị phục ! Bị đập vai, Trương Tam phải rùn mình, khom lưng, nhăn nhó mặt :

- Ta yêu cầu người đừng bị phục cách đó ! Người mà bị phục ta mãi, chắc ta phải biến thành một tên còm mắt ! Chợt, Lưu Hương hỏi :

- Anh Vạn Lý ?.... Chừng như lâu lắm rồi, ta không thấy lão ! Trương Tam thốt :

- Có lẽ lão ta đang ở bên dưới, chọn y phục ! Hồ Thiết Hoa lắc đầu :

- Không chắc lão ở đó. Lúc lên đây, ta thấy cửa phòng của lão mở rương....

Y cười, tiếp luôn :

- Những kẻ già không thích nhịn đói. Có thể lão vào trù phòng, kiểm cái chi để ăn.

Trương Tam lắc đầu :

- Lão không có ở tại trù phòng đâu ! Lúc ta vào lấy muối tạ trù phòng chẳng có ai cả. Bọn thủy thủ trên thuyền tụ tập ở phía sau, một vài tên đang bàn tán lảng nhẩn. Trong hoàn cảnh này, còn ai có tâm tình nghĩ đến cái ăn nữa chứ ?

Lưu Hương cau mày :

- Các người gặp lão ta lần cuối, cách đây bao lâu ?

Hồ Thiết Hoa đáp :

- Phần ta thì sau bữa cơm trong đêm qua đến bây giờ.

Trương Tam đáp :

- Còn ta thì lúc thuyền chạm đá, ta còn trông thấy lão.

Lưu Hương hỏi :

- Rồi sau đó ?

Trương Tam hừ một tiếng :

- Thì không còn thấy lão nữa, chứ sao ?

Từ lúc thuyền chạm đá, ai ai cũng rối loạn tâm thần, còn ai lưu ý đến ai nữa ?

Lưu Hương ngưng trọng thần sắc, một lúc lâu vụt thốt :

- Chắc là lão còn ở trên thuyền này, chứ chưa đi đâu. Chúng ta tìm lão xem ! Ba người đến cửa khoang thuyền, phát hiện ra Kim Linh Chi đứng đó, chặn lối.

Trương Tam cười vuột, thốt :

- Xin Kim cô nương tránh qua một bên, bọn tại hạ đi tìm người ! Kim Linh Chi hỏi :

- Đi tìm ai ?

Không đợi đối tượng đáp, nàng nhặt giọng tiếp luôn :

- Nếu các người muốn tìm Anh Vạn Lý, thì đừng phí công vô ích.

Hồ Thiết Hoa kinh ngạc :

- Vô ích ? Tại sao ?

Kim Linh Chi không màng đến ý, nên không đáp.

Trương Tam lại cười vuốt, hỏi :

- Chắc cô nương biết lão ở đâu ?

Kim Linh Chi lạnh lùng đáp :

- Lão ở đâu, chúng ta không ai biết rõ. Bất quá ta chỉ biết là lão không còn ở trên thuyền thôi.

Hồ Thiết Hoa kêu lên :

- Lão đi rồi ? Đi lúc nào ? Sao tại hạ không thấy ?

Kim Linh Chi cũng không màng đến ý, không đáp. Trong con mắt nàng, trên thế gian chẳng có phần tử mang tên Hồ Thiết Hoa.

Trương Tam lại cười vuốt rồi hỏi lượt nữa.

Kim Linh Chi cười lạnh, đáp :

- Ta không hơn các người một con mắt nào, thì làm sao mà thấy hơn các người ?

Nàng cho rằng đối đáp như vậy là gây tức tối cho đối tượng, nàng hả dạ lắm.

Rồi nàng tiếp :

- Lão chuồng đi do ngã hông thuyền ngay từ cái lúc bọn người trên đảo Biên Bức đến đây nghênh tiếp Nguyên Tùy Vân. Lúc đó ta đứng ở mạn thuyền.

Lúc lão đi, lão có nhờ ta nói lại cho các người biết, rằng lão đã phát hiện rồi, và lão phải đuổi theo. Lão hẹn với các người, sẽ tìm mọi cách gặp lại các người tại đảo.

Hồ Thiết Hoa thở dài, cười khổ :

- Tốt ! Can đảm lắm ! Lão đã già rồi mà vẫn gan lì, hơn chúng ta nhiều.

Lưu Hương trầm ngâm một chút :

- Anh tiên sanh là tay bắt trm cướp hữu danh nhất trên đời này, còn ai sánh kịp ! Có những việc, tiên sanh làm nổi, mà chúng ta thì đánh chịu thôi!

Trương Tam nói tiếp :

- Người nói phải ! Nhất là về nhĩ lực ! Trong đêm vừa qua, đêm dày, gió lng, mưa gào, sóng thét, có mắt như chúng ta cũng cảm như mù. Chỉ còn có cách là dùng hai lỗ tai ! Mà hai tai của chúng ta cũng vô dụng như mắt ! Phải có lỗ tai của Anh Vạn Lý mới mong khám phá được cái lạ ! Hồ Thiết Hoa phụ họa :

- Hà huông, nghề của lão là bắt trm cướp ! Chọn cái nghề đó, lão phải có tài đặc biệt, ngoài ra, kinh nghiệm thu thập trong nhiều năm qua, biến lão trở thành tay quán tuyệt trần gian ! Rất tiếc là cái việc lão đã khám phá ra đó, lão không kịp cho chúng ta biết ! Trương Tam xoay câu chuyện :

- Chúng ta tự đng đi đến đảo, hay chờ người đến tiếp đón ?
Hồ Thiết Hoa lạnh lùng :
- Đã đợi được suốt một đêm, thì đợi thêm tí nữa có sao đâu ? Người gấp việc gì mà nóng nảy thế ? Đừng làm cho họ có ý.
Day qua Lưu Hương, y hỏi :
- Phải vậy không, lão Xú Trùn ?
Lưu Hương không nghe y nói gì, bởi chàng đang suy nghĩ về việc chi đó.
Chàng chợt hỏi :
- Còn Bạch Liệp ?
Hồ Thiết Hoa kêu lên :
- Ta quên mất gã ! Từ lâu lắm rồi, ta không thấy gã ! Trương Tam thoát :
- Ta cũng chẳng thấy gã từ bữa cơm tối ! Hồ Thiết Hoa cau mày :
- Hay là gã đi theo Anh Vạn Lý ?
Trương Tam lắc đầu :
- Nào ai biết, lúc thuyền chạm đá, lão không có mặt trên sân ! Kim Linh Chi thoát :
- Anh Vạn Lý chỉ chuồng đi một mình.
Hồ Thiết Hoa cau mày :
- Thế thì Bạch Liệp đi đâu ? Không lẽ lão còn nấp trong thuyền ? Gã then gì mà không dám gặp mặt ai ?
Trương Tam thoát :
- Chúng ta đi tìm gã ! Vô luận gã trốn ở đâu, chúng ta cũng tìm ra được!
Gian phòng thứ nhất, bên tả là gian của Nguyên Tuy Vân. Trong phòng, không có người. Đồ vật trần thiết rất hoa mỹ, nhưng trật tự bị đảo lộn, màu sắc không hoà hợp nhau, trông rất xốn mắt. Điều đó không quan hệ gì với Nguyên Tuy Vân, bởi hắn là kẻ mù, đâu cần một sự dung hợp khéo léo ? Hắn chiêm ngưỡng vật quý giá, bằng sờ mó, chứ không bằng mắt kia mà. Miễn là vật nơi nào, hắn quen tay, quen chỗ là được, sờ mó mát tay, là được. Gian thứ hai, là gian của bọn Lưu Hương. Tự nhiên cũng không có người. Phòng của Kim Linh Chi và Anh Vạn Lý cũng thế.
Họ sang qua dãy phòng bên hữu. Gian cuối cùng cửa đóng, then cài.
Trương Tam thoát :
- Chắc là Câu Tử Trường ngủ trong gian này. Biết đâu hắn chẳng giết Bạch Liệp rồi, sau đó quăng xác Bạch Liệp lên giường hắn ?
Trương Tam có vẻ quả quyết quá, chừng như chính mắt trông thấy như vậy ! Hồ Thiết Hoa biến sắc ngay, lập tức dụng lực đẩy cánh cửa. Trong phòng không có người ! Cái gì cũng không ngờ ! Cả đến giường cũng không ! Hồ Thiết Hoa căm hận, trừng mắt nhìn Trương Tam. Trương Tam vờ không thấy ánh mắt của y ! Trong phòng của Cao Á Nam và Hoa Chân Chân phẳng phất một mùi thơm của các nàng lưu lại. Hương cò đó, người thì vắng mặt

rồi.

Họ đến gian phòng của Khô Mai đại sư. Chân đặt trước ngưỡng cửa, Trương Tam nghe xương sống ớn lạnh, tay đổ mồ hôi.

Hắn miễn cưỡng nở một nụ cười, thốt :

- Bắt tất vào đó ! Hồ Thiết Hoa hỏi :

- Tại sao ?

Trương Tam đáp :

- Sau khi lão nhân gia ngã nạn bên trong được quét dọn sạch sẽ rồi, còn ai dám vào đó nữa ?

Hồ Thiết Hoa lại hỏi :

- Tại sao không dám ?

Trương Tam gượng cười :

- Lão nhân gia chết không nhắm mắt, quỷ hồn hắn còn lảng vảng trong phòng, chờ người nào đó siêu sanh cho bà ! Chính hắn run mình trước hơn ai hết. Hắn muốn dọa người, người chưa sợ, hắn đã sợ.

Kim Linh Chi biến sắc mặt trắng nhợt, cắn môi lấy can đảm, lắc đầu nói :

- Không nên vào đó là phải ! Hồ Thiết Hoa cũng sợ như họ, song nếu nàng đừng nói gì, thì y đã bỏ qua rồi. Vì nàng cất tiếng, y muốn làm trái ý nàng liền. Và y toan vào. Cửa khóa ngoài.

Trương Tam còn khuyên :

- Đừng vào ! Hơn nữa, dù ngươi không sợ, có vào cũng vô ích. Cửa khóa bên ngoài, ai vào được trong đó mà hòng tìm gì ! Hắn vừa dứt câu, thì Hồ Thiết Hoa cũng vừa bẻ khoá xong. Hắn xô vệt cánh cửa. Đột nhiên, từ bên trong, một loại âm thanh phát vọng ra, ai cũng nổi da gà. Tiếng quỷ khóc ? Hồ Thiết Hoa toan hừ lại, một vật gì đó, màu đen đen, bay xấn đến y. Vật đó lao vào mặt y. Dơi ? Hồ Thiết Hoa vung tay quét ngang, vật đó rơi xuống đất. Đúng là một con dơi ! Nhưng trong trường hợp đó, dơi là con vật đáng sợ nhất, hơn cả ác quỷ, quái thú nào khác. Hồ Thiết Hoa nghe rợn mình, như chạm phải luồng điện lạnh. Dơi từ đâu đến ? Làm sao nó chui được vào trong một căn phòng kín, có khóa cẩn thận bên ngoài ?

Nó từ địa ngục bay lên à ? Gian phòng đó là địa ngục ? Nếu không người ta đã quét rửa sạch sẽ rồi, sao lại còn máu tanh ?

Trương Tam bỗng kêu lên thất thanh :

- Người xem kia ! Mình dơi có máu vậy ! Dơi, vốn đen, bây giờ lại mang sắc đỏ.

Hồ Thiết Hoa đáp :

- Ta giết nó chết, máu của nó chảy ra ! Y giải thích, song âm thanh biến đổi lạ.

Trương Tam lắc đầu :

- Một con dơi nhỏ như vậy, đâu có quá nhiều máu ? Nghe nói, dơi có thể hút

máu người !....

Hắn cũng run luôn ! Mặt Kim Linh Chi biến sắc thành màu đất, lùi lại từng bước, từng bước.

Bỗng, Lưu Hương chặn nàng lại, trầm giọng thốt :

- Xem ra, có nhiều nguy hiểm trên thuyền này ! Chúng ta không nên phân tán nhau ! Kim Linh Chi run giọng cực đ :

- Nhưng.... nhưng.... con dơi đó.... máu.... Ở.... Ở.... đâu ?

Lưu Hương thốt :

- Đẻ tại hạ vào xem ! Có Lưu Hương dẫn đầu, mọi người sanh can đảm liền. Gian phòng quá tối ! Mùi tanh nặng nề ! Bạch Liệp nằm ngửa tại chỗ Khô Mai đại sư chết hôm qua. Thậm chí tư thế nằm của gã không khác lắm tư thế của đại sư.

Bất quá, nơi ngực gã có thêm một lỗ hồng. Máu đỏ từ lỗ hồng đó.

Kim Linh Chi quay mình, bước nhanh về một góc, ụp mửa liên hồi. Người duy nhất còn nói năng được là Lưu Hương. Nhưng, chàng không nói gì, thờ người suy tư một lúc lâu, sau cùng mới cất tiếng.

Trích Tâm Thủ !.... Gã chết vì Trích Tâm Thủ pháp ! Trương Tam lấp vấp thốt :

- Ai giết gã ?.... Ai ? Tại sao lại giết gã ?

Hồ Thiết Hoa đột nhiên quay mình, đối diện với Kim Linh Chi.

Mặt hắn biến trắng phát sợ, y gần từng tiếng :

- Cô nương chìa tay ra gấp ! Lần này, Kim Linh Chi không còn làm lơ được nữa. nàng run run giọng hỏi :

- Để.... để làm gì ?

Hồ Thiết Hoa tiếp :

- Tại hạ muốn xem bàn tay của cô nương ! Kim Linh Chi dẫu tay ra sau lưng, cắn môi, trừng mắt đáp :

- Tay ta có gì đáng xem đâu ! Tìm tay người khác mà xem ! Hồ Thiết Hoa lạnh lùng :

- Người khác đã đi rồi ! Người khác tuyệt đối không thể là hung thủ ! Kim Linh Chi rú lên :

- Chẳng lẽ ngươi nhận định ta là hung thủ giết hại gã ?

Hồ Thiết Hoa cũng hét lên :

- Không phải cô nương thì còn ai nữa ?

Kim Linh Chi hét lớn hơn :

- Tại sao ngươi cho ta là hung thủ ?

Hồ Thiết Hoa đáp :

- Trước hết, cô nương chặn cửa thang, rồi bây giờ ngăn trở, không để bọn tại hạ vào phòng, vì cô nương sợ bọn tại hạ phát hiện ra xác chết. Có đúng vậy không ?

Y không đợi Kim Linh Chi phân biệt, lại tiếp luôn :

- Hà huông, Khô Mai đại sư đã chết rồi, mà Cao Á Nam và Hoa Chân Chân cũng đã đi rồi. Trên thuyền này, biết xử dụng Trích Tâm Thủ, chỉ còn có một mình cô nương thôi ! Kim Linh Chi giận run, hỏi :

- Ngươi.... cho rằng, ta biết xử dụng Trích Tâm Thủ ?

Hồ Thiết Hoa cười gằn :

- Đã học được Thanh Phong Thập Tam Thức của phái Hoa Sơn, thì nhất định cũng học được Trích Tâm Thủ của phái đó ! Kim Linh Chi quá tức thành lạnh lùng, cười mỉa hỏi :

- Chó biết ỉa, ngươi cũng biết cả, chẳng lẽ ngươi là chó ?

Hồ Thiết Hoa trừng mắt nhìn nàng mấy phút, bỗng thở dài, thốt :

- Cô nương mắng, cứ mắng, dù muốn đánh cứ đánh, chẳng sao cả. Bởi, chúng ta là bằng hữu mà ! Tuy nhiên, bằng hữu là bằng hữu, công đạo là công đạo, vô luận làm sao, tại hạ cũng vì người chết mà chủ trì công đạo ! Kim Linh Chi cũng trừng mắt nhìn trả, rồi nàng từ từ đỏ mặt, mắt lại từ từ ướt, lệ từ từ chảy ra, rơi xuống ngực áo màu tím nhạt của nàng. Hồ Thiết Hoa nghe nhói tim, nhưng vẫn giữ cứng rắn, lơ không thấy nàng đổ lệ. Kim Linh Chi không lau lệ, nàng khóc mà mắt vẫn nhìn Hồ Thiết Hoa trừng trừng.

Một lúc lâu, nàng buông từng tiếng :

- Ngươi nhất định cho ta là hung thủ, thì ta còn biết nói sao nữa ! Ngươi tùy tiện....

Bỏ dở câu nói, nàng đưa tay che mặt, khóc thành tiếng. Hồ Thiết Hoa nắm chặt hai tay, cố giữ cứng rắn. Lâu lắm, y quay mình lại. Lúc đó, Lưu Hương đang quan sát xác chết, chẳng rõ chàng nghiên cứu điểm gì.

Hồ Thiết Hoa cắn mạnh răng, rồi gọi :

- Đây, ngươi bảo ta phải làm sao ?

Lưu Hương không quay đầu lại, từ từ thốt :

- Tốt hơn hết, ngươi hãy xin lỗi nàng đi ! Càng gấp mới hay ! Hồ Thiết Hoa kêu lên thất thanh :

- Xin lỗi ! Ngươi bảo ta như vậy đó à ?

Lưu Hương điềm nhiên :

- Xin lỗi, cũng chưa đủ, ngươi phải thú nhận rằng ngươi là kẻ hồ đồ nhất trên đời, là một ngốc tử học đòi thông minh, sau cùng tự tát tay vào mặt hai cái, thật mạnh.

Hồ Thiết Hoa sững sờ, từ từ vuốt chót mũi, đoạn hỏi :

- Thật tình ngươi muốn ta phải làm như vậy ?

Lưu Hương thở dài :

- Phần ngươi, phải làm như vậy đành rồi. Còn tha thứ hay không, là tùy nàng, ta không dám biết đến ! Hồ Thiết Hoa lẩm nhẩm :

- Chẳng lẽ người cho nàng không phải là hung thủ ?

Lưu Hương đáp gọn :

- Đương nhiên là không ! Hồ Thiết Hoa cau mày :

- Bằng vào đâu, người dám quả quyết ?

Lưu Hương đáp luôn :

- Bằng vào mấy điểm ! Hồ Thiết Hoa trầm giọng :

- Nói đi ! Lưu Hương giải thích :

- Thứ nhất, xác của Bạch Liệp đã cứng, máu đặc lại rồi, đầu móng tay biến đen.

Hồ Thiết Hoa cãi :

- Cái đó thì ta biết, có cái xác chết nào lạ không như vậy ?

Lưu Hương tiếp :

- Nhưng ít nhất cũng phải sau khi chết nửa ngày, thi thể mới có tình trạng đó.

Hồ Thiết Hoa lẩm nhẩm :

- Nửa ngày.... người muốn nói là Bạch Liệp chết trước giờ tý trong đêm rồi ?

Lưu Hương gật đầu :

- Phải, lúc đó, thuyền chạm đá, mà Kim cô nương thì có mặt trên thuyền, và lại nàng đứng lặng tại một chỗ, thì đâu có cái việc nàng xuống khoang thuyền, giết người ?

Hồ Thiết Hoa chết lặng.

Lưu Hương tiếp luôn :

- Ngoài ra, còn điểm này, là võ công của Bạch Liệp rất cao, cho dù Khô Mai đại sư sống lại, cũng không thể một lần mà giết chết gã được. Trừ phi, gã bị khiếp hãi sững sờ, quên mất phản ứng.

Hồ Thiết Hoa cãi :

- Có thể gã không tưởng là người đó muốn giết gã, nên gã không đề phòng.

Lưu Hương lắc đầu :

- Người không nhìn thấy vẻ kinh hãi còn hiện rõ nơi mặt của gã sao ?

Hắn là trước khi chết, gã phát hiện ra cái gì đó, đáng sợ cực đ. Cái gì đó, có thể là một người, và tâm tư của gã luôn luôn bị người đó ám ảnh ! Chẳng mỉm cười, kết luận :

- Có ai công nhận Kim cô nương là con người đáng sợ chẳng ?

Hồ Thiết Hoa đứng đờ một lúc, vụt quay mình lại, vòng tay xá sâu, lí nhí :

- Tại hạ.... tại hạ làm.... tại hạ ỉa như chó, tại hạ là chó.... Kim cô nương đừng quan tâm đến những lời tại hạ nói trước đây ! Kim Linh Chi xoay lưng khóc thê thảm hơn.

Hồ Thiết Hoa khổ sở hết sức, lại lí nhí :

- Tại hạ là thứ hồ đồ, là gốc tử học đòi thông minh, tại hạ đáng chết, cô nương có chặt một trăm tám mươi cái đầu của tại hạ cũng không oan uổng !

Kim Linh Chi bỗng quay mình lại :

- Người nói thật ?

Hồ Thiết Hoa đáp nhanh :

- Rất thật ! Thật không còn cái gì thật hơn ! Trương Tam chen vào :

- Lời nói thì thật, mà thật sự người có đủ một trăm tám mươi cái đầu không ?

Hồ Thiết Hoa đáp ngược về phía hậu một chân, miệng điểm một nụ cười, thốt :

- Đầu của tại hạ vốn to, ty cô nương không cần chém đúng số một trăm tám mươi nhất, ít nhất cũng phải vung tay bảy tám mươi lượt mới chặt rụng được ! Y hy vọng Kim Linh Chi bật cười.

Nhưng, mặt Kim Linh Chi dài ra, răng cắn chặt, lâu lắm nàng mới thốt:

- Ta không muốn chặt đầu người, ta chỉ muốn cắt đứt cái lưỡi dài của người thôi cho từ nay người hết nói nhảm ! Bị Hồ Thiết hoa đập trúng đầu gối, chỗ đó còn ê, hấn đưa tay chà sát, miệng xuýt xoa kêu đau, rồi cao giọng đưa ý kiến :

- Nếu cô nương không sẵn dao, tại hạ sẽ xuống trù phòng lấy cho một con dao xắt thịt, xắt rau mà dùng ! Kim Linh Chi trầm gương mặt, rút thanh thủy thủ trong mình ra, trừng mắt nhìn Hồ thiết Hoa, hỏi :

- Người có tiếc hay không ?

Hồ Thiết Hoa thở ra, nhếch nụ cười khổ :

- Mất cái lưỡi, cứu cái đầu, tại hạ còn mong gì hơn ! Tức thế nào được Kim cô nương ! Kim Linh Chi gật đầu :

- Tốt ! Người thè lưỡi ra đi ! Hồ Thiết Hoa nhắm mắt, thè lưỡi liền.

Kim Linh Chi bảo :

- Dài hơn chút nữa ! Dài không còn dài được nữa ! Hồ Thiết Hoa cố gắng thè lưỡi dài thêm. Y muốn nói một câu, song lưỡi ở bên ngoài, vô phương phát ngôn.

Trương Tam cười hì hì, chen vào :

- Kim cô nương ơi ! Muốn cắt lưỡi hấn, phải cắt tận gốc. Phòng sau, này lương thực hết rồi, mình có cái gì nấu nướng dùng tạm ! Kim Linh Chi đáp :

- Lưỡi của hấn chẳng có bao nhiêu thịt. Muốn dự phòng vật thực, ta phải cắt thêm đôi vành tai ! Lưu Hương vụt thốt :

- Muốn cắt, nên cắt thêm chiếc mũi của hấn. Để chiếc mũi đó lại cũng chẳng ích gì. Sớm muộn gì cũng có người đeo nó, phí lắm ! Hồ Thiết Hoa kêu lên :

- Các người xem ta như một con thịt phải không ?

Lưu Hương đạo soái

Hồi 21

ĐỜI TRONG ĐỊA NGỤC

Thanh chủ thủ trong tay Kim Linh Chi được đưa cao lên. Bỗng, nàng bật cười sảng sặc. Mặt đầy ngấn lệ, nàng cười, gương mặt đẹp hơn trước, như hoa dưới cơn mưa xuân ! Hồ Thiết Hoa nhìn nàng, si si đại đại. Hắn chợt thấy, nàng chính là người của y mơ ước ! Nàng không hẹp lượng, không cố chấp, thù oán vật vạnh, tánh tình bộc trực, hành động dứt khoát, nhanh nhẹn. Vô luận trong tình huống nào, nàng cũng được rất cởi mở, lại gây cười mở cho người chung quanh luôn.

Y nhận ra, nàng có rất nhiều điểm tốt ! Những điểm đó, khó mà đếm cho đủ số. Một thiếu nữ như vậy, nếu y bỏ qua, thì thật là ngốc ! Tìm đâu cho có một nàng thứ hai ? Y nhìn sững nàng, hầu như quên mất những người chung quanh.

Trương Tam bỗng thở dài, lắc đầu, thốt :

- Xem ra, chẳng những Kim cô nương cắt lưỡi hắn mà chơi, lại còn cắt luôn cái hồn của hắn ! Hồ Thiết Hoa tiếp :

- Nào chỉ có lưỡi và hồn bị cắt ? Cả quả tim của ta, cũng bị cắt luôn ! Kim Linh Chi trở xống chủ thủ, gõ trên đầu y, kêu một tiếng cóc, cười hỏi :

- Ngươi con có quả tim đó sao ? Ta cứ tưởng tim ngươi đã bị chó ngoạm từ lâu ! Thiếu nữ cười sau khi khóc, nụ cười đó là tia nắng sau cơn mưa xuân dài đằng liên tục mấy hôm.

Kim Linh Chi nhìn đến xác Bạch Liệp, nụ cười tắt lại liền. Nàng lẩm nhẩm :

- Gã.... gã chết thảm quá ! Ai độc tâm, hạ độc thủ ? Thật là tàn nhẫn !

Trương Tam thốt :

- Đêm qua, lúc thuyền chạm đá, chừng như mọi người đều có mặt trên sân thuyền ! Kim Linh Chi gật đầu :

- Tất cả đều có mặt, trừ một Bạch.... Bạch tiên sanh, là không thấy gã đâu hết ! Nàng gượng ý gọi Bạch Liệp bằng hai tiếng tiên sanh cho tôn trọng, linh hồn người chết. Nhưng rồi nàng cũng trở về cái tiếng gã.

Chẳng qua Bạch Liệp không có một giá trị tương xứng với nàng. Nàng có cảm tưởng như vậy. Không riêng gì một Bạch Liệp, dưới con mắt nàng thì mọi người đều tầm thường, may ra chỉ có mỗi một mình Lưu Hương mà thôi.

Chàng được nàng nể trọng, kiêng dè ít nhiều.

Nàng tiếp :

- Ta cứ tưởng, gã không dám gặp lại ta, sau khi bị nặng lời trong bữa cơm tối ! Do đó, gã rút mình trong phòng.

Đôi mắt đỏ lên, ánh mắt ươn ướt, buồn thảm tiếp luôn :

- Nếu đêm đo, ta đừng nặng lời với gã, gã đâu tránh mặt ta, gã đã có mặt trên sân thuyền, thì làm gì bị sát hại ?

Hồ Thiết Hoa cao giọng :

- Sự tình không liên hoan gì đến cô nương cả ! Thủ phạm gây ra vụ án, nếu không là Câu Tử Trường, thì cũng là Đinh Phong, cô nương hoàn toàn vô can ! Không để ai nói chen, y tiếp luôn :

- Bởi vì Câu Tử Trường là con người duy nhất có lý để giết gã. Gã chột phát hiện Câu Tử Trường và Đinh Phong có mặt trên thuyền này, nên kinh khiếp mà bối rối, mất phản ứng, do đó bị hại.

Trương Tam thở dài :

- Lập luận đúng, rất tiếc lúc đó thì Câu Tử trường đã đi rồi ! Hồ Thiết Hoa giật mình, buông gượng :

- Có thể.... bọn Câu Tử Trường giết người rồi mới bỏ đi. Bởi, chúng ta không xác định được thời gian chết của Bạch Liệp kia mà ! Lưu Hương thốt :

- Nhưng Câu Tử Trường và Đinh Phong không xử dụng được Trích Tâm Thủ ! Hồ Thiết Hoa hỏi :

- Sao ngươi biết ?

Lưu Hương giải thích :

- Chỉ vì Khô Mai đại sư luyện Trích Tâm Thủ, cốt để đối phó với người trên đảo Biên Bức mà thôi. Do đó, chúng ta có thể thấy, tuyệt kỹ Trích Tâm Thủ không hề được truyền ra ngoài. Môn công đó cầm như bị loại trừ trong vũ học Hoa Sơn ! Hồ Thiết Hoa suy nghĩ một chút, rồi gật đầu, thốt :

- Phải đó ! Theo khẩu khí của vị cô nương họ Hoa, thì Khô Mai đại sư chỉ mới luyện Trích Tâm Thủ gần đây thôi.

Trương Tam tiếp :

- Như vậy, người biết môn công đó chỉ có ba ?

Hồ Thiết Hoa tán đồng :

- Đúng vậy ! Chỉ có ba thôi ! Lưu Hương trầm giọng :

- Hai, chứ không phải ba ! Vì Khô Mai đại sư đã chết rồi ! Hồ Thiết Hoa cao giọng :

- Ta bảo chứng, Cao Á Nam tuyệt không phải là hung thủ ! Bởi, trong đêm qua, nàng luôn luôn ở bên cạnh ta. Nàng không có phép phân thân đi làm cái việc giết người ! Kim Linh Chi chừng như muốn nói gì đó, song nhìn sang Lưu Hương, nàng nín lặng.

Trương Tam chột kêu lên :

- Đúng rồi ! Đêm qua, Hoa cô nương là người lên sân thuyền sau cùng, lúc nàng lên đến đó, là thấy thân sắc nàng có vẻ khác thường ! Hồ Thiết Hoa trừng mắt :

- Người lại nghi Hoa Chân Chân ?

Trương Tam gần giọng :

- Không là nàng thì ai ?

Hồ Thiết Hoa lắc đầu :

- Không thể được ! Các người cho nàng là hung thủ, nhất định ta không tin !

Kim Linh Chi bĩu môi :

- Người chỉ tin là ta thôi mà ! Hồ Thiết Hoa cười khở, lẩm nhảm :

- Chỉ vì nàng.... thấy máu là hôn mê. Thì làm sao nàng, dám gây cuộc đổ máu ?

Trương Tam lạnh lùng :

- Chính ta đây, có lúc thấy máu, ta còn xỉu thay ! Muốn chết thì khó, chứ muốn xỉu còn gì dễ hơn ! Hồ Thiết Hoa lắc đầu :

- Vô luận làm sao, ta không tin con người ôn nhu như thế lại là một hung thủ sát nhân ! Trương Tam trầm ngâm một lúc, vụt hỏi :

- Người còn nhớ Vô Hoa hòa thượng chứ ?

Hồ Thiết Hoa cau mày :

- Hắn làm gì trong vụ này mà người nhắc ?

Trương Tam tiếp :

- Người hẳn phải nhận hẳn có vi tư vấn, ôn nhu chứ ?

Hồ Thiết Hoa gật đầu :

- Hắn đúng là một tiểu cô nương ! Trương Tam tiếp :

- Nghe ai nói đến hai tiếng sát nhân, là hắn lấy tay bịt tai liền. Nhưng nếu hắn giết người, thì cứ mỗi nhát dao là đi đòi một mạng. Mùng tượng hắn chém cổ ! Hồ Thiết Hoa nín lặng. Một phút sau, hắn thở dài, thốt :

- Nếu là nàng là hung thủ thì chắc có một người xốn xang lắm ! Y nhìn qua Lưu Hương tiếp :

- Người nghĩ sao, lão Xú Trùn ?

Lưu Hương không nói gì.

Kim Linh Chi cũng thở dài thốt :

- Thực ra, ta cũng không tin một con người thù mị ngây thơ như nàng lại là một tay sát nhân được ! Hồ Thiết Hoa tiếp nổi liền :

- Phải rồi ! Ai mà tin được chứ ! Các vị đừng quên, Bạch Liệp có võ công rất cao, đến Cao Á Nam cũng chưa chắc là đối thủ của gã, nói chi Hoa Chân Chân, tuổi còn nhỏ quá, lại có thể nhập môn sau Cao Á Nam rất lâu, võ công kém hơn Cao Á Nam, làm gì nàng giết nổi Bạch Liệp ?

Trương Tam cười khở :

- Kỳ thực, ta đâu có đoán định nàng là hung thủ, bất quá ta cho rằng có thể là nàng....

Hồ Thiết Hoa chận lại :

- Không thể nào được ! Một điểm nhỏ cũng không ! Trương Tam lẩm nhảm

:

- Hung thủ không là nàng, thì là ai ? Không lẽ Khô Mai đại sư hiện hồn lên, giết người ! Kim Linh Chi phát sợ liên, nắm tay Hồ Thiết Hoa thấp giọng bảo :

- đây quỷ khí nặng nề quá, muốn nói gì chúng ta lên bên trên kia mà nói !
Hồ Thiết Hoa gật đầu :

- Phải ! Chỉ sợ người của đảo Biên Bức đã đến rồi, và đang đợi chúng ta !
Chờ cho họ đi hết, Lưu Hương cuối mình xuống, lấy móng tay cào hột trên mặt gỗ, nhặt cái chi đó, bỏ vào một mảnh giấy, gói kỹ. Chàng phát hiện sự chi ?

Họ chẳng thấy ai hết. Cả bọn thủy thủ, đã tập hợp một nơi, ở lái thuyền, lúc đó cũng biến mất dạng. Kim Linh Chi giật mình.

Trương Tam kêu lên :

- Hay là người của đảo Biên Bức đã đến, và hột chúng đi rồi ?

Hồ Thiết Hoa cảm hận :

- Không ai đến tiếp, không lẽ chúng ta không đi được sao chứ ?

Trương Tam dọ dẫm :

- Ít nhất Kim cô nương cũng biết lối vào đảo chỗ nào chứ ?

Kim Linh Chi không đáp. Niềm sợ hãi lộ rõ rệt trên gương mặt trắng nhợt của nàng.

Hồ Thiết Hoa trấn an :

- Không quan hệ gì cả. Dù cô nương không biết, bọn này cũng tìm ra được vậy ! Rồi y cười, tiếp luôn :

- Thần Thủy Cung là nơi tối bí mật, cũng tìm ra như thường kia mà ! Kim Linh Chi bỗng nắm tay Hồ Thiết Hoa, bảo :

- Đừng đi là hơn ! Người nghĩ sao ?

Hồ Thiết Hoa lấy làm lạ :

- Tại sao ?

Kim Linh Chi cuối đầu :

- Chẳng.... chẳng tại sao cả ! Hồ Thiết Hoa dịu giọng :

- Đã đến đây rồi, không lẽ bỏ cuộc ?

Trương Tam tiếp :

- Hà huống, muốn trở lại cũng không trở lại được ? Phương tiện đâu? Do ngã nào ?

Kim Linh Chi run người :

- Nhưng.... Các người chưa biết nơi này nguy hiểm như thế nào ! Đáng sợ lắm, các người ơi ! Hồ Thiết Hoa mỉm cười :

- Những nơi đáng sợ hơn, bọn tại hạ từng đi qua rồi. Cô nương có nghe nói đến Thạch Quan Am chẳng ?

Kim Linh Chi gật đầu.

Hồ Thiết Hoa tiếp :

- Bí mật của Thạch Quan Am, đáng kể là nguy hiểm nhất trần đời, ai vào đó rồi là phải điên, dại ngay.

Y nhớ đến sự việc tại Đại Sa Mạc, dù sự việc đã qua lâu, y vẫn còn sợ. Y thở ra, tiếp luôn :

- Vào đó rồi đừng ai mong sống sót trở về. Cô nương thấy đó, vậy mà bọn này vẫn còn sống sót ! Kim Linh Chi cắn môi, rồi lắc đầu, thốt :

- Bất đồng !.... Hoàn toàn bất đồng ! Hồ Thiết Hoa cau mày :

- Bất đồng ở chỗ nào ?

Kim Linh Chi không đáp.

Lưu Hương cất tiếng :

- Kim cô nương nói thế, thì hẳn là Biên Bức đảo có những đặc điểm đáng sợ, trên sức tưởng tượng của con người.

Trương Tam cười, vuốt ve :

- Nói cho nghe đi, Kim cô nương ! Tại hạ van cầu cô nương mà ! Biên Bức đảo thực sự như thế nào ? Nơi đó có những cái gì đáng sợ ?

Kim Linh Chi trầm ngâm một chút, lại lắc đầu :

- Ta không biết ! Hồ Thiết Hoa mỉm cười.

Kim Linh Chi vụt lớn tiếng :

- Thật tình ta không biết, vì ta chẳng thấy chi cả ! Hồ Thiết Hoa trố mắt :

- Không thấy gì hết ? Không thấy thì sao lại sợ ?

Kim Linh Chi cắn răng, qua một phút mới nói thành lời :

- Bởi, chẳng thấy, nên ta mới sợ ! Hồ Thiết Hoa cau mày :

- Là chưa ? Không thấy thì biết gì đâu mà phải sợ ? Tại sao thế ? tại hạ không hiểu nổi ! Trương Tam thốt :

- Ta hiểu ! Hồ Thiết Hoa cười lạnh :

- Người hiểu cái mông chớ ! Trương Tam không giận, hỏi :

- Người nói cho ta nghe, trên đời, cái gì đáng sợ nhất ?

Hồ Thiết Hoa suy nghĩ một chút :

- Tịch mịch ! Ta cho rằng, trên đời, chỉ có sự tịch mịch là đáng sợ nhất !

Trương Tam thở dài, cười khổ :

- Hồ tiên sanh ơi ! Hiện tại ta đương đứng trước một vấn đề sống chết, tánh mạng của chúng ta lâm nguy, nên tìm phương pháp gì bảo vệ nó, xin tiên sanh dẹp cái hồn thơ lại một xó nào đó đi ! Hồ Thiết Hoa hừ một tiếng :

- Thế người cho cái gì đáng sợ nhất ?

Trương Tam đưa mắt nhìn ra xa xa, từ từ thốt :

- Cái đáng sợ nhất, là bóng tối, là cái mà chẳng ai trông thấy ! Đoạn hần thở dài mấy tiếng, rồi tiếp luôn :

- Cho đến bây giờ, ta mới thức ngộ cái ý tứ của ba tiếng Biên Bức đảo ! Hồ Thiết Hoa trầm giọng :

- Ất tứ gì ?

Trương Tam chưa đáp ngay, mà lại hỏi ngược :

- Người biết con dơi có khuyết điểm gì không ?

Hồ Thiết Hoa lắc đầu :

- Không ! Trương Tam thốt :

- Đôi mắt ! Dơi là loài sanh vật không mắt ! Hồ Thiết Hoa kêu lên :

- Người muốn nói là người trên đảo Biên Bức đều mù ?

Trương Tam gật đầu :

- Ta nghĩ như vậy ! Hồ Thiết Hoa cau mày :

- Chúng mù thì có gì đáng sợ đâu ?

Trương Tam mỉm cười :

- Kẻ mù không đáng sợ, song nếu chính người biến thành kẻ mù, thì chắc hẳn là người phải sợ sự biến hóa đó ! Hồ Thiết Hoa thoáng biến sắc, hỏi :

- Chẳng lẽ người cho rằng bọn mình đến đó rồi, đều phải mù hết ?

Trương Tam gật đầu :

- Ta suy nghĩ vậy ! Hồ Thiết Hoa cười lạnh :

- Ta không tin chúng có thủ đoạn làm cho bọn mình mù hết ! trừ ra chúng có phép ma ! Kim Linh Chi thở dài, thốt :

- Họ không cần có ma pháp. Vô luận ai đến đó rồi, tự nhiên biến thành kẻ mù ! Không một ngọn cỏ. Đá thì màu tro, một màu khô cháy, nhưng lại lạnh, lại cứng như kim cương, lại nhám, nhọn bén.

Sóng vỗ ầm ầm vào bờ đảo, như vạn quân reo, ngàn ngựa hí ào ạt xông ra chiến trường. Bốn phía đảo toàn là đá, thứ đá gây trở ngại cho thuyền, thuyền phu sợ ý là chạm đá, phải chìm. Đá nhô lờm chồm, đá vương ra, như răng và móng thú dữ. Ai giỏi nghề hàng hải đến đâu, cũng vô phương cho thuyền tiếp cận an toàn. Nơi đây không có sinh khí, nơi đây sát khí bốc suốt tháng quanh năm.

Hồ Thiết Hoa đứng đầu gió, trên một mỏm đá đen , đảo mắt nhìn quanh, buông tiếng thở dài, thốt :

- Đúng là một nơi đầy nguy hiểm ! Trương Tam cười khò :

- Nếu ta không chính mắt trông thấy, thì có giết ta, ai nói ta cũng không tin nổi trên thế gian có một địa phương như thế này ! Lại còn có sanh hoạt trên địa phương này ! Hồ Thiết Hoa tiếp nối :

- Có thể chúng chẳng phải là người ! Chúng là quỷ ! Bởi nơi đây giống như một khu mộ địa, nơi đây thiếu vắng sanh khí rõ rệt. Đến cỏ cũng không mọc nổi ! Trương Tam gật đầu :

- Cả những con thuyền cập đảo, cũng chẳng có một chiếc nào còn nguyên vẹn ! Xem ra, ai đến đây rồi, là không mong trở lại ! Hồ Thiết Hoa quay sang Kim Linh Chi, hỏi :

- Thật sự, cô nương có đến đây một lần ?

Kim Linh Chi buông gọn :

- Đúng thế ! Hồ Thiết Hoa tiếp hỏi :
- Cô nương làm cách nào trở về được ?

Kim Linh Chi đáp :

- Biên Bức công tử sai người đưa về ! Hồ Thiết Hoa hỏi luôn :
- Nếu chúng không đưa ?

Kim Linh Chi cuối đầu, gần từng tiếng :

- Họ không đưa, thì ta đành chết tại đây ! Đặt chân lên đảo, nàng có vẻ cứng lưỡi, nói câu gì nàng cũng dùng khí lực đến khổ sở. Đã thế, nói xong một câu, là nàng run mình một lần, rồi mồ hôi lạnh tươm ra như nước dãi.

Hồ Thiết Hoa cũng ngán, cũng run, song ít hơn nàng. Bây giờ thì y bắt đầu tin là Tiêu Kim Quật đáng sợ hơn Mê Hồn Quật của Phật Quan Am. Bởi, tại Mê Hồn Quật, ít nhất cũng có lối thoát, khi cần rút lui. Nơi đây thì đúng là tử địa ! Lưu Hương luôn luôn suy tư. Bỗng, chàng hỏi :

- Cô nương nói Biên Bức công tử là đảo chủ ! Kim Linh Chi gật đầu :
- Phải ! Lưu Hương hỏi tiếp :
- Cô nương biết tên, biết họ Biên Bức công tử chẳng ?

Kim Linh Chi lắc đầu :

- Không một ai biết cả ! Lưu Hương tiếp :
- Có ai thấy mặt lão chủ chẳng ?

Kim Linh Chi lắc đầu :

- Không ! Ta đã nói, ai đến đây rồi cũng phải biến thành mù ! Lưu Hương cười nhạt :
- Như vậy thì Nguyên công tử đỡ hơn chúng ta nhiều ! Hồ Thiết Hoa hỏi :
- Đỡ về cái gì ?

Lưu Hương mỉm cười :

- Y mù sắn, khỏi sợ bị người làm cho mù nữa ! Kim Linh Chi vụt ngẩn đầu lên, thốt gấp :

- Này Hương Soái.... Hiện tại chúng ta còn kịp thời gian ly khai Biên Bức đảo ! Vậy nên gấp rút ly khai đi ! Lưu Hương hỏi :

- Ly Khai ? Rồi đi đâu ! Kim Linh Chi đáp :
- Đi đâu cũng được ! Miễn là không còn ở đây nữa được rồi ! Lưu Hương cau mày :

- Nhưng do ngã nào mà đi ?

Kim Linh Chi thốt :

- Chúng ta tìm một chiếc thuyền hư, nấp trong đó mà chờ, khi nào có thuyền khác đến đây....

Hồ Thiết Hoa chận lời :

- Chờ độ bao lâu ?

Kim Linh Chi đáp :

- Vô luận bao lâu cũng được ! Ta không đặt thành vấn đề ! Hồ Thiết Hoa thở dài :

- Cô nương không đặt thành vấn đề, nhưng lão Xú Trùn lại đặt thành vấn đề thì sao ?

Kim Linh Chi chớp mắt :

- Nơi đây cực kỳ nguy hiểm, ta tưởng Hương Soái cũng tiếc sanh mạng như ai ! Hồ Thiết Hoa lắc đầu :

- Cô nương càng cho là nguy hiểm, hắn lại càng muốn ở lại ! Kim Linh Chi cau mày :

- Tại sao ?

Hồ Thiết Hoa giải thích :

- Chỉ vì càng gặp nguy hiểm hắn càng thích thú. Hiểm nguy càng lớn, hắn càng thích thú lớn ! Hắn là con người trời sanh ra để mạo hiểm mà ! Cho nên, biết được nơi nào là nguy hiểm, là hắn đi tới ngay, đi rồi mà không trở về, hắn cũng không tiếc hận ! Kim Linh Chi cuối đầu từ từ thốt :

- Ta biết các ngươi cho rằng ta sợ chết ! Thực ra, không phải cái chết làm cho ta sợ ! Lưu Hương dịu giọng :

- Tại hạ hiểu. Trên thế gian, có nhiều cái đáng sợ hơn cái chết ! Cho nên.... nếu cô nương muốn ở lại chỗ này, bọn tại hạ sẽ không hề cưỡng bách.

Hồ Thiết Hoa tiếp :

- Cô nương có thể bảo Trương Tam ở lại đây bầu bạn với cô nương. Hắn ở lại là phải hơn ! Trương Tam nghiêng răng, trừng mắt, gằn giọng :

- Nếu cô nương muốn, tại hạ ở lại ngay ! Chỉ sợ cô nương không thích mẫu người tại hạ bầu bạn thôi ! Mẫu người mà cô nương thích, phải là....

Hắn nhìn Hồ Thiết Hoa, hỏi :

- Người biết mẫu người đó chứ ?

Kim Linh Chi vụt ngẩng đầu lên, nhìn luôn Hồ Thiết Hoa hỏi :

- Người chịu ở lại đây với ta không ?

Hồ Thiết Hoa bối rối :

- Đương nhiên là chịu, có điều....

Kim Linh Chi lại hỏi :

- Điều gì ?

Hồ Thiết Hoa nhìn nàng. Bốn mắt chạm nhau, y buột miệng thở dài, đáp :

- Chẳng có điều gì cả. Tại hạ bằng lòng ở lại với cô nương ! Kim Linh Chi vẫn còn nhìn Hồ Thiết Hoa. Một lúc lâu, nàng thấp giọng thốt :

- Được nghe người nói câu đó, ta còn sợ gì nữa !....

Một tấm đá dựng đứng, làm bình phong. Sau bình phong, lũng lảng một sợi dây đồng, đầu dây có buộc một cỗ xe. Đường dây ăn thông đến một son động, cửa động đen ngòm. Kim Linh Chi đưa bọn Lưu Hương đến đó.

Hồ Thiết Hoa hỏi :

- Có phải động khẩu đó chẳng ?

Kim Linh Chi đáp :

- Lần trước, ta rơi đó vào động.

Hồ Thiết Hoa lấy làm lạ :

- Sao không có người canh giữ ?

Kim Linh Chi thở dài :

- Có những nơi, vào thì dễ như nhà của mình, mà lúc ra thì khó hơn lên trời !

Lưu Hương hỏi :

- Xe đó đưa về đâu ?

Kim Linh Chi giải thích :

- Đến nơi họ nghinh đón khách.

Lưu Hương lại hỏi :

- Biên Bức công tử có tự ý ra đón khách chẳng ?

Kim Linh Chi đáp :

- Thịnh thoảng Đình Phong thay mặt ở tại đó.

Lưu Hương hỏi tiếp :

- Đình Phong là chi của Biên Bức công tử ?

Kim Linh Chi trầm ngâm một chút :

- Chừng như là đồ đệ ! Lưu Hương suy nghĩ một lúc, lại hỏi :

- Từ đây đến đó, độ bao xa ?

Kim Linh Chi lắc đầu :

- Ta không biết rõ. Bất quá, ta đếm từ một đến bảy mươi chín, là cỗ xe ngừng.

Hồ Thiết Hoa mỉm cười :

- Xem ra nữ nhân tế nhị hơn nam nhân nhiều. Giả như tại hạ ngồi trong xe, xe đến đâu cứ đến, xe đi bao lâu cứ đi, không khi nào tại hạ nghĩ đến việc đếm như cô nương !....

Hồ Thiết Hoa chưa dứt ý, Trương Tam chặn liền :

- Dù có đếm, chưa chắc gì người đếm trúng, bởi người không biết đếm.

Về cái việc uống rượu, chẳng bao giờ người đếm được số chén đã uống, cho nên, có lúc chỉ uống độ vài ba chén, mà người dám nói là uống hơn tám chín mươi chén ! Hồ Thiết Hoa trả miếng :

- Phải, chỉ có người là biết đếm thôi ! Bởi từ lúc nào đến từ lúc nào, người không bao giờ uống quá ba chén ! Lưu Hương chợt hỏi :

- Người đếm được năm mươi chẳng ?

Hồ Thiết Hoa trừng mắt :

- Sau lại không ?

Lưu Hương gật đầu :

- Tốt ! Vậy lên xe rồi người cứ đếm. Đếm năm mươi, chúng ta nhảy xuống liền ! Khi Hồ Thiết Hoa đếm đến mười, cỗ xe chui vào hắc ám. Vào đó rồi

đôi mắt trở thành vô dụng, bởi không còn thấy được gì chung quanh. Bóng tối quá dày, như cô đọng thành vật hữu thể, quả đã không một điểm sáng, dù là thứ điểm sáng gì. Lại chẳng một thính âm ! Xe như đi xuống, lòng người cũng trầm xuống.

Họ cùng nghĩ :

- Hắc ám quả là một sự đáng sợ nhất trên cõi đời ! Khi Hồ Thiết Hoa vừa đếm vừa nắm tay Kim Linh Chi, đếm đến bốn mươi sáu, y buông tay nàng, bàn tay của y vỗ vỗ lên đầu vai nàng, mỗi cái vỗ là một số :

bốn mươi bảy.... bốn mươi tám.... bốn mươi chín...., Cuối cùng y buông nhanh :

- Năm mươi.... nhảy ! Trương Tam có cảm tưởng mình là hòn đá rơi xuống. Bên dưới đó, là địa phương gì ? Núi đao ? Rừng kiếm ? Vạc dầu ? Hầm lửa ?

Vô luận là gì, đã nhảy ra khỏi xe rồi, đã rơi xuống rồi, thì phú tánh mạng cho định mạng ! Bởi, không ai làm sao dừng lại được nữa ! Sâu ! Sâu quá !

Mường tượng không đáy ! Trương Tam đánh liều, nhắm mắt lại, nhưng không lâu lắm, hắn cảm thấy chân chạm vật chi đó. Hắn không đề tụ chân khí, nhưng không còn kịp nữa. Nếu vật dưới chân hắn mặt đá, thì là đôi chân hắn kẻ như phải lợi thành năm bảy đoạn. Nhưng, một bàn tay từ bên cạnh vương ngang, chụp hắn giữ lại. Hắn không biết bàn tay đó là của ai, nhưng hắn nghĩ, nếu không là của Lưu Hương, thì của ai ? Hắn tưởng, có một bằng hữu như Lưu Hương, thì quả thật là tốt phúc.

Đột nhiên, hắn chơi với thần hồn, bàn tay đó điểm nhanh vào bảy tám huyết đạo trên mình hắn.

Không khí nặng nề, nóng bức. Trương Tam bị quăng xuống đất, như con cá ! Hắn cắn răng, không kêu la. Người quăng hắn cũng chẳng hỏi gì, quăng hắn rồi lại bước đi, tiếng chân vang thình thịch.

Trong bóng tối, Trương Tam như mù, nhìn tay chẳng thấy ngón, làm gì thấy xa hơn ?

Đây là đâu ? Lao tù dưới âm cảnh ?

Còn Lưu Hương ? Hồ Thiết Hoa ? Kim Linh Chi ? Họ Ở đâu ?

Trương Tam hy vọng họ không việc gì, hoặc ít nhất cũng may mắn như hắn, là dù bị bắt, mà tánh mạng chưa sao. Còn sống được là còn có thể tìm cách thoát hiểm. Vừa lúc đó có tiếng chân người. Rồi một người nào đó, bị quăng như hắn, nghe nặng hơn hắn.

Hồ Thiết Hoa không may mắn bằng Trương Tam. Y rơi xuống một tấm lưới. Lưới mường tượng đánh bằng giây sắt. Rơi xuống lưới sắt, hắn phải đau, rồi lại bị quăng mạnh, y càng nghe đau hơn, tưởng chừng bao nhiêu xương trong người, cả lớn lẫn nhỏ, đều vỡ vụn. Y buộc miệng mắng oang oang.

Cứ mặt y, đối phương chẳng hề phản ứng, quăng y xuống rồi, đối phương

lại bước đi.

Bình ! Tiếng cánh cửa đập mạnh ! Cửa đóng lại rồi ! Am thỉnh phát xuất chứng tỏ cửa bằng sắt.

Bỗng, có tiếng gọi :

- Tiểu Hồ ?

Hồ Thiết Hoa kinh hãi :

- Trương Tam ?

Trương Tam thở dài :

- Người cũng đến với ta ! Hồ Thiết Hoa cảm hận :

- Nhảy cái con mẹ gì như thế này, vô ích quá ! Chẳng thấy bóng dáng ai cho rõ ràng ! Y từng vào nguy ra hiểm, song lần nào cũng có dịp phản kháng ít nhiều.

Chỉ có lần này, là y hoàn toàn thủ động.

Trương Tam thở dài, thốt :

- Bây giờ ta mới thấm thía cái sợ Đáng lẽ chúng ta phải nghe theo nàng ! Hồ Thiết Hoa nghiêng răng mấy lượt :

- Bây giờ ta mới biết Biên Bức công tử không phải là người ! Bởi, nếu là con người, thì y không thể có một chủ ý tàn độc như thế này ! Trương Tam hỏi :

- Sánh với Thạch Quan Am, y như thế nào ?

Hồ Thiết Hoa thở ra một tiếng dài :

- Đem Thạch Quan Am mà sánh với y, là làm một việc vô ý thức. Bên cạnh y, Thạch Quan Am chỉ là một đứa bé còn bú vú mẹ ! Trương Tam cười khở :

- Xem ra, họ đã biết trước, chúng ta đến đây, nhất cử nhất động đều bị họ phát giác cả ! Và điều đáng sợ nhất, là chúng ta không trông thấy người nào hết ! Bỗng, hấn hỏi :

- Còn Kim cô nương ?

Hồ Thiết Hoa không đáp, lại hỏi ngược :

- Còn lão Xú Trùn ? Tại sao hấn không đến ?

Trương Tam nặng giọng :

- Người mong ước hấn đến đây à ?

Hồ Thiết Hoa thở dài :

- Dù hấn tài giỏi hơn chúng ta, hấn cũng chưa phải là thần tiên, đến cái chống quỹ này, có tài bao nhiêu cũng vô dụng ! Trương Tam trầm ngâm một chút :

- Có thể hấn may mắn hơn chúng ta ! Hấn....

Chợt, cánh cửa mở, một người bước vào, quăng xuống một người, rồi bước ra. Cửa đóng lại.

Hồ Thiết Hoa hỏi gấp :

- Lão Xú Trùn đây à ?

Không có tiếng đáp. Trương tam kêu lên :

- Hay là hấn xuôi xẻo hơn bọn mình ? Hấn bị độc thủ rồi ?
 Trương Tam quả quyết như vậy, Hồ Thiết Hoa lại không tưởng như vậy.
 Y thốt :
 - Chẳng khi nào họ quăng xác vào đây ! Trương Tam hừ một tiếng :
 - Thì chưa chết, thì thọ thương nặng, chờ chết ! Có khác gì chết đâu ! Bất quá hoặc đã chết, hoặc sắp sửa chết, hoặc sẽ chết dài dài sau đó ! Đàng nào cũng chết mà ! Đúng là hấn thọ thương nặng đấy, nên hấn không nói năng nổi ! Hồ Thiết Hoa hỏi :
 - Người còn cử động được chăng ? Hãy bước đến đó xem sao ?
 Trương Tam thở ra :
 - Ta như cua rặng càng, còn bò con mẹ gì được nữa ! Còn người ?
 Hồ Thiết Hoa thở ra :
 - Ta cũng như người ! Còn tẻ hơn người nữa là khác ! Người là cua rặng càng, nhưng còn sống, ta là cua chết, mới khổ cho ta chứ ! Trương Tam thốt :
 - Có thể người đó không phải lão Xú Trùn ! Có thể là Kim cô nương ! Chỉ cần Lưu hương chưa chết, là họ còn hy vọng ! Cho nên, hấn hy vọng người đó không phải là Lưu Hương mà là Kim Linh Chi ! Hồ Thiết Hoa cãi :
 - Không thể là nàng đâu ! Trương Tam hỏi :
 - Tại sao ?
 Hồ Thiết Hoa không đáp. Trương Tam nóng nảy :
 - Người cứ úp úp mở mở mãi ! tại sao người không nói tuốt ra cho ta biết sự gì ?
 Trương Tam trầm ngâm một lúc, rồi cất giọng buồn thảm, than :
 - Nếu lão Xú Trùn đến đây, thì chúng ta chết là cầm chắc ! Bỗng, một người thốt :
 - Ta không phải là Lưu Hương ! Am thỉnh nghe quen quá ! Am thỉnh của người bị quăng vào đó, sau cùng.
 Hồ Thiết Hoa và Trương Tam đồng thời cất tiếng :
 - Người là ai ?
 Người đó thở dài mấy lượt, mới đáp :
 - Ta không là người ! Ta là súc sanh ! Một thứ súc sanh đáng bị nhất !
 Trương Tam kêu lên thất thanh :
 - Câu Tử Trường ?.... Người là Câu Tử Trường ?
 Hồ Thiết Hoa cũng rú lên :
 - Tại sao người vào đây ?
 Câu Tử Trường cười giọng thảm :
 - Tại sự báo ứng ! Trương Tam hỏi :
 - Chẳng lẽ Đinh Phong....
 Câu Tử Trường cảm hận :

- Hắc không phải là người ! hắc còn thua loài súc sanh ! Hồ Thiết Hoa hỏi gấp :

- Hắc đã làm chi người ?

Câu Tử Trường nín lặng. Hắc tuy không nói, Hồ Thiết Hoa vẫn hiểu được. Con chó đã chết rồi, thì chó săn trở thành vô dụng. Và báo ứng là, hắc mình bán được bằng hữu, thì cũng có người bán được mình ! Cuộc đời một con chó săn luôn luôn phải kết thúc như vậy. Không có một kẻ tay sai nào không có một kết cuộc bi thảm. Đời chúng là những nấc thang cho người dẫm lên. Đến đỉnh thành công rồi, người ta không ngần ngại dùng chân hất bỏ cái thang trở nên vô dụng.

Chừng như Câu Tử Trường thọ thương, hắc rên nho nhỏ. Mùong tượng không còn khí lực mà rên ! Hồ Thiết Hoa muốn mĩa mai gã một vài câu, mắng gã một vài tiếng, hiện tại thì y không nỡ mĩa mai, không nỡ mắng nổi rồi ! Không nỡ nặng lời đâu phải đồng tình, y thở dài, thốt :

- Cũng may ! Lão Xú Trùn không đến chỗ này ! Trương Tam phụ họa :

- Ta sớm biết như vậy mà ! Vô luận trong tình huống hung hiểm nào, hắc cũng có thể....

Hắc chưa dứt câu, cánh cửa mở ra, có người bước vào. Lần này, có đến hai người. Hồ Thiết Hoa và Trương Tam rợn mình. Lưu Hương di có tài cao, chàng vẫn là người phàm, chàng chưa là thần tiên, thần tiên còn mắc nạn, huống hồ chàng ?

Nhảy ra khỏi xe rồi, Lưu hương biết ngay là bất lợi. Trời sanh ra chàng với một linh giác đặc dị, linh giác báo hiệu cơn nguy chực chờ chàng sau cái nhảy đó. Và nguy hiểm chực chờ ngay dưới chân chàng. Từ trên rơi xuống, chàng không thể quay đầu nhìn ngược lên, bay trở lại, mà cũng không thể dừng. Mạng vận của chàng đã đến hồi bi thảm rồi. Trên đời này không có cái gì biến cải mạng vận xấu trở thành tốt. Chỉ có chàng mới biến cải được thôi ! Cổ xe đã lăn đi xa. Lập tức, chàng rùn hai gối, lộn nhanh người, chân trên, đầu dưới thun mình bắn vọt trở lên, xiên xiên, chân móc đúng vào sợi giây đồng. Móc sợi giây rồi, chàng thở phào. Nếu chàng chậm động tác một chút đường giây lướt qua, chân hụt, chàng phải rơi xuống và sẽ chịu chung số phận với Hồ Thiết Hoa. Chính lúc đó, chàng nghe Hồ Thiết Hoa thét hận bên dưới. Tiếng hét rất ngắn, âm thanh vừa vang lên liền tắt lịm.

Nhưng, sự bình lặng đó không chứng tỏ sự an toàn, chính là cái bình lặng của không gian trước cơn giông tố ! Và giông tố sắp sửa dấy lên, bất cứ phút giây nào ! Chân móc nơi đường dây, Lưu Hương phải vận dụng trí não lấy một quyết định chớp nháng ! Một sự quyết định sống chết ! Hoặc, chàng theo đường dây, ngược lên, trở ra, hoặc chàng đi xuống luôn, theo đường dây, đến trung tâm đảo Biên Bức. Trong hai lẽ đó, chàng phải chọn một, chọn thật nhanh chóng ! Nhưng cả hai lẽ đều không nên chọn ! đầu giây

dưới, hiển nhiên là có nguy cơ ! Mà trở lên thoát ra khỏi động, là bỏ rơi bằng hữu, chàng không thể làm. Đường dây giao động, mừng tượng cổ xe trở lại. Đường giây rung chuyển mình, càng mạnh. Rồi đến lúc động tác giây và động tác người đồng nhịp độ. Bỗng, chàng bắn mình đi, như mũi tên lao. Người trên giang hồ đều biết thuật kinh công của chàng cực cao, loài có cánh chưa chắc gì bay nhanh hơn chàng. Cho nên, chàng vừa bắn mình đi, là vượt hơn bảy trượng đường. Nếu là kẻ nào khác, vọt xa bảy trượng đường, thì cũng có thể được, nhưng tránh cho thân hình, nhất là cái đầu, khỏi chạm vào vách đá, là một việc trên sức người. Chạm như vậy, là đầu vỡ, xác như ? Nhưng, chàng tránh được ! Lúc vọt đi, chàng vươn ta ra trước, chân duỗi phía sau. Đầu ngón tay vừa chạm đá, chàng liền tản mác nội lực, đà vọt tan biến theo, rồi từ đó.

Chàng từ từ theo vách đá, tuột xuống. Tuột độ hai trượng, chàng liền dừng lại, mừng tượng con thạch sùng bám dính lại đó, để lấy lợi bình hòa cho cơ thể, trầm tĩnh tâm thần. Rồi chàng bắt đầu vận dụng thính giác, nghe ngóng mọi tiếng động. Không một âm thanh nào, dù nhỏ đến đâu, vọng đến tai chàng. Chỉ có một mùi hỗn tạp phát qua mũi, cấu thành bởi mùi rượu, mùi trái cây, mùi rau cải, mùi thức ăn. Phảng phất có mùi phấn sáp của nữ nhân. Nơi đó là nơi nào ?

Chàng áp tai vào vách, nghe có tiếng cười dút nữ, rất nhỏ, rất trong trẻo. Thứ tiếng cười của phái đẹp ! Kinh nghiệm cho biết, khi nữ nhân cười như vậy là họ đang làm gì. Và chàng không tưởng là tại chỗ này, lại có nữ nhân cười như thế ! Chàng không khỏi hồi hộp ! Chờ cho con tim lắng dịu cơn đập, chàng dờ công phu Bích Hồ di chuyển dần sang bên tả. Bây giờ, chàng phát hiện ra, tiếng cười phát xuất từ đâu, rồi chàng tuột luôn xuống.

Nơi có tiếng cười như vậy, hẳn là nơi tương đối an toàn hơn các chỗ khác. Hắc ám là cái gì đáng sợ nhất, nhưng hắc ám hiện tại giúp chàng rất nhiều. Chỉ cần chàng không gây tiếng động, là không ai phát hiện ra chàng nổi ! Một tay có thuật kinh công cao tuyệt như chàng, khi nào lại để có tiếng động ?

Sau cùng, chàng xuống đến đáy. Bên dưới có vọng cửa. Tiếng cười từ bên trong cửa vọng ra. Bất quá, lúc đó, tiếng cười đã biến thành tiếng rên.

Suy nghĩ một lúc, Lưu Hương bỏ ý định xô cửa bước vào. Có những việc nên làm, có những việc không nên làm. Thà chết, chứ làm mà sống sót, chàng cũng không làm. Chàng di chuyển về cuối tả, lại gặp một vọng cửa nữa. Bên trong cửa này, chẳng có thanh âm gì. Dò xét một chút, chàng xô cửa thử.

Cửa mở ra.

Bên trong cửa, có tiếng vọng ra :

- Xin mời vào ! Lưu Hương không thấy rõ trong cửa có những gì, bao nhiêu

người trong đó. Biết đâu nếu chàng vào, thì vĩnh viễn không còn trở ra nữa !
Tuy nhiên, chàng vẫn bước vào.

Sự quyết định của một người, lắm khi có tầm ảnh hưởng quan trọng, ảnh hưởng đến sanh mạng chứ không ít. Cái khổ của một người là bị bắt buộc phải quyết định gấp, không đủ thì giờ để đoán kỹ lợi và hại. Vả lại, dự kiện giúp cho sự phán đoán rất nghèo nàn, thì làm sao phán đoán chính xác được ?

Mùi phức tạp chàng đã ngửi qua, trầm đọng nặng nề trong gian phòng đó. Nặng nề đến độ khó thở. Chàng vừa bước qua ngưỡng cửa, một người nhào vào lòng chàng. Một nữ nhân, lỏa lồ, da thịt mát, ngực căng phồng ! Toàn thân nàng nóng rực ! Địa phương lạ ! Người lạ ! Lại tối mò mò ! Có nam nhân nào chống đối nỗi sự dụ hoặc trong một khung cảnh đó chẳng ? Nếu có thì rất ít, và cái số ít đó chẳng phải là thần thánh gì. Bất quá, hoặc vì bất lực, hoặc vì quá ngây nữ sắc. Có thể thôi.

Chùng như Lưu Hương có một phản ứng. Nữ nhân cười hắc hắc, tìm sự phản ứng của chàng như thế nào.

Nàng dùng giọng ngọt như mật, rót vào tai chàng :

- Người còn thanh xuân mà ! Từ lâu, ta không có dịp tiếp cận hạng thanh xuân ! Những kẻ đến đây, toàn là lão nhược ! Lại hôi hám ! Chán ghê ! Nàng ôm cứng Lưu Hương, hận không thể nuốt chửng chàng ngay ! Nàng đòi hỏi gấp quá, bạo quá, cơ hồ làm cho Lưu Hương kinh khiếp. Nàng không cò là người nữa ! Dục vọng biến nàng thành một thứ chó cái đang mùa ! Bàn tay nàng du lịch quá bạo khắp Lưu Hương ! Nàng thở hổn hển, giục :

- Cứ việc ! Cứ !.... Đã đến đây rồi, còn chờ gì nữa ?

Con chó cái đó đói lắm rồi ! Thấy miếng mồi là vồ ngay, không thể kiên nhẫn lâu ! Con chó cái đói khát, lại như điên ! Lưu Hương than thầm ! Mẫu người đó, chàng chưa từng gặp, nên cũng muốn tiếp xúc thử, xem sao ! Rất tiếc, hiện tại không phải lúc ! Nữ nhân rên rỉ :

- Van cầu người ! Nhanh lên đi ! Lửa đốt trong lòng ta đây ! Chẳng lẽ người muốn cho ta phải chết đốt ? Ta....

Bỗng Lưu Hương chặn lời nàng :

- Ít nhất, ta cũng phải biết người là ai mới được chứ ! Nữ nhân đáp :

- Ta không có họ, không có tên, người cứ biết ta là một nữ nhân, như vậy đủ lắm rồi ! Những nữ nhân tại đây, đều như ta cả ! Lưu Hương hỏi :

- Mà nơi đây là đâu ?

Nữ nhân hỏi lại :

- Người đã không biết, thì tại sao lại đến đây ?

Lưu Hương chưa kịp đáp, nàng lại ôm quần ôm quết chàng, rồi thốt ngọt ngào :

- Ta không cần người là ai, ta không cần tại sao người đến đây, ta chỉ cần

ngươi là nam nhân thôi ! Nếu ngươi chứng minh được là nam nhân, thì ta bắt chấp nhất thiết ! Lưu Hương hỏi :

- Nếu ta không chịu chứng minh ?

Nữ nhân thở dài :

- Thì ngươi phải chết ! Lưu Hương biết là nàng không nói dọa. Phàm ai vào đây rồi, đều tùy thời, tùy nơi mà chết. Và có thể chết rất gấp. Nếu chàng muốn được an toàn, nếu chàng muốn dò thám này nọ, thì trước hết phải chinh phục con yêu cái này. Muốn chinh phục, chàng chỉ có một phương pháp thôi ! Nhưng Lưu Hương không dùng phương pháp đó. Chàng dùng đến phương pháp bạo. Xuất thủ nhanh, chàng phong bế huyết đạo trì mạng trên người nàng, rồi trầm giọng thốt :

- Nếu ta chết, thì ngươi phải chết trước ! Nếu ngươi muốn sống, thì tốt hơn hết nên tìm biện pháp giúp ta sống ! Nữ nhân chẳng những không sợ, trái lại còn cười vang :

- Chết ! Ngươi cho rằng ta sợ chết ?

Lưu Hương tiếp :

- Miệng thì nói không sợ chết, thì ta thường thấy, chứ kẻ thật sự không sợ chết, bình sinh ta chưa gặp bao giờ ! Nữ nhân vẫn cười :

- Và bây giờ thì ngươi gặp rồi đó ! Ngươi sẽ thấy chứng minh ! Lưu Hương tiếp :

- Ta sẽ cho ngươi chết cách đau đớn ! Nữ nhân cười mỉa :

- Đau đớn ! Người như ta, còn có đau đớn nào vầy vò ta đến độ phải xuýt xoa ! Cho ngươi biết, mọi đau đớn trên đời này có đi qua trên thể xác của ta ! Chẳng những xác ta chai, mà hồn ta cũng chai luôn ! Lưu Hương hết nói gì được nữa. Chàng biết nàng nói thật ! Nữ nhân tiếp :

- Vô luận dùng phương pháp gì, ngươi cũng không dọa khiếp ta nổi ! Chỉ vì ta hết là con người rồi ! Lưu Hương thở dài, thốt :

- Chỉ cần ngươi giúp ta, ta sẽ giúp ngươi lại ! Vô luận ngươi muốn gì, ta cũng đáp ứng cả.

Nữ nhân đáp gọn :

- Ta chỉ muốn nam nhân ! Ta muốn ngươi ! Muốn chinh phục mẫu người đó, chỉ có một phương pháp. Lưu Hương dù có muôn ngàn phương pháp khác, cũng không áp dụng được ! Một lượn sóng dù to đến đâu, đi qua rồi không hề trở lại. Sóng đến càng nhanh, thì đi càng nhanh ! Hiện tại, sóng đã đi qua rồi. Nàng nằm tại đó, toàn thân rã rời. Sở dĩ nàng còn sống, có lẽ chỉ chờ hưởng những phút giây thoái hoạt đó thôi. Một con người còn bám víu vào sự kiện đó, là một con người cực độ ê chề ! Thì niềm đau nào ảnh hưởng nổi họ ?

Lưu Hương cảm thấy nàng đáng thương hại quá chừng, thương hại cho nàng, là có đồng tình với nàng.

Bởi sự sống của nàng không còn ý nghĩa nữa. Nàng không có quá khứ, mà cũng chẳng màng tương lai. Quá khứ là hắc ám, tương lai cũng là hắc ám luôn ! Nàng mong gì trở lại với ánh dương quang ? Nàng sống đó là để chờ chết.

Lưu Hương thở dài thốt :

- Chỉ cần ta sống sót, thoát ly nơi này là ta mang người theo ! Nữ nhân đáp :
- Người bắt tất ! Lưu Hương hỏi :
- Chẳng lẽ người muốn ở đây suốt đời ?

Nữ nhân buông gọn :

- Ta muốn vậy ! Lưu Hương dụ giọng :
- Có thể người quên mất thế giới bên ngoài ! Nhân gian không hắc ám như nơi đây đâu ! đo, có ánh sáng, có mọi nguồn vui ! Nữ nhân thốt :
- Nhưng ta không muốn ! Ta không muốn cái gì hết ! Ta thích hắc ám ! Vô luận nói gì, nàng cũng dùng một âm điệu, thứ âm điệu ngọt ngào, dịu dàng, hấp dẫn. Dù âm điệu đó mà luận bị thương, thử hỏi có ai tưởng tượng nổi chẳng ? Nàng hoàn toàn vô tình cảm.

Bằng cớ là nàng tiếp nối một cách trơ trẽn :

- Cái ta muốn, người đã cho rồi ! Đến lượt người, người muốn chi, cứ nói !

Lưu Hương thốt :

- Ta muốn hỏi người mấy điều.

Nữ nhân đáp :

- Người bắt tất phải hỏi ta là ai. Ta vốn không phải là người. Bất quá ta là một kỹ nữ, ai đến đây, tìm ta, ta đều hoan nghinh.

Gian phòng nhỏ hẹp, chìm trong hắc ám, là toàn bộ sanh mạng của nàng, toàn bộ thế giới của nàng. đây, không có năm tháng, ở đây là một đêm dài, đêm không ngày ! Nàng vĩnh viễn ở trong phòng, chờ, trần truồng mà chờ, chờ cho đến khi chết ! đây, lối sanh hoạt không phải là của loài người, bởi chẳng một con người nào chịu đựng nổi ! Người chịu đựng nổi, hết là người rồi ! Nàng không còn là người, mới ở đây được ! Cho nên, dù nàng có làm gì đi nữa, cũng chẳng ai nỡ trách nàng.

Lưu Hương nhẹ nhàng xuống giường, từ từ mặc y phục vào.

Nàng không giữ lại, chỉ hỏi :

- Người muốn đi ?

Lưu Hương đáp :

- Ta không thể không đi ! Nàng lại hỏi :
- Đi đâu ?

Lưu Hương thở dài :

- Còn biết nơi nào mà nói ?

Nữ nhân lại hỏi :

- Người có biết bên ngoài là địa phương gì không ?

Lưu Hương lắc đầu :

- Không ! Nàng tiếp :

- Nếu không biết, thì dù một bước, người cũng không đi được. Có thể rời khỏi nơi này là người phải chết ngay ! Lưu Hương thở ra :

- Dù biết vậy, ta cũng cứ đi thử ! Vô luận thế nào, ta cũng phải đi.

Nữ nhân hừ một tiếng :

- Sao người không nhờ ta giúp cho ?

Lưu Hương trầm giọng :

- Hỏi làm gì điều đó ?

Chàng không nỡ lợi dụng nàng. Chàng có một cảm giác mình mang một tội lỗi. Đã có tội lỗi, mà còn lợi dụng nàng nữa, thì tội phải nặng hơn, không thể tha thứ ! Chàng trầm ngâm một lúc, rồi tiếp :

- Vô luận thế nào, ra được khỏi nơi này, ta sẽ mang người theo.

Nữ nhân cũng trầm ngâm một lúc :

- Người là con người tốt ! Âm thanh của nàng bỗng nhiên chang chứa cảm tình. Nàng tiếp :

- Vô luận người muốn đi đâu, ta cũng đi theo người đến đó.

Lưu Hương lắc đầu :

- Bất tất ! Đi theo ta là có nguy hiểm đến với người ! Nữ nhân mỉm cười :

- Nguy hiểm ? Chết, ta còn không sợ, nói gì nguy hiểm ! Lưu Hương thốt :

- Nhưng ta....

Nữ nhân chặn lời :

- Chính ta muốn như vậy. Ta cơ hồ không hề làm một việc gì mà chính ta muốn làm, từ trước đến nay. Bây giờ, ta muốn làm. Người hãy cho ta cái cơ hội làm theo ý muốn.

Lưu Hương đạo soái

Hồi 22

ĐỊA NGỤC TRẦN GIAN

Trên đời này tuy không có hắc ám vĩnh cửu, thì cũng không làm gì có quang minh vĩnh cửu. Cho nên, lắm cố sự bi thảm phát sanh, lắm ca khúc thi phú nào nùng được sáng tác. Nhưng, những cái đó đều không đáng chú ý, khi một người thốt lên câu :

- Ta từ lâu không có dịp làm một việc gì do ý muốn.

Bi thảm thay câu nói đó ! Người nói lên câu nói đó, có còn hoài bảo một ý sống chăng ? Người đó hết là con người rồi ! Cũng có thể người ta không

thấu triệt ý niệm của người thốt lên câu đó! Chẳng qua, người ta không thấu triệt là vì đạo ngộ của họ chưa đạt đến mức bi thảm ! Hà huống ai ai cũng tưởng là mình bi thảm nhất trần đời. Dù họ chưa đau khổ cùng cực. Thì còn ai cho rằng có người đau khổ hơn họ ? Người ta thường hãnh diện mà tự hào mình là kẻ đau khổ nhất. Bởi đau khổ là lịch lãm, là sống đủ khía cạnh của thử thách. Cho nên không ai chịu thể hội cái khổ cái khổ của người khác. Lưu Hương có quan niệm khác thường, ai bị bỏ rơi thì chàng lại tìm hiểu người đó. Cũng nhờ vậy, kinh nghiệm đời của chàng rất phong phú. Và vì muốn trao dồi sự lịch lãm, chàng không ngần ngại làm kẻ trộm, kẻ cướp. Do đó, chàng được tặng cái danh Đạo Soái, một tướng soái trong giới đạo tặc ! Một đạo soái độc nhất vô nhị, khoác luôn cái lớp phong lưu công tử, lê gót chân du lãm khắp sông hồ. Nếu không có cái tâm thương khắp mọi người, thương từ cận bả đến hạn ưu đãi, thì làm gì chàng có cái danh ngày nay ? Hắc ám ! Nơi nào cũng hắc ám ! Hắc ám là vĩnh cửu tại đảo Biên Bức này ! Nữ nhân nắm tay Lưu Hương, đưa chàng đi trong hắc ám. Lòng chàng rất rào niềm thương cảm. Nàng đã nói với chàng :

- Ta không tên họ, ta là một công cụ. Giả như người muốn cho ta một cái tên, thì cứ gọi là Đông Tam nương, chỉ vì gian phòng của ta mang số ba, ở về hướng Đông ! Vô luận con người đi đến đâu, cũng có một cái tên. Người ta còn cao hứng đặt tên cho cả con chó, con mèo nữa kia mà ! Tại sao nàng không tên ?

Nàng hỏi :

- Người muốn ta đưa người đi đâu ? Trốn đi chăng ?

Đương nhiên là không có cái việc trốn đi rồi ! Nàng lại hỏi :

- Đi tìm Biên Bức công tử ?

Cũng không phải.

Lưu Hương đáp :

- Đi cứu bằng hữu của ta ! Bằng hữu là thứ nhất, là trước hết. Bằng hữu là tối khẩn nhất ! Có người cho rằng Lưu Hương chỉ sống cho bằng hữu chứ không vì chính mình ! Điều đó do chàng cam tâm tình nguyện mà làm, không ai bức bách, cưỡng ép, không đợi vang cầu. Cho đến bây giờ, trong tình huống nguy hiểm, chàng cũng không nghĩ đến mình nhiều hơn là nghĩ đến bằng hữu, đến nàng đáng thương đang nắm tay chàng đưa chàng đi.

Chàng tự hỏi :

- Nàng hổng trốn thoát được, tại sao chẳng có đủ dũng khí để tự sát?

Hỏi, nhưng chàng thừa hiểu, chết là một vấn đề khó khăn hơn sống ! Huống chi một người chai lỳ với cái khổ qua tháng năm liên tục, thì cần gì phải tìm cái chết ? Họ đâu còn sợ khổ để mượn cái chết giúp họ trốn khổ ?

Họ uể oải quá rồi, tìm nguồn vui, họ còn lười thay, thì công đâu họ tìm cái chết ? Họ không muốn làm gì nữa cả, họ cứ lững lờ để chờ hạt chuỗi ngày

rụng dần, rụng dần ! Nàng thốt :

- Ta biết, ở phía kia, có một gian ngục tù, song không rõ các bằng hữu của ngươi có bị giam trong đó chăng. Bởi rất có thể họ bị hạ độc thủ rồi cũng nên ! Điều đó Lưu Hương không dám nghĩ đến ! Nàng tiếp :

- Địa phương này có ba tầng. Chúng ta hiện đang ở tại tầng thứ nhất.

Đúng là nàng sống trong một hầm ngục, của khu địa ngục.

Nàng lại tiếp :

- Tầng dưới thấp này có ba dải nhà Đông, Tây và Nam. Trung gian là sảnh đường. Có lúc, bọn ta hội lại sảnh đường hầu rượu cạnh khách.

Lưu Hương chợt nhớ đến những kỹ viện mà chàng có dừng chân lại.

Những nơi đó, có sảnh đường, quanh sảnh đường là phòng ngủ của các cô nương, họ ở trong đó chờ khách mang tiền đến đánh đổi các thanh xuân của họ. Cũng có những nàng được khách hào mua chuộc, giải phóng họ khỏi cái cảnh bán thịt làm giàu cho bọn Tào kê. Nhưng ở đây làm gì có hạng khách hào đó ? Hoặc giả, có ai phí công tìm ngấn lệ trong nụ cười nghề nghiệp của họ ! Cho nên, vào đây rồi, các nàng đã biến thành những khúc gỗ, tuy được chuyên tay, song họ là những cái xác không hồn. Họ uể oải hiến dâng, uể oải chờ chuỗi ngày rơi rụng đến hạt cuối cùng.

Nàng tiếp :

- Hai tầng trên, ta có đến đó vài lần, nên không hiểu rõ lắm ! Cũng may, nhà ngục ở tầng dưới này. Chúng ta dò đến sau nhà, đi theo vòng tường đến phía hữu, rồi hoành ra phía sau nữa, là đến nơi.

Như vậy con đường đi không xa lắm, song lần mò từng bước trong hắc ám mà đi, đường ngắn cũng thành xa, phải mất thời gian. đây, nơi nào cũng tràn ngập hắc ám. Họ đi mà mừng tượng như còn tại chỗ.

Nàng tiếp :

- Còn ở trong nhà, chúng ta còn nói năng được. Ra khỏi cửa rồi, là phải nín lặng, tuyệt đối không nên gây một tiếng nhỏ. Bất cứ nơi nào cũng có mai phục giết người ! Cho nên, phải đi chậm, chậm đến độ như chẳng bao giờ đến đích, có vậy mới mong được an toàn ! Dĩ nhiên, những câu đó, nàng nói ra lúc còn ở trong nhà. Ra khỏi cửa rồi, nàng nín lặng, chậm chậm bước đi.

Lưu Hương nghe bàn tay nàng run mãi. Và mồ hôi lạnh tuôn ra, ươn ướt.

Chàng có cảm giác sự bất tường đang chờ chực chàng. Bỗng, Đông Tam nương dùng chân, tay nắm chắc tay Lưu Hương. Lưu Hương chẳng thấy gì cả, song chàng có cảm giác là có người đi đến ! Cả hai người đi đến. Họ bước dè dặt, chùng chùng như họ nhón gót, nên tiếng chân vang rất khẽ. Trên đảo Biên Bức chẳng phải bất cứ ai cũng giỏi kinh công, dù cho bọn đó không là cao thủ, nếu Lưu Hương để cho họ phát hiện ra chàng, thì hậu quả cũng như gặp đúng cao thủ vậy ! hậu quả đó do sự báo động, hậu quả trước hết do mai phục mang lại, sau nữa là lực lượng toàn đảo đổ đến, bao vây, chặn đầu,

chận đuôi....

Lưu Hương ép sát lưng cào vách, nín thở. Hai người đó từ từ đi đến, như tuần phòng, như truy tầm dấu vết địch ! Chỉ cần một chút sáng, là họ trông thấy Lưu Hương. Chàng đứng cách họ không hơn hai thước.

Nhưng, ánh sáng là một thứ cấm tuyệt đối trên đảo. Vô luận là ai, cũng không được mang vật đánh lửa bên mình. Kể cả người tại đảo, lẫn người lên đảo. Đến cái ăn, cũng toàn là vật nguội lạnh. Bởi lửa sanh ra ánh sáng, mà ánh sáng là một điều cấm. Hắc ám phải được bảo trì tuyệt đối. Đó là mạng lệnh của đảo chủ Biên Bức công tử. Mạng lệnh đó phải được chấp hành nghiêm mật.

Hai người đó không nói năng gì, song Lưu Hương bỗng nghe tiếng người đối thoại. Cuộc đối thoại phát xuất từ bên trong một cánh cửa, và chẳng rõ từ lúc nào, cánh cửa đó đã mở ra.

Một giọng nam nhân vang lên :

- Tại sao ngươi nắm tay ta ? Có phải ngươi định hỏi, ta còn muốn chiếc điều đó chẳng ?

Một nữ nhân đáp :

- Chỉ cần ngươi đưa vật đó cho ta, ngươi muốn gì, ta cũng cho cả ! Giọng nàng rất dịu.

Nam nhân điềm nhiên :

- Đáng lẽ ngươi nên trao cho ta tất cả ! Nữ nhân đáp :

- Lần sau, ngươi đến đây....

Nam nhân cười lạnh :

- Lần sau ? Làm sao ngươi biết là ta còn trở lại đây tìm ngươi ? Tại đây, đâu phải chỉ có một ngươi là nữ nhân ?

Nữ nhân không đáp. Sự thương lượng giữa họ kết thúc. Chợt nam nhân hỏi :

- Ngươi không hút thuốc, tại sao đòi có chiếc điều ?

Nữ nhân đáp nhẹ :

- Tại ta thích vật đó. Ta thích cái hình khắc trên chiếc điều.

Nam nhân cười, hỏi :

- Bức đồ họa trên điều ? Ngươi hiểu gì qua bức đồ họa đó ?

Nữ nhân đáp :

- Ta sẽ nghiên cứu, tìm hiểu. Ta biết bức đồ họa đó có núi, có nước, mừng tượng ngọn núi cạnh nhà ta. Ta sờ tay lên đó, tưởng tượng qua các nét khắc, như ta trở về nhà....

Nàng nói như phác họa một cơn mộng. Mộng mà phác họa như vậy, là nàng mơ ngày mơ đêm ! Rồi nàng ôm chầm nam nhân vang cầu :

- Cho ta đi ! Ta van ngươi ! Ta vốn xem mình như một kẻ đã chết, nhưng lúc ta sờ rầm chiếc điều, ta có cảm tưởng là mình sống lại.... Rờ rầm nó, ta có cảm tưởng mình thừa đồng khí chịu đựng mọi niềm đau. Bình sanh ra không

hề ham muốn một vật gì cả ! Người cho ta đi ! Lần sau đến, ta nhất định....
Nàng này cũng như Đông Tam nương, tâm sự chua chát quá ! Lưu Hương thương cảm, suýt buột miệng van cầu kẻ nào đó hộ nàng. Nàng chưa thoát dứt câu, một tiếng bốp vang lên, một bàn tay tát vào mặt. Nàng bị ai đo, đánh ngã.

Nam nhân cười lạnh, thốt :

- Bàn tay người, nếu đừng sờ mó nam nhân, đâu xứng chạm vào vật của ta !
Người là cái quái gì dám hỏi ta muốn....

Đông Tam nương vụt buông tay Lưu Hương, rồi nhào tới.

Phản nộ bốc lên ! Phản nộ làm cho con người bùng tỉnh, người tê liệt cũng mấy động ít nhiều, hà huống chi tê liệt có phần hồn thôi ?

Đông Tam nương nhào tới, là nàng bất cố nhất thiết. Nàng có cảm nghĩ, cái cảm nghĩ cái tát tay của y giáng vào mặt nàng, chứ không phải y đánh nữ nhân kia.

Nam nhân nằm mộng cũng không tưởng là có người nhào vào phòng như thế. Y kêu lên một tiếng kinh hãi, rồi một vật gì đó rơi xuống nền, kêu cộc một tiếng, chiếc điều rơi.

Hai người từng phòng nghe có cuộc đối thoại đều dừng chân. Họ không hề can thiệp. Đến bây giờ, họ mới vào phòng. Có thể trong lúc đó, và hẳn là phải nhanh các cuộc mai phục đều được báo động qua tiếng kêu kinh hãi của nam nhân. Có thể Lưu Hương nhân biến cố đó mà sa vào tay người trên đảo. Và như vậy thì bao nhiêu nỗ lực để thực hiện một kế hoạch đều vô ích.

Kế hoạch bị hủy diệt rồi ! Chỉ vì một chiếc điều ! Chàng mạo hiểm cùng cực, vào lọt nơi đây, rồi vì một vật vô giá trị, một chiếc điều, mà bao nhiêu công trình phải đổ sông đổ biển. Thật đáng hận, mà cũng đáng buồn cười ! Nhưng, chàng không oán hận ! Bởi nguyên nhân chính của sự đổ vỡ kế hoạch, không phải là chiếc điều, mà là sự tôn kính. Tôn kính một người ! Kế hoạch của chàng hư hỏng, vì sự tôn kính một cá nhân.

Thực hiện sự bảo vệ niềm tôn kính đó, bắt buộc kẻ kia phải biết tôn kính đồng loại, Đông Tam nương không ngần ngại gây tiếng động, dạy cho kẻ lỗ mãng một bài học, phải biết tôn kính cả đến một con người dê tiện.

Người ta dê tiện, không phải người ta là phần tử bại hoại. Người ta dê tiện bắt đắc dĩ mà ! Do quyền lực cưỡng bách, do tàn bạo uy hiếp mà ! Trên đời, có ai cam tình nguyện lao đầu vào chiếc vòng nhục nhã ! Kẻ kia đừng ý thế, khinh miệt một con người ! Kẻ kia không có quyền muốn đánh ai, cứ đánh ! Kẻ kia phải học làm người, để biết tôn kính người.

Lưu Hương đạo soái

Hồi 23

TA BỘI PHỤC TA

Chớp thân hình, Lưu Hương lướt tới, xuyên qua khoảng giữa hai gã gia nô của đảo Biên Bức. Khi cả hai phát giác ra, chúng không còn kịp làm một phản ứng nào. Cúi chỏ đánh ra, chạm vào sườn chúng. Lưu Hương vốn nhanh thân thủ, hiện tại chàng cần hành động nhanh hơn và nhanh cực độ. Dĩ nhiên, hai gã đó bị loại ngay. Rồi Lưu Hương quay mình về hướng nam nhân.

Đồng Tam nương đã bị đánh bay ra xa rồi. Thấy Lưu Hương lướt tới, y cao giọng hỏi :

- Người là ai ?....

Một phát chưởng như trời giáng do Lưu Hương tung ra bắn vào y.

Nhưng, y có chuẩn bị, thành ra tránh khỏi.

Người đến được Biên Bức đảo, đâu phải thuộc hạng tầm thường ? Y hoành thân, đảo độ, phản công ngay. Y xử dụng ngạnh công theo thủ pháp Đại Suốt Bi, pháp chiêu, gió chưởng rít vu vu, trước hết tạo khí thế áp đảo tinh thần địch. Nhưng y tính sai, bởi đối tượng là Lưu Hương. Bởi gian phòng tối quá, người ta không thể dùng mắt quan sát, nhưng người ta nghe tiếng gió mà nhận định vị trí địch. Cho nên dùng thứ ngạnh công trong trường hợp này, có khác nào tự tiết lộ tư thế cho địch nhắm đúng mà đánh vào ?

Y vừa đánh trả một chưởng, là bị nắm đúng mạch môn. Y nằm mộng cũng không tưởng nổi mình gặp một địch nhân đáng sợ. Y đâu phải là một tay vừa ? Đành rằng trên đời vẫn có người tài giỏi hơn y, song xuất phát một chiêu mà chế ngự nổi y, thì dù cho y, y cũng không tin là có bậc tài giỏi như vậy ! Và bây giờ, con người tài giỏi đó đang đối lập với y, đang chế ngự y ! Bây giờ, thì y chỉ còn là một cái xác thông thường, cái xác còn sống, nhưng không cử động được ! Y kêu lên :

- Người....

Vô ích, lưỡi của y cũng cứng luôn ! Câu nói chỉ được buông ra một tiếng, còn lại bao nhiêu lời thì lúng túng trong yết hầu chờ lưỡi đưa ra. Lưỡi bắt động rồi, lời trở về bụng dạ ngay. Bởi Lưu Hương điểm vào mấy nguyệt đạo trên mình y, không cho y nhit động, không cho y phát âm.

Một giọng nói vang khẽ bên tay y :

- Ghi nhớ ! Các nàng đó cũng là con người ! Họ không là con vật đâu nhé ! Là con người, thì phải bình đẳng với người ! Là con người, tất phải được tôn kính. Dù xã hội có nhiều giai cấp, song giai cấp không là cái mức đo lường phẩm cách con người ! Giai cấp là sự thành công của thủ đoạn, có thể thôi !

Không ai có quyền xem rẽ sanh mạng của đồng loại.

Trên Biên Bức đảo, người ta xê dịch bằng xúc giác, như bầy dơi bay liệng. Lúc bay, dơi phát xuất một thứ thình âm đặc biệt. Thình âm đó loan ra, chạm vật, dơi có cảm giác liền. Đó là thứ âm ban độc đáo của loài dơi.

Bây giờ, Lưu Hương nghe tiếng vang của thứ âm ban đó từ bốn phía vọng đến. Chàng biết, người trên đảo Biên Bức đang bay đến chỗ chàng đứng. Chàng là điểm hấp lực trung tâm, thu hút cái đám người dơi, hay dơi người. Tuy nhiên, những ổ mai phục chưa phát xuất một phản ứng nào.

Chúng chưa phát động các cơ cấu phòng thủ, như bắn tên độc, phóng ám khí, là vì ở đây có khách của họ mới từ lục địa đến, những khách đó đang tìm hoa trong địa ngục này !....

Một lẽ nữa, khiến họ chưa phát động, là thực sự họ chưa hiểu việc gì đã xảy ra, nên chẳng ai dám vọng hành. Hiện tại thì họ đã hiểu rồi ! Bất cứ ai, vào nơi đây, không ai làm sao đối phó với họ nổi, bởi họ có ưu thế hơn ngoại nhân. Nhiều ưu thế chứ không phải một.

Phàm trong một cuộc tranh chấp, nắm được một ưu thế là quá đủ rồi.

Hướng hồ nhiều ưu thế ? Một, là họ khỏe, chớ địch. Hai, là họ vĩnh viễn ở trong hắc ám, như người bên ngoài quen với dương quang. Họ thấy địch, địch không thấy họ. Ba, là địa thế ! Họ biết nơi nào là cạm bẫy để tránh. Lưu Hương dù là tay siêu việt, cũng phải nhượng họ ít nhiều, bởi ba ưu điểm đó.

Tuy nhiên, chàng có thể tạm thời tránh nguy cơ, bằng cách hoặc giả rời ngay nơi đó, hoặc giả dùng thuật Bích Hồ du tường bò theo vách lên tầng trên. Và chàng thuộc hạng người cẩn thận, chỉ khi nào không thể được, thì mới chấp nhận một cuộc xô xác thôi.

Đồng Tam nương thấp giọng bảo :

- Rút lui ngay ! Đến phía trước mặt đó, rẽ qua hữu....

Lưu Hương nắm tay nàng, thốt :

- Chạy ! Đồng Tam nương lắc đầu :

- Ta không đi ! Ta nhất định ở lại đây, tìm chiếc điều trao cho nàng ! Lưu Hương thở dài, không nói chi nữa. Chàng còn nói gì hơn, nàng không màng, nàng chỉ nghĩ đến chiếc điều ! Thì chiếc điều đó có giá trị hơn tánh mạng nàng vậy ! Nếu là người nào khác, hẳn phải cho là nàng ngu ngốc, điên khùng, và có thể bỏ rơi nàng lại đó, hay miễn cưỡng lời nàng đi.

Lưu Hương không ngăn trở nàng, cũng không bỏ rơi nàng. Chàng bằng lòng ở lại với nàng. lại để giúp nàng tìm chiếc điều. Chiếc điều biểu hiện niềm tôn kính một cá nhân, biểu hiệu nhân tánh của nàng. Lưu Hương phải giúp nàng phục hồi nhân tánh ! - Sau rồi có tìm được chiếc điều đó không ?

Chính Hồ Thiết Hoa sau khi nghe thuật sự tình hình, hỏi Lưu Hương câu đó !

Lưu Hương đáp :

- Đương nhiên là được ! Hồ Thiết Hoa thở dài :

- Tìm được chiếc điều, nhưng người lại mất mạng, ích gì ! Lưu Hương mỉm cười :

- Chứ mạng nào đang đổi thoại với người đây ?

Hồ Thiết Hoa lại thở dài :

- Người quả thật là con người thốt phúc ! Đi đến đâu đều gặp may mắn cả ! Trong hắc ám, tìm được một vật nhỏ như thế tài lắm đây ! Ta có cảm tưởng người mò kim đáy biển ! Lưu Hương cười nhẹ :

- Kim, không có mùi.

Hồ Thiết Hoa trố mắt :

- Mùi ? Mùi gì trong vụ này ?

Lưu Hương giải thích :

- Chiếc điều gắn liền với bao thuốc, điều rớt xuống, bao mở tung, thuốc bắn ra, mùi thuốc bốc lên. Trong hắc ám, tìm vị có mùi bằng mũi, dễ như ngoài ánh sáng tìm vật bằng mắt ! Hồ Thiết Hoa phục liền. Rồi tắt lưởi, thở ra, sau cùng y tán :

- Người quả là bất thiên tài ! Lưu Hương gật đầu :

- Lắm lúc, ta cũng phục ta luôn ! Hồ Thiết Hoa cau mày :

- Khỏi óc người linh nghiệm cái đó ta hiểu rồi. Nhưng, chiếc mũi người, linh nghiệm từ lúc nào thế ?

Lưu Hương đáp :

- Chẳng phải linh nghiệm gì cả, chỉ vì mũi ta có bệnh, nghe mùi thuốc là chảy nước ngay. Do đó ta tìm ra chỗ chiếc điều rơi dễ dàng ! Hồ Thiết Hoa tiếp :

- Lắm lúc, ta tự hỏi, tại sao, cứ mỗi lần gặp khó khăn, là đến phút cuối người mới có chủ ý ? Và luôn luôn có biện pháp hóa tiêu mọi nguy hiểm Người có tài, hay có phúc ?

Lưu Hương trao cái bao đựng thuốc cho nữ nhân đáng thương hại đó.

Nàng muốn có cái bao ấy, chứ không là chiếc điều. Sở dĩ phải đòi hỏi như vậy, là vì hai vật trên mình nam nhân không rời nhau, có cái này thì phải có cái kia. Nàng khóc, lệ nàng rơi xuống tay chàng. Lệ đó, hẳn phải quý, vì ý nghĩa của lý do khiến cho nó trào tuông. Chính nàng cũng không tưởng là mình đổ lệ được, bởi hạng người như nàng thì làm gì còn lệ để đổ nữa ?

Bây giờ thì nàng chết đi, cũng chẳng quan hệ gì. Bởi nàng đã tìm được nhân tánh, sự tôn kính tìm được bao đựng thuốc.

Lưu Hương còn ở đó. Không ở cũng không làm sao hơn, vì chàng không làm sao hơn, vì chàng không thể chạy đi. Bốn phương tám hướng, sự kỳ dị phát sanh, gian nhà đó hiển nhiên bị bao vây chặt chẽ. Chẳng biết có bao nhiêu người quanh bên ngoài, và số người đó ra sao. Đến cả vách nhà, vách núi, cũng phát xuất thanh âm, điều đó chứng tỏ cuộc bao vây cực kỳ quan trọng.

Lưới, còn có mắt, có lỗ hồng. Vòng vây này đặc như vách đá tường đồng, con kiến không chui qua lọt ! trong đó, Lưu Hương tránh sao khỏi bị chúng bắt ? Chàng không nẻo nào để thoát đi, nếu Hồ Thiết Hoa lâm vào trường hợp chàng, thì y đã tung phá vòng vây, đánh nhau trí mạng. Lưu Hương không hồ đồ như vậy. Lúc tối nguy hiểm, chàng luôn luôn có phương pháp tối diệu ứng phó với tình hình. Gian nhà đo, ngang hai trượng, dài ba trượng, có một chiếc giường, một chiếc bàn, một chiếc ghế. Nhà không cửa sổ, duy nhất có một lối ra vào thôi.

Gian nhà như cái chậu. Lưu hương ở trong cái chậu đó, người đến bao vây, tối thiểu cũng trên hai trăm, nhưng vào lúc đó thì chỉ có bảy tám mạng, mạng nào cũng cầm nơi tay một gậy rất nhỏ, rất dài.

Gậy đó như cái vòi xúc giác của loài côn trùng, như con mắt của chúng.

Bao nhiêu người đó, lục lạo tìm kiếm hai người trong một cái chậu, thì có gì dễ hơn ? Nếu gậy của chúng chạm vào mình, là Lưu Hương cầm như đi đời. Chúng cầm gậy, quơ khắp nơi, xoi mọi góc, trên bàn trên giường, dưới gầm bàn, gầm giường, đến cả nóc nhà. Nhưng không có Lưu Hương. Thế chàng biến đâu mất. Rồi còn Đông Tam nương nữa, nàng cũng biến đi đâu ?

Không ai biết tại sao cả hai mất dạng ! Bọn vào lục soát đâm ra hoảng sợ.

Chúng quay lại nữ nhân kia, tra hỏi :

- Người ? đâu ?

Nữ nhân hỏi lại :

- Người ? Ai ? Nơi đây làm gì có người ngoài ?

Bọn đó hỏi :

- Nếu không có người ngoài, thì làm sao có ba kẻ chết ?

Nữ nhân đáp :

- Làm sao tôi biết được ? Tôi có thấy gì đâu ? Chỉ nghe một vài tiếng kêu thét kinh hãi, biết đâu họ không tự sát hại nhau ?

Giọng nàng run run, chừng như bị tra khảo quá, đã không chịu đựng nổi.

Nàng cắn răng, để mặt chúng hành hạ, không hề tiết lộ sự thật.

Bỗng, có người hỏi :

- Kẻ chết là ai ?

Một người cung kính đáp :

- Triệu Cương, người phủ Đại Danh ? Và hai anh em sáu mươi chín trong đội tuần thám.

Lưu Hương giật mình, thầm nghĩ :

- Triệu Cương, có cái hiệu là Đơn Chương Khai Bích, một nhân vật hàng nhất, hàng nhì trong vũ lâm ngày nay, không ngờ với một chiêu là ta có thể hạ sát y ? Thì ra chàng đã phát ra một lực lượng cực mạnh ! Và chỉ trong những lúc khẩn cấp, con người mới phát huy tận công lực, một cách vô ý thức ! Đinh Phong trầm ngâm một chút, rồi từ từ thoát :

- Ba người đó không chết ! Các người hồ đồ quá, nên không phân biệt được người sống với người chết ! Không ai đâu ! Có tiếng Triệu Cương rên. Đinh Phong hỏi :

- Việc gì xảy ra ? Ai điểm huyết các hạ ?

Triệu Cương căm hận :

- Tại hạ nào biết được ! Đến cả bóng hình, còn chưa thấy, làm gì biết là ai ?

Đinh Phong lại hỏi :

- Hẳn dùng thủ pháp gì, điểm huyết các hạ ?

Triệu Cương đáp :

- Không hiểu được ! Trong lúc mơ hồ, tại hạ bị điểm trúng ! Thế các vị không bắt được hẳn sao ?

Đinh Phong thở ra :

- Không ! Một người cất tiếng :

- Bọn tiểu nhân bao vây chặt chẽ quanh đây, dù cho ruồi muỗi cũng không bay lọt.

Đinh Phong lạnh lùng :

- Ruồi muỗi không bay lọt, nhưng người chui lọt ! Triệu Cương thở dài :

- Hẳn quả thật chẳng phải là người ! Hẳn phải là quỷ ! Bình sanh tại hạ chưa hề thấy ai xuất thủ nhanh như hẳn ! Đinh Phong thốt :

- Đáng lẽ cách hạ phải đoán là ai ! Triệu Cương hỏi :

- Các hạ biết hẳn là ai ?

Đinh Phong gật đầu :

- Đúng thế ! Triệu Cương hỏi gấp :

- Ai ?

Đinh Phong buông gọn :

- Lưu Hương ! Triệu Cương nghe rợn người. Lâu lắm y áp ứng :

- Sao.... Các hạ biết.... là hẳn ?

Đinh Phong lạnh lùng :

- Nếu người đó không phải là Lưu Hương, thì các hạ đã bị chết để diệt khẩu rồi ! Đạo Soái Lưu Hương vô luận trong tình huống nào, vẫn không giết người. Hơn mấy năm qua, bao nhiêu dính líu trên đời, bàn tay không vấy máu, chỉ có mỗi một mình Lưu Hương ! Điều đó, Triệu Cương hiểu rất rõ ! Ngày nay, y gặp Lưu Hương, y tự hỏi, cuộc gặp gỡ này may mắn hay xui xẻo ?

Đinh Phong nín lặng giây lâu, bỗng ra lệnh :

- Toàn thể lui vào vị trí ! Có người hỏi :

- Lui ? Nhưng....

Đinh Phong cười lạnh :

- Không lui thì làm gì đây ? Chẳng lẽ Lưu Hương trở lại cho các người bắt !

Chờ hẳn trở lại à ?

- Người lúc đó nấp tại đâu ? Hồ Thiết Hoa nghe thuật đến đó liền hỏi.
 Lưu Hương cười, đáp :
 - Trên giường. Bọn ta vẫn nằm ngay trên giường.
 Hồ Thiết Hoa suýt kêu lên :
 - Trên giường ? Hai cái xác to lớn, nằm phình phình trên giường, trước con mắt chúng ? Chúng chết hay sao mà chẳng trông thấy ?
 Lưu Hương cười, tiếp :
 - Ta có cách riêng của ta chứ ! Hồ Thiết Hoa hừ một tiếng :
 - Cách gì ? Không lẽ trên giường có cơ quan ?
 Lưu Hương lắc đầu :
 - Làm gì có cơ quan ? Bất quá, trên giường chỉ có một chiếc chăn thôi ! Hồ Thiết Hoa hỏi :
 - Người dùng cách chi ? Không lẽ người biến thành Xú Trùng thật sự, chui vào chăn, nằm xếp ve ?
 Lưu Hương cười hì hì :
 - Đâu người thử đoán xem, ta dùng cách gì nào ?
 Hồ Thiết Hoa bĩu môi :
 - Ai mà đoán được cách quỷ của người ! Lưu Hương giải thích :
 - Thực ra, cách đó không lạ chi cả. Ta bảo Đông Tam nương nằm tại một đầu giường, ta nằm ở đầu kia, cả hai có chiếc chăn phủ bên trên, cho thật thẳng. Chúng rà gậy ngang trên, chẳng gặp gì, cho rằng chiếc giường không người nằm đâu, chúng ta ẩn nấp ở dưới chăn ?
 Hồ Thiết Hoa sững sờ một lúc, thở dài, đoạn thốt :
 - Đúng vậy, phương pháp đó chẳng lạ lùng cái con khỉ gì cả. Tuy nhiên, ta dám chắc, chỉ có người mới nghĩ ra nó thôi ! Lưu Hương mỉm cười :
 - Ta đã tín kỹ, biết chẳng bao giờ chúng đến nằm trên giường ! Hà hướng chiếc chăn lại thẳng thớm, thì một hình thể nào phơi lộ bên trên, y như mặt giường bằng phẳng.
 Hồ Thiết Hoa thở ra :
 - Nếu lúc đó, có một điếm sáng, thì các người kể như khô lớn ! Lưu Hương thốt :
 - Người đừng quên, Biên Bức đảo cấm nặng cái việc gì gây ánh sáng ! Phàm sự gì cũng thế, có bề mặt tức có bề trái, có lợi tức có hại. Biên Bức công tử có biết đâu, hắc ám là phòng tuyến bảo vệ hòn đảo, nhưng lại là một phương tiện giúp ta rất nhiều ! Hồ Thiết Hoa hỏi :
 - Tuy nhiên, chúng tuần thám rất kỹ như vậy, người làm sao thoát đi được ?
 Lưu Hương đáp :
 - Họ vừa rút lui, là ta đi liền. Ta hiểu sau cái biến cố đó thì họ tuần thám cẩn mật hơn. Nhưng khi rút lui làm gì cũng có hỗn loạn ít nhiều, ta nhân sự hỗn loạn đó, đi ngay. Nếu chậm trễ mất cơ hội, thì đừng mong thoát khỏi tay họ.

Trong hắc ám, có tiếng chân hai người. Hai người tiến đến. Trong hai người, có một nặng bước hơn, còn người kia thì bước nhẹ hơn quý. Nếu Hồ Thiết Hoa không áp tay sát mặt nền, thì không bao giờ phát hiện ra tiếng chân nhẹ đó. Người bước nhẹ như vậy, không phải là Lưu Hương thì còn ai nữa! Hồ Thiết Hoa hy vọng, ước thử :

- Lão Xù Trùn ?

Người đó hỏi lại :

- Tiểu Hồ ?

Điềm hy vọng cuối cùng tan biến, Hồ Thiết Hoa căm hận :

- Con mẹ nó ! Ngươi đến đây làm chi ? Cái tài của ngươi vẫn sáng chói mà !

Ngươi đến đây một mình ? Tự ngươi đến ?

Lưu Hương mỉm cười :

- Đương nhiên tự ta đến ! Mà ta đâu có phải là con cá ?

Chàng mở lưới, giải huyết luân cho Hồ Thiết Hoa.

Hồ Thiết Hoa thở dài :

- Ta là cá ! Cá chết ! Ngươi tài hơn ta nhiều ! Trương Tam cũng được giải huyết, rồi hấn hỏi :

- Làm sao ngươi biết bọn ta ở đây ?

Lưu Hương đáp :

- Nhờ vị bằng hữu của ta đưa đến.

Trương Tam kinh ngạc :

- Bằng hữu của ngươi ? Ai ?

Lưu Hương đáp :

- Nàng là Đông Tam nương ! ta tin rằng sau này rồi các ngươi và nàng cũng sẽ trở thành bằng hữu với nhau ! Hồ Thiết Hoa cười nhẹ :

- Đương nhiên ! Bằng hữu của ngươi, là bằng hữu của ta ! Rất tiếc, hiện tại ta không thấy nàng ! Rồi y hỏi :

- Đông Tam nương ! Mạnh giỏi chứ ! Tại hạ là Hồ Thiết Hoa, gã kia là

Trương Tam ! Đông Tam nương đáp :

- Mạnh giỏi.

Giọng nàng hơi run, có lẽ vì nàng không hề có bằng hữu, bình sinh không ai xem nàng như bằng hữu.

Lưu Hương hỏi :

- Còn Kim cô nương ?

Trương Tam đáp :

- Không biết nữa !.... Có lẽ Tiểu hồ biết, nhưng khi nào hấn chịu nói ra ! Lưu Hương lại hỏi :

- Tại sao ?

Hồ Thiết Hoa trầm ngâm một lúc, rồi nghiêng răng đối đáp :

- Chúng ta khỏi tìm nàng ! Lưu Hương kinh hãi :

- Không lý nàng đã....

Hồ Thiết Hoa đáp luôn :

- Nàng không hề nhảy ra khỏi cỗ xe ! Trương Tam kêu ý một tiếng khê :

- Thật vậy ?

Hồ Thiết Hoa tiếp :

- Ta ở bên cạnh nàng từ lúc đầu, đếm đến năm mươi, lập tức ta tung mình lên, còn nàng thì vẫn đứng đờ tại chỗ. Không thể nào ta làm được ! Trương Tam lấy làm lạ :

- Tại sao nàng không nhảy ?

Hồ Thiết Hoa căm hận :

- Nàng là lão bằng hữu của người trên đảo kia mà ! Thì nàng còn theo bọn ta làm chi ? Biết đâu cỗ xe đó là mưu mô của nàng, do sự quan thông của nàng với người trên đảo mà có ?

Lưu Hương thở dài :

- Người nghi oan cho nàng hai lượt rồi, đừng tái phạm lần thứ ba nữa ! Hồ Thiết Hoa hừ một tiếng :

- Người cho ta là nói oan uổng cho nàng ?

Lưu Hương gật đầu :

- Đúng thế ! Hồ Thiết Hoa trầm giọng :

- Vậy người giải thích lý do nàng không đi theo chúng ta cho ta nghe đi !

Chẳng lẽ nàng không đếm đến năm mươi ! Lưu Hương thở dài :

- Nàng không theo chúng ta, là nàng vì chúng ta đó ! Nàng vì người đúng hơn.

Hồ Thiết Hoa suýt kêu lên :

- Nàng vì ta ! Vì muốn đẩy ta vào lưới ?

Lưu Hương thốt :

- Nàng đâu có biết bên dưới có cạm bẫy ?

Hồ Thiết Hoa cãi :

- Có biết mới không nhảy chứ ! Không biết thì sợ gì mà không nhảy?

Lưu Hương mỉm cười :

- Nếu Biên Bức công tử thấy cỗ xe không, vô duyên vô cớ chạy vào, thì nhất định là nghi ngờ có người lén lút xâm nhập bằng lối khác. Và nhất định là đề cao cảnh giác hơn. Cho nên Kim cô nương cố ý ở lại trong cỗ xe, cho cỗ xe có người, cho Biên Bức công tử không nghi ngờ. Nàng hy sinh, để thành toàn chúng ta đó ! Đông Tam nương chột thở dài, rồi bảo :

- Cái gì người cũng biết rõ, thay thế người vắng mặt biện luận rất xác đáng !

Người nắm chặt ruột gan của người ta trong tay ! Lưu Hương tiếp :

- Nếu nàng nói ra, đã chắc gì người chịu cho nàng hy sinh như vậy ?

Hồ Thiết Hoa dậm chân rồi lầm nhảm :

- Ta thật là một kẻ ngốc, chẳng biết khôn biết dại, biết hại lợi chút nào! Lưu

Hương hỏi :

- đây còn có một vị bằng hữu, chẳng rõ ai vậy ?

Trương Tam thốt :

- Nhất định ngươi không đoán được là ai ! Lưu Hương thông thả hỏi :

- Có phải là Câu huynh chăng ?

Trương Tam giật mình, cười khỏ :

- Ngươi là một vị thần tiên hay sao ấy ! Làm sao ngươi lại biết là y?

Đương nhiên chàng phải biết ! Chàng biết và chàng hiểu con người của Câu Tử Trường. Một con người có hành động vừa qua, sớm muộn gì rồi cũng phải có cái kết cuộc như thế đó.

Chàng hỏi :

- Câu huynh thọ thương có nặng lắm không ?

Câu Tử Trường vừa rên vừa đáp :

- Hương Soái không cần quan tâm đến tại hại ! Tại hạ phải thọ nhận sự báo ứng ! Các vị cứ đi đi, Biên Bức công tử tại tầng trên hết đó, có lẽ hiện giờ đang yến ẩm linh đình với khách ! Bỗng, một giọng lạnh vang lên :

- Họ không đi ! Họ phải ở đây, để cùng chết với các hạ ! Hồ Thiết Hoa vọt mình ra ngoài liền. Nhưng, cửa đóng lại đúng lúc. Cửa bằng đồng dày bốn năm thước ! Cửa dày như thế, thì vách dày hơn. Nếu cửa đóng và khóa từ bên ngoài, thì bọn Lưu Hương cảm như bị chôn sống dưới phân mộ ! Hồ Thiết Hoa hỏi :

- Ngươi làm cách nào vào lọt trong này ?

Lưu Hương đáp :

- Bên ngoài có khoá. Ta mở khoá mà vào ! Hồ Thiết Hoa lại hỏi :

- Vào rồi, ngươi có đóng cửa lại không ?

Lưu Hương đáp :

- Đương nhiên là có ! khi nào ta lại để cửa mở cho họ phát hiện sự nghịch thường ! Hồ Thiết Hoa hỏi luôn :

- Có ai biết ngươi vào đây chăng ?

Lưu Hương thở dài :

- Bên, ngoài không có người canh cửa, có lẽ họ cho rằng những ai bị giam bên trong đều không thể vượt ngục đá, thoát đi ! Hồ Thiết Hoa hơi run giọng :

- Thế thì người vừa rồi đó, từ đâu đến ?

Lưu hương làm sao biết được điều đó ?

Trương Tam thốt :

- Có thể.... người đó bám sát theo sau ngươi, đi luôn đến đây....

Lưu Hương tiếp :

- Có thể.

Hồ Thiết Hoa không dần lòng được, kêu lên :

- Có người theo dõi ngươi ở phía sau, mà ngươi chẳng hay biết gì cả, thế là nghĩa gì chứ ? Người đó là quỷ à ?
 Trương Tam xì một tiếng :

- Ngươi kêu la làm chi ? Những địa phương như thế này cũng có quỷ lắm chứ ! Ngươi còn kêu la nữa quỷ sẽ đến tìm ngươi đấy ! Hồ Thiết Hoa nghiêng răng mấy lượt, rồi găng giọng đáp :

- Ta muốn biến thành quỷ, thì chẳng bao giờ ta sợ quỷ đâu ! Trương Tam hỏi :

- Ai có môi lửa nơi tay ?
 Hồ Thiết Hoa xì trả lại :

- Còn ai có môi lửa chứ ? Ngươi đừng quên, là chúng ta được người vớt từ dưới nước lên đó nhé ! Câu Tử Trường vụt thốt :

- Tại hạ có đây ! Trong ống đồng của tại hạ, có vật đánh lửa ! Trương Tam cả mừng :

- Thế các hạ không bị người lục soát mà lấy rồi sao ?
 Câu Tử Trường không đáp câu hỏi, cứ tiếp luôn :

- Vật đánh lửa của tại hạ, do Phích lịch tại Bắc Kinh sáng chế, cung cấp cho nhà vua, nó có nhiều đặc điểm, chẳng hạn không sợ nước....
 Trương Tam chận lời :

- Tại hạ cũng có nghe nói, một vật nhỏ như vậy, song lại có giá trị ngàn vàng. Không mấy người mua được nó ! Hồ Thiết Hoa kêu lên :

- Có rồi đây ! Vật đánh lửa nằm ở chỗ này đây ! Đông Tam nương vụt cất cao giọng :

- Không được đâu ! đây, không ai được đốt đèn, đốt lửa ! Hồ Thiết Hoa đáp :

- Không đốt lửa, đốt đèn là để tránh bị phát giác. Chúng ta đã lộ hành tung rồi, thì còn sợ fi nữa ?
 Rồi y cười, cười xong mấy tiếng, tiếp luôn :

- Hà huông, tại hạ đang muốn thấy mặt cô nương ! Để sau này nhận diện được bằng hữu của lão Xú Trùn ! Đông Tam nương cất giọng khẩn thiết :

- Đừng ! Đừng ! Xin bằng hữu đừng đốt lửa ! Ngàn vạn lần đừng ! Nàng lộ ý niềm sợ hãi quá rõ rệt. Nguy hiểm nàng xem thường, cái chết, không ngần, tại sao nàng sợ ánh sáng ?
 Lưu Hương chợt nhớ ra, nàng trần truồng, vội cời chiếc áo choàng bên ngoài, khoác lên mình nàng. Trong khi đó, nàng luôn miệng vang câu, giọng càng lúc càng run. Vô ích. Hồ Thiết Hoa đã bật lửa lên rồi ! Một điểm sáng loé lên, mọi người đều sững sờ ! trong bóng tối vĩnh cửu, nếu có một điểm sáng, thì ai cũng phải mừng, phải vui chứ ! vui, mừng, hay không, tự mọi người hiểu lấy. Nhưng, hiện tại thì người nào cũng lộ vẻ kinh dị, mừng tượng bị ai....
 Tại sao ? Bao nhiêu cặp mắt đều đổ dồn về Đông Tam nương ! Nàng đẹp

không thể tả ! Nhưng tiếc thay, hằng là con người trời sanh để mà không bao giờ trông thấy ánh sáng ! nàng thiếu đôi mắt.

Lưu Hương đạo soái

Hồi 24

TÌNH NỒNG TRONG ĐỊA NGỤC

Hồ Thiết Hoa khích động đến run người. Tay y run đến đôi không cầm vững vật đánh lửa. Bây giờ thì ai ai đều hiểu, lý do nàng sợ ánh sáng ! Và Lưu Hương cũng hiểu luôn, tại sao nàng tình nguyện ở lại đây vĩnh viễn ! Bởi nàng sinh ra để chịu thiệt thòi lớn. Không bao giờ hưởng dụng ánh sáng ! Không ai nói tiếng gì. Mỗi người nghe nghẹn ở yết hầu.

Đông Tam nương run run giọng, hỏi :

- Sau không ai nói gì hết ? Có lửa chưa ?

Lưu Hương đáp :

- Không có lửa ! Giọng chàng ảm đạm vô cùng. Chàng phải trấn định tâm tư giữ bình tĩnh, để an ủi Đông Tam Nương ! Có nhiều lúc, con người cần nói láo ! Nói láo vì nhân đạo, chứ không phải nhằm cái đích tư lợi.

Nàng đã đau khổ nhiều năm tháng rồi. Còn làm cho nàng thương tâm thêm chi nữa, trong khi chàng dọn đường đưa nàng trở lại thế gian ? Chàng thương hại cho nàng hơn trước ! Hồ Thiết Hoa vụt cao giọng :

- Cái vật quý này ! Vô dụng như một hòn đất chó ! Ai phát nó có lửa, thì ta dám đưa cái đầu cho mà chặt đứt luôn ! Trương Tam tiếp liền :

- Vậy mà họ bán với cái giá trăm ngàn lượng ! Quả là lừa người, bóc lột !

Câu Tử trường thở dài :

- Tại hạ bị lừa đau quá ! Chẳng qua, cũng là một cuộc báo ứng ! Cướp bạc dễ dàng, lấy bạc cướp mua nó, thì dù có lầm cũng cố mà chịu ! Đâu phải bạc mồ hôi nước mắt mà trách ai ! Trương Tam cười hì hì :

- Công đạo ! Công đạo ! Lưu Hương nhìn mỗi người cảm kích hết sức. Lòng người dù sao cũng có chút thiện lương ! Thiện lương sưởi ấm thế gian, thiếu thiện lương thì trần thế là địa ngục ! Đông Tam Nương thở phào, thốt :

- Không có lửa cũng chẳng sao ! Tôi biết địa phương này là chỗ cùng, không còn lối nào thoát ra, trừ vọng cửa đá ! Dù có ánh sáng, các vị cũng không tìm ra cái gì cả ! Bây giờ thì nàng hết bối rồi, lo âu, âm thầm trở nên dịu dàng, âm thầm nghe vui vui.... Chỗ cùng, là tử cảnh, nói đến tử cảnh nàng vẫn dùng giọng dịu dàng ! Quả thật, nàng không sợ chết ! Nàng chỉ sợ có mỗi một điều ! Lưu Hương phát hiện ra, nàng thiếu đôi mắt ! Máu trong

người Lưu Hương còn sôi động, chàng quàng tay ôm nàng, dịu giọng thốt :
- Chỉ cần ở chung chỗ, chung nơi với ta, với bằng hữu của ta, dù không có ánh sáng cũng chẳng quan hệ gì ! Câu nói đó có hai nghĩa, một gần, một xa. Đông Tam nương dĩ nhiên hiểu nghĩa gần. Nàng nép mình sát ngực chàng, đưa tay sờ mặt chàng.

Nàng thốt :

- Ta chỉ hận một điều ! Không thấy mặt mũi người ra sao ! Lưu Hương cố gắng thốt một câu mà chàng thấy khó hơn bất cứ lời nào :

- Sau này, người sẽ có cơ hội trông thấy ! Đông Tam nương kêu lên :

- Sau này ?

Tại sao nàng kinh dị ? Nàng hiện tượng đến đôi mắt ? Hay nàng nhớ đến sự quyết định vĩnh viễn ở lại đây ?

Lưu Hương tiếp luôn :

- Phải ! Sau này, đương nhiên người có cơ hội đó ! Chẳng lẽ người cho rằng chúng ta phải bị nhốt suốt đời ? Không, chẳng có bao giờ có việc đó đâu !

Đông Tam Nương thở khè :

- Nhưng ta....

Lưu Hương cười nhẹ :

- Dù người không muốn đi theo ta, ta cũng mang người đi, cho người thoát ly hắc ám, thấy rõ mặt mũi ta, thấy rõ thế giới bên ngoài ! Đông Tam Nương lộ vẻ khổ sở ! Đôi tay nắm lại, móng tay suýt đâm lũng da thịt ! Chính nàng cũng đang nỗ lực dồn ép một cơn trào lòng. Nàng nhấn mạnh :

- Ta tin người.... Ta nhất định cùng đi với người ! Nhất định phải trông thấy mặt mũi người ! Nếu nàng còn một hạt lệ nào, thì lệ đã trào ra rồi ! Nàng thuộc hạng người khô lệ ! Những thử thách trên đời đã làm cạn nguồn lệ của nàng từ lâu ! Nhìn thân sắc nàng, nghe giọng nói của nàng, ai có tâm trường thiết thạch, cũng phải dao động.

Hồ Thiết Hoa vụt cười khoan. Y phải vận dụng toàn năng lực mới cười được thành tiếng. Rồi y thốt :

- Cô nương không thấy mặt mũi hắc, tại hạ nghĩ là một điều hay đó ! Nếu thấy rồi, tại hạ dám đoan chắc là cô nương phải thất vọng ! Đông Tam nương kinh ngạc :

- Tại.... Tại sao ?

Hồ Thiết Hoa đáp :

- Hắc xấu xí lắm, mặt rỗ chần rỗ chịt, đen đúa như lọ nôi, trong giới bằng hữu, có người gọi hắc là Xú Bát Giải ! Đông Tam Nương lắc đầu :

- Chư vị lừa tôi ! Tôi biết.... con người có cái tâm hồn như vậy, thì trời già không bắt làm kẻ xấu xí đâu ! Hà huống....

Nàng càng nói, như càng nằm mộng, đúng là, nàng mơ :

- Dù cho hắc có xấu xí nhất trần đời, tôi cũng nhận là hắc đẹp nhất trần đời !

Bởi tôi không nhìn dung mạo, mà tôi chỉ nhìn cái tâm của hấn thôi ! Hồ Thiết Hoa nghe mắt ươn ướt. Rồi lệ thảm trào ra ngay ! Lệ thảm, nhưng là thứ lệ cảm kích lại có thêm những lời nói chứa đựng một mối tình nồng, có lệ đó, có những ngôn từ đó trong khung cảnh này, dù cho là một khung cảnh địa ngục người ta cũng nghe lòng rào rạt niềm vui....

Mọi lửa sáng, và cháy rất lâu. Mọi người chú ý đến Lưu Hương và Đông Tam nương không ai quan tâm đến ngoại cảnh. Cho đến bây giờ, Trương Tam chợt phát hiện ra một người nữa. Người đó là Anh Vạn Lý ! Trương Tam muốn kêu lên thật to, nhưng miệng vừa há hấn ngậm lại liền. Hấn không muốn để cho Đông Tam nương biết là có ánh sáng. Bởi, phải có ánh sáng, hấn mới phát hiện ra Anh Vạn Lý ! Suy nghĩ chớp nháng, hấn lẩm nhẩm :

- Không rõ nơi đây còn có ai khác nữa chẳng ? Biết đâu một vài bằng hữu của chúng ta cũng đồng chung số phận như chúng ta ! Hồ Thiết Hoa hiểu ngay ý tứ của hấn. Y tiếp nói :

- Nếu có thì càng hay chứ sao ! Tụ họp càng đông, càng vui ! Trương Tam bác :

- Tiểu Hồ ! Ta với người phân công tìm mỗi người một góc, xem có ai ngoài chúng ta chẳng ! Hồ Thiết Hoa ưng thuận :

- Ta lãnh góc hữu ! Cả hai cố ý đi chậm chậm, cùng hướng về Anh Vạn Lý. Anh Vạn Lý nằm trong góc, cuộn mình lại, mắt nhắm. Chừng như có ngấn lệ ở khóe. Miệng của lão ta bị trám bít.

Trương Tam giả vờ kêu oái lên, rồi cao giọng thốt :

- Có một người đây ! Chẳng biết là ai ! Hồ Thiết Hoa tiếp :

- Để ta sờ thử xem !.... Ầ ! Cái vành tai đây rồi ! Mừng tượng vành tai Bạch Y Thần Nhi ! Hay là Anh lão tiên sanh đây ?

Trương Tam đã moi vật trám trong miệng Anh Vạn Lý. Lập tức, lão mửa ọc lên. Vật trong miệng của lão, là một bàn tay ! Một bàn tay vậy máu. Bàn tay hữu của lão ! Bàn tay bị chặt ở tận cổ tay.

Biên Bức công tử quả thật không phải là người ! Bởi, người đâu có thể tàn nhẫn đến mức độ đó ? Thảm trạng của Anh Vạn Lý, thật là đáng khiếp !

Miệng của lão bị banh ra, tét mép, được giải khai huyết đạo rồi, lão không ngừng nôn ọc, nhưng có chi trong bụng lão đâu. Lão chỉ còn mửa nước, mửa hơi thôi ! Hồ Thiết Hoa nghiêng răng, chỉ hận không có Biên Bức công tử ở đây cho y nhai tươi nuốt sống ! Trương Tam nhẹ tay nâng Anh Vạn Lý lên, rồi thốt :

- Anh lão tiên sanh ! Anh lão tiên bối ! Bọn tại hạ đây ! Tất cả đều có mặt tại đây ! Anh Vạn Lý không còn mửa nữa. Máu ở khóe miệng lão đã cô đọng, khô dần dần. Lão thở một lúc rồi thốt :

- Lão phu biết hế nào rồi các vị cũng đến đây ! Hồ Thiết Hoa hỏi :

- Tại sao ?

Anh Vạn Lý đáp :

- Người ta đã sớm chuẩn bị đầu đó sẵn sàng, để đối phó với chúng ta.

Nhút cừ nhút động gì của chúng ta, họ đều biết rõ ! Hồ Thiết Hoa hỏi :

- Họ là ai ? Biên Bức công tử ?

Anh Vạn Lý gật đầu :

- Chứ còn ai ? Chẳng những y biết chúng ta muốn đến, mà lại còn biết luôn lúc nào thì chúng ta đến ! Hồ Thiết Hoa hỏi tiếp :

- Do đâu Anh lão tiên bối hiểu như thế ? Mà cũng do đâu đối phương hiểu hành tung của chúng ta ?

Anh Vạn Lý đáp :

- Lão phu hiểu, là do sự việc xảy ra, suy theo đó, lão phu đều nhận ra họ có cách đối phó san sát, dồn lão phu vào tư thế tề liệt ! Còn như tại sao họ hiểu, thì đương nhiên có người tố cáo với họ ! Người đem tin đến họ, hiểu chúng ta như lòng bàn tay.

Trương Tam không dẫn được lòng, trừng mắt nhìn Câu Tử Trường.

Câu Tử Trường thốt nhanh :

- Tại hạ không hề nói chi với họ. Bởi, họ đâu cần nghe tại hạ nói ! Họ biết trước, và còn biết rõ ràng hơn tại hạ nữa kia ! Trương Tam biết, trong phút giây này, Câu Tử Trường không nói ngoa.

Hắn kêu lên :

- Các hạ không nói, thì ai nói ? Hành động của bọn này, còn ai biết hơn các hạ ?

Câu Tử Trường đáp :

- Tại hạ không biết là ai nói ! Bất quá, tại hạ cho rằng trong chúng ta, có kẻ làm nội tuyến cho họ ! Tại hạ nói như vậy, hẳn các vị không tin, tại hạ không thể không nói ! Lưu Hương vụt thốt :

- Tại hạ tin ! Trương Tam hừ một tiếng :

- Người tin ! Tin gã được à ?

Lưu Hương gật đầu :

- Giết chết Bạch Liệp, không phải là gã ! Bởi không thể nào gã biết nổi La Thái phu nhân là Khô Mai đại sư ! Trương Tam cau mày :

- Người cho rằng hung thủ sát hại Bạch Liệp, và kẻ đã mưu hãm hại Khô Mai đại sư là một người ?

Lưu Hương gật đầu :

- Đúng vậy ! Chính kẻ đó bán rẽ chúng ta cho đảo Biên Bức ! Trương Tam hỏi :

- Người biết kẻ đó là ai chưa ?

Lưu Hương thở dài :

- Hiện tại ta chưa đoán được là ai. Bất quá, ta tìm được một vài dấu vết thôi !

Trương Tam giục :

- Người cứ nói thử xem ! Lưu Hương lắc đầu :

- Ta không thể hồ đồ được ! Chàng chủ trương, thà bị lừa hơn là nói oan uổng cho người ! Trương Tam biết rõ nguyên tắc của chàng, nên cười khò thốt :

- Khi mà người xác định được ai là hung thủ thì chắc bọn này không còn có dịp nghe người nói ! tất cả đều rủ tàn xương cốt trong cái ngục hắc ám mất ! Anh Vạn Lý tiếp nối :

- Số người biết rõ hành động của chúng ta không nhiều. Trừ ba người hiện có mặt tại đây, còn có Cao cô nương, Hoa cô nương và Kim cô nương, chẳng lẽ lại là một trong ba vị đó ?

Hồ Thiết Hoa đáp liền :

- Tuyệt đối không phải là Cao Á Nam rồi ! Trương Tam cau mày :

- Còn Hoa cô nương ? Chẳng lẽ nàng hại sư phụ ?

Hồ Thiết Hoa lắc đầu :

- Đương nhiên là không.

Trương Tam lạnh lùng :

- Thế là chỉ còn chừa lại có mỗi một Kim cô nương thôi ! Hồ Thiết Hoa giật mình :

- Cũng không phải nàng ! Trương Tam cười mỉa :

- Nếu không phải là trong bộ ba đó, thì chẳng lẽ lại là người ?

Hồ Thiết Hoa đuối lý, nín lặng.

Lưu Hương trầm ngâm, chợt thốt :

- Nếu Đinh Phong không biết Lam Thái phu nhân là hóa thân Khô Mai đại sư, thì số người hiểu biết sự tình này lại càng giảm thiểu hơn ! Nay, Anh lão tiên sanh có phải là vừa vào đây, tiên sanh liền gặp bất trắc chẳng ?

Anh Vạn Lý cười khò :

- Nào đã vào được trong đảo đâu ! Lão phu vừa đến bờ bị đối phương hạ đối thủ ngay ! Lưu Hương hỏi tiếp :

- Nếu lão tiên bối ngộ nạn ngay tại bờ biển, thì hẳn là có thể phân biệt được hình dáng của người đó ?

Anh Vạn Lý gật đầu :

- Đúng như vậy. Lúc đó, tuy không trăng sao, không đèn lửa, nhưng dù sao thì bờ biển cũng còn sáng hơn ở đây ! Lưu Hương chú ý ! Anh Vạn Lý đáp :

- Người đó vận chiếc áo dài đen, mặt bao khăn đen, vũ công rất cao, cao không tưởng nổi ! Lão phu không kịp kháng cự, thì đủ biết cái tài của y như thế nào ! Lưu Hương cau mày :

- Mà y là ai ?

Hồ Thiết Hoa hốt đáp :

- Ngoài Biên Bức công tử ra, còn ai nữa ! Y tin chắc là mình phán đoán

đúng. Ngờ đâu, Anh Vân Lý lắc đầu, thốt :

- Tuyệt đối không phải là Biên Bức công tử ! Hồ Thiết Hoa hừ một tiếng :

- Sao dám chắc ?

Anh Vân Lý tiếp :

- Chỉ vì người đó là một nữ nhân ! Tay lão phu không thấy rõ người, song lại nghe âm thanh ! Hồ Thiết Hoa kinh ngạc :

- Nữ nhân ?.... Chẳng lẽ lại là cái nàng đã đến trong đêm rồi, nghinh tiếp khách lên cầu giây ?

Anh Vân Lý đáp :

- Không phải đâu ! Vũ công của nàng đó tuy cao, song đem nàng so với nữ nhân này, thì là vực sánh với trời ! Hồ Thiết Hoa khích động :

- Nữ nhân có vũ công cao tuyệt, kể ra trong vũ lâm đâu có mấy người?

Anh Vân Lý trầm ngâm một lúc, chợt thốt :

- Nữ nhân đó, chính là người vừa nói năng bên ngoài cửa ngục ! Hồ Thiết Hoa cau mày :

- Thế ra, người vừa rồi là một nữ nhân à ? Nữ nhân gì mà có cái giọng nói khó nghe thế ?

Anh Vân Lý tiếp :

- Thực ra, nàng không phát ngôn với giọng thông thường.

Hồ Thiết Hoa hỏi :

- Vậy cái giọng thông thường của nàng như thế nào ? Lão tiên bối có nghe ra chăng ?

Anh Vân Lý chợt biến đổi thần tình rất kỳ dị. Trên gương mặt lão, chùng như mỗi thớ thịt in một niềm sợ hãi, thớ thịt run run, niềm sợ hãi kích động.

Lâu lắm, lão mới thở dài, thốt :

- Lão phu già rồi, tai mất linh, không còn nghe ra được nữa ! Giọng nói của lão cũng run theo.

Hồ Thiết Hoa gằn giọng :

- Lão tiên bối nhận không ra, hay không chịu nói ?

Anh Vân Lý vẫn run run giọng :

- Lão phu.... lão phu....

Lưu Hương bỗng thốt :

- Sự tình quan hệ trọng đại, nếu lão tiên bối nhận ra, thiết tưởng không nên dấu diếm ! Hồ Thiết Hoa tiếp luôn :

- Vô luận làm sao, nàng cũng chẳng phải là Cao Á Nam, Hoa Chân Chân, Kim Linh Chi. Cả ba hiệp lại, chưa chắc gì có một lực lượng tổng hợp đáng sợ ! Lưu Hương thở dài :

- Đúng vậy ! Bây giờ thì tại hạ biết, nàng ấy theo sát chúng ta ngay từ lúc đầu, chính tại hạ cũng không phát hiện một tiếng động nào. Phàm người luyện được thuật kinh công đến đó, cao tuyệt như vậy, ít nhất người đó cũng

phải mất ba mươi năm công phu ! Như Vậy không thể là nàng thuộc hạng thanh thiếu được ! Trương Tam cau mày :

- Nói như ngươi, thì nàng ấy phải có từ năm sáu mươi tuổi trở lên ?

Nàng là một lão bà ?

Hồ Thiết Hoa tiếp :

- Trên giang hồ, những bà lão có võ công cao như thế chẳng mấy người. Nhưng, vô luận là bà nào cũng không làm sao báo cho Biên Bức công tử, mà cũng không biết được hành tung của chúng ta luôn !....

Mùi lửa trong tay y chợt tắt. Chính Anh Vạn Lý thổi tắt. Đồng thời, Lưu Hương như mũi tên lao mình đến cửa. Chỉ có hai người đó nghe tiếng cửa mở.

Cửa quả nhiên mở ra. Cái cơ hội đó, không khi nào Lưu Hương bỏ qua ! Chàng vừa vọt mình ra, bên ngoài có người vọt mình vào, ập lên mình chàng. Một tiếng binh vang lên, cửa đã đóng lại. Nhanh như chớp, Lưu Hương chụp tay người đó. Bàn tay chàng chạm phải làn da mịn, mát, mũi chàng ngửi một mùi thơm. Thì ra người đó là một nữ nhân ! Lưu Hương kêu lên thất thanh :

- Kim cô nương phải không ?

Nàng ấy còn run, răng kêu cách cách. Hiển nhiên, nàng vừa vượt qua một nguy hiểm đáng sợ nhất đời ! Nàng bây giờ trấn định tâm thần, vừa cười hì hì , vừa hỏi :

- Hương Soái nắm tay tôi làm gì ? Không sợ Tiểu Hồ ghen cho à ?

Lưu Hương cùng Hồ Thiết Hoa đồng la lên :

- Cao Á Nam ! Mùi lửa cháy lên. Mặt Cao Á Nam trắng nhợt, tóc rối loạn, áo vấy máu, một mép môi có dấu rách. Ai cũng hiểu là nàng chịu đựng không ít khổ đau ! Hồ Thiết Hoa nhảy vọt tới, gấp giọng hỏi :

- Làm sao ngươi lại đến đây ?

Cao Á Nam mỉm cười :

- Biết ngươi và các người kia ở lại đây, tại sao ta không đến ?

Tuy nàng cười, nụ cười của nàng chua quá, giọng cười bi thảm quá ! Đôi mắt của nàng đỏ lên, theo câu nói ! Hồ Thiết Hoa nắm tay nàng, hỏi tiếp :

- Tại sao chúng đối xử với ngươi như thế đó ? Có phải là cái tên khốn khiếp ấy khinh miệt ngươi chẳng ?

Tên khốn khiếp ấy, đương nhiên là Biên Bức công tử, chủ nhân hòn đảo ma quái này ! Cao Á Nam nhắm mắt ! Vành mi khép lại, lệ tuông ra liền.

Hồ Thiết Hoa cắn hận :

- Ngươi chẳng phải là khách do chúng mời đến sao ? Chúng đối với khách như thế à ?

Cao Á Nam đáp :

- Hiện tại, chúng đã biết ta là ai !.... Có lẽ chúng đã biết trước ta là ai ! Hồ

Thiêt Hoa nghiêng rằng :

- Anh tiên sanh nói đúng ! Trong chúng ta, có gian tể rõ ràng ! Lưu Hương hỏi :

- Còn.... Hoa cô nương ?

Cao Á Nam vụt cười lạnh :

- Hương Soái không cần lo lắng cho nàng ! Chẳng bao giờ nàng đến chốn này đâu ! Lưu Hương lại hỏi :

- Tại sao ?

Cao Á Nam mở mắt ra, lửa giận trong đôi mắt bốc bùng, làm khô ngay lệ thảm. Nàng gần từng tiếng :

- Bây giờ, tôi mới biết, người bán rẽ chúng ta, chính là nàng ! Đánh cắp bí huyết Thanh Phong Thập Tam Thức, tiếc lộ ra bên ngoài, chính là nàng.

Thiêt tướng sư phó đã sớm hoài nghi, nên bắt nàng cùng đi, không ngờ.... không ngờ.... Thốt đến đó, nàng lại oà lên khóc.

Trương Tam đậm chân, tán đồng :

- Đúng vậy ! Đương nhiên, nàng biết Lam Thái phu nhân là Khô Mai đại sư ! Đương nhiên, nàng biết hành động của chúng ta ! Đương nhiên, nàng am tường Trích Tâm Thủ ! không ngờ bao nhiêu người chúng ta đều bị tiểu liêu đầu bán sạch ! Hồ Thiêt Hoa căm hận :

- Có lẽ Bạch Liệp trong lúc vô tình, phát hiện ra bí mật của nàng, cho nên nàng giết gã ! Lúc đó, ta cũng có hoài nghi nàng.

Trương Tam cười lạnh :

- Lúc đó, mừng tượng ta không nghe người ta tỏ ra hoài nghi nàng, ta chỉ nghe người nói là nàng ôn nhu, thiện lương, hề thấy máu là xủ liền. Tuyệt không thể làm được việc như vậy ! Hồ Thiêt Hoa trừng mắt nhìn hấn, đoạn thở ra, thốt :

- Thực sự, thì tiểu liêu đầu đó làm màu mè rất khéo, nếu nàng theo nghề hát, thì hấn phải nổi danh lớn.

Cao Á Nam tiếp :

- Trước khi chết, gia sư có mấy lời lưu lại, bảo phải đề phòng nàng.

Nhưng, lúc đó tôi không tin, và vì lúc không tin nên tôi không nói cho các vị biết ! Trương Tam thốt :

- Chắc là nàng biết lệnh sư hoài nghi, cho nên hạ độc thủ trước ! Cao Á Nam tiếp :

- Gia sư luôn luôn đối xử với nàng rất tốt, tôi nghĩ nàng không thể câu kết với Biên Bức đảo để chống lại lão nhân gia.

Hồ Thiêt Hoa chen vào :

- Điều duy nhất là không hiểu nổi, là vũ công của nàng cao tuyệt, đến độ thừa hạ sát Bạch Liệp.

Cao Á Nam nghiêng rằng :

- Bạch Liệp đầu đáng nói ! Các vị cũng chưa chắc là đối thủ của nàng! Thì đương nhiên tùy tiện của nàng giết người không khó khăn chi cả ! Trương Tam kêu lên :

- Liễu đầu đó có vẻ bạt nhược đến độ ai thổi một cái là phải ngã ngay, làm gì có bản lĩnh đáng khiếp chứ ?

Cao Á Nam thốt :

- Các vị quên một điều ! Trương Tam hỏi :

- Điều gì ?

Cao Á Nam đáp :

- Cái họ của nàng ! Họ Hoa ! Hồ Thiết Hoa trở mắt :

- Họ Hoa rồi sao ? Chẳng lẽ....

Bồng, y kêu lên :

- Hay là nàng là con cháu của Lạc Thủ Tiên Tư Phi Phụng ?

Cao Á Nam gật đầu :

- Đúng vậy ! Sau khi Hoa tổ sư chứng quả bồ đề lại, thì anh em của nàng cũng học xong trọn vẹn các môn công của lạc, được truyền thọ tinh hoa võ thuật của Hoa tổ sư (....) chính nàng phá hoại sự kết tinh của bao nhiêu tâm thuật của lão nhân ! Hồ Thiết Hoa thốt :

- Trích Tâm Thủ là một trong các môn đồng độc ! Cao Á Nam gật đầu :

- Nhưng Trích Tâm Thủ chưa phải là một độc hại nhất. Lão nhân gia cho rằng các môn công đó và từng dặn dò anh em nàng, chỉ bảo tồn nó làm cái vốn, chứ không nên luyện đến.

Hồ Thiết Hoa thốt :

- Những công phu như vậy, thất truyền từ lâu, ta đây không hề nghe ai nhắc đến nữa ! Cao Á Nam tiếp :

- Chẳng hiểu làm cách nào, Hoa Chân Chân lại lên học được các môn công đó. Sau khi luyện thành rồi, nàng mới tìm đến gia sư, xin nhập môn.

Hồ Thiết Hoa hỏi :

- Thế trước kia nàng không là đệ tử Hoa Sơn phái ?

Cao Á Nam lắc đầu :

- Nàng mới nhập môn vài năm gần đây thôi ! Sư phó biết nàng là con cháu Hoa tổ sư, nên đối xử với nàng đặc biệt hơn các đệ tử khác. Và lão nhân gia truyền Thanh Phong Thập Tam Thức cho nàng. Có thể vì muốn học Thanh Phong Thập Tam Thức, nàng mới gia nhập phái Hoa Sơn.

Cao Á Nam gật đầu :

- Có lẽ vậy ! Bởi, các môn công trước của nàng tuy lợi hại, nhưng Thanh Phong Thập Tam Thức lại là khắc tinh.

Hồ Thiết Hoa thốt :

- Có lẽ trước khi vào phái Hoa Sơn nàng đã cầu kết với Biên Bức đảo rồi.

Cao Á Nam cất giọng trầm buồn :

- Gia sư chọn môn đồ rất kỹ. Chỉ vì nàng là hậu duệ của Hoa tổ sư, nên lão nhân gia không tra cứu lai lịch, thành ra có ngày nay.

Trương Tam thốt :

- Như vậy, Anh lão tiền bối gặp trong đêm chính là nàng ! Anh Vạn Lý trì nghi, tợ hồ muốn nói gì, nhưng cứ trì nghi không dám nói ra, mà cũng chẳng dám nhìn Lưu Hương, như lão có làm một việc trái với lương tâm, nên không nhìn chàng. Lưu hương vẫn nín lặng từ đầu, không nói gì hết.

Bồng, Câu Tử Trường vụt thở dài, thốt :

- Hiện tại, cái gì chúng ta cũng chẳng hiểu rõ. Chỉ rất tiếc là quá muộn! Hồ Thiết Hoa cất tiếng :

- Có một điều tại hạ chưa hiểu ! Câu Tử Trường hỏi :

- Điều chi ?

Hồ Thiết Hoa tiếp :

- Chiếc rương của các hạ ! Rương chứa đựng gì ? Chắc không phải hỏa dược ?

Câu Tử Trường đáp :

- Hỏa dược do Đinh Phong đặt vào sau này. Nó là chiếc rương không ! Hồ

Thiết Hoa kêu lên :

- Rương không, sao nặng thế ! Câu Tử Trường trầm giọng :

- Ai nói là nó nặng ?

Hồ Thiết Hoa sờ chót mũi, cười khò :

- Xem ra, chính mắt trông thấy, mà lắm lúc vẫn lầm lẫn như thường ! Lưu Hương điềm nhiên :

- Cho nên, đừng quá tin nơi mắt. Mắt còn không đủ hướng hồ tai ! Anh Vạn Lý bỗng chồm tới, chụp Câu Tử Trường gắt giọng :

- Rương không, vậy tan vật ở đâu ?

Câu Tử Trường nhìn lão, thở dài, từ từ thốt :

- Hiện tại, tại hạ chưa muốn chết ! Anh Vạn Lý hừ một tiếng :

- Không ai muốn chết ! Câu Tử Trường tiếp :

- Nếu tại hạ tiết lộ tang vật ở đâu, thì, thì tại hạ chẳng sống được hơn một phút.

Anh Vạn Lý muốn hỏi nữa.

Nhưng vừa lúc đó có giọng nói lạnh lùng vang đến :

- Các người thông minh lắm ! Rất tiếc là vô luận làm sao, các người cũng chết gấp.

Trong ngục có bảy người :

Lưu Hương, Hồ Thiết Hoa, Trương Tam, Anh Vạn Lý, Câu Tử Trường, Cao Á Nam và Đông Tam Nương. Bảy người, dĩ nhiên không ai phát lên câu đó, nhưng âm thanh lại phát xuất ngay trong ngục. Thế thì có người thứ tám sao ! Lưu Hương nhanh như chớp tung mình lên đỉnh nhà ngục. Nơi đó, có một

miệng loa, gắn kín vào vào nóc đá, vì trong hắc ám, bọn Lưu Hương không trông thấy. Đuôi loa ở phía ngoài, đối phương muốn nghe cuộc đối thoại bên trong, thì áp tay vào đuôi loa, còn như muốn nói, thì ngậm đuôi loa mà nói.

Lưu Hương đặt sát miệng vào loa, hỏi :

- Người bên ngoài có phải là Biên Bức công tử chăng ?

Đối phương đáp không phải đáp :

- Từng nghe Hương Soái là tay kinh công số một trên đời này. Không ngờ nội lực cũng thâm hậu đáng sợ ! Nếu cùng tại hạ kết bằng hữu, thì cả hai chúng ta sẽ là bá chủ thế gian ! Chỉ rất tiếc....

Câu nói bỏ lửng, thay vào đoạn cuối, là một tiếng thở dài. Lâu lắm, âm thanh đó lại vang lên :

- Các ngươi chưa chết vội, dù ta muốn giết gấp các ngươi ! Đợi các ngươi cái gì cũng không thấy, hiện tại ta cho các ngươi cái gì cũng không nghe được ! Phàm có đuôi và điếc đủ rồi, ta sẽ dẫn độ các ngươi về nơi đặt lạc vĩnh cửu.

Liên theo đó, một thanh âm quái vị vang lên liên tục, vọng tới xối vào tai bọn người trong ngục, như ngàn mũi kim châm chúng. Ai ai cũng khó chịu vô cùng.

Lưu Hương đạo soái

Hồi 25

HUNG THỦ LÀ TA

Hồ Thiết Hoa tìm vật bật lửa. Trong hắc ám, mắt không thể thấy vật, y học cách của Lưu Hương, hình hình mũi đánh hơi lưu hoàng. Song y chưa thực hành cách đó, nhà ngục vụt sáng lên. Một người đứng trước mặt y, tay cầm bật lửa. Người đó là Đông Tam Nương ! Hồ Thiết Hoa sững sờ, không nói năng gì được ! Đông Tam Nương lạnh lùng thốt :

- Vật này dùng được lắm ! Mùi lưu hoàng rất thơm ! Ngọn lửa nhỏ chao chao. Gió từ đâu đến ? Hồ Thiết Hoa quay đầu lại, bất giác mừng lớn, suýt hả miệng kêu lên. Cửa ngục đã mở. Lưu Hương đứng cạnh cửa, mắt nhắm tịt hồ ngủ. Toàn thân chàng ướt át, xem ra chàng mệt nhọc vô cùng. Tuy nhiên nụ cười hiện lộ ở vành môi. Tại cửa, có một người vận y phục đen, tay cầm gậy. Gậy đã gãy, người nằm đó tay chân co quắp. Hiên nhiên, chúng phát hiện ra cửa mở, chúng đến, định đóng lại. Nhưng vừa đến nơi, chúng bị thanh âm kỳ dị quật ngã. Thanh âm làm sao quật ngã người được ?

Chẳng những thanh âm kỳ dị quật ngã người, mà nó còn làm bật tung cửa đá.

Đúng hơn, có Lưu Hương gắn sức đẩy, nên cửa đá bật ra. Như vậy thỉnh âm đó có một lực lượng cường hùng mạnh. Tiếp nhận âm thỉnh đó, con người bằng xương, bằng thịt chịu sao nổi ! Trương Tam co rúm người trong một góc. Cao Á Nam nằm cạnh chân Hồ Thiết Hoa, uốn mình lấy thế đứng lên. Người chịu ảnh hưởng nặng hơn hết, là Anh Vạn Lý, đầu bị chạm thọ thương, tay bị chặt, miệng bị rọc tét, vành tai thần bị kéo xệ xuống. Còn lại một tay, không thể bịt hai lỗ tai, nên âm thỉnh đó làm chấn động mạnh. Hà huống đôi vành tai làm bằng kim khí, gắn sâu trong lỗ tai, thu hút âm thỉnh rất nhạy. Ngày thường thì vành tai đó giúp lão rất nhiều, bây giờ nó hại lão rõ rệt, bởi những âm thỉnh lão cố tránh nghe, nó lại thu hút không sót một ngân vang nhỏ. Bàn tay còn lại của lão nắm chặt bàn tay Câu Tử Trường ! Gã đã xiu từ lâu ! oOo Đông Tam Nương từ từ trao vật bất lửa cho Hồ Thiết Hoa, từ từ tiến về phía cửa.

Lưu Hương chợt tỉnh, nắm tay nàng giữ lại, dịu giọng hỏi :

- Người hận ta lừa người ?

Đông Tam Nương mỉm cười :

- Ta trách người cái gì ? Người.... vốn có hảo ý với ta mà.

Lưu Hương lại hỏi :

- Thế tại sao người bỏ đi ?

Đông Tam Nương trầm ngâm một lúc, buồn thảm đáp :

- Ta không đi được sao ? Trông thấy ta, người không buồn nôn à ?

Lưu Hương tiếp :

- Ta cái gì cũng chẳng thấy cả. Ta chỉ thấy cái tâm của người thôi ! Ta biết, tâm của người tốt nhất trên cõi đời này. Như vậy là đủ cho ta lắm rồi ! Đông Tam Nương run mình, bỗng nàng xà vào ngực Lưu Hương òa lên khóc. Bây giờ thì nàng đổ lệ ! Nguồn lệ thảm đã cạn rồi ! Song nguồn lệ xúc cảm vẫn còn, vẫn dồi dào, và chỉ dồi dào, những con người giàu lòng nhân hậu.

Hồ Thiết Hoa suýt khóc theo nàng. Y đằng hắng một tiếng, đoạn hét lên để khuây lãng xúc động :

- Trương Tam ! Người đừng vờ vĩnh ! Muốn nằm vạ tại đây phải không ?

Trương Tam thở dài :

- Ta đâu có nằm vạ ? Các người đi được, ta không đi được. Bởi, Anh Vạn Lý và Câu Tử Trường cần có người bảo vệ ! Anh Vạn Lý vụt mở mắt. Ánh mắt của lão lộ vẻ trì nghi, lão nhìn quanh chợt kêu lên :

- Nguyên....

Tiếng kêu độc nhút vừa vang, mặt lão nhăn nhó, thân hình co rúm, lão sợ hãi cùng cực. Mùong tượng lão thấy quỷ ! Rồi lão ngất xỉu luôn ! Ra bên ngoài thạch thất, họ không cần dùng đến mồi lửa nữa.

Cao Á Nam nắm tay Hồ Thiết Hoa thốt :

- Con đường này ta có đi qua ! Người theo ta ! Lưu Hương và Đông Tam

Nương đi theo con đường khác. Như vậy, là lực lượng của họ bị phân tán, nhưng được cái lợi là mục tiêu nhỏ hẹp, để tránh đối phương phát hiện, thì vẫn còn một đường kia. Họ sẽ tìm cách giải cứu cho nhau. Kỳ quái ! Chùng như bọn tuần thám giảm thiểu hơn trước. Có lẽ Biên Bức công tử cho rằng họ sẽ bị khốn đốn trong nhà ngục, nên không cần phòng thủ cẩn mật nữa chẳng ? Đột nhiên, trong hắc ám lân tinh chớp xanh, bốn chữ hiện rõ qua ánh sáng :

- Hung thủ là ta ! Hồ Thiết Hoa và Cao Á Nam tay trong tay, cả hai đều ướt lạnh. Chùng như tim họ cũng đổ mồ hôi lạnh.

- Ai ? Ai là hung thủ ? Ngọn lửa quỷ từ đâu đến ?

Hồ Thiết Hoa định đuổi theo, ánh lửa đỏ bỗng bay lên. Đúng lúc đó y nghe nhói ở hông, mình tê bại, bởi tám chiếc gậy chọt vào y, đâm mấy huyết đạo nơi hông và lưng. Mọi cử động của y, quả thật không qua ánh mắt của Biên Bức công tử nổi Vô luận y đi đến đâu, cũng có người đón chặn y ở đó.

oOo Lưu hương đã đến tầng thứ hai. Chàng bắt đầu bỏ dè dặt, chàng cũng chẳng biết sao mình biến đổi thái độ như vậy, gần như khinh địch. Có lẽ chàng nghĩ rằng, vô luận cẩn thận như thế nào, chàng cũng không man trá nổi đối phương. Nơi đó chàng không gặp bọn tuần thám phòng thủ. Lưu Hương vừa thở mấy hơi dài cho khoẻ, bỗng nghe tiếng y phục phát gió rất nhẹ. Lập tức, chàng đẩy Đông Tam Nương xa ra chàng. Thì một bóng người lao tới. Người đó xuất thủ nhanh chóng, trong giây đánh luôn ba chiêu, gió chưởng mừng tượng phân ra bảy tám hướng, song từ hướng nào cũng thế, đều tập trung vào Lưu Hương.

Ra chiêu song rồi, Lưu Hương nhìn nhận trong đời chàng chưa gặp một đối thủ nào đáng sợ như vậy. Cả đến Thạch Quan Âm, Âm Cơ và Thiết Y Nhân cũng còn kém mấy bậc. Người đó xuất thủ, như dốc trả một mối hận cừu thâm hậu, người đó mừng tượng quyết một còn một mất với Lưu Hương. Đến độ y không màng cùng chết với chàng ! Thế là phải nguy hiểm ! oOo Tầng thứ ba, trên hết. Nếu có ánh sáng, thì tầng thứ ba, có thể trông xuống thấy rõ ràng hai tầng, thứ nhì và thứ nhứt. Nhưng ngược lại âm thanh phát ra tại tầng thứ ba không vang vọng xuống bên dưới. Bởi, tầng đó quá cao, có lẽ là một hí đài, bất quá người trên đó không diễn tuồng ! Hiện tại, trong hắc ám họ không thấy gì cả. Họ chỉ thấy một đám lửa xanh xanh, bay chập chờn nơi tầng thứ hai, lưu động, xê dịch.... Không có ai nói năng gì, chỉ có tiếng thở vang đều. Tiếng thở khá nặng, chứng tỏ có nhiều người quy tụ góp hơi. Đóm lửa cứ bay, càng phút càng nhanh, vừa chớp bên tả, vụt chuyển qua hữu.

Sau cùng đám lửa bay nhanh cực độ, không còn thấy phân biệt bên tả hoặc bên hữu, mà đã thành một vật dài, như đường giây sáng nhỏ giăng ngang. Rồi đường giây đó uống éo nguy dị. Khi đóm lửa đó dừng lại, thì bốn chữ

hiện ra :

- Hung thủ là ta ! Lâu lắm, có người không dẫn được tách hiếu kỳ, buột miệng hỏi :

- Bốn chữ đó bằng chất lân tinh vẽ lên mình người ?

Một người cười lạnh, đáp :

- Châu tiên sanh quả có nhãn lực ! Giọng nói của người đó trầm trầm, khàn khàn, ai nghe cũng phải rợn người, vì cái ma lực gây khủng khiếp. Phảng phất âm thanh đó vang lên, là phải có hàng trăm người hoặc sống sót, hoặc tử lộc ! Thinh âm của Biên Bức công tử ! Châu tiên sanh thở dài :

- Nếu đúng vậy thì động tác của người đó nhanh không thể tưởng ! Biên Bức công tử hỏi :

- Châu tiên sanh đoán được là ai chăng ?

Châu tiên sanh trầm ngâm một chút :

- Nhìn ra khắp thiên hạ, tại hạ nhận rằng người có thân pháp đó không phải là nhiều. Tại hạ đã nghĩ đến một người, bất quá.... người đó không thể là hấn ! Biên Bức công tử hỏi :

- Tiên sanh nghĩ đến ai ?

Châu tiên sanh trầm ngâm một chút nữa :

- Hương Soái ! Trừ Hương Soái ra, không còn ai có thân pháp khinh linh như thế ! Biên Bức công tử mỉm cười :

- Nếu vậy, tại sao người đó không phải là hấn ?

Châu tiên sanh đáp :

- Nếu là Hương Soái, thì làm sao bị người vẽ lên lưng bốn chữ bằng lân tinh ?

Biên Bức công tử thốt :

- Có thể bốn chữ đó không do người viết, mà chính là quỷ hồn hiện lên, vẽ thành ! Đột nhiên, y lại giở giọng âm ớ hảo huyền. Châu tiên sanh sợ hãi, hỏi :

- Quỷ hồn ? Quỷ hồn của ai ?

Biên Bức công tử đáp :

- Tự nhiên là quỷ hồn của những kẻ bị hấn giết ! Châu tiên sanh kêu lên :

- Hương Soái là sát nhân ?

Biên Bức công tử điềm nhiên :

- Nếu hấn không giết người, thì làm gì có quỷ hồn vẫn vút.

Châu tiên sanh thở dài, tin tưởng bảy phần. Bởi, con người sống không làm sao làm nổi cái việc vẽ chữ lên mình Lưu Hương được. Vô luận là ai, cũng điều hiểu, phản ứng của Lưu Hương cực kỳ lợi hại. Lâu lắm Châu tiên sanh mới thốt :

- Xem tình huống, hiện tại hấn đang giao thủ với ai đó ! Biên Bức công tử gật đầu :

- Mừng tượng là vậy ! Châu tiên sanh hỏi :

- Người kia là ai ? Họ đã trao đổi ít nhất một trăm năm mươi chiêu rồi, tương tri với Lưu Hương trong ngàn mấy chiêu, trên giang hồ chẳng có mấy tay đâu ! Người đó chưa có vẽ gì nao núng cả ! Biên Bức công tử từ từ thốt :

- Có thể, người đó chẳng phải là người ! Châu tiên sanh một lượt nữa, rùng mình :

- Không là người thì là gì ?

Biên Bức công tử dùng giọng âm ớ, ảo huyền :

- Quỷ hồn !.... Quỷ hồn hiện ra, đòi mạng Lưu Hương ?

oOo Tiếng thờ hồn hợp như nhẹ lại. Mọi người mừng tượng nín thờ. Quỷ hồn! Có ai thấy được quỷ hồn lần nào đâu ? Ai cũng cho là một thứ huyền hoặc ! Bây giờ thì sự thật hiện ra trước mắt ! Có quỷ hồn thật sự ! Còn ai không sợ ít nhiều ? Họ càng sợ, vì hắc ám bao quanh ! Nếu có một ánh sáng, dù yếu ớt, cũng đỡ biết bao ! Bởi hắc ám và quỷ hồn là đồng bạn, hắc ám đến, quỷ hồn theo đến. Ánh sáng xua đuổi hắc ám. Ánh sáng cũng xua đuổi quỷ hồn luôn ! Họ tự hỏi :

- Trong hắc ám này, có bao nhiêu quỷ hồn ?

Người ngồi đó, đều là những nhân vật hữu danh trên giang hồ. Lên được địa vị hiện nay, họ phải có cái gì xuất chúng ! Nhưng họ không xuất chúng ở cái chỗ còn sợ quỷ, không nhiều thì ít ! Biết đâu, trong số người hiện diện, chẳng có kẻ giết người ! Và quỷ hồn có hiện lên đòi mạng họ chẳng ? Nếu có, thì chừng nào mới có ? Với hắc ám này, có thể quỷ hồn đến gấp ! Biên Bức công tử chợt hỏi :

- Các vị có thấy quỷ hồn ra sao chẳng ?

Không ai muốn đáp câu đó. Lâu lắm một người gượng thốt :

- Không.... thấy sao cả ! Không ai thấy quỷ hồn lần nào ! Biên Bức công tử thốt :

- Không thấy thì cứ tưởng, tưởng tới quỷ hồn là thấy ngay quỷ hồn ! Y tiếp luôn :

- Quỷ hồn này mừng tượng là một nữ quỷ, mà có lẽ là chết chưa lâu lắm, cho nên trên mình còn vấy máu, máu từ trong đôi mắt cứ rịn ra mãi....

Có tiếng răng chạm nhau cạch cạch. Biên Bức công tử, đột nhiên ngưng câu nói. Đêm sáng bằng lân tinh đột nhiên biến mất.

oOo Tại sao ? Việc gì xảy ra ? Chẳng lẽ Lưu Hương đã ngã rồi ? Nữ quỷ đó đòi mạng chàng rồi, còn tiếp tục đòi mạng ai nữa chẳng ? Đến lượt ai đây ? Mọi người đều hồi hợp như nhau ! Biên Bức công tử bỗng vỗ tay :

- Đi ! Xuống đó xem đi ! Một người đáp :

- Phải ! Xuống đó xem sao ! Người đó, chính là Đinh Phong ! Rồi tân khách nghe tiếng y phục phát gió. Một phút sau, Đinh Phong trở lên, trình :

- Bên dưới không có người ! Giọng nói của hắn biểu hiện rõ niềm sợ hãi.

Biên Bức công tử trầm giọng :

- Còn người của phiên tuần thám thứ tám mươi ba ?

Đinh Phong đáp :

- Cũng không có ở đó.

Biên Bức công tử nín lặng một lúc lâu, lại từ từ hỏi :

- Bọn người, ta muốn gặp đó, toàn bộ đã lên đây chưa ?

Đinh Phong đáp :

- Rồi ! Biên Bức công tử tiếp :

- Tốt ! Cuộc đấu giá thứ hai bắt đầu.

Lưu Hương đạo soái

Hồi 26

ÁNH SÁNG HUY HOÀNG

Hô hấp trở lại bình thường.

Biên Bức công tử từ từ thốt:

- Tại hạ mạo muội mời các vị từ ngàn dặm đến đây tuy không thể làm xứng tâm vừa ý mà trở về, ít nhất cũng không để cho các vị hoàn toàn tuyệt vọng.

Châu tiên sinh cười vuốt, thốt:

- Vô luận làm sao, bọn tại hạ một phen mở rộng tầm mắt.

Rõ thật là một câu khách sáo. Bởi ai trông thấy gì đâu. Biên Bức công tử cười tiếp:

- Trong cuộc đấu giá thứ nhất vừa rồi, tại hạ đã bán được bí kíp Đại Thủ Ấn của Huỳnh Giáo Mật Tông, mười ba loại độc dược của Đường Môn tại đất Thục, và tước danh của hung thủ vụ án Lâm Thành đại huyết án xảy ra năm về trước. Tại hạ hy vọng những vị nào đã đấu giá được, được hài lòng trọn vẹn.

Mấy người đồng cười tươi, đáp:

- Hài lòng lắm. Trên giang hồ, ai ai cũng biết công tử không hề gây thất vọng cho ai.

Biên Bức công tử tiếp:

- Vĩnh viễn không làm cho khách thất vọng, đó là nguyên tắc của tại hạ, tại đây không hề bán ra bừa bãi. Bán một lần thôi. Sau này dù có ai mua thứ đã bán rồi với giá gấp trăm ngàn lần, tại hạ cũng không bán. Y cười, rồi tiếp luôn:

- Sở dĩ, nếu người mua được tên họ hung thủ vụ huyết án Lâm Thành, lại chính là hung thủ, thì cứ yên trí, tại hạ chẳng hề tiết lộ với bất cứ ai khác.

Bỗng có người hỏi:

- Chẳng hay, ai đã mua được bí mật đó ?

Biển Bức công tử lạnh lùng:

- Vĩnh viễn bảo trì bí mật là nguyên tắc của tại hạ. Khách hàng mới yên tâm mua bán. Các vị không phải sợ danh tánh bị tiết lộ.

Trong bóng tối có tiếng thở phào. Biển Bức công tử tiếp:

- Vả lại, tuy các vị cùng hội họp tại đây, song không thấy được mặt ai, tại hạ xưng hô với các vị, do một cái tên giả đã thỏa thuận trước với nhau, cho nên các vị cứ yên trí giao dịch, tại hạ bảo chứng, không ai biết ai là ai cả.

Chỉ cần tiền mua và giá bán phân minh. Còn ra thì tuyệt nhiên chẳng có mãi may phiền phức.

Có người hỏi:

- Trong cuộc đấu giá thứ hai đây, công tử đem bán những gì ?

Biển Bức công tử đáp:

- Đặc biệt lắm, không giống lần nào cả.

Có người hỏi:

- Đặc biệt ? Món hàng gì thế ?

Biển Bức công tử tiếp:

- Người. Lần này tại hạ bán người.

Có kẻ kêu lên:

- Người ? Chết hay sống ?

Biển Bức công tử đáp:

- Chết hay sống tùy các vị. Bất quá chết thì bán giá khác, sống cũng bán giá khác. Đoạn y vỗ tay, đồng dặc thốt:

- Cuộc đấu giá sắp bắt đầu, các vị hãy chuẩn bị.

Người. Một cuộc bán người. Còn món hàng nào thú vị hơn! Mà Biển Bức công tử bán ai đây ? Thiên tiên ? Mỹ nữ đẹp, và trung thành là hai cái khó đi đôi ở một nữ nhân. Người được đem ra bán, hẳn phải đặc biệt. Dĩ nhiên, cuộc bán này không như thị trường nô lệ. Ai ai cũng hiếu kỳ. Ai ai cũng hội họp chờ, nóng nảy chờ.

Đinh Phong cao giọng:

- Món thứ nhất là Câu Tử Trường. Ra giá mười vạn lượng Hội trường im thin thít. Một lúc lâu, có người hỏi:

- Câu Tử Trường là ai ? Cả cái tên tại hạ cũng không biết, thì làm sao biết người ? Hẳn trị giá mười vạn lượng à ?

Đinh Phong khoe hàng:

- Mấy tháng trước đây, một vụ trộm cống phẩm của triều đình, chắc các vị có nghe nói ?

Một người hỏi:

- Cống phẩm của Hùng Đại tướng quân hộ tống về triều, phải không ?

Đinh Phong đáp:

- Phải. Câu Tử Trường là thủ phạm vụ án. Trong một đêm hắn gây thương tổn cho hơn bảy mươi người. Vô luận là ai, nắm hắn trong tay, thì chẳng những được phong quan to, mà còn được thưởng lớn.

Cuộc đấu giá bắt đầu:

- Mười vạn năm ngàn lượng.

- Mười một vạn! - Mười hai vạn! Người đấu giá đi từ từ, không vọt cao nhanh chóng. Khách giang hồ hầu như tuân theo một quy cũ chung, tránh giao tiếp với qua lại. Bạch đạo giữ quy củ cho đành, mà hắc đạo cũng thế. Cho nên cuộc đấu giá mua Câu Tử Trường không hào hứng lắm. Cuối cùng, có người mua được với giá mười hai vạn năm ngàn lượng. Đinh Phong thốt:

- Thế là xong cái món Câu Tử Trường với giá mười hai vạn năm ngàn lượng. Giao tiền rồi các vị có thể tùy tiện nhận hàng mang đi lúc nào cũng được.

Người đấu giá hỏi:

- Tại hạ có bắt buộc phải giao hắn cho quan, để hoàn thành vụ án chăng?

Đinh Phong đáp:

- Không cần. Các hạ trọn quyền tùy nghi xử dụng món hàng, không hề bị ràng buộc bởi một điều kiện nào cả.

Biển Bức công tử cười nhẹ thốt:

- Câu Tử Trường độc lực đơn thân, gây thành vụ án quan trọng như vậy, kẻ ra cũng có tài. Đem hắn mà giết đi, thật là đáng tiếc.

Người đấu giá cũng cười:

- Đáng tiếc thật đấy. Chẳng dám đấu công tử, tại hạ có ý định liên thủ với hắn, thực hiện mấy việc. Dù cho có người đưa ra giá cao hơn, tại hạ cũng theo lên cùng.

Những người đấu giá hệt, cảm thấy hồi tiếc.

Đinh Phong tiếp:

- Người thứ hai, là Anh Vạn Lý, hiệu Thần Ưng, một tay bắt trộm cướp nổi danh tại chín thành. Ra giá mười vạn lượng.

Cuộc đấu sôi nổi hơn trước:

- Mười một vạn lượng! - Mười ba vạn lượng! - Mười bảy vạn! Bình sanh, Anh Vạn Lý bắt trộm cướp không đếm số, cho nên cầu kết oán cừu khắp nơi. Để báo cừu. Người đấu giá cuối cùng mua được với hai mươi vạn năm ngàn lượng. Đinh Phong rao tiếp:

- Người thứ ba là Trương! Biển Bức công tử chặn lại:

- Người thứ ba là Hồ Thiết Hoa, giá năm mươi vạn lượng bạc.

Có tiếng tạt lưỡi vang, rải rác khắp gian khách sảnh.

Một người hỏi:

- Hồ Thiết Hoa ? Có phải là Hoa Hồ Điệp Hồ Thiết Hoa chăng ?

Đinh Phong đáp:

- Phải.

Đầu trường im lặng. Đinh Phong hỏi:

- Không có vị nào mua ?

Không ai đáp.

Hồ Thiết Hoa không có nhiều cừu nhân. Cái giá năm mươi vạn lượng lại cao quá. Hồ Thiết Hoa lại có rất nhiều bằng hữu, không ai muốn dính dấp đến phe đảng của y.

Đinh Phong hỏi:

- Châu tiên sanh không mua à ?

Châu tiên sanh dặng hắng một tiếng:

- Không phải không dám. Bất quá! tại hạ mua hẳn để dùng vào việc gì Biền Bức công tử:

- Có thể các vị cho là cao giá quá. Vậy, chúng ta có cách hạ thấp giá xuống một chút.

Đinh Phong đáp:

- Phải. Bán được dù với cái giá thấp, còn hơn bỏ đó không ai mua.

Biền Bức công tử tiếp:

- Người sống cao giá hơn người chết, vậy chúng ta giết hẳn trước đi, rồi bán sau.

Đinh Phong hỏi:

- Động tử bây giờ ?

Biền Bức công tử đáp:

- Lập tức.

Đinh Phong thốt:

- Phải! Bỗng một người cất tiếng:

- Tại hạ muốn sống. Tại hạ bằng lòng mua với giá một trăm vạn lượng.

Lưu Hương. Thinh âm trầm ổn, có cái sức hút mạnh, thinh âm đó đúng là của Lưu Hương. Chàng đến đây từ bao giờ ? Biền Bức công tử đột nhiên bật cười ròn rã, rồi thốt:

- Tại hạ đoán không sai mà. Vô luận giá bán cao đến đâu, vẫn có người đầu giá như thường.

Y dừng lại, rồi từ từ tiếp:

- Tuy nhiên, nơi đây mọi cuộc giao dịch đều phải sòng phẳng. Trong mình các hạ có đủ trăm vạn lượng chăng ?

Lưu Hương đáp:

- Không tiền, song có cái khác thế vào tiền. Cái đó, là cá nhân tại hạ.

Biền Bức công tử gằn giọng:

- Các hạ ?

Lưu Hương gật đầu:

- Bởi các hạ muốn, là muốn tại hạ đây, chứ không là Hồ Thiết Hoa Biển Bức công tử hỏi: - Các hạ lấy mạng mình đổi mạng Hồ Thiết Hoa ?

Lưu Hương buông gọn:

- Phải.

Biển Bức công tử lại hỏi:

- Tại hạ đâu biết các hạ là ai ?

Lưu Hương đáp:

- Nói thế chứ các hạ sớm biết tại hạ là ai.

Biển Bức công tử chợt cười vang:

- Được. Mỗi giao dịch này cũng có lợi cho tại hạ.

Lưu Hương tiếp:

- Phàm giao dịch mà thua thiệt, thì còn ai làm làm chi.

Biển Bức công tử lắc đầu:

- Nhưng các hạ thua là cái chắc.

Lưu Hương điềm nhiên:

- ~ ?

Biển Bức công tử thốt:

- Cá nhân của các hạ cao giá hơn nhiều.

Lưu Hương hỏi:

- Các hạ không muốn tánh mạng của tại hạ, vậy muốn gì ?

Biển Bức công tử đáp:

- Đôi mắt của các hạ.

Rồi y lạnh lùng tiếp:

- Dao có sẵn tại đây, các hạ bước đến, cầm lấy, khoét đôi tròng mắt, tại hạ lập tức phóng thích Hồ Thiết Hoa.

Lưu Hương đáp:

- Được rồi. Y như vậy.

Biển Bức công tử tiếp luôn:

- Các hạ đừng quên, dao ở trong tay tại hạ. Nếu các hạ toan giờ trò quỷ, thì luôn tánh mạng cũng không còn.

Lưu Hương thốt:

- Tại hạ đang bước tới đây. Các hạ chuẩn bị là vừa.

Tiếng chân vang trong hắc ám. Tợ hồ Lưu Hương cố ý làm cho tiếng chân nặng lên, chàng lại bước từ từ. Không gian trầm trọng do mùi rượu.

Song mọi người ngưng hô hấp, nên chẳng ai nghe mùi rượu. Bước chân càng lúc càng nặng, càng chậm. Chẳng lẽ Lưu Hương không còn đủ sức lê tấm thân vượt khoảng cách giữa song phương ? Chàng cam tâm hiến thân cho địch sao ?

Bỗng Biển Bức công tử hét lên:

- Ngươi to gan thật, dám giờ trò quỷ à ? Các ngươi đâu ?

Một tiếng bùng vang lên.

Ánh lửa chớp một lần, rồi chớp lần nữa, rồi cháy sáng.

Lửa! - Lửa cháy mạnh. Nơi góc tường đá của tầng thứ ba lửa bốc cháy. Toàn khu đó hiện rõ trong ánh sáng. Chẳng ai rõ lửa phát sanh từ đâu, người người đều sững sốt.

Vô số hắc y nhân như đàn dơi từ bốn phương tám hướng bay đến.

Nhưng tên nào gần vùng lửa, là rú lên kinh hãi, lùi nhanh lại. Có tên bị lửa tấp xém y phục, y phục bốc cháy thành đuốc, nạn nhân càng rú thảm khốc khiếp, nhào nhào. Chúng như đàn dơi không mắt; nên không thấy lửa, khi lướt tới lửa, mới hay ra. Người thì đông, người người kinh hoàng, không sót một, cái cảnh đó phải hỗn loạn, phải hãi hùng.

Còn Biển Bức công tử ? Tại trung ương, có chiếc giao ỷ, bên ngoài giao ỷ, một tấm da hổ phủ lên. Thình âm phát xuất từ nơi đó. Hiện tại, chiếc ghế bỏ không. Đinh Phong đứng bên cạnh ghế, sững sờ, mắt hướng về Lưu Hương. Hiện diện tại cục trường, nhưng bây giờ thì khí phách tiêu tan, họ ử rú như những cái xác không hồn. Chỉ có một người ngồi tại một góc, thần sắc vẫn an tường.

Người đó là Nguyên Tuy Vân.

Hồ Thiết Hoa và Cao Á Nam vẫn nằm trước chiếc ghế da hổ, hiện tại họ đã được giải huyệt.

Hồ Thiết Hoa trừng mắt nhìn sững Đinh Phong.

Lưu Hương đảo mắt quanh khách sảnh, ánh mắt dừng lại nơi mặt từng người. Bỗng chàng cười, rồi thốt:

- Các vị quả nhiên là những danh nhân, và cái danh của mỗi người không phải nhỏ.

Cao Á Nam cảm hận:

- Nhưng Biển Bức công tử lại biến mất rồi.

Lưu Hương điểm một nụ cười:

- Có thể là y chưa trốn thoát đi đâu. Bất quá cô nương không nhận ra y vậy thôi.

Cao Á Nam giật mình:

- Nếu y còn tại đây tại sao tôi không thấy ?

Lưu Hương đáp:

- Tại vì cô nương không biết y là ai.

Chàng lại nhìn quanh một lượt nữa, rồi từ từ tiếp:

- đây, mỗi người đều có thể là Biển Bức công tử.

Bỗng một người vụt đứng lên, cao giọng thốt:

- Không phải tại hạ. Tại hạ không phải là Biển Bức công tử. Người đó có nước da đen, thân vóc cường tráng, mặt rỗ. Lưu Hương nhìn gả. Chàng chỉ nhìn thoáng qua thôi lạnh lùng đáp:

- Đương nhiên các hạ không là Biển Bức công tử. Các hạ bắt quá chỉ là hung thủ vụ huyết án Lâm Thành mà thôi.

Người mặt đỏ, giận đỏ mặt, hét lên:

- Ngươi là cái quái gì ? Sao dám ngậm máu phun người ?

Lưu Hương hỏi lại:

- Nếu các hạ không là hung thủ vụ án đó, thì tại sao khi Biển Bức công tử cho biết, bảo chúng bí mật cho người đấu giá, các hạ lại thờ phào ?

Rồi chàng tiếp luôn:

- Các hạ đầu ngơ, lúc đó tại hạ đứng rất gần.

Người mặt đỏ lộ vẻ sợ hãi, đảo mắt nhìn quanh, đột nhiên tung mình lên không.

Nhưng gã vừa vút bổng người lên, liền rú một tiếng thảm thiết rồi rơi trở xuống đất, không chờ dậy nổi. Cánh tay áo của Nguyên Tuy Vân bay trở về.

Lưu Hương cười thốt:

- Công tử xuất thủ tuyệt diệu Nguyên Tuy Vân cũng cười, đáp:

- Hương Soái quá khen.

Bây giờ mọi người mới hiểu đích xác người đó chính là Lưu Hương, dù họ tin chắc như vậy ngay từ lúc đầu. Lưu Hương đưa tay chỉ người mặt đỏ nằm dưới đất, hỏi:

- Có lẽ các vị chưa hiểu y là ai ?

Một người mặt trắng xanh, tác trung niên, vận cẩm bào, đáp:

- Tại hạ hiểu. Gã là Tiền Lão Tam, ngoại hiệu Biển Địa Sái Kim Tiền.

Lưu Hương gật đầu:

- Đúng vậy. Biển Bức công tử lần này mời gã đến đây là muốn cho gã mua sự bí mật của gã, hơn nữa để có dịp xét định gã là hung thủ. Chỉ vì hung thủ thì chẳng bao giờ để cho người ngoài đấu giá mua được sự bí mật của mình.

Một người thở dài, thốt:

- Chẳng trách gã theo giá, quyết mua cho kỳ được bí mật đó.

Lưu Hương tiếp:

- Mua được sự bí mật rồi, gã định ninh là từ nay sẽ được ăn no ngủ kỹ.

Ngờ đâu chính lão tự chuốc phiền lụy nhiều hơn trước.

Một người hỏi:

- Phiền lụy như thế nào?

Lưu Hương giải thích:

- Biển Bức công tử đã biết gã là hung thủ, thì sau này muốn gã làm gì, gã cũng không dám phản kháng. Vô luận là ai, có mặt tại đây, mua được cái gì rồi, là vĩnh viễn bị Biển Bức công tử nắm lấy sanh mạng trong tay, vĩnh viễn bị ức chế. Việc nhỏ mọn như vậy các vị không hiểu nữa sao?

Mọi người đều biến sắc mặt. Một đại hán mặt tía kêu lên:

- Tuy nhiên, bọn tại hạ trao tiền, nhận vật đáng hoàng. Thì vĩnh viễn được an

toàn.

Lưu Hương hỏi:

- Nói như vậy, là tại hạ cho rằng Biễn Bức công tử vì tiền sao ?

Đại hán mặt tía hỏi lại:

- Chứ không phải như vậy?

Lưu Hương mỉm cười:

- Một nhân vật như Biễn Bức công tử, nếu muốn nhiều tiền, thì đâu có khó khăn gì ? Tại sao lại bố trí lăm công cuộc làm cho mình thêm vất vả ?

Người có gương mặt trắng xanh, tác trung niên hỏi:

- Nếu không vì tiền thì là vì cái gì ?

Lưu Hương thở dài:

- Dĩ tâm. Vì dĩ tâm. Y muốn thực hiện dĩ tâm đó.

Đại hán mặt tía lại hỏi:

- Dĩ tâm thế nào ?

Lưu Hương tiếp:

Trước hết y vận dụng mọi thủ đoạn thu thập mọi bí mật trên giang hồ, gây sự hoang mang hỗn loạn cho anh hùng hào kiệt. Rồi sau đó, tạo ra cuộc đấu giá bí mật để biến các vị đầu giá được, thành công cụ của y. Làm như thế, chỉ trong vòng mấy năm thôi, Biễn Bức công tử sẽ là người có quyền lực nhất trong võ lâm, và lúc đó thì tất cả các vị sẽ trở thành nô lệ của y.

Không ai nói gì nữa. Lâu lắm, đại hán mặt tía cảm hận thốt:

- Rất tiếc mặt mũi y như thế nào, tên họ y là gì, chẳng ai biết cả. Nếu biết được, thì vô luận làm sao, tại hạ cũng giáo huấn y một phen mới được.

Lưu Hương hỏi:

- Nếu tại hạ tìm được y, thì các vị có đáp ứng một điều kiện với tại hạ chăng ?

Lưu Hương đạo soái

Hồi 27

QUYẾT CHIẾN

Muôn người một ý nghĩ, tất cả tân khách cùng thốt:

- Vô luận việc gì, Hương soái phân phó. Toàn thể anh em xin tuân hành!

Lưu Hương nhân mạnh từng tiếng một:

- Nếu tại hạ tìm được Biễn Bức công tử, thì cuộc chiến phải khai diễn giữa song phương là cái chắc! Lúc đó, các vị cứ bình tĩnh, để mặc tại hạ an lòng cùng y định quyết thư hung.

Quần hùng đồng thanh đáp:

- Hương soái không phải lo ngại. Bọn tại hạ không bao giờ can thiệp giúp bên này, hay bên kia, mà cũng không chấp nhận cho bất cứ ai chen vào vụ. Bọn tại hạ sẽ diệt trừ kẻ nào tiếp trợ y! Hiện tại, Lưu Hương đã xoay được thế cờ rồi, giành cái thế chủ động rõ ràng. Nhưng Biên Bức công tử là ai ? Y hiện tại ở đâu ? Quần hùng đã thấy rõ bề trái của sự tình, ai ai cũng khẩn trương.

Trừ một người. Người đó luôn luôn giữ thần sắc an tường. Hắn ngồi yên tại chỗ. Người đó là Nguyên Tuy Vân. Và Lưu Hương đang chăm chú nhìn y. Rồi chàng hỏi:

- Nguyên công tử có muốn cho tại hạ nêu danh tánh của Biên Bức công tử chăng?

Nguyên Tuy Vân cười nhẹ:

- Hương Soái cứ nói. Tại hạ sẵn sàng nghe.

Lưu Hương thở dài.

- Nếu vậy, cung kính bắt như phụng mạng.

Hồ Thiết Hoa giục:

- Nói ngay đi. Người cứ dằn dả mãi, chúng ta nôn nao suýt chết đây.

Lưu Hương tiếp:

- Quanh năm, suốt tháng, không thấy mặt trời, không thấy lửa, vĩnh viễn giam mình trong hắc ám, chỉ vì Biên Bức công tử vốn không cần đến các sự kiện đó.

Chàng chậm chậm tiếp:

- Bởi, Biên Bức công tử là người trời sanh ra, thiếu ánh sáng ! Mọi người trừng mắt nhìn Nguyên Tuy Vân. Nguyên Tuy Vân vẫn an tường như thường. Hắn cười nhạt, thốt:

- Tại hạ là một người đui.

Lưu Hương tiếp nói:

- Và Nguyên công tử chính là Biên Bức công tử ! Nguyên Tuy Vân vẫn bình tĩnh:

- !! ? Tại hạ à ?

Lưu Hương tiếp:

- Tuy các hạ phá hủy thính giác của Anh Lão tiên bối bằng cách làm hỏng vành tai, nhưng chậm một chút, vì cái chỗ chậm tay của các hạ, Anh lão tiên bối còn nghe được một sự kiện cuối cùng, nghe rồi lão tiên bối còn nói được tiếng cuối cùng. Một tiếng thôi, cũng đủ giúp cho tại hạ vệt màn bí mật.

Anh Vạn Lý lúc đó, chỉ hét lên có mỗi một tiếng:

- Nguyên ! Hét lên một tiếng, lão nín luôn, bởi lúc đó thính giác của lão hết linh rồi, đôi tai của lão bị âm thanh kỳ dị trong ngực gây chấn động mạnh: Nhưng cái tiếng đó rất đủ, tiếng đó xác định hoài nghi, Lưu Hương không

cần có những chi tiết khác hơn! Từ lâu rồi, chàng hoài nghi Nguyên Tuy Vân.

Nguyên Tuy Vân thở dài:

- Tại hạ biết thế nào rồi Hương Soái cũng đi đến kết luận này ! Người thứ nhất, không tin Lưu Hương, là Hồ Thiết Hoa. Chẳng những một y không tin, mà còn có nhiều người không tin. Hầu hết đều không tin, bởi rất khó tin !

Lưu Hương tiếp:

- Tại hạ không nắm một chứng cứ nào xác thực. Nguyên công tử là người đa mưu, túc trí, tất có thừa lý lẽ để phủ nhận.

Nguyên Tuy Vân lắc đầu:

- Không cần ! Hẳn cười ! Nụ cười của hấn đậm bạc quá ! Nụ cười có vẻ cao ngạo quá.

Lưu Hương thở dài:

- Tại hạ chờ nghe Nguyên công tử giải thích.

Nguyên Tuy Vân thốt:

- Tại hạ làm ! Các hạ làm ! Cả hai chúng ta cùng làm.

Lưu Hương cau mày:

- Tại hạ làm?

Nguyên Tuy Vân từ từ tiếp:

- Tại hạ cứ tưởng mình chỉ cần đôi mắt của các hạ thôi. Bây giờ nghĩ lại, mới biết là cần cả sanh mạng của các hạ ! Lưu Hương trầm ngâm một chút:

- Các hạ có cơ hội thực hiện ý muốn đó. Nhưng cơ hội không lớn lắm đâu.

Nguyên Tuy Vân đáp:

- Nhưng ít nhất cũng lớn hơn cơ hội của các hạ, phải không?

Lưu Hương thở dài:

- Có lẽ vậy ! Nguyên Tuy Vân trầm tư. Chợt hấn thốt:

- Có những người, việc thiên hạ thì rất sáng suốt. Trái lại, đối với việc của chính họ, thì rất mù mờ ! Lưu Hương đáp:

- Bởi lẽ giản dị là hiểu việc người thì dễ hơn hiểu việc mình ! Nguyên Tuy Vân tiếp:

- Trừ các hạ ! Các hạ hiểu người, các hạ hiểu chính mình. Bằng vào điểm đó, các hạ hơn hẳn phần đông nhân loại. Chúng ta đối lập với nhau, thật là một sự bất đắc dĩ ! Lưu Hương thở ra:

- Tại hạ chưa từng nghe nói, trên đời này, địch nhân đáng sợ nhất của tại hạ là Nguyên công tử đó ! Nguyên Tuy Vân hỏi:

- Các hạ không hy vọng thắng tại hạ ?

Lưu Hương gật đầu, dù Nguyên Tuy Vân không thấy được cử động đó -

Phải ! Nguyên Tuy Vân hỏi:

- Đã thế, tại sao các hạ muốn giao thủ ?

Lưu Hương điềm nhiên:

- Tại hạ bị dồn vào thế chẳng đứng dừng ! Còn biết làm sao hơn ?

Nguyên Tuy Vân buông gọn:

- Tốt lắm ! Hắn vụt đứng lên. Rồi hắn cười nhẹ tiếp luôn:

- Tại hạ từng nghe, các hạ có biệt tài lấy ít thắng nhiều, lấy yếu thắng mạnh. Tại hạ muốn biết, các hạ dùng biện pháp gì ?

Lưu Hương lạnh lùng:

- Không có biện pháp chi cả Nguyên công tử ạ. Bất quá tại hạ chỉ có một chút bí quyết thôi. Bí quyết đó là tín tâm. Trong mọi hành động tại hạ luôn luôn giữ vững lòng tin.

Nguyên Tuy Vân kêu khẽ:

- Tín tâm ?

Lưu Hương đáp:

- Tại hạ tin rằng, tà không bao giờ thắng chánh, cường quyền không bao giờ thắng công lý. Hắc ám không bao giờ trường cửu vô tận ! Chỉ có vấn đề giai đoạn thôi ! Nguyên Tuy Vân cuối cùng phải biến sắc mặt. Tuy nhiên hắn cười lạnh, hỏi:

- Tín tâm có nuôi sống con người, thay cho vật thực được không?

Lưu Hương đáp:

- Không ! Tuy nhiên, con người không có tín tâm, thì chẳng khác nào một xác không hồn ! Con người đó đặt để như thi thể kẻ chết, chỉ còn biết đi biết đứng chứ còn tình cảm thì khô cạn.

Nguyên Tuy Vân mỉm cười:

- Được rồi, chờ xem tín tâm của các hạ có quật nổi tại hạ chăng.

Hắn phất ống tay áo, thân hình nương theo bay vút lên mừng tượng một con dơi chớp cánh. Tư thế rất đẹp. Xem hắn bay không nhanh, nhưng trong thoáng mắt, hắn đáp xuống trước mặt Lưu Hương. Quân hùng chỉ nghe tiếng, chưa thấy miếng, bây giờ thấy rồi, đồng bối phục Nguyên Tuy Vân là một đại tài.

Buông xuôi hai tay, ống áo chấm đất, Nguyên Tuy Vân thốt:

- Xin mời ! Hai người vái nhau, cùng lùi ba bước người nào cũng lộ nụ cười. Cho đến bây giờ, chưa ai nói một tiếng vô lễ với nhau. Họ là những người trầm tĩnh cực độ. Ai ai cũng nhìn vào tay họ, tay đó nhích động là trận thư hùng khai diễn, đất lở trời long ! Ai ai cũng chờ, hồi hộp, lo âu. Bỗng, một người hét lớn:

- Khoan. Cuộc chiến này, phải về phần ta.

Bóng người chớp lên. Hồ Thiết Hoa đã đứng trước Lưu Hương. Lưu Hương cau mày:

- Ta đã nói rồi! Hồ Thiết Hoa cao giọng:

- Ta không cần biết ngươi đã nói gì. Cuộc chiến này, nhất định ngươi phải nhường ta.

Lưu Hương hỏi:

- Tại sao ?

Hồ Thiết Hoa trừng mắt hướng qua Nguyên Tuy Vân đáp:

- Vừa trông thấy hấn, là ta xem hấn như bằng hữu ngay. Các ngươi hoài nghi hấn, ta biện hộ cho hấn, bênh vực hấn bằng ngàn lẻ một lý lẽ. Nhưng ngược lại ! hấn bán rẻ ta ! Nguyên Tuy Vân thở dài:

- Trên giang hồ, nơi nào, lúc nào cũng có trăm ngàn điều nguy dị. Các hạ không nên tùy tiện mà đưa tin người. Nhất là không phải mỗi người đều có thể trở thành bằng hữu chân chánh của chúng ta.

Hồ Thiết Hoa nghiêng răng:

- Đành rằng ta lắm, song đem ta ra bán, ngươi phải hối hận với hành động đó.

Nguyên Tuy Vân không còn giữ lễ độ với Hồ Thiết Hoa:

- Kẻ hối hận chính là ngươi.

Hấn cao ngạo tiếp:

- Thừa dịp chưa đến lúc hối hận, ngươi nên lùi lại đi. Còn đây ! Ta không muốn giao thủ với ngươi.

Hồ Thiết Hoa hừ một tiếng:

- Tại sao ?

Nguyên Tuy Vân điềm nhiên:

- Chỉ vì ngươi tuyệt nhiên không phải là đối thủ của ta. Lưu Hương kia, hoặc giả y còn một vài phần hy vọng, chứ ngươi thì đừng mong làm việc phi thường. Ta đã bảo, ngươi sẽ hối hận là cái chắc.

Hồ Thiết Hoa hét:

- Câm.

Tay quyền bay ra, gió quyền lớn hơn tiếng quát.

oOo Ai cũng biết con người Hồ Thiết Hoa là con người xung động. Vì một chút nhỏ nhen, y có thể biến thành một cuộc chiến lớn. Hoặc giả không đánh nhau được, thì y nhảy cào cào, hét vang có như vậy tức khí của y mới vơi đi. Nhưng hiện tại y trầm trụ khí hơn bất cứ người nào từng nổi tiếng là trầm tĩnh. Và chẳng những chỉ trong hiện tại mà thôi. Không đánh được nhau y sôi động ghê gớm, đánh nhau thì trái lại y bình tĩnh không tưởng nổi.

Bình sanh, y chỉ giữ được bình tĩnh trong những lúc đánh nhau thôi. Sở dĩ y bình tĩnh được trong lúc đánh nhau, là nhờ có đánh nhau hàng trăm hàng ngàn trận sanh tử. Kinh nghiệm cho biết, càng bạo tảo, là càng dễ thất bại. Nhưng lạ lùng thay thoát đầu, y còn bình tĩnh, qua chiêu đầu, y bạo tảo lên ngay. Hầu như y quên mất bao nhiêu kinh nghiệm thu thập trong các trận chiến khắp giang hồ. Mặc hấn bạo tàn, Nguyên Tuy Vân cứ ung dung tránh né. Hồ Thiết Hoa vung quyền thực mạng.

Trương Tam nổi giận mắng:

- Ngốc tử ! Ngốc tử hạng nặng rõ ràng ! Nguyên Tuy Vân mỉm cười, vừa tiếp tục chiến đấu vừa thốt:

- Ai cho hần là ngốc, chính người đó mới thật là ngốc Hần trước sau, chưa hoàn thủ.

Trương Tam cao giọng:

- Đương nhiên ngươi không nói hần ngốc, bởi ngươi đang hy vọng hần ngốc. Hần càng ngốc, ngươi càng có lợi.

Nguyên Tuy Vân hỏi:

- Ngươi muốn hần thay đổi chiêu pháp ? Hần phải dùng những chiêu thức bình lạng đối phó với ta ?

Trương Tam không đáp. Hồ Thiết Hoa nổi giận, quát:

- Dù ngươi là kẻ không ra quái gì, ta cũng không dùng thủ đoạn hèn hạ đối địch với ngươi đâu. Cứ yên trí, mắt không thấy, thì ngươi còn tai, ta dùng toàn chiêu thức có gây tiếng gió cho ngươi chống đỡ.

Chừng như Hồ Thiết Hoa nói đúng ý Nguyên Tuy Vân. Hần lo sợ những chiêu thức bình lạng. Tuy nhiên vẫn cười thốt:

- Ta vốn yên trí từ lâu. Lúc nào ta cũng yên trí cả. Chiêu thức bình lạng cũng như chiêu thức ồ ạt đối với ta không có lợi, cứ làm. Nếu ta bị quật ngã vì những cái thâm lạng, thì ta đã chết từ lâu đâu còn sống đến bây giờ ?

Ngươi biết chứ, đối với những kẻ mù thiên hạ thích dùng thủ đoạn thâm lạng lắm đó. Cho nên ta phải có cách đối phó với thâm lạng. Đối phó để tự bảo toàn, vì ta còn ham sống.

Trước sau y vẫn chưa hoàn thủ. Hồ Thiết Hoa đánh đúng mười bảy quyền, đột nhiên thu tay về. Nguyên Tuy Vân cung trụ bộ liên.

Hồ Thiết Hoa thốt:

- Hiện tại là lúc động thủ, chứ không phải lúc động khẩu.

Nguyên Tuy Vân đáp:

- Đương nhiên ! Ta biết như vậy.

Hồ Thiết Hoa hừ một tiếng:

- Thế sao ngươi không xuất thủ ?

Nguyên Tuy Vân lạnh lùng:

- Chỉ vì ta biết quá nhiều.

Hồ Thiết Hoa gắt:

- Ngươi biết cái gì ?

Nguyên Tuy Vân giải thích:

- Ngươi xung phong làm một cuộc thực nghiệm cho Lưu Hương đứng bên ngoài xem vũ công của ta, để tìm cách hoá giải những chiêu thức của ta.

Phải vậy không ?

Hồ Thiết Hoa hừ một tiếng, Nguyên Tuy Vân thở dài:

- Quả thật ngươi là một bằng hữu tốt của hần. Rất tiếc ngươi dùng tâm cơ

mà không thu thập được kết quả nào, thật phí quá.

Hồ Thiết Hoa bĩu môi:

~ ! Nguyên Tuy Vân tiếp:

- Về võ công, ta luyện qua ba mươi ba môn, vô luận với môn nào ta cũng có thể đánh ngã người được như thường.

Hồ Thiết Hoa cười lạnh:

- Trong ba mươi ba môn công của người đó, lợi hại nhất là cái môn khoát lác.

Nguyên Tuy Vân không câu, trái lại còn cười tiếp:

- Nếu kể luôn môn khoát lác thì con số phải nâng lên 1, cộng tất cả là ba mươi bốn môn.

Hồ Thiết Hoa hừ một tiếng:

- Trong ba mươi bốn môn, bỏ môn khoát lác ra, người kể các môn còn lại cho ta xem.

Nguyên Tuy Vân kể ngay:

- Đại Bạt thủ tại Giáp Hạ Cốc ngoài Đông Doanh đảo, khinh công của Huyết Ảnh Nhân, Thanh Phong Thập Tam Thức của Hoa Sơn phái, Đại Thủ Ấn của Huỳnh Giáo Mật Tông, Chu Sa Chưởng, ám khí có độc dược của Đường Môn đất Thục, những môn công này chắc là người biết.

Hồ Thiết Hoa hỏi:

- Còn gì nữa ?

Nguyên Tuy Vân tiếp:

- Hồi Phong Vô Liễu kiếm gồm có 49 thức của Cổ Đạo Nhân trên Bàn Sơn, Hàng Long Phục Hổ La Hán Quyền của Thiếu Lâm, Lưu Vân Phi Tụ của phái võ Dương, Thi Quyền của họ Ngôn tại đất Thần Châu, Ngũ Hổ Đoạn Môn Dao của họ Bành tại Trung Nguyên, Uyên Ương Thối của Chánh Tông Bắc Phái.

Hồ Thiết Hoa lại hỏi:

- Còn gì nữa ?

Nguyên Tuy Vân mỉm cười:

- Bao nhiêu đó chưa đủ sao?

Hồ Thiết Hoa cười lạnh:

- Người cho là đủ, tại sao không xuất thủ ?

Nguyên Tuy Vân đáp:

- Trả lễ cho người. Bởi vì người cho ta là kẻ bằng hữu, ta nghĩ nên để cho người sống thêm một thời gian, dù là thời gian ngắn.

Hồ Thiết Hoa xì một tiếng:

- Người ấn định thời gian đó bao lâu ?

Nguyên Tuy Vân thốt:

- Ít nhất cũng là sau khi tất cả các người ấy đều chết sạch.

Hồ Thiết Hoa trầm giọng:

- Các người ấy ?

Nguyên Tuy Vân tiếp:

- Tất cả các người hiện có mặt tại đây.

Hồ Thiết Hoa hỏi:

- Người định giết hết mọi người ?

Nguyên Tuy Vân mỉm cười:

- Bí mật của ta họ đã biết rồi, tự nhiên họ phải chết, để cho ta sống.

Hồ Thiết Hoa trừng mắt, rồi bật cười rợn.

- Các vị nghe chứ ? Gã đó chẳng những khoác lác mà còn nuôi mộng nửa đây.

Nguyên Tuy Vân điềm nhiên:

- Mộng là đối với các người đó. Rất tiếc cho các người trong cơn mộng này, các người không bao giờ tỉnh.

Trương Tam vụt thốt:

- Rất tiếc cái gì người cũng không thấy. Nếu thấy được, hẳn là người không nói lên câu nói đó.

Nơi tầng thứ hai, có lửa cháy. Chẳng rõ lửa phát sanh từ lúc nào. Vì không ai lưu ý. Lửa bốc cao hơn sáu bảy thước, dường tượng một bức tường.

Lửa bao vây thuộc hạ của Biên Bức công tử. Chúng dùng hắc ám nhốt người, thì bây giờ ánh sáng nhốt chúng lại. Bình thường, chúng là dã thú, song có dã thú nào lại không sợ lửa ? Cho nên thay vì vượt qua tường lửa, chúng lại lùi, bảy tám mươi tên cùng dồn vào một chỗ.

Đột nhiên, từng tên một nối tiếp nhau ngã gục xuống rồi không chỗi dậy nổi.

Chẳng ai hiểu tại sao. Nếu muốn giải thích thì chỉ có một cách: ma pháp?

Một thứ ma pháp cực kỳ lợi hại. Linh hồn của chúng bị thứ ma pháp đó xua đuổi khỏi thể xác rồi.

Trương Tam gọi Đinh Phong:

- Người có mắt tất thấy rõ, sao người không tường thuật cho kẻ thiếu mắt nghe ?

Đinh Phong biến sắc mặt không còn hạt máu, môi xám, rung rung. Gã còn nói làm sao thành lời nổi ?

Trương Tam thở dài:

- Cho nên trên đời có những kẻ thích mù. Mù thì khỏi cần trông thấy cái gì cả.

Hồ Thiết Hoa tiếp:

- Không trông thấy thì không sợ, không lo. Dù có chết, cũng chết tươi, chết tốt, chết đẹp, yên tâm mà chết. Không vương vít lụy phiền.

Nguyên Tuy Vân cười lạnh:

- Không trông thấy, chẳng phải là không hiểu. Có kẻ thấy, song không hiểu gì. Có kẻ không thấy mà sự gì cũng biết hết.

Trương Tam hỏi:

- Người biết gì ?

Nguyên Tuy Vân bình tĩnh tiếp:

- Ta biết nhiều hơn các người.

Trương Tam bĩu môi:

- ~ ?

Hồ Thiết Hoa hỏi:

- Người biết hiện tại thủ hạ của người ở đâu chẳng?

Nguyên Tuy Vân đáp:

- cái chỗ không ai đi đến được.

Hồ Thiết Hoa hừ lạnh:

- Tại sao ta không thấy chúng có động tĩnh gì ?

Nguyên Tuy Vân đáp:

- Chỉ vì chúng đã bị điểm huyết cùng ngã xuống bất động.

Hồ Thiết Hoa giật mình trừng mắt nhìn hắn. Chừng như y không tin là hắn mù. Nhưng không tin cũng không được, vì hắn mù thật sự.

Nguyên Tuy Vân hỏi lại; - Người có mắt, người trông thấy, vậy người có trông thấy ai điểm huyết chúng không ?

Hồ Thiết Hoa sững sờ. Làm sao y biết được điều đó ?

Lửa bốc cháy, như có một ma pháp sanh lửa, lửa cháy mạnh mà không lan ra bờ bãi, chừng như có một ma pháp nào ức chế trong một phạm vi ấn định.

Rồi bọn người bị lửa bao vây đột nhiên ngã xuống. Thì ra tên này điểm huyết tên kia, tất cả tự điểm đồng bọn, tất cả cùng ngã. Thế là sao ? Hồ Thiết Hoa vụt hỏi:

- Người biết ai chẳng ?

Nguyên Tuy Vân mỉm cười:

- Kẻ điểm huyết chính là kẻ phóng hỏa.

Mà kẻ phóng hỏa là ai ?

Lưu Hương đạo soái

Hồi 28

CÀM NHƯ VÔ HÌNH

Tuy không ai thấy đúng sự việc, nhưng ai ai cũng biết lửa không thể tự nhiên bốc cháy, người không thể cố ý ngã xuống. Bất quá, không ai thấy người

gây ra bao nhiêu việc đó, và ai ai cũng biết, phải có người làm. Chứ làm gì trên đời có ma pháp ? Hồ Thiết Hoa vuốt mũi, chiếc mũi ươn ướt. Tay y rịn mồ hôi hay mũi rịn mồ hôi ?

Nguyên Tuy Vân điềm nhiên thốt:

- Có những việc, đừng nói là kẻ mù, đến người đủ mắt cũng không trông thấy.

Hồ Thiết Hoa ạ một tiếng. Nguyên Tuy Vân tiếp:

- Rất nhiều việc. Việc vừa qua là một.

Việc vừa qua ? Lửa đương nhiên bốc cháy ? Người đương nhiên ngã ?

Hồ Thiết Hoa trở mắt:

- Còn gì nữa ?

Nguyên Tuy Vân không đáp, chỉ hỏi lại:

- Ta ở đây là để chờ. Các người biết ta chờ gì không ?

Hồ Thiết Hoa hừ lạnh:

- Có quỷ mới biết người chờ gì ?

Nguyên Tuy Vân lại hỏi:

- Tại sao lửa bùng cháy mạnh người biết không ?

Hồ Thiết Hoa không đáp. Nhưng qua một phút, không dẫn tánh nóng được, y hỏi:

- Người biết ?

Nguyên Tuy Vân lạnh lùng:

- Ta đã nói, không thấy không phải là không biết. Bất quá! Hấn chợt cười, rồi tiếp:

- Bất quá, nếu ta nói ra cái nguyên nhân lửa cháy, thì các người phải hối tiếc.

Hồ Thiết Hoa lại hừ một tiếng nữa:

- Hối tiếc ?

Bồng y hiểu. Đoạn y kêu lên:

- Rượu ! Rượu mạnh! Nguyên Tuy Vân mỉm cười:

- Phải ! Rượu ! Mà lại thứ lâu năm, thứ thượng hảo hạng.

Hồ Thiết Hoa thở dài:

- Đáng tiếc thật.

Nguyên Tuy Vân tiếp:

- Ta chỉ dùng rượu thường, đãi khách. Còn thứ rượu thượng hảo hạng thì rất khó mua. Bởi nó hiếm, chứ không vì cao giá. Rượu uống mau hết, rượu cháy càng mau hơn.

Hồ Thiết Hoa kêu lên:

- Người chờ rượu cháy hết ?

Nguyên Tuy Vân cười nhẹ:

- Lần này, người đoán đúng. Nơi đó, ngoài rượu ra không còn vật gì đốt cháy cả. Từ nay trở đi, chắc chắn là ta sẽ không đưa rượu đến đây nữa. Như

vậy ta không còn lo ngại lửa nữa.

Hồ Thiết Hoa thở ra:

- Ta nghe người nói là sẽ không bao giờ có rượu nữa thật tình ta hết muốn sống.

x Lửa mạnh đến đâu, cũng phải tàn. Lửa dần dần yếu lại.

Hồ Thiết Hoa vụt hét:

- Vô luận làm sao người cũng không thể thoát được. Tất cả chúng ta bao vây hấn gáp.

Bảy tám người lướt tới.

Vừa lúc đó, Nguyên Tuy Vân tung mình lên. Y cuốn đi không như một vàng mây, mà là một luồng gió. Gió phải nhanh hơn mây. Nguyên Tuy Vân dường tượng một con dơi, bay trên vùng lửa đỏ. Bên dưới, tầng thứ hai lửa tắt lịm. Hai tay áo của y, quạt quạt như đôi cánh dơi. Cánh dơi sanh gió, gió quạt lửa, quạt đến đâu, lửa tắt đến đó. Lửa vốn đã yếu dần, bị gió quét qua tắt nhanh.

Lửa tắt, hắc ám trở về. Hắc ám trở lại mang theo niềm tuyệt vọng cho mọi người. Tiếng gió vang xa dần, tiếng gió đã xuống tầng thứ nhất. Dĩ nhiên, gió ông tay áo của Nguyên Tuy Vân. Nhưng, Hồ Thiết Hoa cũng xuống đến tầng dưới cùng. Y đuổi theo làn gió đó, gió nơi nào, là Nguyên Tuy Vân ở nơi đó. Sau y, có tiếng gió y phục lảo xào. Hiển nhiên có rất nhiều người theo y. Người được mời đến đây, toàn là tay khá, thì còn ai không xử dụng nổi thuật kinh công ?

Một tiếng coong vang lên, tiếng gió ngưng bật. Bao nhiêu người xuống theo, cũng lướt đến chỗ phát ra tiếng coong. Kế đó, mấy người kêu lên kinh khiếp. Họ bị Nguyên Tuy Vân hạ độc thủ chẳng. Nhưng vô luận người có vũ công cao đến đâu, cũng không chống đối nổi một lực lượng liên minh của đa số cao thủ Chỉ nghe Hồ Thiết Hoa hét:

- Người định trốn đi đâu ?

Có người la lớn:

- Bắt được hần rồi. Hần bị tại hạ nắm đây.

Nhưng Nguyên Tuy Vân chỉ có một tại sao nhiều người cùng la lên như vậy ? Chẳng ai biết việc gì xảy ra cả. Thế ai bị bắt ? Ai bị đánh ngã ? Ai bắt được Nguyên Tuy Vân ? Lửa vụt cháy lên.

Lửa chỉ là một điểm nhỏ, bằng hạt đậu thôi, cũng đủ hy vọng phân khởi.

Hơn hai mươi người cùng dồn lại một góc, người nắm đầu, người nắm vai, tất cả xuýt xoa, nhăn mặt.

Họ chạm mình vào vách đá, họ chạm vào nhau, họ chụp vào nhau.

Nguyên Tuy Vân biến mất.

Nơi vách có gắn hình một con dơi bằng kim khí. Tất cả đuổi theo con dơi bằng kim khí. Vật bằng kim khí bay đi, sanh gió mạnh, quần hùng lao người

theo luồng gió mạnh. Lửa, do Lưu Hương mang đến. Lửa trong một tay, còn tay kia, chàng nắm mạch môn của Đinh Phong. Hồ Thiết Hoa nhảy vọt đến cạnh Lưu Hương quát:

- Nguyên Tuy Vân đâu ? Sao ngươi không đuổi theo ?

Lưu Hương thở dài:

- Nếu các ngươi đừng ồ ạt đuổi theo thì tại hạ có thể bắt được hần.

Câu hỏi do Hồ Thiết Hoa thốt lên, nhưng Lưu Hương lại hướng về toàn thể mà đáp.

Chàng không cần nói nhiều hơn, ai ai cũng hiểu được chàng muốn nói gì. Kề đó, bởi nhiều người cùng bay đi, tiếng gió của y phục phát sanh ào ạt, chàng làm sao phân biệt được trong âm thanh hỗn tạp đó, tiếng gió của Nguyên Tuy Vân? Huống chi hắc ám đã trở lại với họ, trong hắc ám, mỗi bóng người có thể là 1 Nguyên Tuy Vân. Làm sao Lưu Hương đặt cái đích để đuổi theo ?

Hồ Thiết Hoa hỏi:

- Sao vừa rồi, ngươi không bật môi lửa ?

Vật bật lửa, là của Câu Tử Trường, Hồ Thiết Hoa trao lại cho Lưu Hương trước đó.

Lưu Hương đáp:

- Vừa rồi vật bật lửa không ở nơi tay ta.

Hồ Thiết Hoa kêu lên:

- Kỳ chưa. Chính ta trao tận tay cho ngươi mà.

Lưu Hương đáp:

- Phải, nhưng lúc đó nó không ở nơi tay ta, người bật lửa chẳng phải là ta.

Người đó bật lửa rồi mới trao lại cho ta.

Hồ Thiết Hoa kêu lên:

- Cái gì kỳ thế ? Người đó là ai ? Bây giờ ở đâu ? Có tiếng kêu khẽ vang lên.

Hồ Thiết Hoa quay đầu lại, thấy trong đóng đại hán áo đen đang nằm trên đất, có một tên lớp ngóp chờ dậy từ từ đi tới. Tuy vận đồng phục của bọn đại hán, tuy bao mặt bao luôn cả hai mắt, người đó vẫn không dấu nổi dáng dấp của một nữ nhân.

Hồ Thiết Hoa lại kêu lên:

- Thì ra chính là cô nương.

Y thức ngộ. Người bật lửa chính là nữ nhân đó và nữ nhân đó là Kim Linh Chi. Suy theo đó, người điếm huyết bọn đại hán là nàng luôn. Nhưng nàng ở đâu ? Làm gì trước đó ? Sao bây giờ lại ở đây ? Lưu Hương gấp lại nàng trong trường hợp nào ?

Lên đến tầng thứ ba rồi, Kim Linh Chi vẫn còn giữ nguyên vuông khăn bao mặt. Nàng bước đi với vẻ đặt biệt, mừng rỡ quanh năm suốt tháng sống trong hắc ám, thành có thói quen. Nàng đi cạnh Lưu Hương thì thầm mấy câu.

Lưu Hương dịu giọng thốt:

- Tại hạ hiểu.

Họ không có một động tác nào khác lạ, song họ có vẻ quá thân mật.

Tại sao Kim Linh Chi bỗng trở nên thân mật với Lưu Hương như thế ? Hồ Thiết Hoa mở to đôi mắt nhìn họ, chẳng rõ y lấy làm lạ, hay có tức giận.

Những người khác không ai nói tiếng nào. Họ là những tay bá chủ một địa phương, từng phát lệnh, thị Oai, nhưng hiện tại tất cả đều thần phục Lưu Hương. Bởi không ai có chủ ý gì cả. Lưu Hương thốt:

- Nơi đây không phải chốn chúng ta ở lâu. Hãy rời ngay rồi sẽ tính.

Trương Tam hỏi:

- Còn Nguyên Tuy Vân ? Để mặc hắn vậy sao ?

Lưu Hương đáp:

- Chốn này là tử địa, hắn cũng như bọn ta, không có lối thoát.

Trương Tam thở ra:

- Tuy nhiên, nếu gặp hắn cũng hay hay.

Lưu Hương gọi Hồ Thiết Hoa:

- Tiểu hủ, ngươi nhờ vài vị bằng hữu giúp ngươi mang Anh Lão tiên bối và Câu Tử Trường cùng đi.

Hồ Thiết Hoa còn trừng mắt nhìn nàng. Y chỉ hứ một tiếng chứ không nói gì. Lưu Hương tùy tay phát nhẹ nơi huyệt kiên tinh trên vai Đinh Phong, thốt:

- Còn cái vị công tử họ Đinh của chúng ta nữa đây.

Hồ Thiết Hoa hừ một tiếng.

Lưu Hương vuốt nhẹ lên mái tóc nàng, tiếp luôn:

- Cô nương nữa. Phải theo các vị đi ra Nàng trì nghi hỏi:

- Còn! Hương Soái ?

Lưu Hương đáp:

- Tạm thời tại hạ chưa đi được. Cô nương đừng quên lương thực và nước uống. Những vật đó tối cần thiết, bất cứ ở đâu, lúc nào, trong thời gian chúng ta còn thờ.

Nói như thế là chàng còn đi tìm Nguyên Tuy Vân. Vì chỉ có mỗi một mình Nguyên Tuy Vân biết lương thực và nước uống ở đâu mà thôi. Nàng lại trì nghi một chút, đoạn gật đầu bảo:

- Hương Soái cẩn thận nhé ! Lưu Hương đáp:

- Cô nương yên trí.

Giọng nói của họ chan chứa cảm tình.

Hồ Thiết Hoa càng phứt càng uất ức.

Lưu Hương day qua Trương Tam:

- Ta gởi gắm nàng cho người đó. Người cố gắng chiếu cố nàng.

Trương Tam gật đầu:

- Dương nhiên.

Hồ Thiết Hoa cười lạnh:

- Tại sao người không giao nàng cho ta ? Chẳng lẽ ta không chiếu cố nổi nàng ?

Trương Tam cười hì hì:

- Tự mình còn không chiếu cố nổi bản thân, còn đòi chiếu cố ai ?

Hồ Thiết Hoa quát mắt nhìn hắn, rồi quay đầu bước đi liền.

Lưu Hương dặn:

- Lưu ý nhé. Hễ thấy ai còn sống, người phải tìm cách đưa họ cùng đi theo.

Trương Tam gật đầu:

- Ta hiểu. Còn người phải hết sức đề dặt. Ngoài Nguyên Tuy Vân còn có kẻ khác nữa đấy. Chúng có thể mai phục dọc đường! Hồ Thiết Hoa chưa đi xa, vọt miệng tiếp nói:

- Chẳng những còn người khác mà còn quý nữa đấy. Vô số quý dữ loại quý to đầu, quý nhỏ đầu, quý treo cổ, quý sắc! Lưu Hương thở dài:

- Có lẽ người nói đúng.

Thái dương đã chệch về tây, dương quang còn sáng rõ. Nước biển dồn thành sóng đập ầm ầm vào các mô đá, nước bắn chóp sáng như mưa kim cương.

Hải âu chóp cánh từng đàn. Người trong sơn động, ly khai hắc ám, trở lại với dương quang. Bao nhiêu người cũng thở phào, tiếng thở hỗn hợp vang như gió lộng.

Lưu Hương đạo soái

Hồi 29

THIÊN HẠ ĐỆ NHẤT

Ai ai cũng cởi mở tâm tình. Hiện tại họ vẫn còn ở tại tuyệt địa, nhưng đã có dương quang, mà dương quang thì gây hy vọng chứa chan! Ai ai cũng vui, chỉ trừ nàng. Nàng nép mình sau một mô đá, ngồi thu hình, vuông khăn bao mặt vẫn còn. Chừng như nàng sợ ánh sáng. Không lẽ nàng không còn năng lực tiếp thọ ánh sáng ?

Hồ Thiết Hoa nhìn nàng, bật cười lạnh, hỏi:

- Một con người nếu không làm điều chi trái lương tâm, thì khi nào lại dấu mặt dấu mày, cô nương nghĩ có phải vậy không ?

Trương Tam can thiệp ngay:

- Người nói gì ? Người muốn ám chỉ ai ?

Hồ Thiết Hoa vẫn giữ nụ cười lạnh:

- Ta ám chỉ ai, tự nhiên người hiểu.

Trương Tam cười hì hì:

- Thì ra người ghen. Ghen, không ai cấm, nhưng đừng ghen sai ghen lầm là được.

Hồ Thiết Hoa hừ một tiếng:

- Cái miệng của người hở mở ra là đánh rắm.

Trương Tam cười lớn hơn:

- Thì ra, người ta đánh rắm bằng lỗ miệng. Còn người thì nói năng lỗ tròn.

Mọi người đều cười. Chỉ có nàng, nàng khóc.

Hồ Thiết Hoa lạnh giọng:

- Khóc thì khóc lớn lên đi, hoặc cười thì cười lớn lên đi, có vậy cái sống mới đầy đủ ý vị.

Trương Tam gắt:

- Người ăn nói dè dặt một chút nhé.

Hồ Thiết Hoa sùng sộ:

- Can gì đến người ? Ai mượn người dạy khôn ?

Trương Tam thở dài:

- Thì ra người không có mắt, như loài dơi.

Hồ Thiết Hoa nổi giận:

- Người nói cái gì ?

Trương Tam cao giọng:

- Đáng lẽ người phải nhận ra vị cô nương này là ai rồi mới nổi ghen chứ !

Hắn thở dài, tiếp:

- Thì ra, trên đời này, yêu là cái đáng sợ nhất, khi yêu người ta dám ghen cả bằng hữu, thứ bằng hữu thượng hảo hạng. Khi yêu, người dám đi luôn.

Nàng, là Đông Tam Nương.

Hồ Thiết Hoa chết sững. Mặt y đỏ như gấc. Lâu lắm, y mới mở miệng ấp úng:

- Tại hạ lầm! Tại hạ là kẻ đê tiện nhất trần đời.

Có lỗi, y nhận lỗi ngay. Y đáng quý ở điểm đó.

Trương Tam mỉm cười:

- Kẻ nào nhầm lẫn, người ta có thể mắng, chứ người thì không ai nỡ mắng.

Hồ Thiết Hoa không nghe Trương Tam nói gì, mơ màng lầm nhảm:

- Bật môi lửa, không phải là nàng, thì là ai ?

Trương Tam đáp:

- Chính ta cũng chưa hiểu là ai! Biết đâu, chẳng phải là Hoa Chân Chân ?

Hồ Thiết Hoa quên mất Hoa Chân Chân. Trong khoảng khắc ngắn ngủi, bao nhiêu việc hải hùng phát sanh, còn ai có tâm tình nghĩ đến người khác ?

Hà hống, y đang lên cơn ghen ? Lúc ghen thì y còn nghĩ gì nữa ?

Cao Á Nam thốt:

-Nhất định không phải Hoa Chân Chân.

Trương Tam tiếp:

- Hay là ! Cao Á Nam chận liền:

- Nàng ta là hung thủ, khi nào trở lại giúp bọn mình ?

Trương Tam hỏi:

- Thế thì hiện giờ nàng ấy ở đâu ?

Cao Á Nam đáp:

- Có thể nàng nấp ở đâu đó, chờ cơ hội hãm hại chúng ta.

Trương Tam nín lặng một lúc, rồi hỏi:

- Hay là Kim cô nương ?

Hồ Thiết Hoa đáp ngay:

- Cũng không thể, bởi vũ công của nàng đâu có cao đến mức độ đó ?

Trương Tam thở dài:

- Nàng đi đâu ? Không ai thấy nàng cả.

Đột nhiên Hồ Thiết Hoa nhảy dựng lên:

- Ta phải đi tìm nàng.

Trương Tam trở mặt:

- Người đi tìm nàng ?

Hồ Thiết Hoa cao giọng:

- Người tưởng ta vì nàng thật sự đây à ? Nên nhớ, lão xú trùn còn ở trong đó một mình, ngoài Nguyên Tuy Vân ra, hắn còn phải đối phó với Hoa Chân Chân, với vô số quý, đủ loại, ta đâu có thể an lòng ngồi nhàn tại đây ?

oOo Hồ Thiết Hoa đi thật, đi ngay. Dù biết đi mà không được trở lại, y cũng đi.

Cao Á Nam thở dài, thốt:

- Đối với mọi người, hắn hay sùng sộ, nhưng đối với Lưu Hương, hắn hết sức nhiệt tâm.

Trương Tam thở ra:

- Hắn học tánh cách của Lưu Hương đó. Lưu Hương biết hắn ngộ nạn ở đâu, là đến đó ngay. Hắn phải làm cái gì, để trả lại cho Lưu Hương chứ ! Hắn thở ra thêm mấy tiếng, rồi tiếp:

- Họ là 1 đôi bằng hữu bình sanh tại hạ chưa thấy bằng hữu nào tốt đẹp như họ Cao Á Nam thở dài:

- Vậy mà gặp nhau là họ cãi vã với nhau suýt thành cuộc đồ máu.

Rồi nàng tiếp:

- Còn các hạ nữa, các hạ cũng tốt như họ, có kém chi đâu ?

Trương Tam cười nhẹ:

- Không dám ! Không dám ! Hắn nhìn nàng, tiếp:

- Chứ cô nương lại sao ? Cô nương rất xứng đáng là bằng hữu của hai gã đó.

Trong ánh mắt của Cao Á Nam, ẩn ước niềm oán hận.

Nàng trầm giọng thốt:

- Tôi là lão bằng hữu, nàng vẫn bạc đãi như thường. Họ đây là Hồ Thiết Hoa mới đúng hơn. Bất quá, nàng ghép luôn Lưu Hương vào, để tránh nhầm chuyện riêng rẽ Hồ Thiết Hoa. Nàng sợ Trương Tam mĩa mai.

Trương Tam xoay câu chuyện về đề khác:

- Bất môi lửa, không là Hoa Chân Chân, không là Kim Linh Chi, thì là ai chứ ?

Cao Á Nam lắc đầu:

- Tôi nghĩ không ra.

Trương Tam đỏ mặt hỏi tiếp:

- Từ lúc vào đây đến giờ, tại hạ không hề thấy một người nào lạ, có cảm tình với chúng ta.

Hắn lẩm nhẩm:

- Tại sao không ai thấy ? Một nhân vật vô hình ? Vô hình thì ra là ma, là quỷ rồi, chứ đâu phải là người ?

Làm gì trên đời có ma quỷ ? Dù cho có ma quỷ, nhưng tuyệt đối không thể có người vô hình. Cao Á Nam nhìn ra xa ngoài trùng dương, từ từ thốt:

- Nếu có quỷ hồn, thì! thì! chúng! Nàng nín lặng, bởi nàng không dám tiếp dứt câu.

Quần hùng ra đến bờ biển, đứng chung một chỗ, lúc đó bỗng có hai người bước lại, một trong người bàn:

- Chúng ta trở vào đó xem sao.

Người kia đáp:

- Hương Soái vì chúng ta mà mạo hiểm, chúng ta không thể an nhiên hưởng thanh bình.

Cao Á Nam lắc đầu:

- Tôi nghĩ các vị Ở lại đây là tốt hơn.

Một người hỏi:

- Tại sao ?

Cao Á Nam trầm ngâm một chút, rồi hỏi lại:

- Các vị có vật dẫn hoa? nơi mình chẳng?

Một người đáp:

- Không. Lúc lên bờ để vào đảo, chúng đã lục soát, lấy hết rồi.

Một lão nhân trong đám đông, đứng xa xa, thở dài, thốt:

- Đến cái đốm dùng hút thuốc, chúng cũng lấy luôn, lão phu nhịn thêm đến bây giờ, khổ thật.

Tay lão vàng, răng lão vàng, chứng tỏ lão nghiện thuốc nặng.

Cao Á Nam nhìn lão, thở ra, hỏi:

- Lão trượng đã cao niên kỷ lắm rồi, sao không ngồi nhà hưởng nhàn lạc, lại đến đây làm chi cho chúng hại khổ ? Có phải là Vương lão gia chăng?

Lão nhân biếng sắc mặt, dặng hàng mấy tiếng, hỏi lại:

- Sao cô nương nhận ra lão phu ?

Cao Á Nam điềm nhiên:

- Ứng Trảo Môn từng nổi danh trong vũ lâm qua hơn bảy mươi năm rồi, dù cho người ta không nhận diện lão trượng, song nhìn đôi tay của lão trượng người ta cũng đoán được người.

Lão nhân, chính là Vương Thiên Thọ, ngoại hiệu Cửu Hiện Vân Long, đệ nhất cao thủ trong Ứng Trảo Môn, hai mươi năm trước, nhường vị chương môn cho người cháu là Vương Duy Kiệt, rồi từ đó ẩn tích giang hồ luôn.

Không ngờ bây giờ cũng có mặt trong đám người đến đây đấu giá.

Mọi người bất giác cùng quay đầu nhìn lão.

Vương Thiên Thọ thù người một lúc, rồi thốt:

- Cô nương còn nhỏ tuổi, mà đã có nhãn lực rất tinh vi, thật đáng ngợi.

Chợt một đại hán có hàm râu rồng, mặt tía vệt đám đông bước tới, quắc đôi mắt sáng như gương, cất giọng trầm trầm:

- Thì ra, Vương lão gia là Châu tiên sanh. Thảo nào Biên Bức công tử chẳng đối đãi hơn ai hết.

Vương Thiên Thọ cau mày:

- Các hạ là ai ? Lão phu không hề quen biết ?

Đại hán râu rồng không đáp, chỉ thốt tiếp:

- Vương lão gia đến đây chắc là cũng vì mấy bình độc dược của Đường Môn tại đất Thục ?

Vương Thiên Thọ biến sắc, cao giọng hỏi:

- Các hạ là ai ?

Đại hán mặt tía râu rồng cười lạnh:

- Vương lão gia từ lâu rồi đã thoát xuất giang hồ, cho cả đến đệ nhất cao thủ vùng Quan Đông là Tử Diện Sát Thần Ngụy Tam gia mà cũng chẳng biết.

Vương Thiên Thọ ngẩng mặt lên cười ha hả:

- Thì ra là Ngụy Hành Long Ngụy tam gia. Từ lâu, lão phu rất ngưỡng mộ!

Lão chợt ngưng cười, ngưng nói, đôi mắt già lơ lơ bỗng sáng rực lên, đôi mắt nhìn thẳng Ngụy Hành Long. Đoạn lão lạnh lùng tiếp:

- Nghe nói Ngụy tam gia ngày nay phát đạt lắm, có mấy thị trường buôn ngựa, có cơ thiếp đầy nhà, ai ai cũng ganh với vận số đỏ của Ngụy tam gia. Nhưng, tại sao không ở lại chốn địa đàng mà hưởng lạc thú, còn đến đây làm gì để suýt chết oan ?

Ngụy Hành Long biến sắc, đáp:

- Việc tư của tại hạ, người ngoài! Vương Thiên Thọ chận lời:

- Việc tư ? Có phải là vì bí quyết của kiếm pháp Hồi Phong Vũ Liễu gồm bốn mươi chín thức của Cổ Chân Nhân chăng ?

Quần hùng cùng ả lên một tiếng, đổ dồn ánh mắt về Ngụy Hành Long.

Họ nhìn nơi khoé mắt tả của y, nơi đó có vết sẹo đao chạy dài đến mép tai. Nếu Vương Thiên Thọ không nhắc lại, Cao Á Nam không chỉ danh, thì chẳng ai nhận ra người, bây giờ quần hùng đã biết người, lại còn nhận ra được vết sẹo. Lai lịch của vết sẹo, phần khách giang hồ đều biết.

Năm xưa, Cổ Chân Nhân tại Ba Sơn là tay kiếm thuật tinh kỳ, kiếm pháp Hồi Phong Vũ Liễu của Chân Nhân cầm như vô địch trong thời gian đó. Chân Nhân trước sau chỉ thu nhận có mỗi một người đệ tử, hàng tục gia, họ Liễu, tên Ngâm Tùng, kiếm thuật không bằng sư phụ, nhưng phẩm cách rất cao, từng được người đương thời kính mộ.

Liễu Ngâm Tùng bình sanh không hề gây thù kết oán với ai. Chỉ có một lần, nhân ra vùng Quan Ngoại hái thuốc, dọc đường gặp chuyện bất bình, đánh trọng thương một tay đại đạo vừa cướp tiền mà cũng vừa cướp sắc luôn. Tên đại đạo đó, chính là Ngụy Hành Long. Và vết kiếm đó, do Liễu Ngâm Tùng lưu lại. Cứ theo lời truyền thuyết, thì Ngụy Hành Long từng phát thệ trước mặt Liễu Ngâm Tùng là sẽ cải sửa hành vi, bỏ xấu về tốt. Do đó, Liễu Ngâm Tùng mới tha chết cho. Ngụy Hành Long bỏ nghề trộm cướp, xoay qua nghề buôn ngựa.

Nhưng y có thật sự cải tà quy chánh chẳng ? Nếu y cải sửa thì còn đến đây làm gì ?

Vương Thiên Thọ nói ra, mọi người nghe rồi, đều vỡ lẽ. Chung quy y không hề cải sửa hành vi. Y muốn báo thù, nên tìm mua bí quyết Hồi Phong Vũ Liễu Kiếm Pháp để đối phó với Liễu Ngâm Tùng.

Người trong vũ lâm, ai ai cũng xem trọng việc báo thù, nhưng cuộc báo thù của Ngụy Hành Long dễ tiện quá, thành ra họ khinh miệt y.

Ngụy Hành Long đâm lỳ, hỏi:

- Dù tại hạ có vì Hồi Phong Vũ Liễu kiếm pháp mà đến thì có sao chẳng ? Còn các hạ thì sao ?

Mặt lão biến sắc trắng nhợt.

Ngụy hành Long đáp:

- Học lén vũ công của người, lại tìm người mà báo cừu, tuy không tốt đẹp cho lắm, song nghĩ ra cũng còn khá hơn sự mưu toan âm thầm hại người, rồi vu oan giá họa cho họ Đường.

Vương Thiên Thọ nổi giận:

- Ai dám chỉ người ?

Ngụy Hành Long bất chấp lão, hướng qua quần hùng thốt:

- Các vị biết vị đệ nhất anh hùng, đại hảo hán trong thiên hạ.

Văn vô đệ nhất, võ vô đệ nhị. Thiên hạ đệ nhất vị đại anh hùng, còn ai không thích mình được tôn như vậy ? Nhưng, được cái tiếng đó rồi, chưa chắc là có phúc, mà họa thì cầm như hiển nhiên vậy. Bởi, danh vọng của một người khiến cho lòng tật đố phát sanh ở ngàn người. Bởi, luôn luôn có người bắt

phục, tìm trăm phương ngàn cách, hạ kẻ danh vọng. Hạ được một tay đệ nhất anh hùng, là trở thành thượng đẳng đại anh hùng ngay. Cho nên người ta muốn được tôn xưng là thiên hạ đệ nhất vị đại anh hùng. Nhưng, người ta cũng sợ luôn được tôn kính như vậy.

Ngụy Hành Long hỏi, không ai đoán được.

Có mấy người nhìn Cao Á Nam và Trương Tam, rồi thốt:

- Hương Soái chẳng ?

Ngụy Hành Long đáp:

- Hương Soái cứu người trong tai nạn cấp bách, cướp của kẻ giàu, phân phát cho hạng nghèo, vũ công cao, có linh mẫn, đáng được xem là đệ nhất đại anh hùng, đại hào kiệt. Chỉ! bắt quá! Y thở dài, rồi tiếp:

- Thiên hạ đệ nhất, bốn tiếng đó vị tất Hương Soái tiếp nhận nổi.

Có mấy người cãi:

- Không Hương Soái thì ai ?

Mấy người khác tiếp nói:

- Hương Soái quét sạch đại sa mạc, đánh bại Thạch Quan Âm, vào Thần Thủy Cung dò thám, giao chiến với Thủy Mẫu Âm Cơ, anh hùng như vậy, hào kiệt như vậy, mà chưa xứng danh thiên hạ đệ nhất, thì còn ai nữa? Trừ Hương Soái ra, có ai tạo nổi thành tích động địa kinh thiên chẳng ?

Mấy người nữa thốt:

- Đừng nói những việc xa xôi, chỉ nhìn vào việc hôm nay tại đảo Biên Bức này thôi, cũng đủ rồi. Trên đời này, có ai sánh bằng Hương Soái chẳng ?

Ngụy Hành Long thở dài:

- Tại hạ muốn nói! Vương Thiên Thọ chột cất cao giọng:

- Lời nói của kẻ tiểu nhân, các vị lưu ý làm gì ?

Lão từ từ bước về Ngụy Hành Long. Hai bàn tay gầy kéo gân xanh chần chịt. Lão vươn mười ngón tay, như mười móc câu, lão vốn nhỏ người, hiện tại nhu dài thêm một thước. Xương lão kêu lên rắc rắc, liên tục. Ai cũng biết lão có nội lực cao, không kém Ưng Trảo Vương ngày trước, nhưng cao đến độ nào thì bây giờ quần hùng mới thấy tận mắt. Ai ai cũng kinh hãi, lo sợ Ngụy Hành Long.

Quần hùng cũng lấy làm lạ, chẳng hiểu tại sao Vương Thiên Thọ ngăn trở Ngụy Hành Long tiết lộ danh tánh vị thiên hạ đệ nhất đại anh hùng. Hẳn cũng có duyên cớ chi đây. Chính họ cũng hiếu kỳ, muốn biết vị đó là ai. Cho nên, họ muốn ngăn chặn Vương Thiên Thọ, song lại ngán Ưng Trảo Công của lão.

Trong số người đột nhiên có hai người bước ra, một tả một hữu ánh ngữ trước mặt lão.

Người bên tả thốt:

- Dù cho y có nói bậy, nói bạ, cứ để cho y nói, có sao đâu?

Người bên hữu tiếp nói:

- Phải đó.

Hai người đó mặt tròn, lùn, mập, đồng cười, xem không có gì là cao cường cả, thế mà Vương Thiên Thọ ngán.

Hai tay đang dồn nội lực, hai tay buông thõng xuống ngay, nội lực tản mát ngay, dặng hắng mấy tiếng thốt:

Hiền huynh đệ muốn nghe cũng được.

Cả hai cùng cười vang. Họ ngạo nghễ quá, Ngụy Hành Long hết sức phẫn nộ, nhưng không dám nói gì.

Cao Á Nam cười nhẹ, thốt:

- Hóa Chân Hoá Thực, Đồng Tầu vô khí, bội phục, bội phục.

Bây giờ quần hùng mới biết hai người đó là hai anh em ruột, người bên tả là anh, tên là Tiên Bất Tham, ngoại hiệu là Hoá Chân Hoá Thực, còn người bên hữu là Tiên Bất Yếu, ngoại hiệu là Đồng Tầu Vô Khi.

Trên giang hồ, nghe nói đến tên của họ, ai ai cũng giật mình.

Bởi, họ hành nghề mua bán. Nhưng họ mua bán dầu người. Dầu của ác nhân?

Ngụy Hành Long thốt:

- Người mà tại hạ sắp đề cập đến, chắc các vị có biết.

Y thốt, nhưng mắt lại nhìn xuống tay y.

Tiên Bất Tham cười hì hì:

- Người mà anh em tại hạ có biết, toàn là thứ anh hùng rơm.

Ngụy Hành Long vờ không nghe, tiếp luôn:

- Hai mươi năm về trước, sở dĩ Vương Thiên Thọ nhượng vị chương môn, là vì đại anh hùng đó phát hiện lão ta có làm xấu xa, nên buộc lão như vậy.

Tiên Bất Tham thốt:

- Đoạn cổ sự có ý tứ lắm. Người bách được Vương lão gia làm theo ý muốn, thiết tưởng trên đời chẳng có bao nhiêu.

Ngụy Hành Long tiếp:

- Vị đại anh hùng đó từ lâu lắm rồi, không xuất hiện trên giang hồ. Mãi đến gần đây, vì trịnh lâu quá phải sanh động, nên muốn bôn tẩu đó đây.

Tiên Bất Yếu hỏi:

- Cho nên, Vương lão gia định tìm người đó báo thù à ?

Ngụy Hành Long tiếp:

- Luận về vũ công, mười Vương Thiên Thọ cũng không thắng nổi vị đại anh hùng đó. Khi nào Vương Thiên Thọ dám đi tìm ? Chỉ vì Vương Thiên Thọ biết người đó mỗi năm sẽ đến gặp lão ta. Cho nên, Vương Thiên Thọ mới tới trước, mời Đường tiên sinh và mấy vị cao nhân đến Ứng Vương Bảo, uống rượu! Y cảm hận, tiếp:

- Lão đến đây mua độc dược của Đường Môn, bỏ vào rượu, cho vị đại anh

hùng đó uống vào, rồi vu oan cho Đường tiên sinh hạ thủ đoạn.

Vương Thiên Thọ đột nhiên bật cười lớn:

- Tiểu đó nói nghe hay quá. Các vị còn muốn nghe thêm chẳng ? Các vị thử nghĩ, dù lão phu quả có ý đó, thì làm sao hẳn biết được ?

Ngụy Hành Long thốt:

- Chỉ vì tại hạ có gặp vị đại anh hùng đó, nên mới biết là y có ý đến tìm Vương Thiên Thọ, và biết luôn Vương Thiên Thọ có mời mấy vị nữa, cũng uống rượu, trong số đó có Đường tiên sinh. Tại hạ cũng biết luôn, lão ta đâu giá mua mấy thứ độc dược của họ Đường.

Rồi y kết luận:

- Ba sự kiện đó hợp lại, nếu tại hạ không thấu đáo thâm ý của Vương Thiên Thọ, thì chẳng hóa ra hơn mười năm bôn tẩu giang hồ, cầm như một tên ngốc lú dậm dài, không mấy mai kinh nghiệm sao?

Tiền Bất Tham cười lớn:

- Các hạ nói mãi, mà không cho biết vị đại anh hùng đó là ai.

Ngụy Hành Long gằn từng tiếng:

- Cái người tại hạ nói đây là Thiết Trung Kỳ, thiên hạ đệ nhất nghĩa hiệp, chưởng môn nhân Thiết Huyết Đại Kỳ Môn.

Thiết Trung Đường.

Cái tên đó được nêu lên rồi, mọi người như ngừng thở. Trong mấy trăm năm gần đây, nếu có người đáng được thiên hạ tặng cái danh đệ nhất, thì người đó phải là Thiết Trung Đường. Ai ai cũng sững sờ. Lâu lắm, Tiền Bất Tham cất tiếng hỏi:

- Các hạ biết Tiền đại hiệp ? Chỉ vì, khi nói đến tên Thiết Trung Đường Ngụy Hành Long có phần nào khách sáo. Cho nên Tiền Bất Tham mới hỏi.

Ngụy Hành Long sững sờ luôn. Qua một lúc, y đáp ứng:

- Biết chứ! Biết chứ! Rồi y khóc. Từng hạt lệ rơi, từ từ rơi. Dưới ánh dương quang lệ chiếu ngời, như kim cương đổ xuống. Lệ càng chiếu sáng, bởi mặt hắn làm nền.

Gương mặt tía càng làm nổi bật màu sắc kim cương.

Một đại đạo khóc. Ai ai cũng buồn cười, nhưng tất cả đều cho rằng y có liên hệ mật thiết với Thiết đại hiệp.

Đột nhiên Ngụy Hành Long thét lên:

- Tại hạ là cái quái gì ? mà có quen biết Thiết đại hiệp. Chẳng qua! Không có Thiết đại hiệp, thì không có Ngụy Hành Long này. Ngụy Hành Long thọ ân nơi Thiết đại hiệp ?

Y nghiến răng tiếp luôn:

- Chắc các vị đều cho rằng, nhờ Liễu Ngâm Tùng nương tay, mà tại hạ còn sống đến ngày nay ? Nhưng, không có Thiết đại hiệp, tại làm sao! làm sao!

Đột nhiên, y nhảy vọt tới, vung quyền đâm vào mũi Vương Thiên Thọ.

Anh em Vương Thiên Thọ trao đổi nhau một ánh mắt, cả hai cùng lùi lại mấy bước.

Tiền Bất Tham cười hì hì thốt:

- Tại hạ hiểu rồi. Vì Thiết đại hiệp ngăn trở nên Liễu Ngâm Tùng mới nương tay, chứ không phải do chủ ý.

Tiền Bất Yêu tiếp:

- Cho nên Ngụy Hành Long oán hận Liễu Ngâm Tùng và hằng nuôi dưỡng cái tâm báo phục.

Tiền Bất Tham thốt:

- Thiết đại hiệp bình sanh, lạnh mặt song nóng lòng, vô luận gặp kẻ nào bại hoại đến đâu, cũng giúp đỡ cơ hội cải sửa tâm tánh. Tác phong đó, Lưu Hương cũng có. Cả hai như nhau.

Tiền Bất Yêu tiếp:

- Nếu Thiết đại hiệp không có cái tâm bồ tát, thì họ Vương lẫn họ Ngụy đâu còn sống đến ngày nay.

Tiền Bất Tham thốt:

- Rất tiếc có những kẻ thọ ân mong báo ân, có những kẻ thọ ân mà làm oán. Kẻ đó là heo chó chứ không phải con người.

Tiền Bất Yêu tiếp:

- Tiểu đệ cứ tưởng là Ngụy Hành Long, không ngờ là Vương Thiên Thọ.

Tiền Bất Tham thốt:

- Ngụy lão tam, các hạ yên tâm xuất thủ. Nếu đôi tay móng chim ưng của lão làm rụng một sợi lông của các hạ, anh em tại hạ sẽ lấy đầu lão ta đền cho. Lúc đó song phương đã trao đổi qua mấy mươi chiêu rồi. Vũ công của Ứng Trảo Môn đất Hoài Tây quả nhiên có hạng lắm. Ngụy Hành Long bị bức thoái mái, cơ hồ không hoàn thủ nổi.

Nhưng nghe Tiền Bất Tham thốt lên câu nói đó, Ngụy Hành Long phấn khởi tinh thần, bất cố nhất thiết, tấn công ồ ạt. Tuy nhiên, Vương Thiên Thọ nào phải tay vừa.

Lập tức, lão giở tuyệt kỹ, sử dụng ngay môn công xuất Thu Song Sát, định chụp vào tâm mạch của Ngụy Hành Long.

Tiền Bất Tham kêu lên:

- Vương lão gia định bắt tại hạ lấy đầu lão gia đền cho họ Ngụy à.

Tiền Bất Yêu búng ngón tay, một viên đạn bay ra, Vương Thiên Thọ kinh hãi, rút tay về. Ngụy Hành Long đánh tới một quyền trúng ngực lão, lão bị bắn dội về phía sau, xa hơn ba thước. Tiền Bất Yêu tiến lên.

Vương Thiên Thọ nhún chân, tung người cao hơn một trượng, đồng thời quát:

- Long Đài đầu.

Tiếng quát của lão vừa dứt, bao nhiêu người cục trường cùng lướt tới.

Họ đánh nhau, gây thành cuộc hỗn chiến không mặt trận, họ đánh tứ tung, bất chấp đối phương là ai, cứ gặp người là đánh. Họ từ bốn phương đến đây, không ai quen biết ai, bỗng dưng mà đánh nhau như vậy, thật là lạ.

Trương Tam nhìn cuộc chiến, sửng sờ.

Cao Á Nam cắn môi, dậm chân, rồi thốt:

- Tại tôi. Tôi tiếc lộ lai lịch của Vương Thiên Thọ và Ngụy Hành Long, anh em họ Tiên! Thành ra có cuộc hỗn chiến.

Trương Tam cau mày đáp:

- Nhưng tại sao? Họ đâu có quen biết, thù hận gì mà phải đánh nhau hỗn loạn thế? Tại hạ không thấy ai vì ai, bênh ai mà đánh? Họ đánh như bọn điên.

Cao Á Nam trầm ngâm một chút:

- Có thể giữa họ, có liên quan sao đó. Và Nguyên Tuy Vân lợi dụng sự liên quan ấy, ly gián họ, khích bát họ, tiết lộ lai lịch người này cho người kia biết.

Cho nên họ không dung thứ nhau được. Tất cả đều do Nguyên Tuy Vân an bày.

Trương Tam hỏi:

- Vương Thiên Thọ thốt ba tiếng, cô nương có nghe chứ?

Cao Á Nam gật đầu:

- Ba tiếng Long Đài Đầu.

Trương Tam trầm giọng:

- Ba tiếng đó có nghĩa gì?

Cao Á Nam suy nghĩ một lúc, đáp:

- Tháng hai, ngày mùng hai, người ta gọi là ngày Long Đài Đầu. Có lẽ đó là một ngày ước hội?

Trương Tam cau mày:

- Ước hội? Hội gì?

Cao Á Nam lắc đầu:

- Nào ai biết? Quân hùng nghe ba tiếng đó, liền hỗn chiến. Cái cũng lạ.

Trương Tam hỏi:

- Cô nương thử đoán xem.

Cao Á Nam đáp:

- Có lẽ! họ ước hội với nhau, vào ngày đó sẽ làm một việc tối bí mật.

Và tất cả đều có liên quan đến một việc bí mật đó.

Lưu Hương đạo soái

Hồi 30

TRỞ VÀO ĐỊA NGỤC

Trương Tam thốt :

- Có lẽ họ hẹn ước với nhau, vào ngày đó sẽ tranh đoạt một vật gì, bây giờ có dịp, họ định thanh toán nhau trước khỏi phải chờ đợi mấy tháng nữa.

Cao Á Nam gật đầu :

- Có lý ! Trương Tam thở dài :

- Hiện tại họ như hành khách đi chung một chiếc thuyền, thuyền đắm, tất cả ngộ nạn, họ phải tiếp trợ lẫn nhau, họ phải liên kết để chống lại mối đại họa chung. Ngờ đâu họ sanh lòng tương tàn tương sát nhau. Biết được việc này chắc Nguyên Tuy Vân thích thú lắm.

Trương Tam cũng thở dài :

- Biết đâu hắn đã hay rồi.

Trương Tam nhìn qua cuộc hỗn chiến rồi tiếp :

- Chắc vậy ! và do hắn an bài tất cả.

Vào sơn động lần này Hồ Thiết Hoa vững tâm hơn. Chỉ vì y biết rõ tình huống bên trong rồi. Y hiểu sơn động không phải là địa ngục thật sự. Hắc ám vẫn là hắc ám, muôn đời không biến đổi. Hồ Thiết Hoa từ từ đi tới, hy vọng thấy mối lửa nơi tay Lưu Hương. Y chẳng thấy gì mà cũng chẳng nghe gì. Rồi y bắt đầu sợ hắc ám.

Y tự hỏi Lưu Hương hiện ở đâu? Có sa vào tay địch chăng? Còn Nguyên Tuy Vân? Còn Hoa Chân Chân ? Còn Kim Linh Chi ?

Đột nhiên y nghe tiếng ho vang vang vẳng vẳng trong hắc ám. Lập tức y phi thân về phía đó, đồng thời kêu lên :

- Lão ! ! Y dừng lại ngay, không nói gì nữa, bởi y phát hiện ra người đó không phải là Lưu Hương. Người đó định lách mình qua bên cạnh Hồ Thiết Hoa, Hồ Thiết Hoa vọt ra đưa tay chặn lại. Lần này y xuất thủ nhanh và nhẹ, không gây tiếng gió. Người đó như bóng u linh, Hồ Thiết Hoa đánh ra bảy chiêu rồi y vẫn tránh né dễ dàng. Y hoài nghi trong hắc ám còn có người. Và y đã gặp người.

Nếu người đó không thể biến thành đợt khói thì nhất định là phải còn ở đây.

Nếu còn là y phải đánh trúng. Tại sao y cứ hụt mãi ? Hụt luôn bảy chiêu ?

Hồ Thiết Hoa cười lạnh :

- Vô luận ngươi là người hay là quỷ, ta vẫn bắt ngươi được như thường.

Đừng mong trốn thoát.

Y lại vung tay, lần này đánh mạnh, bất chấp sanh gió. Y không quyết đánh ngã đối phương mà chỉ mong đối phương xuất thủ thôi.

Trong hắc ám, tiếng ho lại vang lên.

Hồ Thiết Hoa cười lớn :

- Ta biết mà !! Bỗng y ngưng câu nói, y nghe lạnh ở mạch môn tay tả. Một vật gì đó quét ngang trúng phải. Nội lực nơi bàn tay đó tiêu tan liền.. Tay tả buông xuống, y vùng tay hữu liền.. Người đó vọt ngang đầu y, rồi tiếng ho vang lên cách hai trượng xa. Hồ Thiết Hoa quay nhanh mình lại, lần này thì tiếng cười vang lên chứ không là tiếng ho nữa. Tiếng cười vang ngoài bốn trượng. Hồ Thiết Hoa tức uất, phi thân đến ngay, chạm phải một vật vừa mềm, vừa cứng. Vật đó là một người ! Y chạm mạnh, dù cây đứng cũng phải ngã, song người đó không ngã.

Hồ Thiết Hoa càng tức uất, sè bàn tay chặt cạnh vào cổ, người đó như bóng u linh hoành nhanh ra phía sau lưng Hồ Thiết Hoa. Hồ Thiết Hoa sôi giận, định xuất thủ thì người đó kêu lên :

- Tiểu Hồ ! Đụng ta suýt vỡ mũi đây, ngươi cho là chưa đủ sao ?

Lưu Hương ! Hồ Thiết Hoa suýt buột miệng mắng mấy tiếng. Tuy nhiên y chỉ buông giọng hận hời :

- Tại sao gặp ta, ngươi chạy trốn ? Ta cứ tưởng là gặp quý.

Lưu Hương đáp :

- Đúng là ngươi gặp quý rồi. Ta chỉ đứng tại đây thôi, có làm gì đâu ?

Chính ngươi bỗng dừng lại vọt tới chạm vào mình ta.

Hồ Thiết Hoa giật mình :

- Thật vậy ? Ngươi chỉ đứng đây thôi ?

Lưu Hương thốt :

- Thực ra ta vừa đến thôi.

Hồ Thiết Hoa khẽ gắt :

- Người giao thủ với ta vừa rồi không phải là ngươi sao ?

Lưu Hương lắc đầu :

- Ta giao thủ với ngươi từ lúc nào ?

Hồ Thiết Hoa trầm giọng :

- Thế người đó là ai ?

Lưu Hương hỏi :

- Người nào ?

Hồ Thiết Hoa hừ một tiếng :

- Hắn từ nơi này chạy đi, ngươi không thấy à ?

Lưu Hương cười mỉa :

- Ngươi đang nằm mộng phải không ? đây quý cũng vắng bóng, nói chi là người sống ?

Hồ Thiết Hoa phát sợ. Như vậy là nghĩa gì ? Chẳng lẽ y gặp quý ? Rồi y thờ dãi lẩm nhảm :

- Quý ? Hay là ta gặp quý thật sự ?! Bỗng y xuất thủ, chụp mạch môn của

Lưu Hương hỏi :

- Người là ai ?

Lưu Hương hỏi lại :

- Đến ta mà người cũng không nhận ra thình âm nữa sao?

Hồ Thiết Hoa cười lạnh :

- Mắt thấy còn chưa đúng là thật, huống hồ tai nghe.

Lưu Hương thở dài, cười khổ :

- Bây giờ thì người học được cái thói lỳ. Ăn nói liều quá.

Hồ Thiết Hoa gằn giọng :

- Nếu người đúng là Lão Xú Trùn thì trao mỗi lửa cho ta xem, ta mới tin.

Lưu Hương đáp :

- Thì nó ở trong mình ta đây !! Hồ Thiết Hoa bảo :

- Bật lửa lên đi ! Cho ta xem! Lưu Hương hỏi :

- Xem gì ?

Hồ Thiết Hoa buông gọn :

- Xem người ! Lưu Hương thốt :

- Buông tay ta đi, ta mới ! Câu nói của chàng chưa dứt, từ xa xa, có lửa chớp lên. Một bóng người chớp hiện theo ánh lửa rồi biến mất. Hồ Thiết Hoa tung ngay một quyền vào người trước mặt. Bởi trong sơn động này, trừ Lưu Hương ra không có kẻ thứ hai có vật bật lửa. Bây giờ lửa tóe ở xa xa kia thì người đối diện tuyệt nhiên không phải là Lưu Hương. Đạo lý đó giản dị quá, rõ rệt quá.

Người đối diện bị nắm ở mạch môn, lại bất động thì chắc chắn Hồ Thiết Hoa đánh trúng. Nhưng tay quyền của y tung vào khoảng không. Chẳng những thế, y còn nghe tê ở cạnh chỗ hữu, rồi người đó vượt khỏi tay nắm của y. Y kinh hãi đánh luôn tay tả, trúng phải vật cho đó, tay tả tê luôn. Thế là hai tay cùng tê dại. Nếu lúc đó đối phương đánh trả thì y cầm chắc là phải đi đời. Nhưng đối phương không phản kích.

Y nghiêng răng hét :

- Có gan lướt tới đây giao thủ với ta ! Ai sợ người chứ ! Trong bóng tối có tiếng đáp lại :

- Người không sợ ta nhưng ta sợ người.

Lửa lại chớp lên. Lửa chớp ngay trước mặt Hồ Thiết Hoa, người cầm vật bật lửa đứng cách y độ năm sáu thước ! Không phải Lưu Hương thì còn ai nữa ?

Hồ Thiết Hoa trừng mắt :

- Người ? Người?! Người đến từ lúc nào ?

Lưu Hương cười khổ :

- Người suýt đánh vỡ đầu ta lại còn hỏi ?

Hồ Thiết Hoa sững sờ. Nhưng y cãi :

- Không phải người ! Lửa chớp lên cách ta khá xa mà ! Lưu Hương quả

quyết :

- Người đánh ta rõ ràng.

Hồ Thiết Hoa lại sững sờ. Thế là sao ? Không lẽ Lưu Hương chạy đi bắt lửa lên rồi chạy trở lại đây đùa với y ?

Lưu Hương thốt :

- Người nắm ta, lửa nháng lên, ta vượt khỏi tay người đuổi theo song không kịp.

Hồ Thiết Hoa trố mắt :

- Hắn có mỗi lửa nữa sao ?

Lưu Hương cười mỉa :

- Ai cầm hắn mang vật bắt lửa ?

Hồ Thiết Hoa tức uất :

- Hắn mang vật đó theo mình làm gì ?

Lưu Hương đáp :

- Làm gì, thực sự chỉ có hắn biết mà thôi, bắt quá cũng lừa được người, có dịp đánh bằng hữu.

Hồ Thiết Hoa gắt :

- Mà hắn là ai ?

Lưu Hương đáp :

- Hắn là hắn, ta làm sao biết được là ai ?

Họ cãi vả nhau một lúc nữa. Hồ Thiết Hoa trách :

- Bên ngoài người ta đang chờ người, mà ở đây Nguyên Tuy Vân cũng đã chuồn rồi, người còn nấn ná làm gì ? Tâm tình đâu mà người đùa cợt ta ?

Lưu Hương hỏi :

- Ta đùa cợt người từ lúc nào ? Tại người hồ đồ, để cho người đó chạy mất rồi đổ thừa cho ta. Chứ bên ngoài có bao nhiêu người cả thấy ?

Hồ Thiết Hoa đáp :

- Kể luôn bọn mình, có độ trên hai mươi người.

Lưu Hương cười nhẹ :

- Gần ba mươi người ở bên ngoài, Nguyên Tuy Vân thoát lọt nôi sao mà người sợ ?

Hồ Thiết Hoa giật mình :

- Hắn không thoát thì hắn đi đâu ?

Lưu Hương lắc đầu :

- Làm sao ta biết ?

Hồ Thiết Hoa hừ lạnh :

- Người không biết thì ai biết ?

Lưu Hương cười khò :

- Không ai biết cả. đây có nhiều hang, ngách, một con chuột trốn, hàng vạn con mèo cũng không bắt được, huống hồ một mình ta ?

Hồ Thiết Hoa dặm chân :

- Thế là đành bỏ cuộc sao ?

Lưu Hương mỉm cười :

- Lo gì ? Mình không tìm ta hắn thì cứ đợi hắn đến tìm mình.

Hồ Thiết Hoa cau mày :

- đây mà đợi ?

Lưu Hương gật đầu :

- Nơi này thuận tiện nhất ! Hồ Thiết Hoa hỏi :

- Nếu hắn không đến ?

Lưu Hương thở dài :

- Chẳng lẽ hắn chịu chết rí trong một xó ?

Đoạn chàng tiếp :

- Ta tìm hơn nửa ngày, chẳng gặp một bóng người.

Hồ Thiết Hoa thốt :

- Còn ta, vừa vào đây là gặp ngay một người.

Y kể lại bị người quét vôi lạnh qua cổ tay? Bỗng y tiếp :

- Người muốn đợi, cứ ở đây mà đợi.

Lưu Hương hỏi :

- Còn người ?

Hồ Thiết Hoa đáp :

- Ta đi tìm.

Lưu Hương trầm giọng :

- Chắc gì người gặp Nguyên Tuy Vân ?

Hồ Thiết Hoa đáp :

- Không gặp hắn thì gặp người khác ! Nào chỉ tìm mỗi một hắn đâu.

Lưu Hương cau mày :

- Ai ?

Hồ Thiết Hoa tiếp :

- Kim Linh Chi, Hoa Chân Chân.

Dừng lại một chút, y tiếp luôn :

- Ta biết Hoa Chân Chân rất có cảm tình với ngươi, song nàng đã giết Bạch Liệp, tội ác của nàng rõ ràng, ta nghĩ ngươi không nên che chở cho nàng nữa.

Lưu Hương không đáp :

- Do đâu nàng quen biết Nguyên Tuy Vân ? Nàng có liên hệ gì với hắn ?

Lưu Hương mỉm cười. Nụ cười của chàng hơi khác lạ. Cứ mỗi lần chàng cười như vậy là y như chàng có phát hiện ra sự gì mà người khác không biết nổi? Vừa lúc đó, một người xuất hiện trong hắc ám. Người đó vận y phục đen, bao mặt bằng khăn đen, trông như người của đảo Biên Bức. Thân pháp của người đó khinh linh vô cùng, dù cho là Nguyên Tuy Vân cũng khó hơn.

Người đó bế trong tay một người nữa, lướt đến trước mặt Lưu Hương. Chẳng không hề có một phản ứng, như vậy chẳng biết người đó.

Hồ Thiết Hoa hỏi :

- Ai thế ?

Người đó không đáp mà lại ho một tiếng. Hồ Thiết Hoa biến sắc, nhận ra âm thanh ngay. Người đó là bóng quỷ, y vùng đuôi theo thì Lưu Hương đến.

Y bế trong tay một người, chính là Kim Linh Chi. Y là người bật môi lửa, lúc quần hùng đuôi theo Nguyên Tuy Vân, gặp con dơi sắt nơi vách đá ? Y là người vô hình ?

Hồ Thiết Hoa hỏi :

- Người biết hắn ?

Lưu Hương gật đầu. Hồ Thiết Hoa cau mày :

- Hắn là ai ? Làm gì người có bằng hữu trong chốn này ?

Lưu Hương cười nhẹ :

- Không phải người của chốn này đâu ! Hồ Thiết Hoa hỏi :

- Thế là bằng hữu ở ngoài ? Tại sao ta không biết ?

Lưu Hương hỏi :

- Kim cô nương bị thương ?

Người đó gật đầu. Lưu Hương lại hỏi :

- Nặng lắm không ?

Người đó lắc đầu. Lưu Hương tiếp :

- Nếu vậy chúng ta đi ra.

Người đó gật đầu. Hồ Thiết Hoa lấy làm lạ tự hỏi :

- Hắn câm ?

Họ đã chạy đi, Lưu Hương trước, Hồ Thiết Hoa theo sau cùng.

Bao nhiêu người bên ngoài đều chết hết ! Cả Trương Tam, Cao Á Nam, Đông Tam Nương cũng chết luôn. Độ ba mươi xác chết nằm la liệt. Cao Á Nam nằm úp trên mình Đông Tam Nương như bảo vệ nàng đến hơi thở cuối cùng. Lưu Hương, Hồ Thiết Hoa, cả người kia đều sững sờ. Máu linh lảng, phát bốc mùi tanh nặng nề. Chợt có tiếng rên. Hai người rên! Tiếng rên xuất từ Cao Á Nam và Đông Tam Nương. Lưu Hương từ từ tiến về họ. Chẳng bước đi rất dè dặt.

Hồ Thiết Hoa hét :

- Gấp lên chứ ! Biết đâu chúng ta còn cứu kịp nàng.

Y lao vút mình theo Lưu Hương. Nhưng y vừa nhúng chân, Cao Á Nam và Đông Tam Nương vụt đứng phắt dậy.

Bốn bàn tay tung lên. Bốn vầng đen bay tới, nhắm vào ba người.

Hồ Thiết Hoa kinh hãi kêu lên :

- Ám khí ! Lưu Hương vốn dè dặt, nhảy tránh ngay, người bí mật cũng thế.

Chỉ có Hồ Thiết Hoa. Y cầm chắc cái chết trong tay ! Bởi vì dù y có tài

thánh, trong lúc vô tình, cũng không làm sao mà tránh kịp. Nhưng mạng y còn dài. Một kinh lực từ bên cạnh y bay qua, xô y ngã nhào, đúng lúc văng đen bay rào rào ngang chỗ y đứng Người cứu y là người bí mật. Chính người bí mật xuất thủ luôn, đánh ngã Đông Tam Nương. Riêng Cao Á Nam thì vẫn đứng đó, sững như trời trồng.

Một lúc sau, nàng ngã xuống, tự ngã rồi bật khóc ồ ồ, không nói tiếng nào. Hồ Thiết Hoa không hiểu tại sao nàng toan giết y, muốn hỏi cho rõ ràng, song nàng khóc rống lên, y còn hỏi chi được.

Y dạy qua Lưu Hương hỏi :

- Tại sao Đông Tam Nương hạ thủ với ngươi?

Lưu Hương lắc đầu :

- Nàng không phải là Đông Tam Nương.

Nữ nhân đó bao mặt làm sao Hồ Thiết Hoa biết là Đông Tam Nương thật hay giả? Đông Tam Nương giả đành rồi, còn Cao Á Nam chính thật là Cao Á Nam ! Hồ Thiết Hoa dậm chân :

- Làm sao ngươi biết là Đông Tam Nương giả ?

Lưu Hương đáp ; - Ta chỉ hoài nghi thôi.

Hồ Thiết Hoa hỏi ; - Ngươi biết là ai chẳng ?

Lưu Hương trầm ngâm một lúc đoạn thở dài :

- Là ai vĩnh viễn ngươi không tưởng nổi ! Hồ Thiết Hoa chớp mắt :

- Hung thủ ?

Lưu Hương gật đầu :

- Phải !

Lưu Hương đạo soái

Hồi 31

HY VỌNG MÃI TẠI NHÂN GIAN

Hồ Thiết Hoa sáng mắt lên thốt :

- Nếu chính nàng là hung thủ thì ta thừa hiểu nàng là ai.

Lưu Hương mơ màng :

- A ?

Hồ Thiết Hoa buông nhanh :

- Nàng là Hoa Chân Chân ! Nhất định là Hoa Chân Chân ! Lưu Hương mỉm cười. Người bí mật bên cạnh thốt :

- Nhất định nàng không phải là Hoa Chân Chân ! Hồ Thiết Hoa trầm giọng :

- Không phải nàng thì ai ?

Người bí mật đáp :

- Ta phải ! Chính ta đây ! Người đó từ từ mở vuông khăn bao mặt. Mặt thật lộ ra trong ánh dương tà. Mặt của Hoa Chân Chân ! Người bí mật là Hoa Chân Chân ! Hồ Thiết Hoa nhảy dựng lên, cơ hồ không thể tin nổi những sự việc xảy ra trên đời này nữa. Chẳng những Lưu Hương sớm biết nàng có hành tung bí mật, mà chàng lại luôn luôn đi sát cánh nàng.

Hoa Chân Chân trao người mà nàng còn bế trong tay cho Hồ Thiết Hoa bảo :

- Người tìm người, ta mang người cho người đó ! Kim Linh Chi nhột nhật đến sợ. Hiện tại nàng bất tỉnh nhân sự. Hồ Thiết Hoa như từ cung trời rơi xuống, sững sờ. Nhưng cái điều làm cho y hoang mang nhất là sự giả mạo Đông Tam Nương ! Người giả mạo Đông Tam Nương là ai ? Còn Cao Á Nam ? Tại sao nàng bảo hộ người giả mạo ? Tại sao nàng hòa đồng với bọn gian ? Bí mật đã lộ hầu như trọn vẹn chỉ còn vuông khăn bao mặt của Đông Tam Nương giả kia thôi. Mở vuông khăn đó ra là bí mật phơi bày toàn diện ! Chưa ai vội mở vuông khăn Lưu Hương hỏi :

- Người có biết là con người tuyệt đối không thể là hung thủ trên đời này là ai chẳng ?

Hồ Thiết Hoa đáp :

- Ai cũng có thể là hung thủ trừ một người, người đó là Khô Mai Đại Sư.

Lưu Hương gật đầu :

- Đúng. Dù cho bà ta còn sống, cũng không ai dám cho bà là hung thủ ! Chàng bước tới mở vuông khăn bao mặt Đông Tam Nương giả. Hồ Thiết Hoa kinh hãi suýt ngất xỉu. Khô Mai Đại Sư ! Giả mạo Đông Tam Nương là đại sư ! Nấp bên trong bức màn đen sắp kế hoạch, đưa mạng linh thi hành là đại sư ! Người chủ sự công cuộc là Khô Mai Đại Sư ! Một sự kiện không ai tin nổi. Nhưng lại là sự thật ! Trong một thoáng, Hồ Thiết Hoa nhớ lại mọi diễn tiến ! Đêm đó trên thuyền của Nguyên Tuy Vân, Kim Linh Chi y hẹn chờ bên mạn thuyền. Y vừa lên đến nơi, có tiếng kêu khủng khiếp ! Tiếng kêu của Kim Linh Chi. Tiếp nối là tiếng bồm ! Y lướt đến thấy Cao Á Nam tại đó, Kim Linh Chi mất dạng. Y đâm nghi, cho rằng Cao Á Nam ghen, xô nàng ta xuống biển.

Ngờ đâu Kim Linh Chi lại có mặt trong phòng. Lúc đó y chẳng hiểu sự tình ra sao cả. Bây giờ đương nhiên là y hiểu ! Khô Mai Đại Sư không chết. Bà sống lại đúng lúc lúc Kim Linh Chi đứng bên mạn thuyền, bà từ dưới biển nhảy lên thuyền. Kim Linh Chi sợ quá thét lên. Bà vội bế Kim Linh Chi về phòng nàng để Cao Á Nam đứng đó đánh lừa y ! Kim Linh Chi bị bà uy hiếp không dám tiết lộ bí mật. Sự kiện bà sống lại không lạ gì, bởi Đinh Phong sống lại được thì bà cũng làm được, thừa sức làm ! Cao Á Nam đồng lõa với sư phụ, kể ra cũng hợp lý, bình sanh nàng rất tôn kính đại sư, bà bảo sao, nàng làm vậy.

Hồ Thiết Hoa quên mất là trong đêm đó Cao Á Nam chấp thuận đề nghị uống rượu với y. Nếu Khô Mai Đại Sư chết thật sự thì nàng vui gì mà uống rượu, chuyện trò với y ngay sau cái tang thâm ? Và lại nàng còn ghen được, còn cười được nữa kia mà! Nàng vì trung thành với sư tôn nên phải giấu mọi bí mật của bà.

Hồ Thiết Hoa thắc mắc mấy điều :

- Kim Linh Chi vốn tánh quật cường, Khô Mai Đại Sư dùng phương pháp gì uy hiếp nàng đến cam miệng Kim Linh Chi đã biết sự thật của bà sao bà không giết nàng diệt khẩu ? Khô Mai Đại Sư bình sanh rất nghiêm chánh tại sao bà có hành vi đó ? Nguyên Tuy Vân với bà có liên hệ gì ? Tại sao Khô Mai Đại Sư giả chết ? Đinh Phong giả chết vì Lưu Hương đã khám phá bí mật của hắn, còn Khô Mai Đại Sư ? Chẳng lẽ bí mật của bà cũng bị khám phá luôn ?

Bà sợ ai mà giả chết ? Đinh Phong sợ Lưu Hương cái đó là sự ngẫu nhiên.

Người như bà còn sợ ai nữa ?

Hồ Thiết Hoa hiểu rõ Khô Mai Đại Sư không hề sợ Lưu Hương ! Bởi Lưu Hương tuyệt đối tin tưởng bà, chẳng bao giờ có một điểm nhỏ nghi ngờ bà ! Và lại võ công của Lưu Hương cũng không bì được võ học của bà. Thì việc bà sợ Lưu Hương đến độ phải giả chết không thể đặt thành vấn đề ! Hồ Thiết Hoa không nghĩ gì được xa hơn nữa. Bởi y vừa trông thấy Nguyên Tuy Vân. Hắn đứng xa xa trên mô đá, vẫn ung dung bình tĩnh, vẫn nhàn nhả như lúc nào. Mờng tượng chẳng có gì xảy ra cho hắn, mờng tượng tín tâm rất vững.

Trông thấy hắn, Hồ Thiết Hoa sôi giận toan vọt mình tới. Lưu Hương chụp tay y giữ lại, lắc đầu thấp giọng thốt :

- Hắn dám xuất hiện là có chỗ ý trượng đó, người đừng tháo thừ. Cứ nghe hắn nói gì sau đó mình sẽ liệu định.

Chàng thấp giọng, cố không cho Nguyên Tuy Vân biết là có chàng tại đây. Song mắt hắn mù tai hắn chưa điếc, hắn vẫn biết như thường.

Bỗng hắn gọi :

- Hương Soái ! Lưu Hương bắt buộc phải lên tiếng :

- Nguyên công tử ! Nguyên Tuy Vân thở dài :

- Hương Soái quả thật là tay hào kiệt trên đời. Tại hạ cho rằng kế hoạch của mình chu đáo cực độ, vậy mà vẫn bị Hương Soái khám phá được.

Đáng phục ! Lưu Hương đáp :

- Nguyên công tử tránh được luật người chứ làm sao tránh được luật trời !

Tất cả do ý trời, tại hạ chẳng tài ba chi đó, Nguyên công tử quá khen !

Huống chi công tử cũng biết chứ, từ vạn cổ đến nay, có sự bí mật nào được bảo trì vĩnh cửu đâu ?

Nguyên Tuy Vân gật đầu rồi hỏi :

- Hương Soái bắt đầu hoài nghi tại hạ từ lúc nào ?

Lưu Hương trầm ngâm một lúc :

- Mỗi con người hành sự có một thói quen riêng. Dù thông minh tài trí cũng không tránh khỏi tập quán chi phối ! Chẳng tiếp :

- Càng có tài trí, càng tự phụ, càng đánh giá đồng loại rất thấp.

Nguyên Tuy Vân lắng tai chăm chú nghe. Lưu Hương tiếp :

- Những sự việc bọn tại hạ mục kích trên thuyền của Nguyên công tử không khác bao nhiêu với những gì đã xảy ra trên thuyền Hải Quát Thiên. Tại hạ phát hiện ra điều đó rồi tự hỏi Bạch Liệp chết có phải bị người đã chết giết hấn chăng ?

Chàng lại dừng, đặng hắng rồi tiếp :

- Bởi vì không ai có thể hoài nghi người chết. Và ai ai cũng có ý nghĩ, việc xảy ra rồi khó tái phát đúng khuôn khổ, phương pháp.

Nguyên Tuy Vân gật đầu tán thành lập luận đó.

Lưu Hương tiếp :

- Chính Khô Mai Đại Sư và Nguyên công tử lợi dụng điểm tâm lý đó.

Ngoài ra còn có một cái lợi khác là trên thuyền có đến ba người xử dụng được Trích Tâm Thủ, Khô Mai Đại Sư chết đi thì còn Cao Á Nam và Hoa Chân Chân. Đương nhiên các hạ thừa hiểu Cao Á Nam với bọn tại hạ là chỗ bằng hữu lâu ngày, thì chẳng bao giờ bọn tại hạ nghi ngờ nằng hạ thủ. Hơn thế, cứ mỗi lần có sự việc xảy ra là công tử người chứng minh nằng không có mặt tại chỗ xảy ra.

Nguyên Tuy Vân gật đầu :

- Quả như vậy.

Lưu Hương tiếp :

- Cao Á Nam không bị hiềm nghi thì chỉ còn lại có mỗi một Hoa Chân Chân. Tất cả những yếu tố kết thành vụ án đổ dồn về nằng. Người ta bắt buộc phải nghi ngờ nằng.

Nguyên Tuy Vân thốt :

- Nhưng Hương Soái đứng ngoài thông lệ.

Lưu Hương đáp :

- Thoạt đầu thì tại hạ cũng nghi như thường. Nhưng vả lại vì Nguyên công tử và Khô Mai Đại Sư quá nóng, tại hạ cơ hồ là hung thủ, ngược lại nằng cũng tin chắc là tại hạ là hung thủ, trong hắc ám, tại hạ và nằng suýt chết vì nhau. Vô luận là ai chết trong hai người tại hạ, các hạ cũng có lợi như thường.

Chàng tiếp luôn :

- Đáng lẽ các vị không nên bảo Cao Á Nam vẽ lên chữ Hung Thủ là ta nơi lưng áo của tại hạ.

Nguyên Tuy Vân cau mày :

- Hương Soái biết việc đó ?

Lưu Hương đáp :

- Từ lúc bị giam trong thạch thất, chỉ còn nàng là người duy nhất tiếp cận tại hạ thôi, và nàng còn xoa xoa, sờ mó nơi lưng áo tại hạ. Cái trò chơi đó, tại hạ cùng Tiểu Hồ từng làm lúc nhỏ, người này vẽ lên lưng áo người kia mấy chữ để rồi cười vang khi phát hiện ra.

Hồ Thiết Hoa cao giọng :

- Đúng vậy, cho nên lúc nhỏ ta ngán gần người ghê, ta sợ người âm thầm vẽ vờn những sự ê chề, làm cho ta phải cúi đầu vì thẹn.

Lưu Hương tiếp:

- Chính Hoa Chân Chân thấy bốn chữ đó.

Nguyên Tuy Vân hỏi :

- Nàng tố cáo với Hương Soái ?

Hoa Chân Chân đáp thay :

- Lúc đó ta đã biết Hương Soái rồi, ta biết nhờ thuật khinh công cao tuyệt của Hương Soái.

Nàng chậm rãi tiếp :

- Trước sau, ta không hề nghi ngờ chàng.

Nguyên Tuy Vân hỏi :

- Tại sao ?

Hoa Chân Chân không đáp. Nàng không đáp bằng lời, ánh mắt nàng đáp thay.

Một phút qua, Lưu Hương tiếp :

- Tại hạ không tin nàng là hung thủ, cũng không tin là Cao Á Nam, tại hạ biết hung thủ là Khô Mai Đại Sư, bởi chỉ có bà mới uy hiếp nổi Cao Á Nam bán rẻ bằng hữu.

Cao Á Nam đã ngưng khóc, bây giờ khóc lại.

Lưu Hương tiếp :

- Biết nhau rồi, tại hạ và Hoa cô nương không dừng tay, cả hai lợi dụng cuộc đánh nhau để cùng hoạch định một kế hoạch.

Hoa Chân Chân tiếp :

- Lúc đó tâm thần tôi rối loạn, chẳng biết gì cả. Kế hoạch do Hương Soái đề ra.

Nguyên Tuy Vân thốt :

- Kế hoạch đó tại hạ có biết rồi, song vẫn muốn các vị giải thích cho nghe lượt nữa.

Hoa Chân Chân đáp :

- Phần tôi đi tìm y phục thay đổi và tìm rượu chuẩn bị phóng hỏa. Phần Hương Soái lên bên trên cho mọi người chú ý đến mà không qua tâm đến công cuộc bên ngoài. Nhờ thế mà hành động của tôi mới thành tựu.

Nàng thở dài tiếp :

- Cái công lớn trong vụ này về phần Đông Tam Nương. Không có nàng, tôi không làm sao tìm được y phục và rượu mạnh.

Nguyên Tuy Vân nín lặng. Lưu Hương thốt :

- Người đáng sợ nhất cho Khô Mai Đại Sư là Hoa cô nương.

Hồ Thiết Hoa sờ chót mũi. Y không hiểu nổi tại sao sư phó lại sợ môn đồ.

Lưu Hương tiếp :

- Trên danh nghĩa, Hoa Chân Chân là đệ tử của Khô Mai Đại Sư, song võ học thì do một người khác truyền thụ.

Hồ Thiết Hoa hỏi gấp :

- Ai ?

Lưu Hương đáp :

- Thái tổ sư Hoa Quỳnh Phụng ! Hồ Thiết Hoa cau mày :

- Nhưng Hoa tiên tử đã quy thiên từ lâu.

Lưu Hương giải thích :

- Người tuy mất, bí kíp tâm pháp vẫn còn. Bí quyết đó, Hoa tiên tử truyền lại cho Vị đường huynh và Hoa Chân Chân là cháu, kêu tiên tử bằng bà cố.

Hồ Thiết Hoa gật đầu :

- Ta hiểu ! Tuy nhiên! Lưu Hương hỏi :

- Người còn hồ đồ mấy điểm ?

Hồ Thiết Hoa gật đầu :

- Đúng vậy ! Lưu Hương tiếp :

- Nghe ta giải thích đây. Võ công của Hoa cô nương rất cao, hơn hẳn Khô Mai Đại Sư mấy bậc. Chính Hoa cô nương truyền thụ Trích Tâm Thủ cho Khô Mai Đại Sư đó.

Hồ Thiết Hoa gật đầu :

- Trông thủ pháp của Hoa cô nương ta đã đoán được phần nào.

Lưu Hương tiếp :

- Hoa Chân Chân còn có một nhiệm vụ đặc biệt là giám thị phái Hoa Sơn.

Hay đúng hơn, giám thị chương môn hiện đại. Do đó, quyền thế của nàng trong phái quá lớn, nàng có quyền trách phạt luôn cả Khô Mai Đại Sư dù đại sư là chương môn. Và Thanh Phong Thập Tam Thức do chính Khô Mai Đại Sư tiết lộ ra ngoài.

Hồ Thiết Hoa thở ra :

- Không ngờ Khô Mai lại tòi tệ như vậy ! Lưu Hương tiếp :

- Sở dĩ như thế chỉ vì bà lo cho Nguyên công tử đó ! Bà không tưởng là phái Hoa Sơn còn tùy thuộc một người trên quyền của bà. Bởi Hoa cô nương chỉ mới tìm đến bà gần đây thôi.

Hồ Thiết Hoa thốt :

- Cho nên Khô Mai Đại Sư phải giả vờ đích thân đi điều tra để cho Hoa cô

nương không nghi ngờ ! Lưu Hương tiếp :

- Phần ta thì cứ tưởng Hoa cô nương là con người nhu nhược, nhưng Khô Mai Đại Sư trái lại biết rõ nàng có tính khí rất cương cường, kiên nghị.

Hồ Thiết Hoa thốt :

- Khô Mai Đại Sư biết là sớm muộn gì bí mật cũng bị lộ, nên định trừ khử Hoa cô nương, tuy nhiên bà không dám hạ thủ. Do đó mới sắp đặt kế hoạch ấy.

Lưu Hương gật đầu :

- Tá tha hơn chi thủ. Bà có hai cái lợi, một là trừ khử Hoa cô nương, hai là tạo mối thù giữa chúng ta với Hoa cô nương, tựu trung bà hóa giải được mối hiểm nguy nơi lòng Hoa cô nương. Vô luận việc gì, bà cũng phải làm, quyết làm cho kỳ được, để đạt mục tiêu đó.

Hồ Thiết Hoa thốt :

- Người áo trắng do Anh Vạn Lý phát hiện hôm đó tại bờ biển, hẳn là bà ta rồi.

Lưu Hương gật đầu :

- Đúng thế. Anh Vạn Lý bị hại do tay Khô Mai Đại Sư. Lão nghe rõ thỉnh âm của Khô Mai, có điều lão không dám tiết lộ.

Hồ Thiết Hoa thốt :

- Chỉ vì lão không tưởng nổi Khô Mai có thể hành động như vậy. Lão cũng không tin là Khô Mai chết đi sống lại dễ dàng. Cho nên lão hết còn tin tưởng nơi lô tai thần của lão nữa.

Hồ Thiết Hoa hỏi :

- Khô Mai Đại Sư với Nguyên Tuy Vân có liên hệ như thế nào ?

Nguyên Tuy Vân đáp thay Lưu Hương :

- Điều đó thì vĩnh viễn các vị không hiểu nổi.

Lưu Hương thốt :

- Tại hạ không cần biết điều đó. Tuy nhiên, còn một việc tại hạ muốn hỏi nơi công tử.

Nguyên Tuy Vân gật đầu :

- Cứ hỏi.

Lưu Hương trầm ngâm một chút :

- Các vị dùng biện pháp gì uy hiếp Kim cô nương ? Tại sao không giết nàng diệt khẩu ?

Hồ Thiết Hoa phụ họa :

- Ta cũng muốn biết lý do.

Nguyên Tuy Vân vụt mỉm cười đặc dị đáp :

- Thực ra lý do rất đơn giản. Bọn tại hạ không cần giết nàng, không cần uy hiếp nàng. Tự nàng cũng không dám tiết lộ bí mật.

Hồ Thiết Hoa hừ một tiếng :

- Tại sao ?

Nguyên Tuy Vân tiếp :

- Vì nàng không thực sự yêu người, mà người yêu của nàng chính là ta đây. Nàng đã hiến dâng tất cả cho ta rồi ! Hồ Thiết Hoa sống sót. Cả Lưu Hương cũng giết mình.

Nguyên Tuy Vân tiếp luôn :

- Đáng lẽ các vị nên hiểu điều đó. Vô luận là ai chỉ đến Biên Bức đảo một lần thôi, còn nàng thì trở lại lần thứ hai! Tại sao nàng trở lại trong khi những người khác sợ việc đó?

Hắn kết luận :

- Tự nhiên nàng đến tìm tại hạ ! Hồ Thiết Hoa thét lên :

- Ta không tin ! Nguyên Tuy Vân cười mỉa :

- Ta có cần người tin đâu ! Dù sao thì Hồ Thiết Hoa cũng cảm thấy lòng đau vô cùng. Mất Cao Á Nam rồi lại mất luôn Kim Linh Chi nữa sao ? Thực ra lúc đó Kim Linh Chi có cảm tình chân thành với Hồ Thiết Hoa trong khi nàng đã thất thân với Nguyên Tuy Vân rồi. Nàng cũng chẳng biết tại sao nàng lại lạc lối tâm tình, dù là tạm bợ. Vì sao nàng chẳng biết, chứ quyết là không phải bốc đồng.

Nàng đâu phải là con người lẳng lơ ?

Nguyên Tuy Vân hỏi :

- Hương Soái còn muốn hỏi điều chi nữa chẳng ?

Lưu Hương đáp :

- Không.

Nguyên Tuy Vân thốt :

- Hương Soái không hỏi, có lẽ còn nhiều việc đáng hỏi nhưng Hương Soái chưa nghĩ đến.

Lưu Hương ả lên một tiếng. Nguyên Tuy Vân hỏi :

- Hương Soái có biết trong cuộc chiến này thắng lợi tối hậu về ai chẳng?

Lưu Hương đáp :

- Tại hạ có nghĩ đến việc đó.

Nguyên Tuy Vân tiếp :

- Nếu nghĩ kỹ, tất Hương Soái phải cho rằng thắng lợi tối hậu về phần tại hạ.

Lưu Hương không đáp. Nguyên Tuy Vân giải thích :

- Chỉ vì tại hạ vẫn còn là tại hạ, chứ các vị thì hao hụt nhân mạng khá nhiều, những người còn sống tại đây cũng chẳng có cánh ly khai hòn đảo này. Như vậy là các vị sẽ chết dần, chết mòn. Biên Bức đảo là mồ chôn các vị.

Lưu Hương cau mày :

- Còn công tử ?

Nguyên Tuy Vân mỉm cười vẫy tay. Phía sau lưng hắn, nắp trong vùng đá loạn, một con thuyền nhỏ xuất hiện, từ từ rẽ nước tiến về phía hắn. Chèo

thuyền là tám đại hán tinh tráng.

Nguyên Tuy Vân thốt :

- Tại hạ chỉ cần nhích chân lá bay xuống thuyền. Hương Soái dù có thuật khinh công cao tuyệt trần gian cũng không làm sao ngăn trở tại hạ kịp.

Lưu Hương gật đầu nhìn nhận hẳn nói đúng.

Nguyên Tuy Vân tiếp :

- Trong khoảnh khắc nữa đây thuyền sẽ chở tại hạ về lục địa, tại hạ sẽ sống những ngày nhàn hạ tại Vô Tranh Sơn Trang. Khách giang hồ chẳng ai biết trang chủ là đảo chúa Biên Bức. Bởi các vị không thể sống sót trở về thì bí mật vĩnh viễn chôn vùi trong hắc ám tại đây.

Lưu Hương hỏi :

- Các hạ đi một mình ?

Nguyên Tuy Vân đáp :

- Cái đó tùy các vị, muốn cho tại hạ mang xác Khô Mai Đại Sư, Kim cô nương và Cao cô nương cùng đi thì cho, bằng không thì thôi. Tại hạ không van nài.

Kim Linh Chi vụt hét lớn:

- Mang ta đi ! Mang ta đi với. Ta không muốn chết tại đây. Ta chỉ muốn được chết cùng một nơi với người Không ai ngăn trở nàng, nàng cứ chạy đi. Nàng nhào vào lòng Nguyên Tuy Vân.

Cả hai ôm nhau. Bồng cả hai cùng nhào xuống. Một ngọn sóng cuồn lướt tới khi rút đi cuốn cả hai theo.

Cao Á Nam như kẻ mất hồn, nhìn ra trùng dương vạm vỡ, mông lung.

Lưu Hương luôn luôn lưu ý đến nàng.

Chợt nàng quay lại hỏi :

- Người sợ ta nhảy xuống biển tự tử à ?

Lưu Hương mỉm cười không đáp. Cao Á Nam cũng cười tiếp :

- Người yên trí, ta không chết đâu ! Ta không chết như vậy? Ta còn rất nhiều việc phải làm.

Lưu Hương không đáp. Trong tâm chàng có phần thán phục tính khí cương trực của nàng.

Cao Á Nam tiếp :

- Ta nhầm lẫn một lần, ta sẽ không nhầm lẫn nữa thì tại sao ta không có quyền sống ?

Bồng nàng thốt :

- Trương Tam không chết.

Lưu Hương chớp mắt :

- Thật vậy ?

Cao Á Nam gật đầu :

- Chính ta hạ thủ. Ta chỉ điểm huyết hắc thôi.

Còn mắng nào hơn cho bọn Lưu Hương ?

Cao Á Nam tiếp :

- Trước khi chết Câu Tử Trường có nói chi với Anh Vạn Lý ta không nghe rõ nhưng Trương Tam nghe rõ.

Nàng trầm ngâm một chút tiếp luôn :

- Người còn phải làm một việc, không dễ đâu.

Lưu Hương hỏi :

- Việc chi ?

Cao Á Nam buông gọn :

- Biệt ly.

Lưu Hương hiểu ý. Cao Á Nam ngụ ý rõ ràng, chàng và Hoa Chân Chân vĩnh viễn không thể kết hợp.

Cao Á Nam giải thích :

- Trừ nàng ra không ai tiếp thọ ngôi vị chủ môn phái Hoa Sơn. Người mong gì nơi một kẻ xuất gia ? Bởi tiếp nhận ngôi vị đó nàng phải xuất gia. Mọi việc đều được phơi bày ra ánh sáng, mọi việc hầu như đều được giải quyết thỏa đáng. Con thuyền của Nguyên Tuy Vân còn kia! Mọi người hướng vọng về lục địa !

Hết

Nguồn:

Người đăng: Thành Viên VNthuquan

Thời gian: 27/12/2003 9:26:54 SA